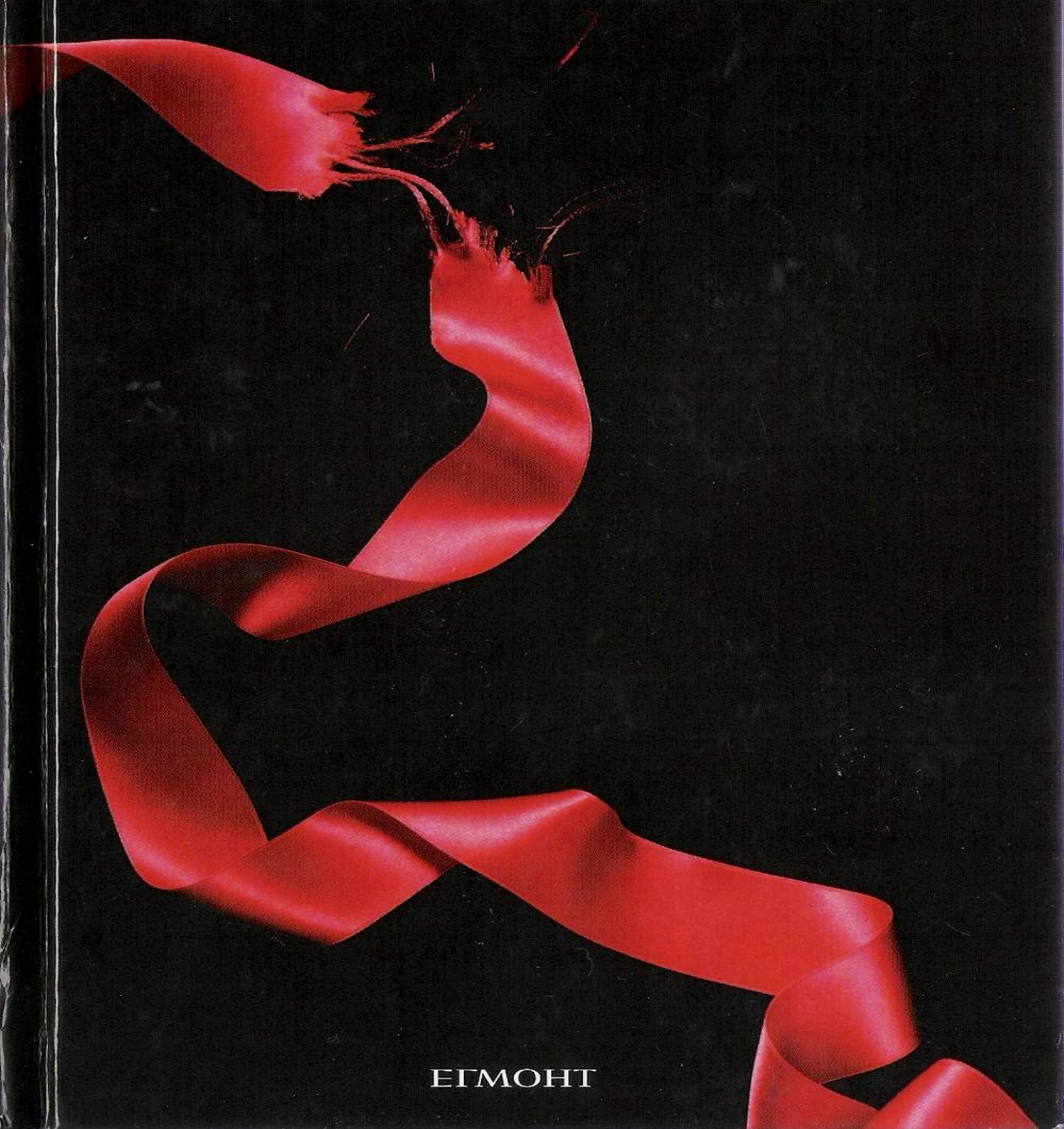

СТЕФАНИ МАЙЪР

Затъмнение

ЕГМОНТ

СТЕФАНИ МАЙЪР ЗАТЪМНЕНИЕ

Превод: Елка Виденова

chitanka.info

— Бела!

Чух нежния глас на Едуард зад гърба си. Обърнах се и видях как изкачва с леки стъпки стълбите на верандата, косата му бе разрошена от тичането. Веднага ме придърпа прегръдката си и отново ме целуна, както на паркинга. Целувката му ме изплаши. Имаше твърде много напрежение, твърде голяма острота в начина, по който устните му се притискаха в моите, сякаш се опасяваше, че не ни остава много време.

— Мисля, че не осъзнаваш колко по-лесно ще бъде за мен Бела — каза той, а в гласа му все още се долавяше усмивка, — когато не се налага непрекъснато да се напругам да не те убия. Естествено, има и неща, които ще ми липсват. Като това, например... — той се втренчи в очите ми и погали бузата ми, а аз усетих как кръвта нахлува в лицето ми. Засмя се нежно. — И звукът на сърцето ти — продължи той малко по-сериозен, но все така усмихнат. — Това е най-важният звук в моя свят.

На съпруга ми Панчо, за твоето търпение, любов, приятелство, чувство за хумор и готовност да се храниш по ресторанти.

И на децата ми Гейб, Сети и Ели, защото ми показахте онази любов, за която хората са готови да умрат.

*„Огън и лед
Светът ще свърши, казват, в
огън,
а други — в лед.
Ако говорим за желание,
избирам огън, без терзание.
Но ако пак му дойде ред
да мре, омраза съм поел
такава,
че и ледът за тази цел,
бих казал, става.“*

*Робърт
Фрост, превод
на Владимир
Трендафилов*

Благодарности

Би било безкрайно небрежно от моя страна, ако не изразя благодарността си към хората, които ми помогнаха да преживея раждането на още една книга:

Родителите ми бяха моята опора. Не мога да си представя как някои се справят без добрите бащини съвети или майчиното рамо, на което да поплачат.

Съпругът ми и синовете ми проявиха невероятно търпение — всеки друг отдавна би ме пратил в заведение за душевноболни.

Благодаря ви, че ме държите при себе си, момчета.

Моята Елизабет — Елизабет Юлберг, моят невероятен рекламен агент — ме предпази от полудяване както по време на турнето, така и извън него. Малцина са хората, които имат късмета да работят в такова тясно сътрудничество със своята най-добра приятелка. Вечно ще бъда признателна за благотворното влияние на момичетата от централните щати — тези почитателки на сиренето.

Джоди Риймър продължава да насочва кариерата ми с гениалност и финес. Безкрайно е успокояващо да зная, че съм в толкова добри ръце.

Прекрасно е да знам, че и ръкописите ми са в най-подходящите ръце. Благодаря на Ребека Дейвис, че така добре разбра историята в главата ми и ми помогна да открия най-добрия начин да я изразя.

Благодаря на Мегън Титли, първо, за непоколебимата ѝ вяра в творбата ми, и второ, че я шлифова така, че да блесне.

Всички в издателство „Айтъл, Браун енд Къмпъни“, отдел „Книги за млади читатели“, проявиха невероятна грижа за творбите ми. Наясно съм, че го правите от обич към мен и оценявам труда ви много повече, отколкото предполагате. Благодаря ви Крие Мърфи, Шон Фостър, Андрю Смит, Стефани Ворос, Тейл Дубинин, Тина Макинтопайър, Еймес О’Нийл и всички останали, които превърнахте поредицата „Здрач“ в успех.

Не мога да повярвам на късмета си да открия Аори Джофс, най-бързия, но и най-педантичния читател на света. Невероятно се радвам, че притежавам приятел и съучастник, който е така проникателен, талантлив и търпелив към мрънкането ми.

Благодаря отново на Аори Джофс и на Лора Кристиано, Микаела Чайлд и Тед Джофс, задето създадоха и поддържат най-ярката звезда в онлайн вселената на „Здрач“ — „Лексиконът Здрач“. Дълбоко ценя усилената им работа, за да осигурят приятно местенце за моите почитатели.

Благодаря също и на моите интернационални приятели от Srepusculo-es.com. създали сайт, който е толкова невероятен, че прехвърля езиковата бариера.

Слава богу за невероятната работа на Британи Гардинър върху „Здрач“ и „Новолуние“ в „Групата на Стефани Майър“ в My Space,

фен сайт, който е толкова огромен, че само мисълта да го следя ме обърква. Британи, ти ме смайваш.

Кейти и Одри, „Бела Пеномбра“ е разкошен. Хедър, „Нексус“ е невероятен.

Тук не бих могла да изредя всички невероятни сайтове и техните създатели, но отправям благодарностите си към всеки един от вас.

Благодаря и на познавачите на моя вътрешен свят: Лора Кристиано, Мишел Виейра, Бриджит Кревистън и Кимбърли Питерсън за безценния им принос и въодушевяващия им ентусиазъм.

Всеки писател се нуждае от независима книжарница за приятел. Дълбоко съм признателна на помощниците от родния ми град от книжарница „Чейнджинг Хендс“ в Темпе, Аризона, и особено на Фейт Хоххалтър, която има съвършен литературен вкус.

Задължена съм и на рок боговете от „Мюз“ за поредния им вдъхновяващ албум. Благодаря ви, че продължавате да създавате любимата ми музика за писане. Благодарна съм и на всички останали групи, които слушам, докато пиша, и които ми помагат да преодоля липсата на вдъхновение и да стигна до нови открития: „Окей Тоу“, „Гомес“, „Пласибо“, „Блу Октоубър“ и „Джакс Маникин“.

И най-вече едно гигантско благодаря на всичките ми почитатели. Твърдо вярвам, че моите читатели са най-привлекателните, интелигентни, интересни и всеотдайни почитатели на света. Много бих искала да дам на всекиго по една силна прегръдка и по едно „Порше 911 Турбо“.

ПРЕДГОВОР

Всичките ни маневри се оказаха напразни.

С вледенено сърце наблюдавах как се приготвяше да ме защитава. Съсредоточеното му лице не издаваше и следа от колебание, макар врагът да ни превъзхождаше по численост. Знаех, че не можехме да очакваме помощ — в същия този момент братята и сестрите му се бореха за живота си точно както той за живота на двама ни.

Дали някога щях да науча какъв е изходът от другата битка? Да разбера кои са били победителите и кои победените? Щях ли да живея достатъчно дълго?

Шансовете не изглеждаха особено добри.

Черни очи, полудели от свирепо желание за моята смърт, зорко следяха мига, в който вниманието на защитника ми ще се отклони. Мигът, в който щях да загина.

Някъде далече, далече в студената гора зави вълк.

ПЪРВА ГЛАВА

УЛТИМАТУМ

Бела,

Не знам защо караш Чарли да носи бележки на Били все едно сме втори клас, ако исках да говоря с теб щях да вдигна.

Ти сама избра, нали? Не можеш да имаш и едното и другото...

Коя част от „Смъртни врагове“ ти е толкова неясна, че...

Виж, знам, че съм гаден, но просто няма как да се заобиколят...

Не можем да бъдем приятели, след като си прекарваш времето с банда...

Става по-зле, когато мисля за теб, така че не ми пиши повече...

Да, и ти ми липсваш. Много.

Но това нищо не променя. Съжалявам.

Джейкъб

Прокарах пръсти по страницата и усетих грапавините там, където бе натискал толкова силно с химикалката, че почти бе продупчил хартията. Представях си как пише — драска сърдитите думи с грубия си почерк, зачерква рязко ред след ред, когато думите се оказват неуместни, дори счупва химикалката с грамадната си ръка, което би обяснило петната мастило. Представях си как чувството за безсилие събира веждите му и набръчква челото му. Ако бях при него, щях да се разсмея. *Да не вземеш да получиш мозъчен кръвоизлив, Джейкъб — щях да му кажа. — Изплюй камъчето.*

Но сега, когато за пореден път прочетох вече наизустените думи, не ми беше до смях. Отговорът на умолителната ми бележка, предадена през Чарли на Били — точно като във втори клас, както бе изтъкнал — не ме учуди. Знаех какво е съдържанието още преди да съм го прочела.

Това, което ме изненада, беше болката, която всеки зачеркнат ред ми причиняваше, сякаш буквите бяха остриета. И по-лошо, зад всяка задраскана дума се таеше огромна болка. Болката на Джейкъб ме прорязваше по-дълбоко от моята собствена.

Докато размишлявах върху това, долових откъм кухнята миризмата на загоряло. В нечия друга къща фактът, че друг, освен мен готви, едва ли щеше да е повод за паника.

Бутнах измачкания лист в задния си джоб и хукнах. Озовах се на долния етаж за секунди.

Бурканът със сос за спагети, който Чарли бе напъхал в микровълновата, се бе завъртял веднъж, когато рязко отворих вратичката и го измъкнах.

— Какво обърках? — попита Чарли.

— Първо трябва да махнеш капачката, татко. Металът е вреден за микровълновите фурни — побързах да махна капачката още докато говорех, излях половината сос в една купичка, която сложих в микровълновата, а буркана върнах в хладилника. Нагласих минутите и натиснах копчето.

Чарли наблюдаваше действията ми със стиснати устни.

— А със спагетите справил ли съм се?

Погледнах тенджерата на котлона — източника на миризмата, която ме беше стреснала.

— Хубаво е да се разбърква от време на време — казах меко. Взех лъжица и започнах да разплитам разкашканата буца, залепнала за дъното.

Чарли въздъхна.

— Е, каква е тая работа? — попитах го.

Той скръсти ръце на гърдите си и се зазяпа сърдито през задните прозорци към стелещия се дъжд.

— Нямам представа за какво говориш — измърмори той.

Озадачена бях. Чарли готви? А и сърдитият му вид? Едуард още не беше пристигнал — баща ми обикновено запазваше подобно

поведение за пред гаджето ми, за да му покаже с всяка своя дума и жест колко е нежелан. Усилията на Чарли бяха напълно излишни — Едуард знаеше точно какво мисли той и без представлението.

Думата *гадже* ме накара да задъвча напрегнатото вътрешната страна на бузата си, докато бърках спагетите. Струваше ми се крайно неподходяща. Трябваше ми дума, която да изразява вечна отдаденост... Но думи като *съдба* и *орис* звучаха евтино, когато ги използваш в непринуден разговор.

Едуард имаше наум съвсем друга дума и тъкмо тя беше причина за напрежението ми. Само от мисълта за нея косата ми настръхваше.

Годеница. Уф! Потръпнах.

— Да не съм пропуснала нещо? Откога ти приготвяш вечерята? — попитах. Спагетената буца подскачаше във врящата вода, докато я мушках с лъжицата. — Или по-точно, откога се *опитваш* да приготвиш вечерята?

Чарли вдигна рамене.

— Няма закон, който да ми забранява да готвя в собствената си къща.

— Ти ги разбираш тия неща — отвърнах ухилена и хвърлих многозначителен поглед към значката на коженото му яке.

— Ха! Точно така — той свали якето, сякаш погледът ми му бе напомнил, че е забравил да се съблече, и го закачи на закачалката, предназначена за униформата му.

Коланът с кобура вече висеше на мястото си — от няколко седмици не смяташе за нужно да го носи на работа. В градчето Форкс, щата Вашингтон, вече не изчезваха хора и никой не срещаше гигантски тайнствени вълци във вечно влажните гори...

Продължих мълчаливо да бъркам спагетите, както очаквах Чарли да каже какво го мъчи, когато сам прецени. Баща ми не беше човек на думите и усилията, които бе положил да направи вечеря за двама ни, ми дадоха знак, че в ума му се върти необичайно много за казване.

По навик погледнах часовника — нещо, което правех през няколко минути по това време на деня. Оставаше по-малко от половин час.

Следобедите бяха най-тежката част от деня. Откакто бившият ми най-добър приятел (и настоящ върколак) Джейкъб Блак ме беше издал, че карам мотоциклет — предателство, което му бе хрумнало, за да ми

забранят да излизам с гаджето ми (и вампир) Едуард Кълън — присъствието на Едуард се допускаше само от седем до девет и половина, винаги в рамките на дома ми, и то под неизменно киселия поглед на баща ми.

Положението ми сериозно се беше влошило в сравнение с предишното ми по-леко наказание да не излизам от къщи, което си бях навлякла след необяснено тридневен отсъствие и един епизод със скачане от скала.

Естествено, продължавах да се виждам с Едуард в училище, защото там Чарли нямаше как да се намеси. Освен това Едуард прекарваше почти всяка нощ в стаята ми, но Чарли не беше съвсем наясно с този факт. Способността на Едуард да се катери до втория етаж и да влиза през прозореца лесно и безшумно беше почти толкова полезна, колкото и талантът му да чете мислите на Чарли.

И макар следобедът да бе единственият период, който прекарвах без Едуард, беше достатъчен да ме прави неспокойна и да накара часовете да се влачат. Въпреки това търпях наказанието си, без да се оплаквам, защото, от една страна, знаех, че съм си го заслужила, а от друга — не исках да наранявам баща си и да се изнасям точно сега, когато на хоризонта се задаваше далеч по-окончателна раздяла, невидима за Чарли.

Баща ми изпуктя, седна на стол до масата и разгъна върху нея влажния вестник. Само след секунди вече цъкаше неодобрително с език.

— Не знам защо изобщо четеш новините, татко. Само се дразниш.

Той не ми обърна внимание и продължи да ръмжи над вестника.

— Ето защо всички искат да живеят в малък град! Ужасно.

— Какво пак са направили големите градове?

— Сиатъл е решил да се състезава за столица на убийствата. Пет неразкрити убийства за последните две седмици. Можеш ли да си представиш да живееш на такова място?

— Мисля, че Финикс е още по-напред в списъка с убийствата, татко. Вече съм живяла на такова място — и въпреки това опасността да стана жертва на убийство възникна едва когато се преместих в неговото безопасно градче. Всъщност все още фигурирах като мишена

в няколко списъка... Лъжицата потрепери в ръката ми и водата се разплиска.

— Е, на мен и пари да ми дават, не бих живял на такова място — отбеляза Чарли.

Отказах се от опитите да спася вечерята и се заех да я сервирам. Наложих си да използвам нож за пържоли, за да изрежа порция спагети за себе си и за Чарли, докато той ме наблюдаваше с глуповато изражение. После заля своята порция със сос и заби вилица. Аз замаскирах своята буца, колкото можах по-старателно и последвах примера му без особен ентусиазъм. Известно време се хранихме мълчаливо. Чарли продължаваше да преглежда вестника, а аз взех „Брулени хълмове“ и зачетох от мястото, където бях спряла на закуска същата сутрин. Опитах се да се потопя в Англия от деветнадесети век, докато го чаках да заговори.

Тъкмо стигнах до частта, в която Хийтклиф се завръща, когато Чарли прочисти гърло и хвърли вестника на земята.

— Права си — започна. — Действително има причина да се захвана да готвя — той посочи с вилица към лепкавата смес в чинията си. — Искях да поговоря с теб.

Оставих книгата. Кориците бяха толкова измачкани, че тя се свлече върху масата.

— Можеше просто да си кажеш.

Той кимна, а веждите му се склениха.

— Аха, следващия път ще знам. Мислех, че ако те отменя от готвенето, ще омекнеш.

Разсмях се.

— Подейства — готварските ти умения ме превърнаха в желе. Какво има, татко?

— Ами, става въпрос за Джейкъб.

Усетих как лицето ми се изопва.

— Какво за него? — попитах през свити устни.

— Спокойно, Белс. Знам, че още си му сърдита, задето те наклюкари, но той постъпи правилно. Прояви чувство за отговорност.

— Чувство за отговорност — повторих язвително. — Да бе. И какво за Джейкъб?

Равнодушният въпрос отекна в главата ми, далеч не така маловажен, както прозвуча от устата ми. *И какво за Джейкъб?* Какво

всъщност щях да правя с него? Бившият ми най-добър приятел, който сега ми беше... какво? Враг? Трепнах.

Лицето на Чарли внезапно се напрегна.

— Само да не вземеш да ми се разсърдиш, а?

— Да ти се разсърдя ли?

— Ами, става въпрос и за Едуард.

Очите ми се присвиха.

Гласът на Чарли стана по-рязък.

— Все пак го пускам в къщата, нали така?

— Така е — признах. — За кратки отрязъци от време. Естествено, би могъл да ме пускаш и *извън* къщата, пак за кратки отрязъци от време — продължих, но само на шега. Знаех, че ще съм под ключ до края на учебната година. — Напоследък съм толкова примерна.

— Ами, точно това имах предвид... — лицето на Чарли се разтегли в неочаквана усмивка, която набръчка кожата около очите му. За миг се подмлади с двадесет години.

Зърнах блед лъч надежда в тази усмивка, но реших да не прибързвам.

— Не разбирам, татко. За Джейкъб ли говорим, или за Едуард, или за забраната да излизам от къщи?

Усмивката му пак блесна.

— Май и за трите.

— И как точно са свързани трите? — попитах предпазливо.

— Добре — въздъхна той и вдигна ръце, сякаш се предаваше. — Значи, мислех си, че може би заслужавах условна присъда за добро поведение. За възрастта си мрънкаш невероятно малко.

Гласът и веждите ми едновременно се стрелнаха нагоре.

— Сериозно ли говориш? Свободна ли съм?

Откъде дойде това? Бях напълно убедена, че ще си стоя под домашен арест, докато не дойде моментът да се изнеса от къщи, а и Едуард не бе доловил колебание в мислите на баща ми...

Чарли вдигна пръст във въздуха.

— При определени условия.

Ентусиазмът ми се изпари.

— Супер — изпъсках.

— Бела, това е по-скоро молба, отколкото заповед, разбираш ли? Можеш да излизаш. Но се надявах да използваш тази свобода... разумно.

— Какво трябва да означава това?

Той отново въздъхна.

— Знам, че ти е достатъчно да прекарваш цялото си време с Едуард...

— Също и с Алис — прекъснах го. Сестрата на Едуард не се съобразяваше с часове за свиждане — идваше и си отиваше, както й хрумнеше. Чарли беше мек като глина в умелите й ръце.

— Така е — съгласи се той. — Но имаш и други приятели, освен семейство Кълън, Бела. Или поне *имаше*.

Известно време се взирахме един в друг.

— Кога за последен път си говорила с Анджела Уебър?

— В петък на обяд — отвърнах незабавно.

Преди да се върне Едуард, приятелите ми от училище се бяха разделили на два лагера. Мислено ги делях на *добрите* и *лошите*. Или пък на *нас* и *тях*. Добрите бяха Анджела, гаджето й Бен Чени и Майк Нютън — те тримата щедро ми бяха простили полудяването след заминаването на Едуард. Лорън Малъри бе злобното ядро на противниковия лагер. Почти всички останали, включително и първата ми приятелка във Форкс Джесика Станли, май бяха склонни да възприемат враждебната й нагласа към мен.

Със завръщането на Едуард в училище разделителната линия между двата лагера бе станала още по-отчетлива.

Присъствието му нанесе сериозен удар на приятелските чувства на Майк, но Анджела ми остана непоколебимо вярна, а Бен следваше примера й. Въпреки естествената неприязън, която повечето хора изпитваха към семейство Кълън, Анджела предано седеше до Алис всеки ден по време на обяда. След известно време даже май й стана приятно. Трудно бе да устоиш на чара на Кълън, щом веднъж им дадеш възможност да го проявят.

— А извън училище? — попита Чарли и ме върна към разговора.

— Извън училище не се виждам с *никого*, татко. Не помниш ли, че съм наказана? А Анджела също си има гадже. Постоянно е с Бен. Но *ако* действително ме пуснеш да излизам — добавих скептично, — можем да излизаме по двойки.

— Добре. Но пък... — той се поколеба. — Двамата с Джейк бяхте като сиамски близнаци, а сега...

Прекъснах го.

— Не можеш ли да караш направо, татко? Какво точно ти е условието?

— Не смятам, че трябва да зарязваш всичките си останали приятели заради гаджето си, Бела — подхвана той строго. — Не е възпитано, а и си мисля, че животът ти ще е по-балансиран, ако в него присъстват и други хора. Това, дето се случи миналия септември...

Трепнах.

— Така де — продължи той отбранително, — ако имаше и други приятели, освен Едуард Кълън, можеше и да не се получи по този начин.

— Щеше да се получи точно по този начин — измърморих.

— Може би да, може би не.

— Та идеята ти? — напомних му.

— Използвай свободата си, за да се виждаш и с другите си приятели. За баланс.

Кимнах бавно.

— Балансът е хубаво нещо. Имали някакви по-специални квоти, които да изпълнявам?

Той направи физиономия, но поклати глава.

— Не искам да усложнявам нещата. Просто не забравяй приятелите си...

И без това се борех с тази дилема. Приятелите ми. Хората, с които нямаше да мога да се виждам след дипломирането заради собствената им безопасност.

Кой беше по-добрият начин да постъпя? Да прекарвам повече време с тях, докато още имах възможност? Или да започна да се отдалечавам още отсега, за да стане постепенно? Вторият вариант ме плашеше.

— ... особено Джейкъб — добави Чарли, преди да успея да премисля нещата.

Това бе по-голямата дилема. Трябваше ми цяла минута, преди да успея да намеря подходящите думи.

— С Джейкъб може да се окаже... трудно.

— Джейкъб и Били са почти част от семейството — каза той, а гласът му отново стана строг и наставнически. — А Джейкъб ти беше много, *много* добър приятел.

— Знам.

— Не ти ли липсва поне малко? — попита той вече по-дразнен.

Гърлото ми сякаш внезапно се поду, наложи се на два пъти да се изкашлям, преди да отговоря.

— Липсва ми — признах със сведен поглед. — Много ми липсва.

— Тогава защо да се оказва трудно?

Точно това не можех да му обясня. Не беше редно нормалните хора — *човешките същества* като мен и Чарли — да са наясно с тайния свят, населен с митове и чудовища, които скришно съществуваха около нас. Аз познавах този свят и по тази причина се бях забъркала в немалко неприятности. Нямах намерение да навличам подобни тревоги и на Чарли.

— С Джейкъб има известен... конфликт — казах. — По отношение на приятелството, искам да кажа. Невинаги му е било достатъчно да сме приятели — скалъпих извинение от нещо, което макар и вярно беше незначително. Изобщо не можеше да се сравни с факта, че глутницата върколаци на Джейкъб ненавиждаше вампирското семейство на Едуард — следователно и мен, тъй като бях твърдо решена да стана част от същото това семейство. Ситуацията не можеше да се разplete с бележка, а той отказваше да говори с мен по телефона. Планът ми да изясня нещата очи в очи с върколака определено не се прие радушно от вампирите.

— Едуард няма ли да понесе малко здравословна конкуренция? — гласът на Чарли стана саркастичен.

Погледнах го мрачно.

— Конкуренция няма.

— Обиждаш Джейкъб, като го пренебрегваш така. Той би предпочел да сте само приятели, вместо да нямате никакъв контакт.

А, значи сега аз пренебрегвах *него*, така ли?

— Сигурна съм, че Джейкъб изобщо не иска да сме приятели — думите опариха устата ми. — Откъде въобще ти хрумна подобно нещо?

Чарли се смути.

— Възможно е да сме засегнали въпроса с Били днес...

— Двамата с Били клюкарствате като баби — възроптах и забодох злобно вилица в желираната спагетена маса в чинията си.

— Били се тревожи за Джейкъб — каза Чарли. — Малко му е тежко в момента... Потиснат е.

Примигнах, но не вдигнах очи от кашата.

— А пък преди, когато прекарваше деня с Джейк, се прибираше толкова щастлива — Чарли въздъхна.

— И сега съм щастлива — изръмжах през зъби.

Контрастът между думите и тона ми разчупи напрежението. Чарли избухна в смях и аз не се сдържах и се разсмях на свой ред.

— Добре, добре — съгласих се. — Ще гоня баланс.

— И Джейкъб — настоя той.

— Ще опитам.

— Добре. Постарай се с баланса, Бела. И, а, да, имаш писмо — каза Чарли, приключвайки с въпроса без никакъв опит за деликатност. — Там, до печката е.

Не помръднах, тъй като мислите ми се усукваха на възли около името на Джейкъб. Най-вероятно бяха някакви рекламни материали — предния ден бях получила колетче от майка ми, така че не очаквах нищо друго.

Чарли дръпна стола си назад и се протегна, докато се изправяше. Отнесе чинията си до мивката, но преди да пусне водата, за да я изплакне, се спря и ми подхвърли един дебел плик. Писмото се плъзна по масата и глухо се удари в лакътя ми.

— Тъъ, благодаря — измърморих, озадачена от настойчивостта му. След това видях адреса на подателя — писмото бе от Югоизточния университет на Аляска. — Я, колко са бързи! Май съм изпуснала крайния срок и за този.

Чарли се подсмихна.

Обърнах плика и го изгледах гневно.

— Отворен е.

— Беше ми любопитно.

— Шокирана съм, шерифе. Та това е федерално престъпление.

— О, я просто го прочети.

Измъкнах писмото заедно със сгънато разписание на лекциите.

— Поздравления — обади се той, преди да успее да прочета каквото и да било. — Първият университет, в който те приемат.

— Благодаря, татко.

— Не е зле да поговорим за таксите. Имам малко спестени пари...

— Хей, хей, никакви такива. Нямам никакво намерение да ти пипам събраното за след пенсионирането, татко. Имам си фонд за колежа — или поне каквото бе останало от него, понеже поначало не беше кой знае какво.

Чарли се смръщи.

— Някои от тия места са доста скъпи, Бела. Искам да помогна. Не е нужно да ходиш чак в Аляска, само защото е по-евтино.

Изобщо не беше по-евтино. Но пък беше далече, а облачните дни в Джуно бяха триста двадесет и един годишно. Първото изискване беше мое, а второто — на Едуард.

— Ще се оправя. Освен това там отпускат финансови помощи. Лесно мога да взема заем — надявах се да не блъфирам твърде прозрачно. Не бях проучила нещата особено щателно.

— Значи... — започна Чарли, после сви устни и отклони поглед.

— Значи какво?

— Нищо. Просто... — той се намръщи. — Просто се чудех какви... са планове на Едуард за догодина?

— О!

— Е?

Спасиха ме три бързи почуквания на вратата. Чарли завъртя очи, а аз скочих на крака.

— Идвам! — провикнах се, докато в същия момент Чарли измърмори нещо, което прозвуча като „Махай се“. Не му обърнах внимание и хукнах да отворя на Едуард.

С абсурдно нетърпение дръпнах рязко вратата, сякаш ми пречеше, и видях него — моето лично чудо.

Времето не ме беше имунизирано срещу съвършенството на лицето му и сигурно никога нямаше да свикна, с която и да било част от него. Очите ми пробягаха по бледите му черти: твърдата, четвъртита челюст, меката извивка на пълните му устни — в момента извити в усмивка, правата линия на носа му, острия ъгъл на скулите му, гладката мраморна повърхност на челото му — отчасти скрита от кичур потъмняла от дъжда бронзова коса...

Запазих очите му за накрая, защото знаех, че погледна ли в тях, мислите ми ще се оплетат. Големи, топли, с цвят на течено злато, обрамчени с гъсти черни мигли. Винаги се чувствах необикновено, когато се вглеждах в тях, сякаш костите ми се превръщаха в желе. Леко ми се зави свят, но това вероятно се дължеше на факта, че бях забравила да дишам. Отново.

Това беше лице, за което всеки модел от мъжки пол в света би дал душата си. Всъщност май точно това беше цената — една човешка душа.

Не, не го вярвах. Почувствах се виновна, че изобщо си го помислих. Въпреки това се зарадвах, както често се случваше, че съм единственият човек, чиито мисли Едуард не може да чува.

Протегнах се за ръката му и въздъхнах, когато студените му пръсти уловиха моите. Докосването му ме изпълни със странно чувство за облекчение, сякаш нещо ме беше боляло и болката внезапно бе утихнала.

— Здравсти — казах и ми стана смешно, че го поздравявам така простичко при толкова силни емоции.

Той вдигна преплетените ни пръсти, за да докосне бузата ми с опакото на ръката си.

— Как мина следобедът?

— Бавно.

— И за мен.

Дръпна китката ми към лицето си, без да разплита пръсти от моите. Очите му се притвориха, когато носът му леко докосна кожата ми, и той се усмихна нежно, без да ги отваря. Оценяваше аромата, без да отпива от виното, както веднъж се бе изразил.

Знаех, че ароматът на кръвта ми — по-сладостен за него, отколкото чиято и да било друга кръв, подобно на вино за заобиколен от вода алкохолик — му причинява истинска болка, прогаря го от жажда. Но май не се стараеше да го избягва както едно време. Смътно си представях какво херкулесово усилие му струваше този простичък жест.

Тъжно ми беше, че се налага така да се измъчва. Но се успокоих с мисълта, че скоро вече няма да му причинявам подобна болка.

В този момент чух Чарли шумно да приближава, за да изрази обичайното си недоволство от присъствието на госта ни. Очите на

Едуард се отвори рязко и той пусна ръцете ни, без обаче да разплете пръсти от моите.

— Добър вечер, Чарли — винаги беше безупречно учтив, макар Чарли да не го заслужаваше.

Чарли изсумтя в отговор, после застана пред нас със скръстени на гърдите ръце. Напоследък стигаше до крайности с идеята си за родителски надзор.

— Нося ти още формуляри — уведоми ме Едуард и вдигна един претъпкан кафеникав плик. Около кутрето му като пръстен беше намотана ролка пощенски марки.

Изстенах. Как беше възможно да има колежи, в които все още не ме беше накарал да кандидатствам? И как успяваше да намира вратички в правилата? Бяхме изпуснали всички срокове.

Усмихна се, сякаш беше прочел мислите ми — явно бяха твърде отчетливо изписани върху лицето ми.

— Тук-там има допълнителни срокове за закъснели. А на няколко места са склонни да направят изключения.

Съвсем ясно си представях мотивите за подобни изключения. Както и паричните суми, които се изискваха. Едуард се разсмя на физиономията ми.

— Да започваме ли? — попита и ме задърпа към кухненската маса.

Чарли ни последва и изпухтя, макар да нямаше основание да роптае срещу плановете ни за вечерта. Нали всеки Божи ден ме тормозеше най-после да взема решение за колежа.

Побързах да разчистя масата, докато Едуард трупаше заплашителна купчина формуляри отгоре й. Когато преместих „Брулени хълмове“ върху плота, Едуард вдигна вежда. Знаех какво си мисли, но Чарли се намеси, преди да успее да каже каквото и да било.

— Като говорим за кандидатстване, Едуард — започна той още по-начумерен. По принцип се стараеше да не говори директно с Едуард и когато му се наложеше, лошото му настроение се скапваше още повече. — С Бела тъкмо си говорехме за догодина. Решил ли си вече в кой колеж ще ходиш?

Едуард му се усмихна и отвърна с дружелюбен тон.

— Все още не съм. Приеха ме на няколко места, но все още обмислям вариантите.

— Къде те приеха? — настоя Чарли.

— Сиракюз... Харвард... Дартмут... а от днес и в Югоизточния университет на Аляска — Едуард се извърна лекичко, за да може да ми смигне. Потиснах смеха си.

— Харвард? Дартмут? — смотолеви Чарли, неспособен да скрие, че е впечатлен. — Това е доста... това си е нещо. Но пък университетът в Аляска... едва ли ще искаш да идеш там, след като можеш да учиш в Бръшляновата лига. Искам да кажа, че баща ти ще иска да...

— Карлайл винаги е съгласен с решенията ми — отвърна спокойно Едуард.

— Хм...

— Няма да повярваш, Едуард — обадох се с бодър глас, решила да се включа в играта.

— Какво има, Бела?

Посочих дебелия плик върху плота.

— И мен току-що ме приеха в университета на Аляска!

— Честито! — усмихна се той. — Ама че съвпадение.

Очите на Чарли се присвиха, докато гледаше ту мен, ту Едуард.

— Добре — измърмори той след малко. — Отивам да гледам мача, Бела. Девет и половина.

— Ъъъ, татко? Да не би да си забравил съвсем пресния ни разговор за свободата ми...?

Той въздъхна.

— Вярно. Добре, десет и половина. През седмицата все още имаш вечерен час.

— Отменяш наказанието на Бела? — попита Едуард. Макар да знаех, че няма как да е изненадан, не успях да доловя фалшива нотка във внезапното вълнение в гласа му.

— При определени условия — поправи го Чарли през зъби. — А теб какво те засяга?

Смръщих му се, но той така и не забеляза.

— Просто се радвам да го чуя — отвърна Едуард спокойно. — Алис страда, че няма с кого да обикаля по магазините, а съм сигурен, че Бела ще се радва да види светлините на града — той ми се усмихна.

Само че Чарли рязко изръмжа:

— Не! — и лицето му стана мораво.

— Татко! Какъв е проблемът?

Той се постара да се овладее.

— Не искам да ходиш в Сиатъл точно сега.

— Защо?

— Нали ти казах какво пише във вестника — из Сиатъл вилнее някаква банда и убива наред, така че искам да стоиш далече от там, ясно ли е?

Завъртях очи.

— Татко, много по-вероятно е да ме удари гръм, отколкото точно в деня, в който стъпя в Сиатъл, някой да...

— Всичко е наред, Чарли — прекъсна ме Едуард. — Нямах предвид Сиатъл. Всъщност си мислех за Портланд. И аз не бих допуснал Бела да се шляе из Сиатъл. В никакъв случай.

Погледнах го невярващо, но той бе вдигнал вестника на Чарли и съсредоточено четеше първата страница.

Явно се опитваше да успокои баща ми. Идеята да ме нападне някой, пък бил той и най-кръвожадният човек, докато съм с Алис или Едуард, беше направо нелепа.

Думите му обаче постигнаха целта. Чарли го гледа съсредоточено още една секунда, после вдигна рамене.

— Хубаво — той се запъти навъсено към всекидневната вече леко забързан — може би не искаше да пропусне началото на мача.

Изчаках да пусне телевизора, за да не може да ме чува.

— Какво... — започнах.

— Почакай малко — каза Едуард, без да вдига поглед от вестника. Очите му останаха впити в страницата, докато побутваше първия формуляр към мен. — Мисля, че можеш да ползваш стари есета за този. Въпросите са същите.

Явно Чарли продължаваше да се ослушва. Въздъхнах и се захванах да попълвам досадната информация: име, адрес, номер на социална осигуровка... След няколко минути вдигнах глава, но Едуард се взираше замислено през прозореца. Когато отново сведох очи към листа, погледът ми попадна върху името на колежа.

Изсумтах и избутах документите.

— Бела?

— Това е несериозно, Едуард. *Дартмут*?

Едуард вдигна злополучния формуляр и нежно го постави отново пред мен.

— Мисля, че Ню Хемпшир много ще ти допадне — каза той. — Предлага пълен комплект вечерни курсове за мен, а горите са удобно разположени за страстните туристи. И изобилстват от дивеч — той се усмихна с онази крива усмивка, на която знаеше, че не мога да устоя.

Поех си дълбоко въздух през носа.

— Ако ще си по-спокойна, ще ти позволя да ми върнеш парите — обеща той. — Ако искаш, мога даже да ти начисля лихва.

— Изобщо няма ме приемат там без някакъв огромен подкуп. Или и това влиза в заема? Ново крило на библиотеката, дарено от семейство Кълън? Ох! Защо пак водим този разговор?

— Би ли попълнила формуляра, Бела? Нищо няма да ти стане, ако опиташ.

Челюстта ми се стегна.

— Знаеш ли какво? Смятам да не го попълвам.

Пресегнах се за формулярите с идеята да ги смачкам във форма, подходяща за мятане в кошчето, но се оказа, че са изчезнали. Зяпнах за миг празната маса, после се обърнах към Едуард. Уж не бе помръднал, но формулярите най-вероятно кротуваха в якето му.

— Какво правиш? — троснах се.

— Мога да те подписвам по-добре от теб самата. А вече си написала есетата.

— Малко прекаляваш, да знаеш — прошепнах, в случай че Чарли не бе напълно погълнат от мача. — Няма нужда да кандидатствам, където и да било. Вече ме приеха в Аляска. Почти покривам таксата за първия семестър. Това ще ми стигне за алиби. Няма нужда да се хвърля цяла торба пари, независимо чии са.

Лицето му се изопна от болка.

— Бела...

— Не започвай! Съгласна съм, че трябва да се преструваме заради Чарли. Но и двамата знаем, че другата есен далеч няма да съм в състояние да посещавам лекции. И изобщо да се доближавам до хора.

Информацията ми за първите няколко години от живота на младия вампир беше доста оскъдна. Едуард никога не бе влизал в подробности — не беше любимата му тема — но знаех, че картинката

няма да е красива. Явно самоконтролът не беше вроден талант. И дума не можеше да става за нещо повече от дистанционно обучение.

— Мислех, че моментът все още не е решен — напомни ми меко Едуард. — Може пък да ти е приятно да изкараш един-два семестъра в колежа. Има доста човешки преживявания, които така и не си опитала.

— Ще стигна до тях по-късно.

— По-късно няма да става въпрос за *човешки* преживявания. Няма да имаш втора възможност да бъдеш човек, Бела.

Въздъгнах.

— Трябва да проявиш здрав разум по отношение на срока, Едуард. Просто е твърде опасно да се мотаем.

— Все още няма опасност — настоя той.

Изгледах го ядосано. Нямало опасност ли? Естествено! Имаше само една садистично настроена вампирка, която се опитваше да отмъсти за смъртта на другаря си чрез моята смърт — за предпочитане по бавен и мъчителен начин. Кого ли го беше грижа за Виктория? А, да, и Волтури — кралската династия на вампирите със своята малка войска от воини вампири — които държаха сърцето ми да спре да бие по един или друг начин в най-близко бъдеще, защото хората не биваше да знаят за съществуването им. Правилно. Нямаше никаква причина за паника.

Макар Алис да бдеше — Едуард разчиташе невероятно точните й видения за бъдещето да ни предупредят за опасността — беше безумно да рискуваме.

Освен това този спор вече го бях спечелила. Промяната ми бе планирана за малко след дипломирането — само след няколко седмици.

Остра тревога прорязва стомаха ми, когато осъзнах колко малко време оставаше. Естествено, промяната беше наложителна и беше ключът към онова, което исках повече от всичко на този свят. От друга страна, напълно си давах сметка за Чарли, който седеше в съседната стая и се наслаждаваше на мача, както всяка друга вечер. Давах си сметка и за майка ми Рене в далечна слънчева Флорида, която продължаваше да ме моли да прекарам лятото край морето с нея и новия й съпруг. И за Джейкъб, който, за разлика от родителите ми, знаеше точно какво ще се случи, когато уж замина за някой далечен колеж. Дори родителите ми дълго време да не заподозрат, дори да

успее да отложи връщането у дома с оправдания за разноси по пътуването или тежки уроци, или болест, Джейкъб щеше да знае истината.

За миг мисълта за неизбежното му отвращение засенчи всяка друга болка.

— Бела — прошепна Едуард, а лицето му се сгърчи, когато прочете тревогата в моето. — Няма нужда да бързаш. Няма да позволя никой да те нарани. Разполагаш с толкова време, колкото смяташ, че ти е нужно.

— Искам да бързам — прошепнах със слаба усмивка, опитвайки се да обърна всичко на шега. — Искам и аз да съм чудовище.

Той стисна зъби и процеди през тях:

— Нямах представа какво говориш — внезапно хвърли влажния вестник върху масата между нас. Пръстът му се заби в заглавието на първата страница.

„НАРАСТВАТ СМЪРТНИТЕ СЛУЧАИ“

„ПОЛИЦИЯТА СЕ ОПАСЯВА ОТ ОРГАНИЗИРАНА ДЕЙНОСТ“

— Какво общо има това?

— Чудовищата не са шега работа, Бела.

Зяпнах отново заглавието, а след това студеното му изражение.

— *Вампир* ли върши това? — прошепнах.

Той се усмихна горчиво. Гласът му бе тих и студен.

— Ще се учудиш, Бела, колко често моят вид се оказва причина за ужасите в живота на хората. Лесно се разпознава, когато знаеш какво да търсиш. Информацията тук говори за новороден вампир, който вилнее из Сиатъл. Жаден за кръв, побеснял, неконтролируем. Каквито бяхме всички ние.

Сведох очи към вестника, за да избегна погледа му.

— От няколко седмици следим ситуацията. Налице са всички белези — странните отвлечения, винаги нощем, зле прикритите трупове, липсата на други доказателства... Да, някой чисто нов. И като

че ли никой не желае да поеме отговорност за новопокръстения... — той си пое дълбоко въздух. — Е, това не е наш проблем. Дори нямаше да обърнем внимание на ситуацията, ако не се случваше толкова наблизно. Както споменах, това се случва непрекъснато. Съществуването на чудовища води до чудовищни последствия.

Опитах се да не поглеждам към имената, изписани на страницата, но те някак се набиваха на очи като подчертани. Петима души, чийто живот бе прекършен, чиито семейства бяха потънали в траур. Четейки тези имена, нямаше как да приема убийството като отвлечено понятие. Морийн Гардинър, Джефри Кембъл, Грейс Рейзи, Мишел О'Конъл, Роналд Албрук. Хора, които имаха родители и деца, приятели и домашни любимци, професии и надежди, планове и спомени, и бъдеще...

— С мен няма да е така — прошепнах тихо, почти на себе си. — Няма да ми позволиш да съм такава. Ще живеем в Антарктика.

Едуард изсумтя и разсея напрежението.

— Пингвини. Страхотно.

Разсмях се с треперещ глас и бутнах вестника от масата, за да не се налага да гледам имената. Вестникът тупна шумно на пода. Естествено, че Едуард ще мисли за вариантите за лов. Той и семейството му „вегетарианци“ — твърдо решени да пазят човешкия живот — предпочитаха вкуса на едрите хищници за задоволяване на диетичните си нужди.

— Тогава Аляска, както планирахме. Но някъде още по-усамотено от Джуно, някъде, където изобилстват мечки гризли.

— Така е по-добре — съгласи се той. — Има и полярни мечки. Много са свирепи. А там и вълците достигат доста сериозни размери.

Устатата ми зейна и дъхът ми рязко напусна дробовете.

— Какво има? — попита той. Преди да успя да се съвзема, объркването му изчезна и сякаш цялото му тяло се стегна. — О, забрави за вълците тогава, щом идеята ти е неприятна — гласът му беше остър, официален, раменете му сковани.

— Та той ми беше най-добрият приятел, Едуард — измънках. Болеше ме, че използвах минало време. — Естествено, че идеята ми е неприятна.

— Моля те, прости ми необмислената реплика — каза той, все така официален. — Не биваше да казвам подобно нещо.

— Няма нищо — загледах се в ръцете си, свити в юмруци върху масата.

За миг и двамата замълчахме, след това хладният му пръст се оказа под брадичката ми и нежно повдигна лицето ми. Изражението му беше далеч по-нежно.

— Съжалявам. Наистина.

— Знам. Знам, че не е същото. Не трябваше да реагирам така. Но просто... ами и без това мислех за Джейкъб, преди да дойдеш — поколебах се. Жълтеникавокафявите му очи сякаш ставаха с един нюанс по-тъмни, когато споменавах името на Джейкъб. Гласът ми прозвуча умолително. — Чарли казва, че на Джейк му е тежко. Страда и... аз съм виновна.

— Не си направила нищо лошо, Бела.

Поех си дълбоко въздух.

— Искам да поправя нещата, Едуард. Дължа му го. А и това е едно от условията на Чарли...

Изражението му се промени при думите ми и отново се вкамени като на статуя.

— Знаеш, че и дума не може да става да отидеш при върколаците незащитена, Бела. А ако някой от нас пресече границата с техните земи, ще нарушим примирието? Нима искаш да започнем война?

— Естествено, че не!

— Тогава няма смисъл да го обсъждаме повече — той отпусна ръка и извърна поглед, търсеше възможност да смени темата. Погледът му се спря на нещо зад мен и той се усмихна, макар очите му да си останаха напрегнати. — Радвам се, че Чарли е решил да те пусне да излизаш, имаш неотложна нужда да посетиш книжарница. Не мога да повярвам, че пак четеш „Брулени хълмове“. Не я ли знаеш вече наизуст?

— Не всички имаме фотографска памет — отвърнах рязко.

— Със или без фотографска памет не мога да проумея какво толкова й харесваш. Героите са ужасни хора, които си съсипват живота един друг. Нямам представа как може да сравняват Хийтклиф и Кати с двойки като Ромео и Жулиета или Елизабет Бенет и мистър Дарси. Това не е любовна история, а история за омраза.

— Имаш сериозни проблеми с класиката — троснах се.

— Може би защото не се впечатлявам от античността — той се усмихна, очевидно доволен, че ме е разсеял. — Но все пак защо продължаваш да я препрочиташ? — този път очите му блеснаха с искрен интерес, опитваше се, за пореден път, да проумее заплетените механизми на мисълта ми. Протегна се и обхвана лицето ми в шепа. — Какво толкова ти допада в нея?

Искреното му любопитство ме обезоръжи.

— Не съм съвсем сигурна — казах, мъчейки се да звучи смислено, докато погледът му съвсем неумишлено разпиляваше мислите ми. — Мисля, че е идеята за неизбежното. Това, че нищо не може да ги раздели — нито нейният егоизъм, нито неговата злоба, нито, в крайна сметка, смъртта...

Лицето му доби замислено изражение, докато асимилираше казаното. След миг се усмихна закачливо.

— Все пак смятам, че историята щеше да е по-приятна, ако поне единият от тях имаше някаква оневиняваща черта.

— Аз пък мисля, че точно това е идеята — възразих. — Любовта им е *единствената* оневиняваща черта.

— Надявам се да проявиш достатъчно здрав разум да не се влюбиш в някой толкова... зловреден.

— Малко е късно да се тревожа в кого ще се влюбя — изтъкнах. — Но и без предупреждението ти като че ли съм се справила доста добре.

Той се засмя тихичко.

— Радвам се, че *ти* така смяташ.

— Е, аз пък се надявам да си достатъчно мъдър и да стоиш настрана от такива егоисти. Всъщност Катрин е източникът на всички беди, а не Хийтклиф.

— Ще внимавам — обеща той.

Въздъхнах. Доста го биваше да ме разсейва. Положих длан върху неговата и я притиснах към лицето си.

— Трябва да се видя с Джейкъб.

Очите му се притвориха.

— Не.

— Наистина няма никаква опасност — казах умолително отново. — Преди прекарвах цели дни в Ла Пуш с глутницата и нищо не се случи.

Но допуснах грешка — в края на изречението гласът ми трепна — още докато изричах думите, осъзнах, че са лъжа. Не беше вярно, че *нищо* не се бе случило. В главата ми блесна образът на огромен сив вълк, свит като за скок, оголил към мен острите си като кама зъби. Дланите ми се изпотиха при спомена за тогавашната паника.

Едуард долови ускорения ми пулс и кимна, сякаш гласно бях признала лъжата си.

— Върколаците са неуравновесени. Случва се хората около тях да пострадат. Случва се да умрат.

Исках да го отрека, но друг един образ спря възражението. Видях някога красивото лице на Емили Йънг, сега дамгосано от трите тъмни белега, които придърпваха надолу ъгълчето на дясното ѝ око и бяха изкривили завинаги устата ѝ в несиметрична гримаса.

Той чакаше да проговоря — неумолим, тържествуващ.

— Ти не ги познаваш — прошепнах.

— Познавам ги по-добре, отколкото си мислиш, Бела. Бях тук и предния път.

— Предния път?

— Преди около седемдесет години пътищата ни се пресякоха с тези на върколаците... Тъкмо се бяхме заселили край Хокуам. Още преди Алис и Джаспър да се присъединят към нас. Бяхме многобройни, но въпреки това щеше да се стигне до сблъсък, ако не беше Карлайл. Успях да убеди Ефраим Блак, че е възможно да съществуваме заедно, и в крайна сметка постигнахме примирието.

Името на прадядото на Джейкъб ме смая.

— Смятахме, че линията е изчезнала с Ефраим — промърмори Едуард. Сега сякаш говореше на себе си. — Че генетичният каприз, който прави промяната възможна, се е изгубил... — той млъкна и ме загледа обвинително. — Лошият ти късмет май става все по-силен с всеки изминал ден. Съзнаваш ли, че неутолимата ти страст към всичко смъртоносно се е оказала достатъчно мощна, за да спаси глутница мутирали кучета от изчезване? Ако можехме да бутилираме лошия ти късмет, щяхме да се сдобием с оръжие за масово унищожение.

Не обърнах внимание на шегата му, но предположението привлече вниманието ми — сериозно ли говореше?

— Не съм ги върнала аз. Не знаеш ли?

— Какво да зная?

— Лошият ми късмет няма нищо общо. Върколаците се върнаха, защото се върнаха и вампирите.

Едуард ме зяпна, неподвижен от изненада.

— Джейкъб ми каза, че присъствието на семейството ти е провокирало нещата. Мислех, че си наясно...

Едуард присви очи.

— Така ли смятат?

— Едуард, само погледни фактите! Преди седемдесет години сте се появили тук и веднага са се появили и върколаците. Сега се връщате и върколаците отново се появяват. Нима смяташ, че е съвпадение?

Той примигна и гневният му поглед омекна.

— На Карлайл ще му е интересна тази теория.

— Теория! — възкликнах подигравателно.

Замълча за миг, загледан през прозореца към дъжда. Вероятно обмисляше доколко е вероятно присъствието на семейството му действително да превръща местните хорица в гигантски кучета.

— Интересно, но без особено значение — прошепна той след малко. — Ситуацията си остава непроменена.

Това можех лесно да си го превода: никакви четирикраки приятели.

Знаех, че трябва да съм търпелива. Не че се инатеше, просто не *разбираше*. Нямаше представа колко много дължа на Джейкъб Блак — дължах му живота си, при това няколко пъти, а вероятно и разума си.

Не обичах да говоря за онзи ужасен период с никого, още по-малко с Едуард. Беше заминал единствено за да ме спаси, да се опита да спаси душата ми. Не смятах, че бе виновен за всички глупости, които бях надробила, докато го нямаше, нито за болката, която бях понесла. Но той се чувстваше виновен.

Така че трябваше много внимателно да формулирам обяснението си.

Изправих се и заобиколих масата. Той разтвори ръце и аз седнах в скута му. Сгуших се в студената му като камък прегръдка. Загледах се в дланите му, докато говорех.

— Моля те, изслушай ме само за минутка. Не става въпрос за празен каприз да се видя със стар приятел. Джейкъб *страда* — гласът ми се изкриви при тази дума. — Не мога да *не* се опитам да му помогна, не мога да го предам точно сега, когато има нужда от мен.

Само защото не е човек през цялото време... Разбираш ли, той беше до мен, когато аз самата... не бях съвсем човек. Не знаеш какво беше... — поколебах се. Ръцете на Едуард се сковаха около тялото ми, пръстите му се свиха в юмруци, сухожилията му се изопнаха. — Ако Джейкъб не ми беше помогнал... Не съм сигурна какво щеше да завариш тук. Дължа му по-добро отношение, Едуард.

Погледнах внимателно изражението му. Очите му бяха затворени, челюстта стисната.

— Никога няма да си простя, че те изоставих — прошепна той. — Дори ако живея сто хиляди години.

Долепих длан в хладното му лице и изчаках да въздъхне и да отвори очи.

— Просто си се опитвал да постъпиш правилно. И съм сигурна, че ако ставаше въпрос за някой по-нормален от мен, щеше да се получи. Освен това сега си тук. И само това е важно.

— Ако не бях заминал, нямаше да чувстваш необходимост да рискуваш живота си, за да утешаваш някакво куче.

Трепнах. Бях свикнала с Джейкъб и обидните му епитети — *кръвопиец, пиявица, паразит*... Но някак от кадифената уста на Едуард думата прозвуча по-грубо.

— Не знам как да се изразя правилно — подхвана Едуард с мрачен тон. — Предполагам, ще прозвучи жестоко. Но в миналото едва не те загубих. И знам какво е усещането да вярвам, че съм те загубил. *Отказвам* да се съглася с нещо опасно.

— Ще трябва да ми се довериш. Нищо няма да ми се случи.

На лицето му отново се изписа болка.

— Моля те, Бела — прошепна той.

Загледах се във внезапно пламналите му златисти очи.

— „Моля те“, какво?

— Моля те, заради мен. Моля те, направи съзнателно усилие да се пазиш. Ще направя всичко по силите си, но бих оценил малко помощ и от твоя страна.

— Ще се постарая — прошепнах.

— Имаш ли изобщо представа колко си безценна за мен? Някаква идея колко те обичам? — той ме притисна по-плътно към твърдите си гърди и пъкна главата ми под брадичката си.

Притиснах устни в леденостудената му шия.

— Знам колко много те обичам аз — отвърнах.

— Сравняваш едно-единствено дръвче с цялата гора.

Завъртях очи, но той нямаше как да види.

— Невъзможно.

Целуна ме по главата и въздъхна.

— Никакви върколаци.

— Не мога да се съглася. Трябва да видя Джейкъб.

— Значи ще се наложи да те спра.

Звучеше напълно уверен, че това няма да го затрудни. Бях съвсем сигурна, че е така.

— Ще видим — реших все пак да блъфирам. — Той все още ми е приятел.

Усещах бележката в джоба си, сякаш внезапно бе натежала с пет килограма. Чувах думите в нея, изречени с неговия глас, и като че ли беше съгласен с Едуард — нещо, което в действителност бе невъзможно.

Това нищо не променя. Съжалявам.

ВТОРА ГЛАВА

МАНЕВРИ

Чувствах се необичайно жизнерадостна, докато крачех към столовата след часа по испански. И май не се дължеше единствено на факта, че държах ръката на най-съвършения човек на планетата, макар това определено да влияеше.

Вероятно бях осъзнала, че съм си излежала присъдата и отново съм свободен човек.

Или пък нямаше нищо общо с мен самата, а се дължеше на атмосферата на свобода, която витаеше из цялото училище. Дисциплината определено беше по-хлабава, сред учениците от последния курс се долавяше особено вълнение във въздуха.

Свободата беше толкова близо, че можеше да се докосне, да се вкуси. Знаците бяха навсякъде. Стените на столовата бяха облепени с плакати, а кошчетата за боклук бяха като опасани с пъстри поли от изхвърлените листовки — едни, напомнящи да си купиш годишник и пръстен по случай дипломирането; други с всякакви съобщения; трети с крайния срок за поръчка на тога и шапка за дипломирането; ярки обяви за разпродажби и за кампанията за училищен съвет, организирана от долните курсове; злокобни известия за тазгодишния абитуриентски бал с розови венци. Голямата танцова забава щеше да е идващия уикенд, но бях изкопчила желязно обещание от Едуард, че няма да ме подлага повторно на подобно мъчение. В крайна сметка *това* човешко преживяване вече го бях изпитала.

Но не, май собственото ми усещане за свобода ме караше да се чувствам толкова лекичка. Наближаващият край на учебната година не ми носеше онова удоволствие, което явно бе завладяло останалите ученици. Всъщност всеки път, когато се замислех за него, ме обземаше такава паника, че ми прилошаваше. Опитвах се да не мисля за това.

Но не беше лесно да избягаш от подобна вездесъща тема.

— Изпрати ли известията за дипломирането си? — попита Анджела, когато двамата с Едуард седнахме на масата. Вместо

обичайната ѝ гладка прическа светлокафявата ѝ коса бе прибрана назад в небрежна опашка, а в очите ѝ прозираше леко налудничав поглед.

Алис и Бен вече бяха на масата, седнали от двете ѝ страни. Бен се бе заяпал в някаква книжка с комикси, а очилата му непрестанно се плъзгаха по тесния му нос. Алис така подробно огледа скучния ми тоалет, състоящ се от дънки и тениска, че чак ми стана неудобно. Вероятно кроеше поредната трансформация. Небрежното ми отношение към модата бе постоянен трън в очите ѝ. Ако ѝ бях позволила, щеше да ме облича всеки Божи ден, а може би и по няколко пъти на ден, като някаква пораснала, триизмерна хартиена кукла.

— Не — отговорих на Анджела. — Няма особен смисъл. Рене знае, че се дипломирам. А друг просто няма.

— Ами ти, Алис?

Алис се усмихна.

— Готова съм.

— Имаш късмет — въздъхна Анджела. — Майка ми има хиляда братовчеди и братовчедки и очаква да напиша на ръка по едно съобщение до всеки от тях. Ще хвана тендовагинит. Не мога да отлагам повече, а така не ми се занимава.

— Аз ще ти помогна — предложих. — Стига да не те притеснява отвратителният ми почерк.

Чарли щеше да приветства подобна инициатива. С ъгълчето на окото си видях как Едуард се усмихва. Явно и на него му допаднаше — щях да изпълня условията на Чарли, без да намесвам върколаците.

Анджела видимо се успокои.

— Страшно си мила. Ще дойда, когато кажеш.

— Всъщност предпочитам аз да дойда у вас, ако може. Нашата къща ми е писнала. Снощи Чарли отвори вратите на клетката — усмихнах се, обявявайки добрата новина.

— Сериозно ли? — попита Анджела и вечно кротките ѝ кафяви очи се озариха от тихо вълнение. — Нали каза, че било за цял живот?

— Аз съм още по-изненадана. Бях сигурна, че ще изчака най-малко да завърша гимназия, преди да ме пусне.

— Та това е чудесно, Бела! Трябва да излезем да отпразнуваме.

— Нямах представа колко добре ми звучи това.

— Какво да организираме? — замисли се Алис, а лицето ѝ светна при мисълта за множеството варианти. Идеите на Алис

обикновено бяха малко грандиозни за вкуса ми. Склонността ѝ да действа със замах рязко заработи на пълни обороти — прочетох го в очите ѝ.

— Каквото и да ти е хрумнало, Алис, съмнявам се, че съм чак толкова свободна.

— Свободна значи свободна, нали така? — настоя тя.

— Сигурна съм, че има определени ограничения, като например границите на Съединените щати.

Анджела и Бен се разсмяха, но Алис направи гримаса на искрено разочарование.

— Тогава какво да правим довечера? — продължи да упорства тя.

— Нищо. Виж, дай да изчакаме един-два дни, за да съм сигурна, че не се е шегувал. И без това е средата на седмицата.

— Тогава ще празнуваме през уикенда — невъзможно бе да се обуздае ентусиазмът ѝ.

— Става — казах с надеждата да я усмиря. Знаех, че не трябва да предприемам нищо ексцентрично, с Чарли беше най-добре да действам предпазливо. Да му дам възможност да оцени колко съм зряла и как заслужавам доверие, преди да му искам някакви услуги.

Анджела и Алис се захванаха да обсъждат вариантите. Бен също се включи, изоставяйки комиксите. Но аз не успях да се съсредоточа. Изненадах се, че темата внезапно вече не ми носи такова удоволствие, каквото само допреди минута. Докато обсъждаха какво може да се прави в Порт Анджелис или пък Хокуам, в мен започна да се заражда раздразнение.

Не след дълго успях да определя откъде произтича безпокойството.

Откакто се бях сбогувала с Джейкъб в гората пред къщи, упорито и неприятно ми се натрапваше една определена картина. Изникваше в съзнанието ми редовно, като дразнещ будилник, навит да звъни на всеки половин час, и изпълваше главата ми с образа на сгърченото от болка лице на Джейкъб. Това беше последният ми спомен от него.

И когато смущаващото видение отново ме връхлетя, осъзнах защо не изпитвам удовлетворение от свободата си. Защото не беше пълна.

Вярно, можех да ходя, където си поискам — но не и в Ла Пуш, да правя каквото си поискам — но не и да се видя с Джейкъб. Смръщих се, свела поглед към масата. *Трябваше* да има някакъв компромисен вариант.

— Алис? Алис!

Гласът на Анджеела ме изтръгна от мислите. Размахваше ръка напред-назад пред безизразното, ококорено лице на Алис. Изражението на Алис ми беше добре познато — цялото ми тяло автоматично се сгърчи от паника. Празният ѝ поглед подсказваше, че пред очите ѝ се разиграва сцена, съвсем различна от тази, която ни заобикаляше, но реална по свой собствен начин. Нещо, което се задаваше, което скоро щеше да се случи. Усетих как кръвта се дръпва от лицето ми.

В този момент Едуард се разсмя, естествен, спокоен смях. Анджеела и Бен го погледнаха, но моите очи останаха впити в Алис. Тя внезапно подскочи, сякаш някой я беше ритнал под масата.

— Дойде ти време за следобедната дрямка, а, Алис? — подкачи я той.

Алис моментално се окопоти.

— Извинявайте, нещо май се размечтах.

— По-добре мечти, отколкото още два оставащи часа училище — отбеляза Бен.

Алис се хвърли в разговора с още по-голям ентусиазъм отпреди — може би прекалено голям ентусиазъм. Забелязах как само за секунда впива поглед в очите на Едуард, а после веднага поглежда към Анджеела, преди някой да забележи. Едуард мълчеше и разсеяно си играеше с кичурче от косата ми.

Притеснено зачаках да се появи възможност да го попитам какво е видяла, но следобедът отмина, без да останем насаме дори за минута.

Стори ми се странно, едва ли не умишлено. На тръгване от стола Едуард забави крачка, вървейки редом до Бен. Говореше за някакво домашно, което знаех, че отдавна е написал. А между часовете вечно някой се оказваше край нас, макар обикновено да намирахме по няколко минути да се усамотим. Когато удари последният звънец, Едуард най-неочаквано се раздърдори с Майк Нютън и тръгна с него към паркинга, теглейки ме за ръката.

Слушах объркана как Майк отговаря на необичайно дружелюбните въпроси на Едуард. Изглежда, Майк си имаше някакви неприятности с колата.

— ... Но току-що смених акумулатора — тъкмо казваше той. Очите му напрегнато се стрелнаха напред, после отново към Едуард. Беше озадачен, точно като мен.

— Да не е нещо по кабелите? — предположи Едуард.

— Може. Всъщност нищо не разбирам от коли — призна Майк. — Ще трябва да я закарам да я погледнат, но не мога да си позволя сервиза на Доулинг.

Отворих уста да предложа моя механик, но после рязко я затворих. Моят механик беше зает напоследък — да търчи наоколо под формата на гигантски вълк.

— Аз поназнайвам малко, мога да погледна — предложи му Едуард. — Само да закарам Алис и Бела.

Двамата с Майк буквално зяпнахме.

— Тъъ, благодаря — изломоти Майк, след като се окопити. — Но трябва да ходя на работа. Може би друг път.

— Разбира се.

— Ще се видим — Майк се качи в колата си, клатейки невярващо глава.

Волвото на Едуард, в което вече чакаше Алис, беше на две коли от нас.

— Какво беше *това*? — промърморих, докато Едуард ми придържаше вратата отворена.

— Просто съм любезен — отвърна той.

И тогава Алис забърбори с пълна пара от задната седалка.

— Не те бива *чак* толкова с колите, Едуард. Може би трябва да помолиш Розали да я погледне довечера, за да не се изложиш, ако Майк случайно се съгласи да му помогнеш, нали разбираш. Не че няма да е забавно да му видим изражението, ако *Рошли* се появи да помага. Но тъй като се предполага, че тя е в университет на другия край на страната, идеята не е особено добра. Колко жалко. Но пък, от друга страна, с колата на Майк вероятно ще се справиш. Само по-фините настройки на хубавите италиански спортни автомобили се оказват над твоята класа. А като говорим за Италия и за спортните коли, които се

наложи да открадна там, все още ми дължиш едно жълто порше. Не знам дали ми се чака до Коледа...

След минута спрях да я слушам, гласът ѝ заглъхна до глухо бръмчене, като фон на мислите ми, и аз се отпуснах да чакам търпеливо.

Струваше ми се, че Едуард се опитва да избегне въпросите ми. Добре. Съвсем скоро щеше да му се наложи да остане насаме с мен. Беше просто въпрос на време.

Едуард явно се досети за същото. Както обичайно остави Алис на входа на алеята към къщата им. Вече почти бях решила, че ще я закара до входната врата и ще я изпрати вътре.

Докато излизаше, Алис го погледна косо. Едуард имаше напълно спокоен вид.

— Ще се видим по-късно — каза той. А после, съвсем леко, почти незабележимо ѝ кимна.

Алис се обърна и изчезна сред дърветата.

Едуард мълчаливо обърна колата и потегли обратно към Форкс. Зачаках, чудейки се дали няма сам да повдигне въпроса. Но той не го направи, което ме разтревожи. Какво толкова бе видяла Алис на обяд? Нещо, което не искаше да ми каже, мъчех се да намеря причина защо ще иска да скрие нещо от мен. Може би беше по-добре да се подготвя, преди да започна с въпросите. Не ми се искаше да реагирам бурно и той да реши, че няма да мога да се справя, независимо за какво се отнасяше.

Така че и двамата мълчахме, докато не стигнахме до къщата на Чарли.

— Нямаме много домашни за довечера — отбеляза той.

— Аха — съгласих се.

— Мислиш ли, че ще ме допуснат отново в къщата?

— Ами Чарли все пак не припадна, когато дойде да ме вземеш за училище.

Но бях сигурна, че бързо-бързо ще се начумери, ако се прибере от работа и завари Едуард. Може би трябваше да приготвя нещо по-така за вечеря.

Когато влязохме, тръгнах нагоре по стълбите, а Едуард ме последва. Излегна се на леглото ми и се загледа през прозореца, като че ли напълно сляп за нервността ми.

Прибрах раницата си и включих компютъра. Трябваше да отговоря на едно писмо от майка ми, а тя имаше склонност да се паникьосва, ако се забавех прекомерно. Забарабаних с пръсти, докато чаках грохналия компютър да се събуди с хъркане. Пръстите ми затракаха по бюрото отсечено, тревожно.

В този миг дланта му се озова върху тях и ги задържа.

— Дали не сме леко нетърпеливи днес? — прошепна той.

Вдигнах глава, готова да направя някакъв саркастичен коментар, но лицето му се оказа по-близо, отколкото очаквах. Златните му очи пламтяха само на сантиметри от мен, а дъхът му бе хладен близо до полуотворените ми устни. Усещах вкуса на аромата му с езика си.

Моментално забравих остроумната реплика, която си бях приготвила. Забравих даже името си.

Не ми даде възможност да се съвзема.

Ако зависеше от мен, щях да прекарвам по-голямата част от времето, целувайки се с Едуард. Нищо друго в живота ми не би могло да се сравни с усещането за хладните му устни, твърди като мрамор, но винаги безкрайно нежни, долепени върху моите.

Но нещата рядко зависеха от мен.

Малко се изненадах, когато пръстите му се сплетоха в косата ми и прилепиха лицето ми към неговото. Ръцете ми се склучиха зад шията му и веднага съжалих, че не съм по-силна — достатъчно силна, за да го задържа в плен. Едната му ръка се плъзна по гърба ми, притисна ме към каменните му гърди. Дори през пуловера кожата му бе достатъчно студена, за да потрепера, но от тръпка на удоволствие, на щастие. Ръцете му незабавно разхлабиха хватката си.

Знаех, че разполагам с около три секунди, преди да въздъхне и ловко и плавно да ме отдалечи от себе си с коментар от типа, че достатъчно сме рискували живота ми за един следобед. Възползвайки се максимално от последните секунди, аз се притиснах още по-плътно, опитвайки се да напасна тялото си към извивките на неговото. Връхчето на езика ми проследи извивката на долната му устна — беше безупречно гладка, сякаш шлифована, а *вкусът...*

Той дръпна лицето си от моето и с лекота се измъкна от ръцете ми — вероятно изобщо не бе разбрал, че съм впрегнала всичките си сили.

Подсмихна се с нисък, гърлен звук. Очите му бяха блеснали от вълнението, което така сурово сдържаше.

— О, Бела! — въздъхна.

— Мога да кажа, че съжалявам, само че изобщо не съжалявам.

— А аз трябва да съжалявам, че не съжаляваш, но също не съжалявам. Може би трябва да отида да поседна на леглото.

Издишах, леко замаяна.

— Щом смяташ, че е необходимо...

Той се усмихна с кривата си усмивка и ме пусна.

Тръснах глава няколко пъти в опит да я проясня и се обърнах към компютъра. Вече беше загрял и тихо жужеше. Е, не точно жужеше — по-скоро пышкаше.

— Поздрави Рене от мен.

— Добре.

Прехвърлих набързо имейла на Рене, поклащайки глава на по-смахнатите неща, които споделяше. Развеселих се и се уплаших точно толкова, колкото и при първото прочитане. Колко типично за майка ми да се сети, че умира от страх от височини едва когато се оказва вързана за парашут и инструктор по скокове. Почувствах леко раздразнение, че Фил, съпругът ѝ от близо две години, допуска подобни приключения. Аз щях да се грижа за нея по-добре. Познавах я много по-добре.

Но един ден трябва да ги пуснеш на свобода, напомних си. Трябва да им позволиш да поемат по своя път...

През по-голямата част от живота си се бях грижила за Рене, търпеливо я бях отклонявала от най-налудничавите идеи, добродушно бях изтърпявала онези, от които не можех да я разубедя. Винаги ѝ бях угаждала, забавлявах се от постъпките ѝ, бях дори леко снизходителна. Наблюдавах безбройните грешки, които допускаше, и се смеех наум. Вятърничавата Рене.

Аз бях съвсем различна. Разумна и предпазлива. Аз бях отговорната, зрялата. Или поне такава се виждах. Такава се познавах.

С все още пулсираща от целувката на Едуард глава се замислих за най-съдбоносната грешка на майка ми. Глупава и романтично настроена, веднага след дипломирането се омъжила за мъж, когото почти не познавала, а година по-късно родила мен. Никога не бе съжалявала и винаги се бе клела, че съм най-хубавият подарък, който животът можел да ѝ поднесе. Но въпреки това многократно ми беше

повтаряла — умните хора възприемат брака сериозно. Зрелите хора първо завършват висше образование и полагат основите на кариерата си, преди да се обвържат в сериозна връзка. Знаеше, че никога няма да постъпва толкова неразумно, глупаво и *провинциално* като нея...

Стиснах зъби и се постарях да се съсредоточа в отговора на писмото.

Тогава стигнах до последното ѝ изречение и се сетих защо бях пропуснала да ѝ отговоря по-рано.

„От доста време не споменавах нищо за Джейкъб — пишеше тя. — Какви ги върши напоследък?“

Сигурна бях, че Чарли я подстрекава.

Въздъгнах и започнах бързо да пиша, вмъквайки отговора на въпроса ѝ между две не така деликатни теми.

„Джейкъб е добре, предполагам. Не го виждам много често — напоследък прекарва повечето си време с приятели в Ла Пуш.“

С кисела усмивка добавих поздравите от Едуард и натиснах „изпрати“.

Не бях усетила, че Едуард мълчаливо е застанал зад мен, докато не изключих компютъра и не се дръпнах назад. Тъкмо се канех да му се скарам, че чете над рамото ми, когато осъзнах, че не ми обръща никакво внимание. Разглеждаше някаква плоска черна кутия, от средата на която се виеха жици, така усукани, че придаваха доста болнав вид на предмета. След миг осъзнах, че това е стереоуредбата, която Емет, Розали и Джаспър ми бяха подарили за миналия рожден ден. Бях забравила за подаръците, скрити на пода на дрешника под нарастващ слой прах.

— Какво си направила с това? — попита той ужасено.

— Не искаше да излезе от таблото.

— И ти реши, че трябва да я измъчваш?

— Знаеш колко съм умела с инструменти. Не съм я наранявала умишлено.

Той поклати глава, а лицето му бе маска на фалшива трагичност.

— Направо си я убила.

Вдигнах рамене.

— Е, какво да се прави.

— Ще им стане неприятно, ако я видят — каза той. — Май се оказва полезно, че досега беше под домашен арест. Ще трябва да взема друга и да я инсталирам, преди да са забелязали.

— Благодаря ти, но нямам нужда от луксозна уредба.

— Не я сменям заради теб.

Въздъгнах.

— Не си се възползвала особено от подаръците за рождения си ден — отбеляза той недоволно. С изненада видях, че си вее с някакво твърдо парче хартия.

Не отговорих от страх, че гласът ми ще затрепери. Катастрофалният ми осемнадесети рожден ден, с всичките си тежки последствия, не беше от нещата, за които си спомнях с удоволствие, и се учудих, че изобщо повдигна темата. По този въпрос беше почувствителен и от мен.

— Осъзнаваш ли, че на тези им изтича срокът? — попита той, протягайки картонения лист към мен. Оказа се един от подаръците — ваучер за самолетни билети, които Есме и Карлайл ми бяха подарили, за да отида на гости на Рене във Флорида.

Поех си дълбоко въздух и отговорих максимално равно.

— Не. Всъщност съвсем ги бях забравила.

Изражението му си остана ведро и уверено. Не долових и следа от някаква по-дълбока емоция в следващите му думи.

— Е, не сме изпуснали съвсем срока. Твоята присъда изтече... и нямаме никакви планове за уикенда, тъй като отказваш да дойдеш на бала с мен... — той се засмя. — Защо не отпразнуваме свободата ти по този начин?

Ахнах.

— Да отидем до Флорида?

— Нали спомена, че континенталната част на САЩ ти е позволена.

Изглеждах го сърдито, подозрително, опитвайки се да проумея откъде му е хрумнало точно това.

— Е? — настоя той. — Отиваме ли на гости на Рене, или не?

— Чарли никога няма да разреши.

— Чарли не може да ти попречи да се видиш с майка си. Тя все още е основният попечител.

— Никой не ми е попечител. Аз съм пълнолетна.

Той се усмихна лъчезарно.

— Именно.

За миг се замислих, но твърде бързо стигнах до заключението, че не си струва усилията. Чарли щеше да побеснее — не че ще отида да видя Рене, а че Едуард ще дойде с мен. Нямаше да ми говори месеци наред и вероятно в крайна сметка пак щях да се окажа наказана. Определено беше по-разумно да не повдигам въпроса. Може би след няколко седмици щях да си го изпрося като подарък за дипломирането или нещо подобно.

Но мисълта да видя майка си *сега*, а не след няколко седмици беше почти неустоима. Толкова отдавна не я бях виждала. А още по-отдавна по приятен повод. Последния път, когато се видяхме във Финикс, през цялото време бях прикована към болнично легло. Последния път, когато тя беше дошла до Форкс, бях почти в кататония. Кое то едва ли й беше приятен спомен.

А и имаше шанс, ако се увери колко щастлива съм с Едуард, да каже на Чарли да се успокои най-после.

Едуард изучаваше лицето ми, докато размишлявах.

Отново въздъхнах.

— Нека не е този уикенд.

— Защо не?

— Не искам да се карам с Чарли. Поне не толкова скоро, след като ми прости.

Веждите му се сключиха.

— Смятам, че този уикенд е идеален — измърмори той.

Поклатих глава.

— Друг път.

— Не си единствената, която се оказа заклещена в тази къща, да знаеш — намръщи ми се той.

Подозрителността ми се завърна. Подобно поведение беше крайно нетипично за него. Обикновено беше невъзможно безкористен, направо ме разглезваше.

— Можеш да ходиш, където си поискаш — изтъкнах.

— Външният свят не ми е интересен без теб.

Завъртях очи при тази хипербола.

— Сериозно говоря — каза той.

— Хайде по-бавно да подходждаме към външния свят, става ли? Можем да започнем с някое кино в Порт Анджелис, например...

Той изпъшка.

— Няма значение. Ще го обсъдим по-късно.

— Няма какво да обсъждаме.

Той вдигна рамене.

— Добре тогава, сменяме темата — казах. Почти бях забравила притесненията си от следобеда — дали целта му не бе точно това? — Какво видя на обяд Алис?

Очите ми се впиха в лицето му, за да преценя реакцията.

Чертите му останаха спокойни, само топазените му очи като че ли леко се напрегнаха.

— Видя Джаспър на някакво странно място, някъде на югозапад, поне така й се стори, близо до предишното му... семейство. От друга страна, той няма съзнателно намерение да се връща там — въздъхна Едуард. — Разтревожила се е.

— О! — отговорът безкрайно се разминаваше с предположенията ми. Но пък беше съвсем естествено Алис да проверява бъдещето на Джаспър. Той беше сродната й душа, нейната половинка, макар да не демонстрираха близостта си така натрапчиво, както Розали и Емет. — Защо не ми каза по-рано?

— Не бях разбрал, че си се притеснила — отвърна. — По всяка вероятност не е нищо важно.

Губех контрол над въображението си. То беше изопачило един най-обикновен следобед до убеждението, че Едуард прави всичко възможно да скрие нещо от мен. Очевидно имах нужда от лекар.

Слязохме долу да поработим по домашните, в случай че Чарли се прибере по-рано. Едуард приключи за минути, а аз продължих да се боря с висшата математика, докато не реших, че е време да приготвя вечерята на Чарли. Едуард ми помагаше, като от време на време

правеше гримаси по адрес на суровите продукти — човешката храна му беше леко неприятна. Направих „Бьоф Строганов“ по една рецепта на баба Суон, защото исках да се подмажа. Не ми беше от любимите ястия, но на Чарли щеше да му хареса.

Изглежда, Чарли си беше в добро настроение, когато се прибра. Дори не се постара специално да се държи грубо с Едуард. Както обикновено Едуард се извини, че няма да вечеря с нас. Чух как пуска вечерните новини по телевизията, но едва ли действително ги гледаше.

След третата си порция Чарли вдигна крака върху свободния стол в кухнята и доволно скръсти ръце върху натежалия си корем.

— Много беше вкусно, Белс.

— Радвам се, че ти хареса. Как беше работата? — до този момент се беше хранил твърде съсредоточено, за да успее да подхвана някакъв разговор.

— Малко мудро. Всъщност, много мудро. Почти цял следобед играхме карти с Марк — призна си той. — И спечелих, деветнайсет на седем. А след това надълго и нашироко си побъбрих с Били.

Постарах се да не променям изражението си.

— Как е той?

— Добре е, добре. Ставите нещо го притесняват.

— О, лоша работа!

— Аха. Покани ни на гости през уикенда. Смятал да покани и семейство Клиъруотър и Ули. Нещо като футболно парти.

— Аха — гласеше гениалният ми отговор. Но какво друго можех да кажа? Знаех, че няма да ми позволят да гостувам на върколаците дори и под родителски надзор. Питам се дали Едуард има нещо против, че Чарли ще се мотае из Ла Пуш. Или предполагаше, че щом ще е с Били, който е просто човек, няма опасност?

Станах и събрах чиниите, без да поглеждам към Чарли.

Метнах ги в мивката и пуснах водата. Едуард безшумно се приближи и извади една кърпа за подсушаване. Чарли въздъхна и се предаде за момента, макар да бях сигурна, че ще възобнови разговора веднага щом останем сами. Изправи се тежко на крака и се запъти към телевизора, както всяка вечер.

— Чарли — подхвана разговор Едуард.

Чарли спря наред малката кухня.

— Да?

— Бела споменавала ли ти е, че родителите ми ѝ подариха самолетни билети за рождения ден, за да може да посети Рене?

Изпуснах чинията, която търках. Тя се удари в ръба на плота и шумно дрънна на пода. Не се счупи, но опръска стаята и всички присъстващи със сапунена вода. Чарли май изобщо не забеляза.

— Бела? — смаяно се обърна той към мен.

Вдигнах чинията и без да откъсвам очи от нея, казах:

— Да, наистина ми подариха.

Чарли преглътна шумно, а очите му се присвиха, когато се обърна към Едуард.

— Не, не е споменавала.

— Хм — промърмори Едуард.

— Има ли някаква причина да повдигаш въпроса? — попита Чарли сурово.

Едуард вдигна рамене.

— Срокът им на валидност е на път да изтече. Мисля, че Есме малко ще се обиди, ако Бела не използва подаръка. Не че ще каже нещо.

Зяпнах го невярващо.

Чарли се замисли за миг.

— Може би не е зле да идеш да видиш майка си, Бела. Много ще ти се зарадва. Но се учудвам, че не си ми казала нищо за това.

— Забравила съм — признах.

Той се намръщи.

— Забравила си, че са ти подарили самолетни билети?

— Мм — промърморих неопределено и се обърнах отново към мивката.

— Стори ми се, че каза *срокът им* на валидност, Едуард — продължи Чарли. — Колко билета са ѝ подарили родителите ти?

— Един за нея... и един за мен.

Чинията, която изпуснах този път, падна в мивката, така че не издрънча толкова силно. Рязкото изпуктяване на баща ми се чу отчетливо. Кръвта нахлу в лицето ми, тласкана от гняв и раздразнение. Защо го правеше? Взрях се ядосано в мехурчетата в мивката, усещайки как ме залива паника.

— Дума да не става! — изкрещя Чарли, внезапно изпаднал в ярост.

— Защо? — попита Едуард, а гласът му бе самата невинност. — Нали току-що каза, че не е зле да се види с майка си.

Чарли не му обърна внимание.

— Никъде няма да заминаваш с него, млада госпожичке! — изкрещя той. Извъртях се към него и видях как ми размахва показалец.

Във вените ми автоматично запулсира гняв — инстинктивна реакция към тона му.

— Не съм дете, татко. А и вече не съм наказана, не помниш ли?

— Напротив, наказана си. Още от този миг.

— За какво?!

— Защото така казвам.

— Трябва ли да ти напомням, че вече съм пълнолетна, Чарли?

— Това е моята къща и ти ще следваш моите правила!

Погледът ми стана съвсем леден.

— Щом така искаш. Още тази вечер ли искаш да се изнеса? Или ще ми оставиш няколко дни да си събера багажа?

Лицето на Чарли стана аленочервено. Моментално се почувствах отворително, задето бях използвала номера с изнасянето.

Поех си дълбоко въздух и положих усилие да прозвуча по-разумно.

— Когато съм направила нещо нередно, с готовност си излеждавам присъдата, без да мрънкам, татко, но нямам намерение да се съобразявам с предразсъдъците ти.

Той изломоти нещо, но така и не успя да свърже изречение.

— И на двама ни е ясно, че имам право да се видя с мама за уикенда. Признай си с ръка на сърцето, че нямаше да възразиш, ако смятах да отида с Алис или Анджела.

— Момичета — изсумтя той и кимна.

— Щеше ли да те притеснява, ако тръгнеш с Джейкъб?

Използвах името му, защото знаех, че е слабост на баща ми, но веднага съжалих — зъбите на Едуард хлопнаха с ясно доловимо изщракване.

Баща ми се помъчи да се овладее, преди да ми отговори.

— Да — отвърна той неубедително. — Щеше да ме притеснява.

— Не те бива да лъжеш, татко.

— Бела...

— Не е като да съм тръгнала за Вегас да ставам танцьорка. Отивам да се видя с *мама* — напомних му. — Тя има същия родителски авторитет, какъвто и ти.

Той ми хвърли смразяващ поглед.

— Да не намекваш нещо за способността на мама да се грижи за мен?

Чарли трепна при заплахата, която се долавяше в гласа ми.

— Ще имаш късмет, ако не го спомена пред нея — казах.

— Гледай да не го споменаващ — предупреди ме той. — Не ми харесва тази история, Бела.

— Няма причина да се тревожиш.

Той завъртя очи, но усещах, че бурята е преминала.

Обърнах се да издърпам тапата от мивката.

— Е, приключила съм с домашните, приключихме с вечерята, приключих и с чиниите, и вече не съм наказана. Така че излизам. Ще се върна преди десет и половина.

— Къде отиваш? — лицето му, почти възстановило нормалния си цвят, отново стана алено.

— Не съм сигурна — признах. — Но ще гледам да не се отдалечавам на повече от петнайсет километра. Става ли?

Той измърмори нещо, което не прозвуча особено одобрително, и сърдито напусна стаята. Естествено, веднага щом спечелих спора, започнах да се чувствам виновна.

— Ще излизаме ли? — попита Едуард с тих, но ентусиазиран глас.

Извърнах се, за да го изгледам ядосано.

— Да. Искам да си поговорим *насаме*.

Не изглеждаше толкова уплашен, колкото ми се искаше.

Изчаках, докато се качихме в колата му.

— Какво, за Бога, беше *това*? — попитах гневно.

— Знам, че искаш да видиш майка си, Бела... непрекъснато говориш за нея насън. Доста се тревожиш.

— Така ли?

Той кимна.

— Но явно си твърде страхлива, за да се опълчиш срещу Чарли, така че реших да се застъпя за теб.

— Да се застъпиш? Та ти ме хвърли на акулите!

Той завъртя очи пренебрежително.

— Не смятам, че беше в особена опасност.

— Нали ти казах, че не искам да се карам с Чарли.

— Никой не е казвал, че е задължително.

Хвърлих му гневен поглед.

— Не мога да се сдържам, когато започне да командори така — тийнейджърските ми инстинкти се оказват по-силни.

Той се разсмя.

— Е, аз нямам вина за това.

Загледах го замислено. Той сякаш не забеляза. Лицето му бе напълно спокойно, докато се взираше през предното стъкло. Нещо не беше наред, но просто не можех да налучкам какво. Или пък въображението ми отново лудуваше както днес следобед.

— Това внезапно желание да видиш Флорида, да не би да има нещо общо с празненството у Били?

Челюстта му се стегна.

— Абсолютно нищо. Няма значение дали си тук, или на другия край на света, пак нямаше да отидеш.

Почувствах се точно както с Чарли преди малко — сякаш се отнасяха с мен като с непослушно дете. Стиснах зъби, за да не се развикам. Не исках да се карам и с Едуард.

Той въздъхна, а когато проговори отново, гласът му отново беше топъл и кадифен.

— Е, какво искаш да правим тази вечер? — попита.

— Можем ли да отидем у вас? Не съм виждала Есме от цяла вечност.

Той се усмихна.

— Ще й стане много приятно. Особено като разбере къде ще ходим през уикенда.

Изпъшках и се предадох.

Не стояхме до късно, нали бях обещала. Когато спряхме пред къщи, не се изненадах, че лампите още светят — знаех, че Чарли ще ме чака, за да ми покрещи още малко.

— Най-добре да не влизаш — казах. — Ще стане по-зле.

— Мислите му са относително спокойни — подкачи ме Едуард.

Изражението му ме накара да се замисля дали нямаше и някаква друга шега, която не успях да схвана. Ъгълчетата на устните му потрепваха, борейки се с усмивка.

— Ще се видим по-късно — измърморих мрачно.

Той се разсмя и ме целуна по главата.

— Ще се върна, когато Чарли се разхърка.

Телевизорът трещеше, когато влязох. За миг си помислих да се промъкна крадешком нагоре.

— Би ли дошла тук, Бела? — обади се Чарли и разби плановете ми.

Краката ми се влачеха, докато изминавах петте крачки до всекидневната.

— Какво има, татко?

— Добре ли прекара? — попита. Изглеждаше сякаш се чувства неловко. Опитах се да доловя някакъв подтекст в думите му, преди да отговоря.

— Да — отвърнах колебливо.

— Какво прави?

Свих рамене.

— Бяхме с Алис и Джаспър. Едуард би Алис на шах, а после аз играх срещу Джаспър. Направо ме закопа.

Усмихнах се. Играта между Едуард и Алис се оказа едно от най-смешните неща, които бях виждала. Седяха почти неподвижно и се взираха в дъската — Алис виждаше предварително ходовете, които той смяташе да направи, а той пък чуваше какво се кани да направи тя. Основната част от играта бе изиграна наум. Май бяха преместили по две пешки, когато Алис внезапно катурна царя си и се предаде. Всичко отне под три минути.

Чарли изключи звука на телевизора — крайно нетипично.

— Виж, искам да ти кажа нещо — той се намръщи и доби съвсем измъчен вид.

Седях неподвижно и чаках. Той ме погледна в очите за миг, после отново заби поглед в земята. Не каза нищо повече.

— Какво има, татко?

Той въздъхна.

— Хич не ме бива в тая работа. Дори не знам как да започна...

Отново зачаках.

— Добре, Бела. Ето за какво става въпрос — той стана от дивана и започна да крачи напред-назад из стаята, без да вдига поглед от краката си. — Двамата с Едуард явно ходите доста сериозно и има някои неща, за които трябва да внимаваш. Знам, че вече си голяма, но въпреки това си много млада, Бела, и трябва да си наясно с няколко важни неща, когато... ами, когато имаш физически отношения с...

— О, моля те, *моля те*, недей! — извиках и скочих на крака. — Само не ми казвай, че се каниш да проведеш с мен разговор за секс, Чарли.

Той се взираше гневно в пода.

— Аз съм ти баща. Имам си отговорности. Не забравяй, че ми е точно толкова неудобно, колкото и на теб.

— Не мисля, че е възможно! Както и да е, мама те изпревари с около десетина години. Така че си спасен.

— Преди десет години не си имала гадже — измърмори той неохотно. Виждах, че се бори с желанието си да изостави темата. И двамата стояхме изправени, зяпнали в пода, извърнали лица един от друг.

— Мисля, че същината не се е променила особено — смотолевих, бях сигурна, че лицето ми е червено колкото неговото. Това надминаваше и последния кръг на ада, а още по-ужасна бе мисълта, че Едуард е бил наясно какво ми се готви. Нищо чудно, че имаше такъв доволен вид в колата.

— Просто ми кажи, че се държите отговорно — помоли ме Чарли, като очевидно му се искаше земята да се отвори и да го погълне.

— Не се притеснявай, татко, нещата не са такива.

— Не че не ти вярвам, Бела, но ми се струва, че едва ли ще споделиш такова нещо, а пък ти знаеш, че изобщо не искам и да го чувам. Но ще се опитам да съм либерален. Знам, че времената са се променили.

Засмях се неловко.

— Времената може и да са се променили, но Едуард е ужасно старомоден. Няма за какво да се тревожиш.

Чарли въздъхна.

— Хайде бе — измърмори.

— Ооо! — изпъшках. — Така ми се иска да не ме караш да казвам гласно такива неща, татко. *Ама наистина!* Но... аз съм... девствена и нямам непосредствени планове да променям това състояние.

И двамата трепнахме при тези думи, но после лицето на Чарли се отпусна. Явно ми повярва.

— Сега вече може ли да си лягам? *Моля те.*

— След минутка — каза той.

— О, за Бога, татко! Умолявам те!

— Приключихме с неудобната част, честно — увери ме той.

Стрелнах го с кос поглед и с благодарност забелязах, че изглежда по-спокоен и лицето му бе възстановило нормалния си цвят. Той потъна обратно в дивана с облекчена въздишка, че е приключил с речта за секса.

— Сега пък какво?

— Просто исках да знам как върви онази работа с баланса.

— О! Ами добре, струва ми се. Днес се уговорих с Анджела — ще ѝ помагам да напише обявленията за дипломирането. Само ние, момичетата.

— Това е добре. А какво реши за Джейк?

Въздъгнах.

— Все още не съм го измислила, татко.

— Постарай се, Бела, знам, че ще постъпиш правилно. Ти си добър човек.

Колко мило. Ако не успеех да измисля начин да закърпя нещата с Джейк, това означаваше ли, че съм *лош* човек? Това беше удар под кръста.

— Разбира се, разбира се — съгласих се. За малко да се усмихна при този автоматичен отговор — бях го прихванала от самия Джейкъб. Даже го казах със същия снизходителен тон, който той използваше към собствения си баща.

Чарли се ухили и пусна отново звука. Отпусна се още по-дълбоко върху възглавниците, доволен от свършената работа. Усещах, че известно време няма да откъсне поглед от телевизора.

— Лека, Белс!

— Ще се видим на сутринта! — хукнах нагоре по стълбите.

Едуард отдавна си беше тръгнал и щеше да се върне едва след като Чарли заспеше. По всяка вероятност беше на лов или правеше нещо друго, за да запълни времето си — така че не бързах да се събличам и да лягам. Не бях в настроение да стоя сама, но няха никакво намерение да слизам обратно долу при баща ми, можеше да му хрумне още някоя необсъдена тема от сексуалното ми образование. Потръпнах от ужас.

И така, благодарение на Чарли, вече бях напрегната и тревожна. Бях си написала домашните, а не се чувствах достатъчно спокойна, за да чета или да слушам музика. Зачудих се дали да не звънна на Рене да ѝ съобщя, че ще ѝ ходя на гости. После се сетих, че във Флорида е три часа по-късно и вероятно ще е заспала.

Можех да се обадя и на Анджела.

Но внезапно осъзнах, че не Анджела е човекът, с когото исках да говоря. С когото имах нужда да говоря. Загледах се в пустите черни прозорци и прехапах устна. Не знам колко дълго съм стояла, претегляйки доводите за и против — да постъпя правилно спрямо Джейкъб, да видя отново най-близкия си приятел, да постъпя като добър човек, срещу това ужасно да ядосам Едуард. Може би към десетина минути. Достатъчно дълго, за да реша, че доводите в полза на отиването са логични, а другите — не. Едуард се тревожеше единствено за сигурността ми, а аз знаех, че в това отношение няма никакъв проблем.

Телефонът не можеше да ми помогне — откакто Едуард се върна, Джейкъб отказваше да говори с мен. Освен това исках да го *видя* — най-вече онази негова усмивка. Ако изобщо исках някога да почувствам спокойствие, трябваше да изтрия ужасния спомен за разкривеното му от болка лице.

Разполагах може би с около час. Можех да скокна набързо до Ла Пуш и да се върна, преди Едуард да разбере, че съм изчезнала. Вечерният ми час беше настъпил, но Чарли едва ли щеше да има нещо против, след като не ставаше въпрос за Едуард. Имаше само един начин да разбере.

Грабнах якето си и напъхах ръцете си в ръкавите, докато тичах надолу.

Чарли извърна поглед от телевизора, моментално изпълнен с подозрения.

— Имаш ли нещо против да ида да се видя с Джейк? — попитах задъхано. — Няма да се бавя.

Още щом изрекох името на Джейк, изражението му се разтегна в доволна усмивка. Не изглеждаше изненадан, че лекцията му е пожънала резултати толкова скоро.

— Разбира се, хлапе. Няма проблеми. Остани колкото искаш.

— Благодаря, татко — казах и се забързах навън.

Като всеки беглец не можах да се стърпя да не погледна няколко пъти през рамо, докато подтичвах към пикапа, но нощта беше толкова тъмна, че всъщност нямаше смисъл. Наложих се да се придвижвам пипнешком по дължината на каросерията, докато стигна до дръжката.

Когато пхнах ключа в стартера, очите ми тъкмо започнаха да свикват с тъмнината. Завъртях го силно наляво, но вместо да чуя гръмовното трещене на двигателя, чух единствено тихо изщракване. Пробвах отново, но със същия резултат.

И тогава някакво слабо движение в периферното ми зрение ме накара да подскоча.

— Ох! — извиках стреснато, когато видях, че не съм сама в кабината.

Едуард седеше неподвижно, като бледо петно в тъмнината, само ръцете му въртяха някакъв странен черен предмет. Когато проговори, гледаше в него.

— Алис ми се обади — прошепна.

Алис! По дяволите. Бях забравила да помисля за нея, докато кроях плановете си. Явно я беше накарал да проверява бъдещето ми.

— Малко се притесни, когато преди пет минути бъдещето ти внезапно изчезна.

Очите ми, и без това разширени от изненада, се уголемиха още повече.

— Защото не може да вижда вълците, нали знаеш — обясни той със същия тих шепот. — Забравила ли беше? Когато решиш да преплетеш съдбата си с тяхната, и ти също изчезваш. Това няма как да си го знаела... Но предполагам разбираш, че леко ме... притеснява? Алис видя, че изчезваш, и дори не можеше да каже дали ще се върнеш у вас, или не. Бъдещето ти се изгуби точно както и тяхното. Не ни е много ясно защо се получава така. Може би някакъв вроден защитен механизъм — говореше сякаш на себе си и продължаваше да се взира в

парчето от двигателя на пикапа ми, което въртеше с пръсти. — Но на мен не ми се струва толкова вероятно, защото не се затруднявам да чета мислите им. Поне на семейство Блак. Карлайл има теория, че е заради трансформациите, които напълно контролират живота им. И са по-скоро неволни реакции, а не логични решения. Напълно непредсказуеми, а променят всичко. В мига, в който преминават от една форма в друга, всъщност дори не съществуват. Бъдещето не може да ги приюти...

Слушах размишленията му в каменно мълчание.

— Ще ти оправя колата навреме за училище, в случай че решиш да ходиш сама — увери ме той след минута.

Стиснала здраво устни, аз си прибрах ключовете и вдървено излязох от пикапа.

— Затвори прозореца си, ако не искаш да идвам тази нощ. Ще те разбере — прошепна той точно преди да тръшна вратата.

Влязох в къщата с гневна крачка и затръшнах и входната врата.

— Какво има? — обади се Чарли от дивана.

— Пикапът не иска да запали — изръмжах.

— Искаш ли да го погледна?

— Не, ще пробвам на сутринта.

— Искаш ли моята кола?

Нямах право да карам полицейската кола. Чарли явно отчаяно искаше да отида до Ла Пуш. Почти толкова отчаяно, колкото и аз.

— Не. Уморена съм — измрънках. — Лека нощ.

Затрополих по стълбите и се отправих направо към прозореца. Дръпнах грубо металната рамка, тя се затвори с трясък и стъклото потрепери.

Дълго се вирах в трептящото черно стъкло, докато то отново застина. После въздъхнах и отворих прозореца максимално широко.

ТРЕТА ГЛАВА

МОТИВИ

Слънцето бе заровено толкова дълбоко под пластовете облаци, че беше трудно да се каже дали е залязло, или не. Самолетът дълго го бе преследвал все на запад и на запад, докато накрая започна да ми се струва, че виси неподвижно в небето. Чувствах се съвсем дезориентирана, времето ми изглеждаше странно аморфно. Изненадах се, когато гората даде път на първите сгради, подсказвайки, че сме почти у дома.

— Много си мълчалива — отбеляза Едуард. — Да не ти прилоша в самолета?

— Не, нищо ми няма.

— Тъжно ти е, че си тръгнахме ли?

— Май изпитвам по-скоро облекчение, отколкото тъга.

Той вдигна вежда. Знаех, че е безсмислено, и — колкото и да ми беше неприятно да го призная, излишно да го моля да гледа пътя.

— Рене е толкова по-... *проницателна* от Чарли в някои отношения. През цялото време бях нащрек.

Той се разсмя.

— Майка ти е много интересна. Държи се като дете, но е много прозорлива. Вижда нещата различно от останалите хора.

Прозорлива. Наистина беше такава — поне когато си събереше мислите. През повечето време беше толкова объркана от собствения си живот, че не забелязваше почти нищо друго. Но този уикенд се беше съсредоточила върху мен.

Фил беше зает, защото гимназиалният бейзболен отбор, на който беше треньор, беше стигнал до финалите. Рене прекара времето си само с мен и Едуард и затова вниманието ѝ се бе изострило. Още щом приключихме с прегръдките и радостните възгласи, Рене започна да наблюдава. И в резултат на тези наблюдения големите ѝ сини очи придобиха първо объркано, а след това и загрижено изражение.

Тази сутрин бяхме отишли на разходка по плажа. Искаше да ми покаже цялото великолепие на новия си дом, продължавайки да се надява, че слънцето ще ме примамва да напусна Форкс. Искаше да говори с мен насаме, което лесно се уреди. Едуард измисли някакъв реферат, уж за края на срока, намирайки си извинение да остане на закрито целия ден.

В момента тъкмо превъртах разговора в главата си...

Двете с Рене тръгнахме бавно по крайбрежната алея, като се опитвахме да се придържаме към сенките на редките палмови дръвчета. Макар да беше рано, жегата беше задушаваща. Въздухът бе така натежал от влага, че самото дишане ме изтощаваше.

— Бела? — започна майка ми, зареяла поглед над пясъчната ивица към леките вълни.

— Какво има, мамо?

Тя въздъхна, без да среща погледа ми.

— Тревожа се...

— Какво е станало? — незабавно настръхнах. — Какво мога да направя?

— Не за мен — тя поклати глава. — Тревожа се за теб... и Едуард.

Изрече името му и най-после ме погледна в очите с извинително изражение.

— О! — смотолевих и се загледах в двама тичащи, които минаваха покрай нас, потънали в пот.

— Отношенията ви са много по-сериозни, отколкото си мислех — продължи тя.

Намръщих се, докато набързо прехвърлях наум последните два дни. Двамата с Едуард почти не се бяхме докосвали, поне пред нея. Зачудих се дали и Рене не се кани да ми изчете лекция за отговорното поведение. Нямаше да е толкова неприятно, колкото с Чарли. От майка ми не ми беше неудобно. В крайна сметка аз самата нееднократно ѝ бях изнасяла същата тази лекция през последните десет години.

— Има нещо странно... в поведението ви, когато сте заедно — промърмори тя, а челото ѝ се набръчка над тревожните очи. — Начинът, по който те наблюдава, е толкова... закрилнически. Сякаш всеки момент ще се хвърли да поеме с тялото си някой предназначен за теб куршум, или нещо такова.

Разсмях се, макар все още да не бях в състояние да срещна погледа ѝ.

— Това лошо ли е?

— Не — тя отново се намръщи, докато се опитваше да намери подходящите думи. — Просто е много *различно*. Чувствата му към теб са много силни... и много внимателни. Имам чувството, че не разбирам напълно отношенията ви. Сякаш има някаква тайна, която не знам...

— Мисля, че си въобразяваш, мамо — побързах да я прекъсна, но с мъка запазих самообладание. Стомахът ми се сгърчи. Бях забравила колко неща *забелязваше* майка ми. Простодушният ѝ поглед към живота някак успяваше да премине през излишните подробности и да достигне право до същината. Това никога по-рано не бе било проблем. До този момент никога не бях имала тайна, която да не мога да споделя с нея.

— Не става въпрос само за него — тя стисна отбранително устни. — Да можеше да погледнеш отстрани как се движиш около него.

— Какво искаш да кажеш?

— Начинът, по който се движиш, без дори да се усещаш, как постоянно се ориентираш спрямо него. Ако той мръдне, дори и минимално, ти променяш позата си в същия миг. Сякаш между вас има магнитно поле... или гравитация. Ти си като... сателит... Никога не съм виждала подобно нещо.

Тя отново стисна устни и сведе поглед.

— Не ми казвай — подкачих я с насилена усмивка. — Пак четеш детективски романи, нали? Или този път научнофантастични?

Лицето ѝ доби нежнорозов оттенък.

— Това няма нищо общо.

— Попадна ли на нещо приятно?

— Е, имаше един роман, но това е без значение. В момента говорим за теб.

— Трябва да се придържаш към романтичните новели, мамо. Чудесно знаеш колко лесно се стряскаш.

Тъглчетата на устните ѝ се извиха нагоре.

— Говоря глупости, нали?

За части от секундата не можех да отговоря. Толкова лесно се влияеше. Което понякога беше полезно, защото не всичките й хрумвания бяха от най-практичните. Но ме заболя, като видях колко лесно се поддаде на увъртанията ми, още повече че този път беше права.

Вдигна поглед към мен и аз успях да овладеем изражението си.

— Не говориш глупости, просто се държиш като майка.

Тя се засмя, след това направи широк жест към белите пясъци, проснали се към синята вода.

— И всичко това не стига, за да те накара да се върнеш при глупавата си майка?

Прокарах театрално ръка през челото си, после имитирах движение, сякаш изстисквам косата си.

— С влагата се свиква — обеща тя.

— С дъжда също — отвърнах.

Тя ме ръгна игриво с лакът, после ме хвана за ръката и двете тръгнахме обратно към колата й.

Като се изключеха тревогите по мой адрес, изглеждаше щастлива. Удовлетворена. Продължаваше да гледа Фил с омекнал поглед, което ме радваше. Надявах се животът й да е интересен и пълен. Надявах се да не й липсвам чак толкова, дори сега...

Ледените пръсти на Едуард докоснаха нежно бузата ми. Вдигнах поглед, примигнах и се върнах към настоящето. Той се наведе към мен и целуна челото ми.

— Вече сме у дома, Спяща красавице. Време е да се събудиш.

Бяхме спрели пред къщата на Чарли. Лампата на верандата светеше, а патрулката бе паркирана в алеята. Докато гледах къщата, видях как завесата на прозореца на всекидневната леко потрепва, хвърляйки тънка линия жълта светлина върху тъмната морава.

Въздъгнах. Естествено, Чарли чакаше, за да ни се нахвърли.

Едуард вероятно мислеше същото, защото когато ми отвори вратата, изражението му бе сковано, а очите някак далечни.

— Много ли е зле? — попитах.

— Ще се държи прилично — обеща той, а гласът му бе равен, без никаква следа от чувство за хумор. — Липсвала си му.

Очите ми се присвиха невярващо. Ако беше така, тогава защо се беше стегнал като за битка?

Сакът ми не беше голям, но той настоя да го внесе в къщата. Чарли ни отвори вратата.

— Добре дошла, миличка! — провикна се той, сякаш искрено ми се радваше. — Как е в Джаксънвил?

— Влажно. И пълно с насекоми.

— Значи Рене не успя да ти пробута университета във Флорида?

— Пробва се. Но предпочитам да пия вода, а не да я вдишвам.

Очите на Чарли неохотно пробягаха към Едуард.

— А ти добре ли прекара?

— Да — отвърна Едуард спокойно. — Рене беше много гостоприемна.

— Това е... ъм, хубаво. Радвам се, че ти е било приятно — Чарли му обърна гръб и ме притегли в неочаквана прегръдка.

— Впечатляващо — прошепнах в ухото му.

Той се засмя гръмко.

— Наистина ми липсваше, Белс. Храната въщи е отвратителна, когато те няма.

— Ей сега ще оправя тая работа — казах, когато ме пусна.

— Би ли се обадила на Джейкъб първо? От шест сутринта ме тормози на всеки пет минути. Обещах му, че ще те накарам да му се обадиш, преди да си разопаковала багажа.

Не се наложи да поглеждам Едуард, за да усетя колко е скован и студен до мен. Значи това беше причината за напрежението му.

— Джейкъб иска да говори с мен?

— Даже доста, бих казал. Не пожела да ми каже за какво става въпрос — каза само, че е важно.

Точно в този момент телефонът иззвъня пронизително, настойчиво.

— Залагам си заплатата, че пак е той — измърмори Чарли.

— Аз ще вдигна — забързах към кухнята.

Едуард ме последва, а Чарли изчезна във всекидневната. Вдигнах слушалката на поредното иззвъняване и се извъртях с лице към стената.

— Ало?

— Върнала си се — каза Джейкъб.

Познатият му дрезгав глас ме заля с вълна от копнеж. В главата ми се завъртяха хиляди преплетени в едно спомени — плаж, осеян с

камъни и довлечени от водата дървета, гараж, сглобен от пластмасови бараки, топли газирани напитки в хартиен плик, малка стаичка с миниатюрно опърпано канапенце. Смехът в хлътналите му черни очи, трескавата топлина на широката му длан, хванала моята, блясъкът на белите му зъби на фона на тъмната му кожа, лицето му, разтегнато в широка усмивка, която винаги ми се бе струвала като ключ към тайна врата, допускаща само сродни души.

Изпитах дълбока носталгия, копнеж по мястото и човека, които ме бяха подслонили в най-мрачната за мен нощ.

Изкашлях буцата от гърлото си.

— Да — отвърнах.

— Защо не ми се обади? — попита троснато Джейкъб.

Сърдитият му тон веднага ме накара да настръхна.

— Защото съм в къщата от точно четири секунди и телефонът прекъсна Чарли, който тъкмо ми обясняваше, че си се обаждал.

— О, извинявай!

— Няма нищо. Казвай сега защо си тормозил Чарли?

— Трябва да говоря с теб.

— Да, това се сетих и сама. Слушам те.

Настъпи кратка пауза.

— Утре ще ходиш ли на училище?

Смръщих се, неспособна да прозра смисъла на въпроса му.

— Естествено. Защо да не ходя?

— Знам ли? Просто питам.

Нова пауза.

— Та за какво искаше да говорим, Джейк?

Той се поколеба.

— Ами за нищо конкретно всъщност. Просто исках... да чуя гласа ти.

— Да, знам. *Толкова* се радвам, че ми се обади, Джейк. Аз... — но не знаех какво повече да добавя. Исих да му кажа, че начаса ще тръгна за Ла Пуш. Но точно това не можех.

— Трябва да вървя — каза той рязко.

— Какво?

— Ще ти се обадя пак, става ли?

— Но Джейк...

Вече беше затворил. Невярващо се заслушах в свободния сигнал.

— Ама че кратък разговор — измърморих.

— Наред ли е всичко? — попита Едуард. Гласът му беше тих и внимателен.

Обърнах се към него. Лицето му бе съвършено гладко и съвършено непроницаемо.

— Не знам. Не разбрах какво беше това — нима Джейкъб бе тормозил Чарли цял ден само за да ме попита дали ще ходя на училище? И ако просто бе искал да чуе гласа ми, защо затвори толкова бързо?

— Вероятно предположенията ти ще са много по-точни от моите — каза Едуард, а в угълчетата на устните му трепна опит за усмивка.

— Мм — измърморих. Вярно беше. Познавах Джейкъб толкова добре. Не би трябвало да ми е толкова сложно да проумея мотивите му.

Отнесена в мисли някъде далече — всъщност на около двадесетина километра по-далече, по шосето за Ла Пуш — започнах да ровя в хладилника за продукти за вечерята на Чарли. Едуард се бе облегнал на плота и смътно съзнавах, че очите му са впити в лицето ми, но бях твърде ангажирана, за да се тревожа какво успява да разчете.

Струваше ми се, че ключът бе във въпроса за училището. Единственият смислен въпрос, който ми зададе. Явно все нещо е искал да разбере, иначе нямаше така упорито да тормози Чарли.

Но какво значение имаше за него дали ще ходя на училище, или ще избягам?

Опитах да разсъждавам логично. Значи, ако няхах намерение да ходя на училище утре, какъв проблем би създадо това от гледна точка на Джейкъб? Чарли беше мрънкал малко, задето изпуснах един учебен ден толкова близо до финалните изпити, но го бях убедила, че един петък няма да провали успеха ми. Джейк едва ли го бе грижа за подобно нещо.

Мозъкът ми отказваше да предложи гениално обяснение. Липсваше ми важно късче информация.

Какво би могло да се промени за три дни, при това толкова важно, че Джейкъб да забрави решението си да не ми говори и сам да поиска да се свърже с мен? Какво значение можеха да имат три дни?

Вцепених се наред кухнята. Пакетът замразени пържоли в ръката ми се плъзна от безчувствените ми пръсти. Отне ми цяла

секунда, преди да осъзная, че не чувам тъпия удар от падането му на пода.

Едуард го беше хванал и го бе метнал върху плота. Ръцете му вече ме обгръщаха, а устните му бяха долепени до ухото ми.

— Какво има?

Поклатих глава, замаяна.

Три дни можеха да променят всичко.

Та нали току-що си мислех, че ще е невъзможно да уча в колеж? Че няма да мога да се доближавам до хора след тридневната болезнена промяна, която щеше да ме избави от тленността, за да изживея вечността с Едуард? Трансформацията, която щеше да ме направи завинаги пленница на собствената ми жажда...

Дали Чарли е споменал на Били, че съм изчезнала за три дни? Дали Били не е прибързал със заключенията? Да не би Джейкъб всъщност да ме бе питал дали все още съм човек? Да не би да търси доказателство, че споразумението с върколаците е нарушено? Че някой от семейство Кълън се е осмелил да ухапе човек... да ухапе, не да убие...?

Но нима му минаваше през ум, че ако беше така, щях да се върнала у дома при Чарли?

Едуард ме разтърси.

— Бела? — попита, вече наистина разтревожен.

— Мисля... мисля, че проверяваше — изломотих. — Искаше да се увери, че съм човек.

Едуард замръзна и в ухото ми прозвуча тихо изсъскване.

— Ще трябва да заминем — прошепнах. — Преди това. За да не нарушим примирието. И няма да можем никога да се върнем.

Ръцете му ме обгърнаха по-плътно.

— Знам.

— Хм — Чарли шумно прочисти гърло зад нас.

Подскочих, после се дръпнах от прегръдката на Едуард с пламнало лице. Той се облегна обратно на плота. Очите му бяха присвити. Виждах тревогата и гнева в тях.

— Ако не ти се занимава с вечерята, мога да поръчам пица — намекна ми Чарли.

— Не, няма проблем. Вече започнах.

— Добре — отвърна той. После се облегна на рамката на вратата и скръсти ръце.

Въздъхнах и се залових за работа, опитвайки се да не обръщам внимание на публиката.

— Ако те помоля да направиш нещо, ще ми се довериш ли? — попита Едуард, в нежния му глас се долавяше напрежение.

Почти бяхме стигнали до училището. Само преди минута бе напълно спокоен, дори се шегуваше, а сега ръцете му внезапно се бяха вкопчили във волана, кокалчетата им — побелели от усилието да не го счупи на парчета.

Взрях се в разтревоженото му изражение — очите му бяха отчуждени, сякаш слушаше далечни гласове.

Пулсът ми скочи в отговор на напрежението му, но отговорих предпазливо.

— Зависи.

Спряхме на паркинга.

— Опасявах се, че точно така ще отговориш.

— Какво искаш да направя, Едуард?

— Искам да останеш в колата — той паркира на обичайното си място и изгаси двигателя. — Искам да изчакаш тук, докато не се върна да те взема.

— Но... *защо?*

Точно тогава го видях. Трудно бих могла да го пропусна, както се извисяваше над всички, дори да не се беше облегнал на черния си мотор, паркиран на забранено място върху тротоара.

— О!

Джейкъб беше надянал маската на спокойствието, която познавах добре. Използваше я, когато бе твърдо решен да сдържа емоциите си, да се контролира. С нея приличаше на Сам, най-възрастния от вълците, водача на куилеутската глутница. Но Джейкъб никога не можеше да постигне съвършеното спокойствие, което излъчваше Сам.

Бях забравила колко ми е неприятна тази маска. Макар да бях опознала Сам доста добре, преди Кълън да се завърнат (дори бях започнала да го харесвам), така и не бях успяла да се отърся напълно от чувството на неприязън, което ме обземаше, когато Джейкъб

имитираше изражението му. Беше лице на непознат. Сложеше ли го, вече не беше моят Джейкъб.

— Снощи прибърза със заключението — прошепна Едуард. — Пита те дали ще ходиш на училище, защото знае, че където си ти, там ще съм и аз. Търси безопасно място, за да говори с мен. Място със свидетели.

Значи снощи бях интерпретирала погрешно мотивите на Джейкъб. Липса на информация, това беше проблемът. Информация като защо, за Бога, Джейкъб би искал да говори с Едуард.

— Отказвам да остана в колата — заявих.

Едуард изстена тихо.

— Естествено. Хубаво, давай да приключваме.

Лицето на Джейкъб се стегна, когато тръгнахме към него ръка за ръка.

Забелязах и други лица — лицата на съучениците ми. Забелязах как очите им се разширяват, докато обхождат всичките двеста сантиметра от издълженото тяло на Джейкъб, учудващо мускулесто за нормално момче на шестнадесет и половина. Виждах как очите им се плъзгат по тясната черна тениска с къс ръкав, макар денят да бе необичайно студен, по опърпаните, оплескани със смазка дънки и по лъскавия черен мотор, на който се бе и облегнал. Не се задържаха върху лицето му — нещо в изражението му ги караше бързо да се извърнат. Забелязах и дистанцията, която спазвах около него, разстояние, което никой не смееше да наруши.

Със смайване установих, че Джейкъб им изглежда опасен. Колко странно.

Едуард спря на няколко метра от него, усещах колко му е неприятно да съм толкова близо до върколак. Протегна леко ръка и ме придърпа зад себе си.

— Можеше да се обадиш — каза той с леден глас.

— Извинявай — отвърна Джейкъб, а лицето му се изкриви в подигравателна усмивка. — Не си записвам телефоните на пиявици.

— Можеше да ме потърсиш у Бела, естествено.

Челюстта на Джейкъб се стегна и веждите му се събраха. Не отговори.

— Това едва ли е най-подходящото място, Джейкъб. Не може ли да поговорим по-късно?

— Ами да, разбира се, разбира се. Ще се отбия на гроба ти след училище — изсумтя Джейкъб. — Какво му е на мястото?

Едуард многозначително се огледа, погледът му спря върху свидетелите, които може би дори ни чуваха. Няколко души стояха нерешително на тротоара, очите им блестяха в очакване. Сякаш предчувстваха сбиване, което ще облекчи скуката от поредната понеделнишка сутрин. Видях как Тайлър Кроули побутва Остин Маркс и двамата се спират на път за класната стая.

— Вече знам какво си дошъл да ми кажеш — напомни му Едуард толкова тихо, че аз едва го чух. — Съобщението е прието. Считай, че сме предупредени.

Едуард ме погледна бързо, с тревожни очи.

— Предупредени ли? — попитах неразбиращо. — За какво става въпрос?

— Не си ли й казал? — попита Джейкъб, а очите му се разшириха невярващо. — Какво, да не те е страх, че ще застане на наша страна?

— Да сменим темата, Джейкъб — отвърна равно Едуард.

— Защо? — сопна се Джейкъб.

Смръщих се объркано.

— Какво не знам? Едуард?

Едуард продължи да гледа ядосано Джейкъб, като че ли изобщо не ме беше чул.

— Джейкъб?

Джейкъб вдигна вежда към мен.

— Не ти ли е казал, че големият му... *брат* прекоси границата в събота вечер? — попита той саркастично. После очите му пробягаха обратно към Едуард. — Пол имаше всички основания да...

— Било е ничия земя! — изсъска Едуард.

— Не е вярно!

Джейкъб видимо побесня. Ръцете му трепереха. Той тръсна глава и пое две дълбоки глътки въздух.

— Емет и Пол? — прошепнах. Пол беше най-избухливият от глутницата. Именно той бе изгубил контрол онзи път в гората — споменът за озъбения сив вълк внезапно нахлу в главата ми. — Какво се е случило? Сбили ли са се? — гласът ми изтъня от ужас. — Защо? Пол добре ли е?

— Никой не се е бил — каза Едуард само на мен. — И никой не е пострадал. Не се тревожи.

Джейкъб ни гледаше смаяно.

— Не си й казал абсолютно нищо, така ли? Затова ли я махна оттук? За да не разбере, че...

— Моментално си тръгвай — прекъсна го Едуард насред изречението, а лицето му внезапно стана страховито, наистина страховито. За миг заприлича на... *вампи*р. Изглежда Джейкъб с кипяща, неприкрита омраза.

Джейкъб повдигна вежди, но не помръдна.

— Защо не си й казал?

В продължение на една дълга минута се взираха мълчаливо един в друг. Около Тайлър и Остин се скупчиха още ученици. Видях Майк до Бен — беше сложил ръка върху рамото му, сякаш се опитваше да го спре.

В мъртвата тишина всички подробности внезапно си дойдоха на място и аз прозрях.

Нещо, което Едуард не искаше да разбере.

Нещо, което Джейкъб не би пазил в тайна от мен.

Нещо, което бе накарало и Кълън, и върколаците да навлязат в гората опасно близо едни до други.

Нещо, което бе накарало Едуард да настоява да заминем на другия край на страната.

Нещо, което Алис бе разбрала от видението си миналата седмица, и за което Едуард ме бе излъгал.

Нещо, което и без това чаках. Нещо, за което знаех, че отново ще се случи, колкото и да не ми се искаше. Нима никога нямаше да има край?

Чух ускореното пуфтене, с което въздухът напускаше устните ми, но не можех да го контролирам. Имах чувството, че цялото училище се тресе, като при земетресение, но знаех, че илюзията е плод на собственото ми треперене.

— Върнала се е за мен — изплюх накрая.

Виктория нямаше да се предаде, докато не ме убиеше. Щеше да продължава да повтаря същия модел — маневра и бягство, маневра и бягство — докато не открие пролука в защитата.

Можеше пък да ми излезе късметът. Може Волтури да дойдат първи — те поне ще ме убият по-бързо.

Едуард ме притисна плътно до себе си, заставайки под такъв ъгъл, че отново да е между мен и Джейкъб, и погали лицето ми с тревожни ръце.

— Всичко е наред — прошепна той. — Всичко. Няма да допусна да се приближи до теб, всичко е наред.

След това изглежда яростно Джейкъб.

— Това отговаря ли на въпроса ти, мелез?

— Не смяташ ли, че Бела има право да знае? — попита предизвикателно Джейкъб. — Та това е нейният живот!

Едуард отговори съвсем тихо; даже Тайлър, който се бе приближил с няколко крачки, не би могъл да го чуе.

— Защо да я плаша, след като няма опасност за нея?

— По-добре да я уплашиш, вместо да я лъжеш.

Опитах да се стегна, но очите ми плуваха във влага.

Виждах я през спуснатите си клепачи — виждах лицето ѝ, разтегнатите устни, зъбите, алените ѝ очи, блеснали от натрапчивата мисъл за мъст. Едуард бе виновен за гибелта на любимия ѝ Джеймс. И тя нямаше да спре, докато не изтръгне и неговата любов от прегръдките му.

Едуард избърса сълзите от бузата ми с върховете на пръстите си.

— Наистина ли смяташ, че е по-добре да я наранявам, отколкото да я пазя? — прошепна той.

— По-корава е, отколкото си мислиш — вметна Джейкъб. — Преживяла е и по-лоши неща.

Изражението на Джейкъб внезапно се промени и той се втренчи в Едуард със странно, някак замислено лице. Очите му се присвиха, като че ли се опитваше да реши сложно математическо уравнение наум.

Усетих как Едуард трепва. Вдигнах очи към него и видях лицето му да се разкривява от болка. За един страшен миг се сетих за онзи следобед в Италия, в зловещата кула на Волтури, където Джейн измъчваше Едуард чрез ужасяващата си дарба, прогаряше го със своите мисли...

Споменът ме изтръгна от почти истеричното състояние, в което бях изпаднала, и ме накара да преосмисля всичко. Предпочитах

Виктория да ме убива стотици пъти наред, пред това да видя как Едуард страда по онзи начин отново.

— Чудна работа — каза Джейкъб и се разсмя, гледайки изражението на Едуард.

Едуард трепна, но успя да изглади чертите си с известно усилие. Не успя да прикрие изцяло само болката в очите си.

Взрях се с широко отворени очи първо в изкривеното лице на Едуард, после в презрителната усмивка на Джейкъб.

— Какво му правиш? — попитах рязко.

— Няма нищо, Бела — отвърна тихо Едуард. — Джейкъб просто има добра памет, това е всичко.

Джейкъб се ухили и Едуард отново трепна.

— Престани! Независимо какво правиш.

— Добре де, щом искаш — Джейкъб спокойно вдигна рамене. — Сам си е виновен, че не му допаднат нещата, дето ги помня.

Изгледах го злобно и той ми се усмихна дяволито — като хлапе, заловено в беля от някого, за когото чудесно знае, че няма да го накаже.

— Директорът идва насам, за да сложи край на безцелното шляене върху училищна собственост — прошепна ми Едуард. — Да влизаме в час по английски, Бела, за да не се окажеш замесена.

— Доста строго те пази, нали? — подхвърли Джейкъб, този пък към мен. — А малко проблеми правят живота забавен. Нека позная, май не ти е разрешено да се забавляваш, а?

Едуард се намръщи и устните му лекичко оголиха зъбите.

— Млъквай, Джейк! — казах.

Джейкъб се разсмя.

— Това ми звучи като *не*. Хей, ако някога отново ти се прииска да имаш живот, можеш да дойдеш да се видим. Все още пазя мотора ти в гаража.

Това привлече вниманието ми.

— Но нали трябваше да го продадеш? Обеща на Чарли! — ако не му се бях примолила заради Джейкъб, който все пак беше вложил седмици труд и по двата мотора и заслужаваше някаква отплата, Чарли щеше да го хвърли на боклука. И вероятно щеше да драсне клечка кибрит.

— Да, бе! Да не мислиш, че ще го направя. Моторът си е твой, не мой. Ще го пазя, докато не си го поискаш.

Около ъгълчетата на устните му внезапно заигра слаба усмивка, от онези, които помнех.

— Джейк...

Той се приведе напред, лицето му се оживи, горчивият сарказъм се бе изпарил.

— Може би не бях прав преди, нали се сещаш, че не можем да бъдем приятели. Може би ще успеем да го наредим някак, откъм моята страна на границата. Ела да се видим.

Ясно съзнавах присъствието на Едуард, ръцете му все така закрилнически обгърнали тялото ми, а той неподвижен като камък. Стрелнах бърз поглед нагоре към лицето му — беше спокойно, търпеливо.

— Аз, въъ, не съм сигурна, Джейк.

Джейкът напълно изостави враждебната фасада. Беше забравил, че Едуард е до мен, или поне бе решен да се преструва, че го няма.

— Липсваш ми всеки Божи ден, Бела. Просто не е същото без теб.

— Знам, и съжалявам, Джейк, просто...

Той поклати глава и въздъхна.

— Ясно. Но няма значение, нали? Все някак ще оцелея. На кого му трябват приятели? — той се смръщи, опитвайки се да прикрие болката с вяла имитация на храброст.

И както всеки път, когато страдаше, у мен трепна закрилническата струна. Не беше особено логично — Джейкът едва ли се нуждаеше от физическата закрила, която бих могла да му осигуря. Но ръцете ми, приклекени под тези на Едуард, копнееха да го прегърнат. Да се увият около широкия му топъл кръст с мълчаливо обещание за подкрепа и утеха.

Бранещите ръце на Едуард се бяха превърнали в преграда.

— Всички в час — прозвуча строг глас зад нас. — Хайде, господин Кроули.

— Отивай на училище, Джейк — прошепнах, разтревожена от гласа на директора. Джейкът ходеше в куилеутското училище, но въпреки това можеше да си навлече неприятности, задето влизаше без разрешение в нашето.

Едуард ме пусна, хващайки само ръката ми и отново ме дръпна зад себе си.

Господин Грийн си пробви път през кръга от зяпачи, веждите му притискаха малките му очи като злокобни буреносни облаци.

— Говоря сериозно — заплашваше той. — Всеки, който е още тук, когато се обърна, ще бъде задържан след часовете.

Публиката се стопи още преди да довърши изречението си.

— О, господин Кълън! Някакъв проблем ли има?

— Съвсем не, господин Грийн. Тъкмо влизаме в час.

— Отлично. Май не познавам приятеля ви — господин Грийн се обърна да изгледа Джейкъб. — Нов ученик ли сте?

Очите му го оглеждаха, виждах, че е стигнал до същото заключение като всички останали: опасен. Размирник.

— Не — отвърна Джейкъб с лека подигравателна усмивка на широките устни.

— Тогава предлагам незабавно да напуснете района на училището, млади човече, преди да съм повикал полицията.

Усмивката на Джейкъб съвсем се разтегли и осъзнах, че си представя как Чарли се появява, за да го арестува. Беше твърде горчива тази усмивка, твърде пълна с подигравка за вкуса ми. Не беше онази, която исках да видя.

Той каза: „Слушам, господине“ и козирува, след което скочи на мотора и го запали още на тротоара. Двигателят изръмжа, а после гумите изсвириха при резкия обратен завой, който направи. След секунди Джейкъб вече бе изчезнал от погледа ни.

Господин Грийн изскърца със зъби, докато наблюдаваше представлението.

— Господин Кълън, очаквам да уведомите приятеля си да се въздържа от повторни посещения.

— Той не е мой приятел, господин Грийн, но ще предам предупреждението ви.

Грийн стисна устни. Отличният успех на Едуард и безупречното му досие очевидно бяха фактор при преценката на ситуацията.

— Разбирам. Ако се тревожите за някакви безредици, с удоволствие бих...

— Няма място за тревога, господин Грийн. Безредици няма да има.

— Надявам се да сте прав. Е, добре тогава. Влизайте в час. И вие също, госпожице Суон.

Едуард кимна и ме задърпа припряно към сградата на кабинета по английски.

— Чувстваш ли се достатъчно добре, за да влезеш в час? — прошепна той, когато подминахме директора.

— Да — прошепнах в отговор, без да съм съвсем убедена, че не го лъжа.

Дали се чувствах добре, или не, съвсем не бе най-важният въпрос. Трябваше незабавно да говоря с Едуард, а кабинетът по английски не беше най-подходящото място за разговора, който планирах.

Но Грийн беше точно зад нас, така че нямаше друга възможност.

Малко закъсняхме за часа и побързахме да седнем на местата си. Господин Бърти рецитираше стихотворение от Фрост. Умишлено не обърна внимание на влизането ни, отказвайки да наруши ритъма заради нас.

Откъснах един празен лист от тетрадката си и започнах да драскам, а вълнението правеше почерка ми по-нечетлив от обикновено.

„Какво се е случило, разкажи ми всичко. И забрави глупостите за щаденето на емоциите ми, моля.“

Бутнах бележката към Едуард. Той въздъхна, после започна да пише. Отне му по-малко време, отколкото на мен, макар да изписа цял абзац с характерния си красив почерк, преди да бутне листчето обратно към мен.

„Алис видя, че Виктория се връща. Изведох те от града като предпазна мярка — нямаше никакъв шанс да се приближи до теб. Емет и Джаспър почти я бяха хванали, но тя като че ли инстинктивно умее да ни избягва. Бягала точно по границата с куплеутите, сякаш я следвала по карта. А виденията на Алис били неясни именно заради тях, което никак не помагало. Ако трябва да съм честен,

куплеутите вероятно също са щели да я хванат, ако не сме им попречили. Големият сив вълк решил, че Емет е прехвърлил границата и започнал да се зъби. Естествено, Розали също реагира и всички изоставили гонитбата, за да се защитават един друг. Карлайл и Джаспър успокоили емоциите, преди нещата да излязат извън контрол. Но Виктория вече се била измъкнала. Това е всичко.“

Намръщих се на имената върху страницата. Всички бяха въввлечени — Емет, Джаспър, Алис, Розали и Карлайл. Може би дори и Есме, макар да не я беше споменал. А от другата страна — Пол и останалите от глутницата. Колко лесно е могло да се стигне до битка, в която бъдещото ми семейство да се изправи срещу старите ми приятели. Всеки би могъл да пострада. Мислех си, че за вълците е по-опасно, но като си представих крехката Алис да се бие с някого от огромните върколаци...

Потреперих.

Внимателно изтрих целия абзац с гумата си и написах най-отгоре:

„Ами Чарли? Възможно е да е преследвала него.“

Едуард поклати глава още преди да допиша изречението, готов да омаловажи всякаква опасност за Чарли. Протегна ръка към листа, но аз не му го дадох и започнах отново.

„Няма как да знаеш, че не се е сетила за него, защото не си бил там. Много неразумно беше да ходим до Флорида.“

Той дръпна листа изпод ръката ми.

„Нямах никакво намерение да те изпращам сама. Какъвто ти е късметът, дори черната кутия нямаше да оцелее.“

Въобще нямах предвид това — не би ми минало през ума да тръгна без него. Имах предвид, че трябваше да останем и двамата. Но отговорът му отклони вниманието ми от темата и леко ме подразни. Като че не можех да прелетя над страната, без да падне самолетът. Много смешно.

„Да предположим, че лошия ми късмет действително беше свалил самолета. Ти какво точно щеше да направиш? По каква причина пада самолетът?“

Вече се опитваше да прикрие усмивката си.

„Пилотите са пияни и изпадат в несвяст.“

„Лесна работа. Ще карам аз.“

Естествено. Стиснах устни и опитах отново.

„И двата мотора са гръмнали и падаме в смъртоносна спирала към земята.“

„Щях да изчакам да приближим до земята, да те хвана здраво, да разбия стената и да скоча. После щяхме да се върнем тичешком до мястото на катастрофата, да се препъваме замаяни и да се преструваме на най-големите късметлии в историята на човечеството.“

Зяпнах го безмълвно.

— Какво има? — прошепна той.

Поклатих глава смаяно.

— Нищо — отвърнах само с устни.

Изтрих странния разговор и написах още един ред.

„Следващият път задължително да ми кажеш.“

Знаех, че ще има и следващ път. Моделът щеше да се повтаря, докато някой не загубеше.

Той се взря в очите ми в продължение на една дълга минута. Зачудих се как ли изглежда лицето ми — усещах го студено, така че кръвта явно не се беше върнала в бузите ми. Миглите ми още бяха мокри.

Той въздъхна, след това кимна.

„Благодаря.“

Листчето изчезна изпод дланта ми. Вдигнах очи, премигвайки от изненада, точно когато господин Бърти се запъти към нас между чиновите.

— Дали не бихте искали да споделите това с нас, господин Кълън?

Едуард вдигна невинни очи и протегна листа, който лежеше най-отгоре върху папката му.

— Бележките ми ли? — попита той с нотка на недоумение.

Господин Бърти ги прегледа набързо — несъмнено безупречна транскрипция на лекцията му — след което се отдалечи намръщен.

Едва по-късно, в часа по висша математика, единствения ми час без Едуард, чух клюките.

— Аз залагам на едрия индианец — чух нечий глас.

Погледнах крадешком и видях, че Тайлър, Майк, Остин и Бен са скупчили глави, потънали в разговор.

— Аха — прошепна Майк. — Видяхте ли колко огромно е станало това хлапе Джейкъб. Според мен може да смаже Кълън — тази идея явно го изпълваше със задоволство.

— Не съм съвсем сигурен — възрази Бен. — У Едуард има нещо. Винаги е толкова... уверен. Имам чувството, че умее да се грижи за интересите си.

— Аз съм с Бен — съгласи се Тайлър. — Освен това, ако онова хлапе се сбие с Едуард, нали се сещаш, че големите му братя веднага ще се намесят.

— А ходил ли си до Ла Пуш напоследък? — попита Майк. — С Лорън ходихме до плажа преди няколко седмици и, вярвайте ми, приятелите на Джейкъб са точно толкова грамадни, колкото и той.

— Хм — отбеляза Тайлър. — Жалко, че не се стигна до нищо. Сигурно така и няма да разберем какво ще се получи.

— На мен не ми се стори да е приключило — намеси се Остин. — Може пък да успеем да видим.

Майк се ухили.

— Някой иска ли да се обзаложим?

— Десетачка за Джейкъб — веднага каза Остин.

— Десетачка за Кълън — обади се и Тайлър.

— Десетачка за Едуард — съгласи се Бен.

— Джейкъб — каза Майк.

— Хей, а знаете ли за какво става въпрос? — зачуди се Остин. — Това може да повлияе на шансовете им.

— Май се досещам — отвърна Майк и стрелна поглед към мен, едновременно с Бен и Тайлър.

Ако съдех по израженията им, не съзнаваха, че ги чувам. После побързаха да отклонят поглед и зашумолиха с листата върху чиновете си.

— Аз все пак залагам на Джейкъб — измърмори под носа си Майк.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ПРОТИВОЕСТЕСТВЕНО

Седмицата не беше от най-приятните.

Знаех, че реално нищо не се е променило. Вярно, че Виктория не се беше отказала от намеренията си, но нима се бях надявала дори и за миг, че ще го направи? Поредната ѝ поява само бе потвърдила нещо, което вече знаех. Нямахше причина за нов пристъп на паника.

На теория. На практика не бе никак лесно да избегна паниката.

Дипломирането бе само след няколко седмици, но се чудех дали не е глупаво да чакам така, крехка и вкусна, да ме връхлети поредната катастрофа. Струваше ми се твърде опасно да си стоя човек — направо си просех неприятностите. Човек като мен *не биваше* да е човек. Човек с моя късмет не биваше да е чак толкова безпомощен.

Но никой не желаше да ме чуе.

Карлайл бе заявил:

— Ние сме седмина, Бела. А с Алис на наша страна не мисля, че Виктория би могла да ни изненада. Смятам, че е важно, заради Чарли, да се придържаме към първоначалния план.

Есме бе добавила:

— Никога няма да позволим да ти се случи нещо, миличка. Сама знаеш. Моля те, не се тревожи — и ме беше целунала по челото.

Емет се беше обадил:

— Много съм доволен, че Едуард не те уби. Всичко е далеч по-забавно, когато си наоколо.

Розали го изглежда гневно.

Алис бе направила физиономия:

— Направо ме обиждаш. Да не искаш да ми кажеш, че действително се *тревожиш* за това?

— Щом не е толкова страшно, тогава защо Едуард ме замъкна чак във Флорида? — попитах троснато.

— Не си ли забелязала вече, Бела, че Едуард проявява известна склонност да преувеличава опасностите?

Джаспър мълчаливо бе изтрил цялата паника и напрежение от тялото ми със загадъчния си талант да контролира емоциите. Бях се успокоила и им бях позволила да ме разубедят.

Естествено, спокойствието ме беше напуснало веднага щом двамата с Едуард излязохме от стаята.

И така, консенсусът гласеше — трябва да забравя, че ме преследва побеснял вампир, твърдо решен да ме убие. И да си гледам живота.

Опитах се. И с изненада установих, че *имаше* и други неща, които ме напругаха почти толкова, колкото присъствието ми в списъка на застрашените видове.

И това бе реакцията на Едуард, която се оказа най-вбесяваща от всички.

— Въпросът е между теб и Карлайл — ми беше казал. — Естествено, знаеш, че стига да пожелаеш, съм готов във всеки един момент да го направя между мен и теб. Знаеш и условието ми — и се бе усмихнал ангелски.

Ох! Действително бях наясно с условието му. Едуард бе обещал, че лично ще ме промени, когато поискам... стига преди това да се *омъжа* за него.

Понякога се чудех дали не се преструва, че не може да чете мислите ми. Как иначе щеше да налучка единственото условие, което ми бе толкова трудно да приема? Единственото условие, което можеше да отложи решението ми.

Въобще седмицата беше ужасна. А днешният ден беше най-лошият от всички.

Винаги ми беше неприятно, когато Едуард отсъстваше. Алис не беше видяла нищо необичайно за уикенда, така че бях настояла да се възползва и да отиде на лов с братята си. Знаех колко се отегчаваше, когато се задоволяваше с лесната, близка плячка.

— Иди се позабавлявай — му казах. — И да хванеш няколко планински лъва и за мен.

Никога не бих признала колко ми е тежко, когато го няма — как ме връхлитат старите кошмари от времето, когато ме бе изоставил. Ако знаеше, щеше да се чувства ужасно, щеше да се страхува да замине, където и да било дори когато е неотложно. Така беше в началото след завръщането от Италия. Златните му очи бяха станали съвсем черни и

той се измъчваше от допълнителна жажда, освен онази, с която ежедневно се бореше. Така че надявах смело изражение и едва ли не го изритвах през вратата всеки път, когато Емет и Джаспър тръгваха на лов.

Но май все пак се досещаше. Поне донякъде. Тази сутрин намерих бележка на възглавницата си:

„Ще се върна толкова скоро, че няма да имаш време да усетиш липсата ми. Грижи се за сърцето ми — оставих го при теб.“

Разполагах с безкрайна, пуста събота и нищо, с което да я запълня, освен сутрешната смяна в Нютъновия магазин „Олимпийско оборудване“. И, разбира се, така утешителното обещание на Алис.

— Аз ще остана да ловувам някъде наоколо. Ще съм на петнадесетина минути от теб, ако ти потрябвам. И ще си държа очите на четири за неприятности.

Превод: не се опитвай да вършиш глупости, само защото Едуард не е тук.

Алис като нищо би ми разочвъркала пикапа точно като Едуард.

Опитах се да гледам на нещата от хубавата страна. След работа се бях уговорила с Анджела да ѝ помогна за писмата, така че щях да убия малко време. Чарли беше в чудесно настроение заради отсъствието на Едуард, така че не беше зле да му се порадвам, докато го имаше. Алис би прекарала вечерта с мен, ако се отчаех дотам, че да я помоля. А утре Едуард щеше да се прибере. Все някак щях да оцелея.

Тъй като не исках да пристигна абсурдно рано на работа, задъвках бавно закуската си — овесено кръгче по овесено кръгче. А след като измих чиниите, подредих магнитните фигурки върху хладилника в свършена редица. Може би развивах някаква форма на маниакално поведение.

Последните две магнитчета — кръгли, черни и практични, които ми бяха любими, защото можеха без проблем да задържат по десет листчета хартия върху хладилника — не желаеха да угодят на манията ми. Явно полярността им беше различна, защото всеки път, когато се опитах да залепя второто, първото напускаше редицата с подскок.

По някаква причина, вероятно именно заради зараждащата се мания, това ужасно ме дразнеше. Защо отказвах да играят по правилата? Оглупяла от упоритост, не спирах да ги бутам едно до друго, очаквайки внезапно да коригират поведението си. Бих могла да обърна едното от двете наопаки, но това ми се струваше пораженческо. Накрая, ядосана повече на себе си, отколкото на магнитите, ги отлепих от хладилника и ги приближих с две ръце. Нужно беше известно усилие — бяха достатъчно мощни, че да окажат съпротива — но все пак ги принудих да стоят едно до друго.

— Виждате ли? — казах на глас, наясно, че разговорите с неодушевени предмети не вещаят нищо хубаво. — Не е чак толкова ужасно, нали?

Останах така като пълна идиотка в продължение на една секунда, отказвайки да приема, че не мога да окажа трайно влияние върху научните постулати. След това с въздишка върнах магнитчетата върху хладилника, на педя разстояние едно от друго.

— Няма нужда да сте толкова твърдоглави — измърморих.

Все още беше твърде рано, но реших, че е по-добре да се измъкна от къщата, преди неодушевените предмети да започнат да ми отговарят.

Когато пристигнах в магазина, Майк методично метеше пътеките между стелажите, докато майка му редеше разни стоки върху тезгяха. Заварих ги наред някакъв спор и дори не ме усетиха.

— Но това е единствената възможност на Тайлър — мрънкаше Майк. — Нали каза, че като се дипломирам...

— Ще се наложи да изчакате — тросна се госпожа Нютън. — Двамата с Тайлър ще си измислите друго забавление. Няма да ходите до Сياتъл, докато полицията не сложи край на онова, което става там! Знам, че Бет Кроули е казала същото на Тайлър, така че не се дръж все едно аз съм лошата... О, добро утро, Бела — каза тя, когато случайно ме зърна, и незабавно придаде бодър тон на гласа си. — Подранила си.

Карън Нютън беше последният човек, когото би ми хрумвало да назнача в магазин за туристическо оборудване. Съвършено изрусената ѝ коса винаги бе пригладена в елегантен кок на тила ѝ, маникюрът ѝ бе оформен от професионалисти, а също и педикюрът, както се виждаше от сандалите на висок ток, рязко отличаващи се от предлаганите в магазина туристически обувки.

— Нямаше много движение — пошегувах се и измъкнах отвратителната си електриковооранжева престилка изпод щанда. Учудвах се, че и госпожа Нютън като Чарли се е впрегнала за ситуацията в Сياتъл. Мислех, че той преувеличава нещата.

— Ами, въз... — тя се поколеба за миг, играейки си неловко с купчина листовки, които редеше край касовия апарат.

Спрях, нахлузила престилката наполовина. Това изражение ми беше познато.

Когато бях уведомила семейство Нютън, че няма да работя за тях през лятото — че реално ги зарязвам в най-напрегнатия момент от годината — бяха започнали да обучават Кейти Маршъл на мое място. Не можеха да си позволят да плащат и на двете ни едновременно, тъй че когато денят се очертаваше по-спокоен...

— Канех се да звънна — продължи госпожа Нютън. — Днес май не очакваме кой знае колко работа. Двамата с Майк вероятно ще успеем да се справим. Съжалявам, че си станала рано и си шофирала дотук...

В друг ден щях да съм във възторг от подобно развитие на нещата. Но днес... не чак толкова.

— Добре — въздъхнах.

Раменете ми увиснаха. Какво щях да правя сега?

— Не си честна, мамо — обади се Майк. — Ако Бела иска да работи...

— Не, няма нищо, госпожо Нютън. Наистина, Майк. Имам да уча за изпитите и разни други работи... — не исках да се превръщам в причина за семейни разногласия, след като така или иначе се караха.

— Благодаря ти, Бела. Майк, пропусна четвъртата пътека. Бела, имаш ли нещо против да изхвърлиш тези листовки в някоя кофа като излизаш? Обещах на момичето, което ги остави, че ще ги наредя върху щанда, но наистина нямам място.

— Разбира се, няма проблем — прибрах престилката, пхнах листовките под мишница и се запътих навън в проливния дъжд.

Кофата беше отстрани, там, където паркирахме ние, служителите. Затътрих крака натам, подритвайки раздразнено камъчетата по пътя си. Тъкмо се канех да метна купчинката яркожълти хартийки, когато заглавието, написано най-отгоре с тъмни печатни букви, улови погледа ми. И най-вече една от думите.

Стиснах листовките с две ръце и зяпнах изображението под заглавието. В гърлото ми се образува буца. „СПАСЕТЕ ОЛИМПИЙСКИЯ ВЪЛК“ Под думите имаше детайлна рисунка на вълк пред една ела, главата му бе отметната назад, сякаш виеше към луната. Рисунката ме смути — нещо в жалната поза на вълка го караше да изглежда като изоставен. Сякаш виеше от мъка.

След секунда вече тичах към пикапа, все така стиснала листовките.

Петнадесет минути, само с това разполагах. Но щеше да е предостатъчно. До Ла Пуш имаше само петнадесет минути, а със сигурност щях да пресека границата няколко минути, преди да стигна градчето.

Пикапът изръмжа и се съживи без затруднения.

Алис не би могла да види действията ми, защото въобще не ги бях планирала. Ключът беше в изненадващото решение! И стига да бях достатъчно бърза, щях да успея да го осъществя.

В бързината бях изпуснала влажните листовки и те се разпиляха в шарена бъркотия върху седалката до мен — стотина тъмни заглавия, стотина мрачни, виещи вълци на жълт фон.

Потеглих с бясна скорост по мокрото шосе, като пуснах чистачките на най-високата степен и си запуших ушите за стонове на древния двигател. Успях да придумам пикапа да се движи с максималната скорост от деветдесет километра в час и се молах да се окаже достатъчна.

Нямах никаква представа къде минава границата, но когато подминах първите къщи край Ла Пуш, започнах да се чувствам по-спокойна. Със сигурност бях в зоната, в която Алис не можеше да ме последва.

Обещах си да ѝ се обадя още следобед от Анджела, за да знае, че съм добре. Нямахе причина да се тревожи. Всъщност изобщо нямаше нужда да ми се ядосва — Едуард щеше да е бесен за двама, когато се прибере.

Пикапът хриптеше от изтощение, когато най-после спря със стържене пред познатата стара червена къща. Буцата отново набъбна в гърлото ми, когато се взрях в малката къщурка, която някога ми бе послужила за убежище. Толкова време беше минало оттогава.

Преди да успея да изгася двигателя, Джейкъб вече стоеше на прага с лице, объркано от изненада.

Във внезапната тишина, която настъпи след заглъхването на рева от двигателя, го чух как ахва.

— Бела?

— Здравсти, Джейк!

— Бела! — извика той отново и усмивката, която толкова чаках, се разтегна върху лицето му като слънце, което се измъква от хватката на облаците. Зъбите му блеснаха на фона на червеникавата кожа. — Не мога да повярвам!

Затича се към пикапа и почти ме измъкна през отворената врата, а после двамата се разскачахме като малки деца.

— Как се озова тук?

— Измъкнах се тайно!

— *Супер!*

— Здравсти, Бела! — Били се бе придвижил до прага, за да разбере каква е причината за суматохата.

— Здравсти, Бил!

В същия миг останах без дъх — Джейкъб ме беше сграбчил в мечешка прегръдка, която не ми позволяваше да дишам, и ме въртеше в кръг.

— Боже, колко се радвам да те видя тук!

— Не мога... да дишам — задъхах се.

Той се разсмя и ме пусна на земята.

— Добре дошла отново, Бела — каза ухилен. С тон, който сякаш казваше *добре дошла у дома*.

Тръгнахме на разходка, твърде превъзбудени, за да стоим на едно място в къщата. Джейкъб буквално подскачаше, докато ходехме, и на няколко пъти се наложи да му напомням, че моите крака не са по три метра.

Вървейки, усетих как на бял свят се появява една друга версия на мен самата, онази, която съществуваше, когато бях с Джейкъб. Малко по-млада, малко по-безотговорна. Която понякога вършеше ужасни глупости без каквато и да било причина.

Повишеното ни настроение се задържа през първите няколко теми от разговора: кой как е, какви ги върши, с колко време разполагам и какво ме бе довело тук. Когато със запъване му разказах за листовката с вълка, гръмовният му смях отекна сред дърветата.

Но след това, когато тръгнахме зад магазина между гъстите храсталаци, които опасваха далечния край на Фърст Бийч, стигнахме и до неприятните теми. Твърде скоро заговорихме за причината за дългата ни раздяла и чертите на приятеля ми отново се стегнаха в мъчително познатата горчива маска.

— Та какво всъщност стана? — попита Джейкъб, изритвайки с излишна сила парче дърво от пътя си. То полетя над пясъка и тупна в камъните. — Искам да кажа от последния път, когато бяхме... ами, преди, нали знаеш... — не можеше да намери правилните думи. Пое си дълбоко въздух и опита отново. — Всъщност питам дали... нещата са точно както преди да замине? Всичко ли му прости?

— Оказа се, че няма какво да прощавам — казах с въздишка.

Щеше ми се да прескоча тази част, предателствата, обвиненията, но знаех, че ще трябва да си кажем всичко, преди да можем да преминем на друга тема.

Лицето на Джейкъб се сбърчи, сякаш току-що бе изял цял лимон.

— Жалко, че Сам не те снима, когато те намери онази нощ миналия септември. Снимката щеше да е веществено доказателство номер едно.

— В случая няма обвиняем.

— А може би трябва.

— Даже и ти не би го винил, че си тръгна, ако знаеше защо го е направил.

Той ме гледа няколко секунди.

— Добре — отвърна предизвикателно, с леден тон. — Изненадай ме!

Враждебността му ме изморяваше — жулеше отворени рани. Толкова ме болеше, че ми се сърди. Напомняше ми за онзи ужасен следобед, толкова отдавна във времето, когато по заповед на Сам ми беше заявил, че не можем да бъдем приятели. Мълчах една секунда, за да се успокоя.

— Заминал, защото смятал, че не бива да общувам с вампири. Решил, че за мен ще е по-здравословно, ако си тръгне.

Джейкъб онемя. Трябваше му минута, за да се съвземе. Каквото и да беше решил да каже, очевидно вече не вървеше. Бях доволна, че не е наясно с конкретния повод за решението на Едуард. Можех само да си представям какво щеше да си помисли, ако разбере, че Джаспър се е опитал да ме убие.

— Но се върна, нали? — измърмори той. — Жалко, че не може да се придържа към решенията си.

— Ако си спомняш, аз отидох да го върна.

Той ме зяпна за миг, после се предаде. Лицето му се отпусна, а когато заговори, гласът му беше по-спокоен.

— Вярно. Тази история така и не я научих. Какво се случи?

Поколебах се, прехапала устна.

— Тайна ли е? — в гласа му се промъкна подигравателна нотка. — Не ти ли дават да ми кажеш?

— Не — срязах го. — Просто е много дълго.

Той се усмихна арогантно и закричи по плажа, очаквайки, че ще го последвам.

Въобще не беше забавно да сме заедно, ако смяташе да се държи по този начин. Механично се завлачих след него, без да съм съвсем сигурна дали не е по-добре да се въртна и да си тръгна. Но пък ако се приберях, щеше да се наложи да се изправа пред Алис... така че май не бързах чак толкова.

Джейкъб спря до един познат грамаден дънер — дърво, довлечено от водата с корените и всичко останало, полирано до бяло и заровено дълбоко в пясъка. В известен смисъл това беше *нашето* дърво.

Седна на тази своеобразна пейка и потупа мястото до себе си.

— Нямам нищо против дългите истории. Има ли достатъчно екшън?

— Има малко — признах и седнах до него.

— Няма как да е истинска история на ужасите, ако няма екшън.

— На ужасите! — присмях се. — Ще можеш ли да слушаш, или ще ме прекъсваш с груби коментари по адрес на приятелите ми?

Той изимитира заключване на устата, след което захвърли въображаемия ключ зад рамото си. Не успях да сдържа усмивката си.

— Ще трябва да започна с нещата, на които вече си бил свидетел — реших, опитвайки се да подредя сюжета в главата си, преди да

заговоря.

Джейкъб вдигна ръка.

— Какво има?

— Няма да е зле — обади се. — По онова време не разбирах какво точно се случва.

— Да, ами става още по-объркано, така че внимавай. Нали знаеш, че Алис *вижда* бъдещето?

Приех намръщената му физиономия за положителен отговор — вълците не бяха във възторг, че легендите за свръхестествените способности на вампирите се оказват истина, и продължих с описанието как сме препускали из Италия, за да спасим Едуард.

Гледах разказът да е максимално сбит — пропусках всичко несъществено. Опитах се да разшифровам реакциите му. Лицето му обаче остана непроницаемо, докато обяснявах как Алис е видяла, че Едуард е решил да се самоубие, след като чул, че съм мъртва. От време на време така дълбоко се замисляше, че не бях съвсем сигурна дали ме слуша. Прекъсна ме само веднъж.

— Ясновидката кръвопийца не може да ни вижда? — повтори той, а изражението му едновременно се изостри и развесели. — Сериозно? Та това е *чудесно*!

Стиснах зъби и известно време мълчахме, а на лицето му се изписваше все по-силно нетърпение, докато ме чакаше да продължа. Аз го гледах злобно, докато не осъзна, че е допуснал грешка.

— Опа! — каза накрая. — Извинявай — отново заключи устни.

Когато стигнах частта за фамилия Волтури, изражението му се четеше по-лесно. Челюстта му се стегна, космите по ръцете му настръхнаха, а ноздрите му се разшириха. Без да изпадам в подробности, обясних, че Едуард ни е измъкнал с увещания и уговорки, без да споменавам поетото обещание, нито посещението, от което се опасявахме. Нямаше нужда и Джейкъб да сънува моите кошмари.

— Ето сега вече знаеш цялата история — завърших. — Така че е твой ред да говориш. Какво се случи, докато бях при мама? — знаех, че ще сподели повече подробности, отколкото Едуард. Не се тревожеше, че ще ме уплаши.

Джейкъб се наведе напред, изпълнен с въодушевление.

— Ами значи, Ембри, Куил и аз бяхме на пост в събота вечер, съвсем рутинно, и изведнъж — бум! — той разпери ръце, демонстрирайки експлозия. — Ето ти на съвсем нова следа, няма и петнайсет минути, откакто е минала. Сам искаше да го изчакаме, но аз не знаех, че си заминала, и не бях сигурен дали твоите кръвопийци те наглеждат, или не. Така че хукнахме след нея с пълна пара, но още преди да я застигнем, тя пресече границата на споразумението. Разпръснахме се по протежение на линията с надеждата пак да се върне откъм нашата страна. Много беше изнервящо, да знаеш — той поклати глава и косата му падна върху очите му. Вече прораснала, тя беше развалила късата подстрижка, която си бе направил по повод присъединяването си към глутницата. — Озовахме се твърде на юг. Семейство Кълън я погнаха обратно към нашата страна, само на няколко мили северно от нас. Можехме да ѝ спретнем идеална засада само ако знаехме къде да я чакаме.

Отново поклати глава намръщено.

— И тогава стана рисковано. Сам и останалите я настигнаха преди нас, но тя танцуваше точно по линията, а целият клан чакаше от другата страна. Онзи едрият, как му беше името...

— Емет.

— Да, същият. Скочи след нея, но червенокосата бе бърза! Той хукна плътно зад нея и налетя на Пол. И той... е, нали го познаваш Пол.

— Да.

— Изведнъж забрави кого преследваме. Не го виня — едрият беше връхлетял върху него. Пол скочи и... хей, не ме гледай така. Вампирът беше на наша територия.

Опитах се да овладеем изражението си, за да може да продължи. Забих нокти в дланите си от ужас, макар да знаех, че всичко свършва добре.

— Както и да е, Пол не уцели и едрият се върна на тяхната страна. Но тогава онази, ами, тъъ, русата вампирка... — изражението на Джейкъб представляваше комична смесица от отвращение и неволно възхищение, докато се опитваше да намери дума, с която да опише сестрата на Едуард.

— Розали.

— Както и да е. Започна да проявява враждебност, така че двамата със Сам останахме да спасяваме задника на Пол. След това водачът им и другият, русият...

— Карлайл и Джаспър.

Той ме погледна ядосано.

— Знаеш, че въобще не ми пука как се казват. Както и да е, значи *Карлайл* заговори със Сам, опитвайки се да успокои нещата. И после стана нещо странно и всички се успокоиха страшно бързо. Явно онзи другият, за който си ми казвала, ни правеше нещо с мислите. И макар да знаехме, че той го прави, не можехме да не се успокоим.

— Да, усещането ми е познато.

— Усещаното е много дразнещо, ето какво е. Само че започваш да се дразниш чак след това — той поклати ядосано глава. — Така че Сам и главният вампир се съгласиха, че в момента най-важна е Виктория, и отново хукнахме след нея. Карлайл ни отстъпи границата, за да проследим дирята ѝ, но тя стигна до скалите северно от племето мака, там, където границата следва брега в продължение на няколко километра, и пак скочи във водата. Онзи едрият, и другият, спокойният, поискаха разрешение да пресекат границата и да я последват, но ние, естествено, отказахме.

— Хубаво сте направили. Искам да кажа, че сте постъпили много глупаво, но все пак се радвам. Емет изобщо не внимава. Можеше да пострада.

Джейкъб изсумтя.

— Значи твоят вампир ти каза, че сме ги нападнали без причина, и целият му невинен клан...

— Не — прекъснах го. — Едуард ми разказа съвсем същото, но не толкова подробно.

— Хм — изсумтя тихо Джейкъб и се наведе да вдигне едно камъче измежду милионите, които лежаха в краката ни. С небрежен замах го запрати на стотина метра към залива. — Е, предполагам ще се върне. Тогава пак ще имаме шанс.

Потръпнах. Естествено, че щеше да се върне. Дали следващия път Едуард щеше да ми каже? Не бях сигурна. Май трябваше да следя Алис, да си отварям очите за знаци, че нещата са на път да се повторят...

Джейкъб сякаш не забеляза реакцията ми. Гледаше към вълните със замислено изражение, свил плътните си устни.

— За какво мислиш? — попитах след известно мълчание.

— За това, дето ми разказа. Как ясновидката те е видяла да скачаш от скалата и е решила, че искаш да се самоубиеш, и въобще как се оплете всичко... Осъзнаваш ли, че ако само ме беше изчакала, както се бяхме разбрали, кръ... Алис нямаше да види, че скачаш? И нищо нямаше да се промени. Вероятно в момента щяхме да сме в гаража, както всяка друга събота. Във Форкс нямаше да има вампири, а ти и аз... — той не довърши, потъна в мисли.

Тонът му ме смути — явно според него щеше да е добре във Форкс да няма вампири. Сърцето ми задумка неравномерно при мисълта за празнотата на подобна картина.

— Едуард щеше да се върне и без това.

— Сигурна ли си? — попита той, при споменаването на Едуард тонът му отново стана войнствен.

— Раздялата ни... и двамата не я понесохме особено добре.

Той тръгна да казва нещо, ако се съдеше по изражението му — нещо ядовито, но после се спря, пое си дълбоко въздух и подхвана отначало.

— Знаеш ли, че Сам ти е бесен?

— На мен ли? — не схванах веднага. — А, ясно. Смята, че ако ме нямаше, и те нямаше да се върнат.

— Не, не е за това.

— Тогава какъв му е проблемът?

Джейкъб се наведе и вдигна още едно камъче. Започна да го върти с пръсти, впил очи в него, и заговори тихо.

— Когато те видял... в онова състояние, в началото, и Били им казал колко се тревожи Чарли, че не се оправяш, а после, когато започна да скачаш от скалите...

Направих гримаса. Явно никой нямаше да ми позволи да го забравя.

Очите на Джейкъб се вдигнаха към моите.

— Смяташе, че си единственият човек на света, който има точно толкова причини да ненавижда семейство Кълън, колкото и той. Чувства се някак... предаден, че така лесно ги допусна обратно в живота си, все едно никога не са те наранявали.

И за миг не повярвах, че Сам е единственият, който се чувства по този начин. Затова язвителността в отговора ми бе насочена и към двамата.

— Можеш да кажеш на Сам да върви по...

— Я гледай! — прекъсна ме Джейкъб и посочи един орел, който тъкмо се спускаше стремглаво към океана от невероятна височина. В последния миг се спря и само ноктите му набраздиха водната повърхност за части от секундата. След това крилете му отново запляскаха нагоре, напрягайки се да повдигнат товара на огромната риба, която бе сграбчил.

— Тази гледка може да се види навсякъде — каза Джейкъб, а гласът му внезапно прозвуча отчужден. — Природата следва курса си, ловецът — плячката си, безкрайният цикъл на живота и смъртта.

Не схванах смисъла на лекцията върху законите на природата — реших, че просто се опитва да смени темата. Но когато ме погледна, в очите му играеше мрачно чувство за хумор.

— Но никога не се случва рибата да се опита да целуне орела. Това не можеш да го видиш никъде — той се ухили подигравателно.

Насилих се да се усмихна в отговор, макар все още да усещах жлъч в устата си.

— Може пък да се е опитала — предположих. — Трудно е да се каже как разсъждава една риба. Все пак орлите са красиви птици.

— До това ли опира всичко? — попита той с внезапно остър тон. — До външната красота?

— Не бъди глупав, Джейкъб.

— Тогава до парите ли? — настоя той.

— Колко мило — измърморих и се изправих от дървото. — Поласкана съм от високото ти мнение за мен — обърнах му гръб и тръгнах обратно.

— О, не ми се сърди — вече беше плътно зад мен, хвана ме за китката и ме завъртя към себе си. — Сериозно те питам! Опитвам се да разбера, но нищо не проумявам.

Веждите му се бяха скленили гневно, а очите му бяха съвсем черни в дълбоките си сенки.

— Обичам го. Не защото е красив или пък защото е *богат*! — изплюх думата в лицето му. — Далеч предпочитам да не беше нито едното, нито другото. Така поне малко щеше да се изравни пропастта

пomeжду ни — защото пак ще си остане най-любвеобилният, всеотдаен, прекрасен и добър човек, когото съм срещала. Естествено, че го обичам. Толкова ли е трудно да го разбереш?

— Невъзможно е да разбере.

— Тогава би ли ме осветлил, Джейкъб — пуснах на воля сарказма си. — *Каква* може да е разумната причина някой да обича някого? Тъй като очевидно нещо бъркам.

— Мисля, че е най-добре да се потърси обект сред собствения вид. Така обикновено се получава по-добре.

— Но това е отвратително! — озъбих се. — Явно не ми остава друг, освен Майк Нютън.

Джейкъб трепна и прехапа устна. Видях, че думите ми го бяха наранили, но бях твърде ядосана, за да ми дожалее. Пусна китката ми, скръсти ръце върху гърдите си, извърна поглед от мен и се загледа в океана.

— Аз също съм човек — измърмори той едва доловимо.

— Но не колкото Майк — продължих безмилостно. — Все още ли смяташ, че това е най-важното условие?

— Не е същото — Джейкъб не сваляше поглед от сивите вълни. — Аз не съм си го избирал.

Изсмях се кратко, невярващо.

— Да не мислиш, че Едуард си го е избрал? Та и той като теб не е имал представа какво го чака. Не е като да е кандидатствал.

Джейкъб клатеше глава напред-назад с къси, отривисти движения.

— Знаеш ли, Джейкъб, ужасно си самодоволен с морала си, като се има предвид, че си върколак все пак.

— Не е същото — повтори той и ме изгледа ядно.

— Не виждам разлика. Би могъл да проявиш *малко* повече разбиране по отношение на семейство Кълън. Просто нямаш представа колко са добри — до мозъка на костите си, Джейкъб.

Намръщи се още повече.

— Не би трябвало да съществуват. Съществуването им е противоестествено.

Гледах го в продължение на една дълга минута с невярващо вдигната вежда. Дори не ме забеляза веднага.

— Какво?

— Като говорим за противоестествени неща... — намекнах.

— Бела — каза той, а гласът му беше бавен, различен. Остарял. Внезапно ми се стори, че звучи като по-възрастен от мен — като родител или учител. — Това, което съм, ми е вродено. То е част от същността ми, от същността на семейството ми, от същността на племето ни — това е причината все още да съществуваме. Освен това — той ме погледна с непроницаеми черни очи — все пак съм човек.

Вдигна ръката ми и я притисна до трескаво горещите си гърди. Под дланта си, през тениската му, долових ритмичното туптене на сърцето му.

— Нормалните хора не могат да подхвърлят мотори като теб.

Той се усмихна с бледа, насилена усмивка.

— Нормалните хора бягат от чудовища, Бела. А и никога не съм твърдял, че съм нормален. Само, че съм човек.

Твърде много ми костваше да продължавам да му се сърдя. Още докато отдръпвах ръката си от гърдите му, на лицето ми започна да се разтяга усмивка.

— На мен доста ми приличаш на човек — признах. — Поне в момента.

— Чувствам се човек — той се взря някъде зад мен с объркано лице. Долната му устна потрепери и той свирепо я прехапа.

— О, Джейк — прошепнах и се пресегнах за ръката му. Точно за това бях дошла. Точно за това бях готова да понеса всичко, което ме очакваше, когато се прибера. Защото, под целия гняв и сарказъм, Джейкъб страдеше. Виждаше се ясно в очите му. Не знаех как да му помогна, но знаех, че трябва да положа усилие. И то не просто защото му го дължах. А защото болката му нараняваше и мен самата. Джейкъб бе станал част от мен и връщане назад нямаше.

ПЕТА ГЛАВА

БЕЛЯЗАНА

— Добре ли си, Джейк? Чарли спомена, че напоследък ти е тежко... Не ти ли олеква постепенно?

Топлите му пръсти се увиха около моите.

— Не е толкова зле — отвърна, без да среща погледа ми.

Закрачи бавно обратно към дънера, загледан в пъстрите като дъга камъчета, и ме задърпа натам. Седнах отново върху нашето дърво, но вместо до мен той седна върху мократа камениста земя. Запитах се дали го прави, за да крие по-лесно лицето си. Продължаваше да ме държи за ръката.

Започнах да дърдоря, за да запълня мълчанието.

— Толкова отдавна не съм идвала тук. Вероятно съм пропуснала един куп неща. Как са Сам и Емили? А Ембри? А Куил също ли...?

Спрях насред изречението, сецайки се, че темата за приятеля на Джейкъб, Куил, е доста деликатна.

— О, Куил — Джейкъб въздъхна.

Явно неизбежното се беше случило — Куил бе станал част от глутницата.

— Съжалявам — измънках.

За моя изненада Джейкъб изсумтя.

— На *него* няма нужда да го казваш.

— Какво имаш предвид?

— Куил не търси съчувствие. Напротив — въодушевен е. Направо е във възторг.

Изненадах се. Другите вълци бяха така потиснати от мисълта, че приятелят им ще сподели съдбата им.

— Какво?

Джейкъб килна глава назад, за да ме погледне. Усмихна се и завъртя очи.

— Куил смята, че това е най-страхотното нещо, което някога му се е случвало. Отчасти защото най-после разбра какво точно става. А и

се вълнува, че отново си е върнал приятелите и е част от някаква „вътрешна“ групичка — той отново изсумтя. — Вероятно не трябва толкова да се изненадвам. Съвсем типично за него.

— Харесва му, така ли?

— Ако трябва да съм искрен, на повечето им харесва — призна бавно Джейкъб. — Определено си има и хубави страни: бързината, свободата, силата... усещането за... за *семейство*. Дватама със Сам сме единствените, на които им тежи. А и Сам отдавна го е преглътнал. Така че сега аз съм единственият лигльо — той се изсмя на себе си.

Толкова много неща исках да разбера.

— А вие със Сам защо сте по-различни? И какво всъщност се е случило със Сам? На него какъв му е проблемът? — изстрелях въпросите без пауза за отговори и Джейкъб отново се разсмя.

— Дълга история.

— Аз ти разказах моята дълга история. Освен това никак не бързам да се прибирам — казах и направих гримаса при мисълта какви неприятности ме очакваха.

Той ми хвърли бърз поглед, долавяйки напрежението в думите ми.

— Ще ти се разсърди ли?

— Да — признах. — Много мрази да правя неща, които счита за... рисковани.

— Като например да се мотаеш с върколаци.

— Аха.

Той вдигна рамене.

— Тогава не се прибирай. Ще спя на дивана.

— Чудесна идея — измърморих. — Защото ще дойде да ме търси.

Той застина, после мрачно се усмихна.

— Би ли го направил?

— Ако смята, че може да съм пострадала, или нещо такова — най-вероятно да.

— Значи идеята ми е отлична.

— Моля те, Джейк. Това ужасно ме тормози.

— Кое?

— Че всеки от двамата е готов да убие другия! — изстенах. — Направо полудявам. Не можете ли да се държите цивилизовано?

— Той готов ли е да ме убие? — попита Джейкъб със сурова усмивка, без да се смущава от гнева ми.

— Очевидно не колкото си ти! — усетих, че крещя. — Той поне се държи зряло. Знае, че ако те нарани, ще нарани мен — затова никога не би го направил. А теб, изглежда, това не те интересува.

— Да, бе — измърмори той. — Сигурен съм, че е истински пацифист.

— Оо! — издърпах ръката си от неговата и отблъснах главата му. След това придърпах колене към гърдите си и плътно увих ръце около тях.

Загледах се към хоризонта, побесняла от гняв.

Известно време той мълча. Накрая стана от земята, седна до мен и уви ръка около раменете ми. Аз я отблъснах.

— Извинявай — каза тихо. — Ще се постарая да се държа прилично.

Не отговорих.

— Още ли искаш да чуеш за Сам? — предложи.

Вдигнах рамене.

— Както казах, историята е дълга. И много... странна. В този нов живот има толкова много странни неща. Нямах време да ти разкажа и половината. А тази история със Сам — ами не знам дали ще успея да я обясня като хората.

Думите му събудиха любопитството ми въпреки раздразнението.

— Слушам те — казах вдървено.

С угълчето на окото си видях как лицето му се разтяга в усмивка.

— На Сам му е било много по-трудно, отколкото на останалите. Тъй като бил първият, съвсем сам, и нямало кой да му каже какво се случва. Дядо му починал, преди да се роди, а баща му не се задържал особено. Нямало кой да разпознае сигналите. Първия път, когато се случило, първата му трансформация — решил, че полудява. Трябвали му две седмици, за да се успокои достатъчно, че да се върне в нормалното си състояние.

Това било, преди да дойдеш да живееш във Форкс, така че няма как да го помниш. Майката на Сам и Лия Клиъруотър накарали горските и полицията да го търсят. Хората решили, че е станала някаква злополука...

— Лия ли? — попитах учудено. Лия бе дъщерята на Хари. При името ѝ автоматично ме заля вълна от съжаление. Хари Клиъруотър, дългогодишният приятел на Чарли, беше починал от инфаркт тази пролет.

Гласът му се промени, натежа.

— Аха. Лия и Сам бяха ученическа любов. Тръгнаха, когато тя беше първи курс. Когато той изчезна, тя направо полудя.

— Но той и Емили...

— Ще стигна и до това, всичко е част от историята — отвърна той. Пое си бавно въздух, после рязко издиша.

Предполагам, беше глупаво да си въобразявам, че Сам не е обичал никоя друга преди Емили. Повечето хора многократно се влюбват и разлюбват. Но го бях виждала с Емили и не можех да си го представя с друга жена. Как само я гледаше... напомняше ми на едно изражение, което понякога долавях в очите на Едуард, когато гледаше мен.

— Сам се върна — продължи Джейкъб, — но отказа да обясни къде е бил. Естествено, веднага плъзнаха слухове, че не се е занимавал с нищо хубаво. Но един следобед, най-случайно, Сам се натъкнал на дядото на Куил, Старият Куил Атейра, дошъл на гости на госпожа Уаи. Сам се здрависал с него. И Стария Куил замалко да получи удар — Джейкъб прекъсна разказа, за да се посмее.

— Защо?

Той сложи ръка върху бузата ми и обърна главата ми към себе си — беше се навел към мен, лицето му бе само на сантиметри от моето. Дланта му опари кожата ми, сякаш имаше треска.

— А, ясно — казах. Чувствах се неловко, че лицето ми бе толкова близо до неговото, че горещата му длан беше върху бузата ми. — Сам бил твърде топъл.

Джейкъб отново се засмя.

— Ръката му била толкова гореща, сякаш я бил забравил върху горещ котлон.

Беше така близо, че усещах топлия му дъх. Пресегнах се уж небрежно, за да махна ръката му и да освободя лицето си, но все пак преплетох пръсти с неговите, за да не го обидя. Той се усмихна и се облегна назад, прозрял, че се правя на ударена.

— И така, господин Атейра отишъл право при старейшините — продължи той. — Само те все още знаели, все още помнели. Господин Атейра, Били и Хари били виждали с очите си как дядовците им се превръщат във вълци. Когато Стария Куил им съобщил, те се срещнали тайно със Сам и му обяснили. Като разбрал, че вече не е сам, му станало по-лесно. Знаели, че няма да е единственият, засегнат от завръщането на семейство Кълън — той произнесе името с неволна горчивина — но никой друг не бил навършил нужните години. Така че Сам зачакал ние, останалите, да се присъединим към него...

— Семейството на Едуард са нямали и представа — прошепнах. — Въобще не са знаели, че тук все още има върколаци. Не са знаели, че пристигането им ще провокира промяната.

— Това не променя факта, че точно така се получи.

— Напомни ми никога да не ти ставам враг.

— Смяташ, че трябва да съм всеопрощаващ като теб ли? Не можем всички да бъдем светци и мъченици.

— Я порасни, Джейкъб!

— Де да можех — промърмори той тихо.

Зяпнах го, опитвайки се да схвана отговора му.

— Какво?

Той се подсмихна.

— Едно от многото странни неща, за които споменах.

— Не... можеш... да пораснеш? — попитах тъпо. — Тоест какво? Няма да... *остарееш*? Това шега ли е?

— Тц! — той издаде устни на „ц“-то.

Усетих как кръвта нахлува в лицето ми. Очите ми се наляха със сълзи от гняв. Зъбите ми изскърцаха с ясно доловим стържещ звук.

— Бела? Какво толкова казах?

Скочих отново на крака, стиснала ръце в юмруци, цялото ми тяло се тресеше.

— Ти. Няма. Да. Остарееш? — изръмжах през стиснати зъби.

Джейкъб лекичко ме дръпна заръката, опитвайки се да ме накара да седна.

— Никой от нас няма да остарее. Какво ти става?

— Аз ли съм единствената, която ще стане *стара*? Та аз остарявам с всеки проклет ден! — почти изкрещях, разпервайки ръце във въздуха. Някаква част от мен съзнаваше, че правя сцена в стил

Чарли, но тази рационална част бе засенчена от ирационалната. — *По дяволите!* Що за свят е това? Къде е *справедливостта*?

— По-спокойно, Бела.

— Млъкни, Джейкъб. Просто млъкни! *Толкова* е нечестно!

— Ама ти наистина ли тропна с крак току-що? Мислех, че само мацките по филмите го правят.

Изръмжах немощно.

— Не е толкова страшно, колкото май ти се стори. Седни и ще ти обясня.

— Ще постоя права.

Той завъртя очи.

— Добре. Както искаш. Но чуй, *ще* остарее... някой ден.

— Обясни!

Той потупа дървото. Погледнах го ядосано, но накрая все пак седнах. Гневът ми бе угаснал точно толкова внезапно, колкото бе пламнал. Вече се бях успокоила достатъчно, за да осъзная, че се държах като глупачка.

— Когато се научим да се контролираме достатъчно, че да се откажем... — започна Джейкъб. — Когато спрем да се трансформираме за дълъг период от време, пак ще започнем да стареем. Но не е лесно — той поклати глава, внезапно изпълнен със съмнения. — Мисля, че ще е нужно много време, преди да се научим на подобно въздържание. Даже Сам не го е постигнал. Естествено, не ни помага фактът, че съвсем близо до нас има огромно сближение вампири. И през ум не ни минава да спираме, след като племето има нужда от защитници. Но няма какво да кършиш пръсти, защото и без това съм по-възрастен от теб, поне физически.

— Какви ги дрънкаш?

— Погледни ме, Белс. На шестнайсетгодишен ли ти приличам?

Плъзнах поглед по гигантската му фигура, опитвайки се да преценя непредубедено.

— Май не съвсем.

— Май никак даже. Провокира ли се вълчийт ген, достигаме пълен ръст само за няколко месеца. Дяволски бързо растем — той направи гримаса. — Във физическо отношение вероятно съм на около двадесет и пет. Така че няма нужда да истерясваш, че си твърде стара за мен, поне не и през следващите седем години.

На около двадесет и пет. Тази идея направо ме зашемети. Но после се сетих колко бързо растеше — пред очите ми се беше източил нагоре и изпълнил настрани. Сетих се как ми изглеждаше един ден и по съвсем различен начин на другия... Поклатих глава съвсем замаяна.

— Е, искаш ли да чуеш за Сам, или предпочиташ да ми крещиш за нещо друго, което не зависи от мен?

Поех си дълбоко въздух.

— Извинявай. Старееенето ми е болна тема. Просто уцели оголен нерв.

Очите му се присвиха, сякаш се чудеше как точно да каже нещо.

Тъй като не исках да говорим за истински болните теми — плановите ми за бъдещето или мирните споразумения, които вероятно щяха да бъдат нарушени от тези планове, реших да му подсказам:

— Значи, след като Сам разбрал какво се случва и вече си имал Били, Хари и господин Атейра, казваш, че вече не било толкова трудно. И както също каза, има си и плюсове... — поколебах се кратко. — Тогава защо Сам ги ненавижда толкова? Защо иска и аз да ги ненавиждам?

Той въздъхна.

— Сега вече става много странно.

— Аз съм специалист по странности.

— Да, знам — той се ухили, преди да продължи. — Значи, дотук си права. Сам знаел какво се случва и всичко било почти наред. В повечето отношения животът му се върнал, е, не към нормалното, но поне към поносимото — тук изражението му се стегна, като че ли следваше нещо болезнено. — Ама не можел да каже на Лия. Не бива да казваме на никого, стига да не се налага. А и не било съвсем безопасно да бъде с нея — но той изшикалкавил, както направих и аз с теб. Лия побесняла, когато отказал да ѝ обясни какво става: къде е бил, къде ходи нощно време, защо вечно е толкова изтощен. Но били на път да се разберат. Поне се опитвали. Много се обичали.

— И после тя разбрала? Това ли се е случило?

Той поклати глава.

— Не, не това бил проблемът. Един уикенд братовчедка ѝ, Емили Йънг, ѝ дошла на гости от резервата на племето мака.

Ахнах.

— Емили е братовчедка на Лия?

— Втора братовчедка. Но са доста близки. Като деца били като сестри.

— Но това е... ужасно. Как е могъл Сам...? — млъкнах и поклатих глава.

— Не го съди още. Някой казвал ли ти е някога... Чувала ли си какво е *белязване*?

— Белязване ли? — повторих странната дума. — Не. Какво означава?

— Едно от странните неща, с които трябва да се справяме. Не се случва с всеки. Всъщност е рядко изключение, а не правило. Сам вече бил чул всички легенди, тоест всички истории, които смятахме за легенди. Чувал бил и за това, но и през ум не му минавало...

— Ама какво е? — настоях.

Очите на Джейкъб се отклониха към океана.

— Той истински обичал Лия. Но когато видял Емили, това вече нямало значение. Понякога... не знаем точно защо... откриваме партньорите си по този начин — очите му се стрелнаха към мен, а лицето му почервения. — Искам да кажа спътниците си.

— По какъв начин? Любов от пръв поглед? — подсмихнах се подигравателно.

Джейкъб обаче не се усмихваше. Тъмните му очи гледаха осъдително реакцията ми.

— Малко по-силно е от това. По-категорично.

— Извинявай — измърморих. — Говориш сериозно, нали?

— Да, напълно.

— Любов от пръв поглед? Но по-силна? — гласът ми бе все така скептичен и той го долавяше.

— Не е лесно да се обясни. А и няма значение — той вдигна рамене с безразличие. — Нали искаше да разбереш какво е накарало Сам да намрази вампирите. Те са станали причина да се промени, да намрази самия себе си. Точно това се случило. Разбил сърцето на Лия. Потъпкал всяко обещание, което й бил дал. Сега му се налага всеки Божи ден да гледа обвиненията в очите й и да знае, че е права.

Той внезапно млъкна, сякаш се бе разприказвал твърде много.

— А Емили как се е справила със ситуацията? Щом е била толкова близка с Лия...? — Сам и Емили бяха *идеални* един за друг, като две късчета от пъзел, оформени така, че съвършено да си пасват.

И все пак... как беше успяла Емили да превъзмогне факта, че той е принадлежал на друга? При това на някоя, която ѝ е била почти сестра?

— В началото беше страшно сърдита. Но е трудно да устоиш на подобна всеотдайност и обожание — Джейкъб въздъхна. — А и Сам можел да ѝ казва всичко. Когато откриеш половинката си, никакви правила не могат да те обвържат. Знаеш ли как пострада тя?

— Аха — във Форкс се разпространяваше историята, че я нападнала мечка, но аз бях наясно с тайната.

Върколаците са неуравновесени, беше ми казал Едуард. *Случва се хората около тях да пострадат.*

— Колкото и да е странно, точно това някак реши нещата. Сам беше толкова ужасен, толкова отвлечен от себе си, така изпълнен с ненавист към стореното... Беше готов да се хвърли под някой автобус, ако така щеше да я накара да се почувства по-добре. Вероятно и без това щеше да го направи, просто за да избяга от постъпката си. Беше смазан... И после някак се получи така, че *тя* утешаваше *него*, и след това...

Джейкъб не довърши изречението и се досетих, че историята става прекалено лична.

— Бедната Емили — прошепнах. — Бедният Сам. Бедната Лия...

— Аха, Лия го отнесе най-тежко — съгласи се той. — Но се държи много мъжки. Ще им бъде шаферка.

Втренчих се някъде настрани към назъбените скали, които се издигаха от океана като къси, дебели, изпочупени пръсти по южния ръб на залива, и се напрегнах да схвана цялата тая история. Усещах очите му върху лицето си, чакащи да кажа нещо.

— На теб случвало ли ти се е? — попитах накрая, все още с извърнати очи. — Това с влюбването от пръв поглед?

— Не — отвърна той бързо. — Само на Сам и на Джаред.

— Хм — измънках, уж любопитствайки единствено от учтивост. Почувствах облекчение и се опитах да си обясня защо. Реших, че просто се радвам, че не претендира за съществуването на някаква мистична вълча връзка помежду ни. Взаимоотношенията ни и без това бяха достатъчно сложни. Нямах нужда от допълнителни свръхестествени елементи, имах повече от достатъчно и без това.

Той също млъкна и тишината стана леко неловка. Интуицията ми подсказа, че е по-добре да не чувам за какво си мисли.

— А с Джаред какво се случи? — попитах, за да наруша мълчанието.

— Там нямаше драма. Седял всеки ден до едно момиче в продължение на цялата учебна година и дори не я поглеждал. А после, след като се промени, я видял отново и оттогава не е свалял поглед от нея. Тя била във възторг. Открай време била влюбена в него. Разписвала се с неговата фамилия на всяка страница от дневника си — той се засмя подигравателно.

Намръщих се.

— Това Джаред ли ти го каза? Не е трябвало.

Джейкъб прехапа устна.

— Май не е редно да се смея. Но си беше смешно.

— Ама че спътник в живота е и той!

Той въздъхна.

— Не ни го е казвал нарочно. Това вече съм ти го обяснявал, не помниш ли?

— А, да. Че си чувате мислите, но само докато сте вълци, нали?

— Точно така. Като твоя кръвопиец — той се навъси.

— Едуард — поправих го.

— Да, де. Затова и знам с такива подробности как се е чувствал Сам. Едва ли щеше да ни каже, ако можеше да го скрие. Всъщност точно тази способност всички я мразим — в гласа му внезапно нахлу горчивина. — Отвратително е. Никакво лично пространство, никакви тайни. Всичко, от което се срамуваш, е изложено на показ пред останалите — той потръпна.

— Ужасно звучи — прошепнах.

— Вярно, че понякога е полезно, когато трябва да се координираме — призна той неохотно. — В онези редки случаи, когато някой кръвопиец пресече територията ни. С Лоран беше забавно. А ако Кълън не ни се бяха препречили миналата събота... — той изпъшка. — Щяхме да я хванем! — юмруците му се свиха в гневни топки.

Трепнах. Колкото и да се страхувах, че Джаспър или Емет могат да пострадат, този страх не можеше да се сравнява с паниката, която ме връхлиташе при мисълта за Джейкъб, изправен срещу Виктория. Емет и Джаспър бяха почти неразрушими в представите ми. А Джейкъб

беше топъл, все още относително човек. Смъртен. Представих си как се изправя срещу Виктория с ярката ѝ коса, развята около странното ѝ котешко лице... и потреперих.

Джейкъб ме погледна любопитно.

— Но за теб не е ли така постоянно? Нали *той* е в главата ти?

— О, не. Едуард никога не е бил в главата ми. Колкото и да му се иска.

Изражението му изрази объркване.

— Не може да ме чува — обясних с леко самодоволство. — Аз съм единственият човек, когото не може да чува. Не знаем *защо*.

— Странно — каза Джейкъб.

— Аха — самодоволството ми се изпари. — Вероятно означава, че с мозъка ми нещо не е наред — признах си.

— Винаги съм знаел, че нещо с мозъка ти не е наред — измърмори Джейкъб.

— Много благодаря.

Внезапно, съвсем неочаквано, слънцето проби облаците, та чак се наложи да присвия очи от блясъка на водната повърхност. Всичко смени цветове — вълните станаха от сиви в сини, дърветата — от мрачно маслинени — ярко нефритени, а пъстрите камъчета блеснаха като скъпоценни камъни.

Известно време мижахме, докато очите ни се адаптират. Чуваха се кухият рев на вълните, който отекваше от всички страни на закътания залив, мекото стържене на камъните един в друг от движението на водата и крясъците на чайките над главите ни. Беше такъв покой.

Джейкъб се настани по-плътно до мен и се облегна на ръката ми, както винаги толкова топъл. След минута смъкнах дъждобрана. Той издаде някакъв гърлен звук на задоволство и положи буза върху главата ми. Усещах как слънцето топли кожата ми, макар да не беше чак толкова топло, колкото Джейкъб. Лениво се почудих колко ли време ще е нужно, за да изгоря.

Разсеяно извъртях дясната си ръка и загледах как слънчевите лъчи бледо се отразяват от белега, оставен от Джеймс.

— За какво мислиш? — прошепна той.

— За слънцето.

— Ммм. Приятно.

— А ти? — попитах на свой ред.

Той се подсмихна.

— Мислех си за онзи малоумен филм, на който ме заведе. И как Майк Нютън се разповръща.

И аз се разсмях, изненадана как времето беше променило този спомен. Тогава бе изпълнен с напрежение, с объркване. Толкова неща се бяха променили тази вечер... А сега вече можех да се смея. Това бе последната ни вечер с Джейкъб, преди да научи истината за тежкото си наследство. Последният чисто човешки спомен, който в момента изглеждаше странно приятен.

— Липсва ми онова време — каза той. — Всичко беше така лесно... просто. Добре че имам добра памет — въздъхна.

Думите му ме подсетиха за нещо и той усети как тялото ми се напруга.

— Какво има?

— Тази твоя добра памет... — отдръпнах се леко, за да го погледна в лицето. В момента изражението му беше объркано. — Имаш ли нещо против да ми кажеш какво правеше в понеделник сутринта? Мислеше за нещо, което притесняваше Едуард — *притесняваше* не беше точната дума, но исках да получа отговор, затова реших, че е най-добре да не съм твърде строга, поне в началото.

Явно се сети, защото лицето му светна и той се разсмях.

— Мислех за теб. Което май не му хареса особено, а?

— За мен ли? Какво за мен?

Той се разсмях, този път малко по-саркастично.

— За това как изглеждаше в нощта, когато Сам те намери — виждал съм картината в неговата глава, все едно съм бил там. Ако знаеш този спомен как тормози Сам. А после се сетих как изглеждаше първия път, когато дойде у нас. Обзалагам се, че дори не съзнаваш в какво ужасно състояние беше, Бела. Минаха седмици, преди да заприличаш на човек. И се сетих как вечно си държеше ръцете, опасани около тялото, за да не се разпаднеш... — той трепна, после поклати глава. — На мен ми е трудно да си спомням колко беше тъжна, а не бях виновен аз. Затова реших, че на него ще му е още по-тежко. Помислих, че трябва да види какво ти е причинил.

Плеснах го по рамото. Чак ме заболя.

— Джейкъб Блук, да не си посмял да го направиш пак! Обещай ми, че няма!

— В никакъв случай. От месеци не съм се забавлявал така.

— Стига, Джейк!

— О, я се стегни, Бела! Кога изобщо ще го видя пак? Не се тревожи толкова.

Скочих на крака да си ходя, но той ме улови заръката. Опитвах се да я издърпам.

— Тръгвам си, Джейкъб.

— Не, недей още — възрази той, а ръката му ме хвана по-здраво.

— Съжалявам. И... добре, няма повече да го правя. Обещавам.

Въздъгнах.

— Благодаря, Джейк.

— Хайде да вървим обратно въщи — каза той ентусиазирано.

— Всъщност май наистина трябва да ходя. Анджеа Уебър ме чака, а знам, че и Алис се е притеснила. Не искам да я разстройвам излишно.

— Но ти току-що дойде!

— И на мен така ми се струва — съгласих се. Загледах сърдито слънцето, което бе виснало точно над главите ни. Как е възможно времето да лети с такава скорост? Веждите му се събраха.

— Не знам кога ще те видя пак — каза обидено.

— Следващия път, когато замине — обещах импулсивно.

— Замине? — Джейкъб завъртя очи. — Доста мило описание на това, което прави. Отвратителни паразити!

— Ако не се постарая да се държа мило, изобщо няма да идвам! — заплаших го, мъчейки се да освободя ръката си.

Той отказа да я пусне.

— О, не се сърди — ухили се той. — Това ми е условен рефлекс.

— Ако въобще ще си правя труда да идвам, ще трябва да си изясним нещо, ставали?

Той зачака.

— Разбираш ли — заобяснявах, — не ме интересува кой е вампир и кой е върколак. Това е без значение. Ти си Джейкъб, той е Едуард, а аз съм Бела. И нищо друго няма значение.

Очите му леко се присвиха.

— Но аз съм върколак — каза той неохотно. — А той е вампир —
добави с очевидно отвращение.

— А аз съм зодия Дева! — изкрещях отчаяно.

Той вдигна вежди, преценявайки изражението ми с любопитни
очи. Накрая вдигна рамене.

— Ако действително можеш да гледаш на нещата така...

— Мога. И точно така гледам.

— Добре. Значи само Бела и Джейкъб. И никакви разбеснели се
Деви — той ми се усмихна с онази топла, позната усмивка, която така
ми бе липсвала. Усетих как на лицето ми се разстила ответна усмивка.

— Ужасно ми липсваше, Джейк — признах импулсивно.

— И ти на мен — усмивката му стана още по-широка. — Повече,
отколкото можеш да предположиш. Ще дойдеш ли пак скоро?

Веднага щом мога — обещах.

ШЕСТА ГЛАВА

ШВЕЙЦАРИЯ

Докато карах към къщи, така и не успях да се съсредоточа върху шосето, което проблясваше влажно на слънцето. Разсъждавах върху информацията, с която Джейкъб ме беше залял, опитвах се да я подредя, да намеря смисъла. Въпреки огромния ѝ обем се чувствах полека. Усмивката на Джейкъб, споделените тайни... ситуацията далеч не беше идеална, но определено имаше подобрене. Постъпих правилно, че отидох. Джейкъб имаше нужда от мен. А и очевидно, помислих си, примижала срещу слънцето, нямаше никаква опасност.

Появи се от нищото. Дотогава в задното огледало се точеше единствено ярко осветеното шосе, а в следващия миг слънцето блесна върху сребристото волво, което плътно ме следваше.

— О, дявол да го вземе — изскимтах.

Замислих се дали да не спра. Но бях твърде страхлива, за да се изправа пред него веднага. Разчитах на малко време, за да се подготвя... и на присъствието на Чарли като буфер. Той поне щеше да го принуди да си сдържа гласа.

Волвото ме следваше на сантиметри. Не отклонявах поглед от шосето пред мен.

Нали бях пълна страхливка, продължих право към къщата на Анджеа, без нито веднъж да срещна погледа, който сякаш прогаряше дупка в огледалото ми.

Той караше плътно зад мен, докато не спрях до бордюра пред къщата на семейство Уебър. Не намали и аз така и не вдигнах очи, когато ме подмина. Не исках да виждам изражението му. Щом изчезна от погледа ми, изтичах по късата алея към входната врата.

Бен ми отвори още преди да спра да хлопам, сякаш през цялото време бе стоял зад вратата.

— Здравсти, Бела! — възкликна той изненадано.

— Здравсти, Бен. Ъм, Анджеа тук ли е? — зачудих се дали тя не е забравила за планове ни и трепнах при мисълта, че ще се наложи

да си ходя вкъщи.

— Тук е — отвърна той и в същия миг Анджеला ме извика, появявайки се на стълбите.

От улицата се чу шум от кола и Бен изви врат да погледне. Този звук не ме стресна — двигателят угасна с прохъркване, последван от звучно изпукване. Съвсем различно от мъркането на волвото. Явно пристигаше онзи, когото чакаше Бен.

— Остин пристигна — обяви Бен, когато Анджеला слезе при нас. Откъм улицата се чу клаксон.

— Ще се видим по-късно — обеща Бен. — Вече ми липсваш.

Прегърна я през врата и придърпа лицето ѝ надолу към неговото, за да я целуне страстно. След секунда Остин отново избибитка.

— Чао, Андж! Обичам те! — извика Бен и се втурна покрай мен.

Анджеला се олюля леко порозовяла, после се съвзе и замаха, докато Бен и Остин не изчезнаха от погледа ни. Обърна се към мен и се усмихна печално.

— Благодаря ти, Бела — каза. — От дъното на сърцето си. Не само спасяваш китките ми от трайно увреждане, но и току-що ми спести два безкрайни часа гледане на лишен от сюжет, зле дублиран каратистки филм — въздъхна облекчено тя.

— Радвам се, че мога да помогна — паниката ми се уталожваше и вече дишах по-равномерно. Атмосферата тук бе толкова нормална. Чисто човешките драми на Анджеला ми действаха странно успокоително. Хубаво беше, че *някъде* животът течеше нормално.

Последвахя до стаята ѝ на горния етаж. Докато вървахме, се наложи да подритне някакви играчки. Къщата беше необичайно празна.

— Къде са останалите?

— Нашите закараха близнаците на някакъв рожден ден в Порт Анджелис. Не мога да повярвам, че наистина ще ми помогнеш. Бен се преструва, че го болят пръстите — тя направи физиономия.

— Нямам абсолютно нищо против — казах и в същия миг, прекрочвайки прага, видях купчинките чакащи пликове. — О! — ахнах. Анджеला се обърна към мен с извинителен поглед. Сега разбирах защо толкова отлага писането и защо Бен се беше измъкнал.

— Мислех, че малко преувеличаваш — признах.

— Де да беше така. Сигурна ли си, че искаш да участваш?

— Давай да започваме. Разполагам с цял ден.

Анджела раздели една от купчинките на две половини и постави тефтерчето с адресите на майка си на бюрото между нас. Известно време се трудихме съсредоточено. Чуваше се единствено тихото драскане на химикалките по хартията.

— А Едуард какво ще прави днес? — попита тя след няколко минути.

Писецът на химикалката ми се заби в плика, който надписвах.

— Емет се е прибрал за уикенда. *Май* ще ходят на поход.

— Май не си сигурна.

Вдигнах рамене.

— Имаш късмет, че Едуард си има братя за походите и ходенето на палатки. Не знам какво щях да правя, ако Бен си нямаше Остин за мъжките работи.

— Аха, дивата природа не ми е съвсем по вкуса. А и няма начин да спазвам тяхното темпо.

Анджела се разсмя.

— И аз предпочитам затворените пространства.

Тя се съсредоточи върху купчинката си. Надписах още четири плика. С Анджела не усещах принуда да запълвам паузите с безсмислено бръщолеване. И нея, подобно на Чарли, мълчанието не я притесняваше.

Но понякога, пак като Чарли, се оказваше твърде наблюдателна.

— Случило ли се е нещо? — попита тя тихо. — Имаш... леко напрегнат вид.

Усмихнах се глуповато.

— Толкова ли е очевидно?

— Не много.

Вероятно послъгваше, за да ме разведри.

— Не е нужно да споделяш, ако не ти се говори — увери ме тя. — Но ако мислиш, че ще ти помогне, съм готова да слушам.

Тъкмо се канех да отвърна *не, благодаря* — в крайна сметка трябваше да пазя толкова много тайни. Не бих могла да обсъждам проблемите си с човек. Беше против правилата.

И въпреки това внезапно, с неочаквана сила, ми се прииска точно това. Искях да споделя с нормална приятелка. Да се пооплача като всеки на моята възраст. Искях проблемите ми да са точно толкова

обикновени. А и щеше да е хубаво да има някой извън цялата тази вампирско-върколашка бъркотия, който да постави нещата в перспектива. Някой непредубеден.

— Ще си гледам работата — увери ме Анджела и се усмихна, свела глава към плика, който надписваше.

— Не — отвърнах. — Права си. Действително съм напрегната. Заради... заради Едуард.

— Какво се е случило?

Толкова лесно се говореше с нея. Когато ми задаваше подобен въпрос, ми ставаше ясно, че не разпитва от болезнено любопитство или в търсене на клюки, както беше при Джесика. Просто се тревожеше, че съм разстроена.

— Ами... Много ми е сърдит.

— Доста ми е трудно да си го представя — отвърна. — За какво ти е сърдит?

Въздъгнах.

— Помниш ли Джейкъб Блак?

— О! — каза тя.

— Аха.

— Ревнува.

— Не, не че *ревнува*... — трябваше да си държа устата затворена. Нямах как да обясня положението. Но въпреки това исках да говоря. Не бях осъзнала, че съм така закопняла за човешки разговор. — Едуард смята, че Джейкъб... ми влияе зле, един вид. Че е някак... опасен. Нали знаеш какви неприятности си навлякох преди няколко месеца... Кое то е съвсем абсурдно.

Изненадах се, когато тя поклати глава.

— Какво? — попитах.

— Бела, виждала съм как те гледа Джейкъб Блак. Обзалагам се, че става въпрос за ревност.

— Но нещата не стоят така.

— За теб може би не. Но за Джейкъб...

Намръщих се.

— Джейкъб знае какви са чувствата ми. Всичко съм му казала.

— Едуард е просто човек, Бела. Реагира като всяко друго момче.

Направих гримаса. На това нямаше какво да отвърна.

Тя ме потупа по ръката.

— Ще му мине.

— Дано. Джейк си има известни проблеми и има нужда от мен.

— Вие двамата сте доста близки, нали?

— Като част от семейството е — съгласих се.

— А пък Едуард не го харесва... Сигурно не е лесно. Интересно как би се държал Бен в подобна ситуация? — замисли се тя.

Усмихнах се леко.

— Вероятно като всяко друго момче.

Тя се ухили.

— Най-вероятно.

След това смени темата. Не беше от хората, които разпитват, и ясно долавяше, че не можех — не исках да говоря повече.

— Вчера получих номера на стаята си в общежитието. В най-отдалечената сграда, естествено.

— А Бен знае ли вече къде ще е неговата?

— В най-близката. Винаги има късмет. Ами ти? Реши ли вече къде ще ходиш?

Сведох глава, загледана в разхвърляния си почерк. За миг си представих Анджеа и Бен във Вашингтонския университет. Само след няколко месеца заминаваха за Сиатъл. Дали тогава щеше да е безопасно? Дали подивелият млад вампир щеше да се е преместил другаде? Дали щеше да се появи ново място, нов град, който да трепери от страх, а вестникарските му заглавия да напомнят филм на ужасите?

А дали тези нови заглавия нямаше да са по моя вина?

Опитах се да се отърся от тази мисъл и отговорих на въпроса ѝ със секунда закъснение.

— Май Аляска, в тамошния университет в Джуно.

Усетих изненадата в гласа ѝ.

— Аляска? О! Сериозно? Тоест, това е чудесно. Просто си мислех, че ще предпочетеш някое... по-топло място.

Засмях се, без да вдигам поглед от плика.

— Да, Форкс напълно промени вижданията ми за живота.

— А Едуард?

Макар стомахът ми да продължаваше да се гърчи при звука от името му, този път вдигнах очи и се ухилих.

— И на него Аляска не му се струва твърде студена.

Тя се усмихна в отговор.

— Разбира се — после въздъхна. — Толкова е далече. Няма да можеш да си идваш вкъщи много често. Ще ми липсваш. Искаш ли да си пишем имейли?

Заля ме огромна вълна от тъга — може би не биваше точно сега да се сближавам с Анджела. Но нямаше ли да е още по-жалко да пропусна тези последни шансове? Отърсих се от тъжните мисли, за да мога да ѝ отговоря шеговито:

— Ако съм в състояние да уцелвам клавишите след всичкото това писане — кимнах към купчината пликове, които вече бях надписала.

Двете се разсмяхме и след това беше по-лесно да бъбрим за предмети и изпити, докато привършвахме останалата част — трябваше само да не се замислям много-много. И без това точно днес имах по-наложителни неща, за които да се тревожа.

Помогнах ѝ да налепи и марките. Направо ме беше страх да си тръгна.

— Как е ръката ти? — попита тя.

Сгънах пръсти.

— Предполагам, все ще се възстановя... някой ден.

На долния етаж се блъсна врата и двете едновременно вдигнахме глави.

— Андж? — провикна се Бен.

Опитах се да се усмихна, но устните ми трепереха.

— Май е време да си ходя.

— Не е задължително да си ходиш. Макар че вероятно ще ми разкаже целия филм... с всички подробности.

— И без това Чарли ще се чуди къде съм.

— Благодаря ти, че ми помогна.

— Беше ми приятно. Трябва пак да направим нещо такова. Хубаво е да прекараш малко време чисто по женски.

— Непременно.

На вратата на стаята тихо се почука.

— Влизай, Бен — каза Анджела.

Станах и се протегнах.

— Хей, Бела! Оцеляла си — поздрави ме Бен набързо, преди да заеме мястото ми до Анджела. Огледа свършената работа. — Добре сте

се справили. Жалко, че не сте оставили нищо за мен, щях да... — той не довърши, а вместо това подхвана с подновен ентусиазъм. — Андж, не мога да повярвам, че пропусна филма! Беше великолепен! А последният бой — хореографията беше просто невероятна! Този тип — не, ще трябва да го гледаш, за да разбереш какво имам предвид...

Анджела ме погледна многозначително.

— Ще се видим на училище — казах и нервно се изсмях.

Тя въздъхна.

— До скоро!

По пътя към пикапа непрекъснато се озъртах, но улицата беше пуста. През целия път до къщи се оглеждах тревожно във всички огледала, но така и не зърнах сребристия автомобил.

Нямаше го и пред къщата ни, но това не означаваше нищо.

— Бела? — провикна се Чарли, когато отворих входната врата.

— Здравсти, татко!

Заварих го във всекидневната пред телевизора.

— Е, как ти мина денят?

— Добре — отвърнах. Беше най-добре да му кажа всичко — и без това щеше да разбере от Били. А и щях да го зарадвам. — В работата нямаха нужда от мен, така че слязох до Ла Пуш.

Не се изненада особено. Явно Били вече му се беше обадил.

— Как е Джейкъб? — попита той уж небрежно.

— Добре — отвърнах точно толкова нехайно.

— Ходи ли до семейство Уебър?

— Аха. Надписахме всички пликове.

— Това е добре — Чарли се усмихна широко. Беше необичайно съсредоточен предвид факта, че по телевизията течеше мач. — Радвам се, че днес си отделила време за приятелите си.

— И аз също.

Отправих се към кухнята в търсене на някакво занимание. За съжаление Чарли си беше почистил след обяда. Постоях няколко минути, заляпана в яркото петно светлина, което слънцето хвърляше върху пода. Но знаех, че не мога вечно да отлагам.

— Качвам се горе да уча — обявих унило и тръгнах по стълбите.

— Ще се видим после — подвикна Чарли след мен.

Ако оцелея, помислих си.

Затворих внимателно вратата на стаята, после се обърнах.

Естествено, той беше там. Стоеше опрян на отсрещната стена, в сянката край отворения прозорец. Лицето му беше изопнато, стойката — напрегната. Гледаше ме гневно, безмълвно.

Трепнах и зачаках бурята, но такава не последва.

Просто продължи да ме гледа, вероятно твърде разярен, за да говори.

— Здравсти — казах най-накрая.

Лицето му беше като изваяно от камък. Преброих до сто наум, но промяна нямаше.

— Ами... значи все още съм жива — започнах.

От гърдите му се откъсна ниско ръмжене, но изражението му не се промени.

— Нищо лошо не се е случило — настоях и свих рамене.

Най-после помръдна. Затвори очи и притисна горната част на носа си с пръстите на дясната си ръка.

— Бела — прошепна той. — Имаш ли *изобищо* представа колко малко ми оставаше да пресека линията днес? Да наруша примирието и да хукна след теб? Знаеш ли какво щеше да означава това?

Ахнах и очите му се отвориха. Бяха студени и корави като нощ.

— Не можеш! — възкликнах твърде високо. Положих всички усилия да овладее тона си, за да не ме чуе Чарли, макар да ми се искаше да крещя. — Едуард, те ще използват всеки повод, за да започнат битка. Само това чакат. Не може да нарушаваш правилата!

— Може пък да не са единствените, които искат битка.

— Не започвай и ти — троснах се. — Вие сте сключили примирието — тогава си го спазвайте.

— Ако те беше наранил...

— Стига! — прекъснах го. — Няма за какво да се тревожиш. Джейкъб не е опасен.

— Бела — завъртя очи той. — Ти не си най-добрият съдник кое е опасно и кое не.

— Знам, че няма нужда да се тревожа за Джейкъб. Нито пък ти.

Той изскърца със зъби. Ръцете му бяха свити в юмруци и отпуснати край тялото. Продължаваше да стои до стената и разстоянието помежду ни ми беше крайно неприятно.

Поех си дълбоко въздух и прекосих стаята. Не помръдна, когато увих ръце около тялото му. На фона на топлината на последните

следобедни лъчи, които се лееха през прозореца, кожата му ми се стори особено студена. Както бе застинал, целият напомняше на лед.

— Съжалявам, че съм те разтревожила — измърморих.

Той въздъхна и донякъде се отпусна. Ръцете му обгърнаха талията ми.

— *Разтревожила* е твърде меко казано — прошепна. — Денят се оказа много дълъг.

— Изобщо не се предполагаше да разбираш — напомних му. — Мислех, че ще се забавиш повече.

Погледнах лицето му, напрегнатите му очи. Не бях забелязала колко тъмни бяха. Сенките под тях изглеждаха наситено лилави. Намръщих се неодобрително.

— Когато Алис видя, че изчезваш, се върнах.

— Не трябваше. Сега ще трябва пак да заминаваш — още повече се намръщих.

— Мога да почакам.

— Но това е абсурдно. Тоест, разбирам, че не е могла да ме види с Джейкъб, но ти трябваше да се сетиш...

— Но не се сетих — прекъсна ме той. — И не можеш да очакваш да те оставя...

— О, напротив, мога — прекъснах го на свой ред. — Точно това очаквам...

— Това няма да се повтаря.

— Точно така! Защото следващия път ще реагираш по-умерено.

— Защото следващ път няма да има.

— Аз проявявам разбиране, когато на теб ти се налага да заминеш, дори да не ми е приятно...

— Няма нищо общо. Аз не рискувам живота си.

— Нито пък аз.

— Върколаците са опасни.

— Не съм съгласна.

— Нямам намерение да се пазаря, Бела.

— Нито пък аз.

Ръцете му отново се свиха в юмруци. Усещах ги върху гърба си.

Думите сами изскочиха, безразсъдно.

— Наистина ли става въпрос единствено за сигурността ми?

— Какво искаш да кажеш? — попита той остро.

— Нали не... — в момента теорията на Анджела ми звучеше още по-глупаво. Трудно ми беше да довърша мисълта си. — Искам да кажа, че си наясно, че няма за какво да ревнуваш, нали?

Той вдигна вежда.

— Наясно ли съм?

— Я не се шегувай.

— И през ум не ми минава — в изказването ти няма нищо забавно.

Намръщих се подозрително.

— Или... да не би да става въпрос за нещо съвсем друго? За някаква глупост, че вампирите и върколаците винаги ще са врагове? Да не е някаква подхранвана от тестостерона...

Очите му пламнаха.

— Става въпрос *единствено* за теб. Интересува ме единствено твоята безопасност.

Черният пламък в очите му не оставяше място за съмнения.

— Добре — въздъгнах. — Вярвам ти. Но искам да си наясно с нещо — що се отнася до всичките тия глупости за *враговете*, аз съм пас. Аз съм неутрална страна. Швейцария. Отказвам да бъда въввлечена в териториални спорове между митични същества. Джейкъб е част от семейството ми. А ти си... е, не точно любовта на живота ми, тъй като очаквам да те обичам много по-дълго от един човешки живот. Любовта на цялото ми съществуване. Не ме интересува кой е върколак и кой — вампир. Ако се окаже, че Анджела е вещица, и тя е добре дошла.

Той ме загледа мълчаливо с присвити очи.

— Швейцария — повторих за допълнителен ефект.

Той ми се смръщи, после въздъгна.

— Бела — започна, но после спря, а носът му се набръчка от отвращение.

— Сега пък какво?

— Ами... не се обиждай, но миришеш на куче — каза. А после се усмихна с кривата си усмивка и разбрах, че скандалът е приключил. Поне засега.

Наложи се Едуард да навакса пропуснатия лов и той реши в петък вечерта да замине с Джаспър, Емет и Карлайл за някакъв

резерват в Северна Калифорния, където имало проблем с планинските лъвовете.

Не бяхме постигнали никакво споразумение по въпроса с върколаците и затова не изпитах никакво чувство на вина, когато се обадох на Джейк — докато Едуард отиде да закара волвото си у тях, преди да се върне обратно през прозореца ми — за да го уведомя, че тази събота отново ще се отбия при него. Не се криех. Едуард беше наясно какво чувствам. И ако отново повредеше пикапа ми, щях да накарам Джейкъб да дойде да ме вземе. Форкс беше неутрална територия, точно като Швейцария, точно като мен.

Така че, когато приключих работа в четвъртък и във волвото ме чакаше не Едуард, а Алис, в началото не заподозрях нищо. Дясната врата беше отворена и някаква непозната музика разклащаше цялото шаси, когато засвиреше баса.

— Здравсти, Алис — надвихах воя на музиката, докато се качвах. — Къде е брат ти?

Тя пееше с уредбата и гласът ѝ, с една октава по-висок, се преплиташе с музиката в сложна хармония. Кимна ми, без да отговаря, съсредоточена в музиката.

Затворих вратата и сложих ръце на ушите си. Тя се ухили и намали звука до мек фон. След това заключи вратите и натисна газта едновременно.

— Какво става? — попитах със зараждащо се безпокойство. — Къде е Едуард?

— Тръгнаха по-рано — тя вдигна рамене.

— О! — положих усилие да овладее абсурдното си разочарование. Щом е тръгнал по-рано, значи ще се върне по-рано, напомних си.

— Всички момчета заминаха, така че ще си направим купон с преспиване! — обяви тя с висок, напевен глас.

— Купон с преспиване? — повторих, а подозрението напълно ме завладя.

— Не се ли вълнуваш? — изгука тя.

Задържах оживения ѝ поглед в продължение на една дълга секунда.

— Отвличаш ме, така ли?

Тя се засмя и кимна.

— До събота. Есме е говорила с Чарли — две вечери ще спиш при мен, а утре ще те закарам на училище и обратно.

Извърнах лице към прозореца, стиснала зъби.

— Съжалявам — обади се тя, но ако се съдеше по гласа ѝ, никак не се разкайваше. — Той ме подкупи.

— Как? — изсъсках през зъби.

— С порше. Точно като онова, което откраднах в Италия — тя въздъхна щастливо. — Не трябва да го карам из Форкс, но ако искаш, можем да проверим за колко време ще стигнем до Лос Анджелис — обзалагам се, че ще те върна преди полунощ.

Поех си дълбоко въздух.

— Май съм пас — въздъхнах и потиснах една тръпка.

Колата затанцува, както винаги твърде бързо, по дългата алея. Алис спря зад къщата при гаража и успях да огледам колите. Вътре беше големият джип на Емет, а между него и червения кабриолет на Розали се мъдреше лъскаво, патешко жълто порше.

Алис изскочи грациозно от волвото и гальовно прокара ръка по дължината на подаръка си.

— Не е ли прекрасно?

— Даже прекалено — измърморих невярващо. — Подарил ти е това само за да ме държиш в плен за два дни?

Алис направи физиономия.

Истината ме осени чак след секунда. Ужасено изохках.

— За всеки път, когато го няма, така ли?

Тя кимна.

Тръшнах вратата и ядосано тръгнах към къщата. Тя затанцувало мен, очевидно несмуцавана от угризения.

— Алис, не смяташ ли, че това е малко прекалено? Може би леко параноично?

— Не съвсем — тя подсмръкна. — Май не схващаш колко опасен може да бъде един млад върколак. Особено като не мога да го видя. Едуард няма как да знае дали си в безопасност, или не. Не бива да си толкова безразсъдна.

Гласът ми стана язвителен.

— А, да, защото купон с преспиване в къщата на вампири е олицетворение на разумно и безопасно поведение.

Тя се разсмя.

— Ще ти направя педикюр — обеща.

Не беше толкова неприятно, като се изключи фактът, че ме държаха против волята ми. Есме донесе италианска храна, и то много вкусна, чак от Порт Анджелис, а Алис се беше подготвила с любимите ми филми. Даже и Розали си беше у дома, но присъствието ѝ беше тихо и ненатрапчиво. Алис настоя за педикюра и се запитах дали не си е подготвила списък, съставен въз основа на нелепи телевизионни комедии.

— До колко часа искаш да стоим? — попита тя, когато ноктите на краката ми вече блестяха в кървавочервено. Ентусиазмът ѝ си оставаше непомрачен от настроението ми.

— Не искам да стоим до късно. Утре сме на училище.

Тя се нацупи.

— Всъщност къде се предполага да спя? — огледах преценяващо дивана. Явяваше се леко къс. — Не можеше ли да ме надзираваш в собствената ми къща?

— Че какъв купон с преспиване щеше да е това? — тя поклати възмутено глава. — Ще спиш в стаята на Едуард.

Въздъхнах. Черният му кожен диван действително беше по-дълъг от този. Всъщност златистият килим в стаята му вероятно беше достатъчно дебел, че да се чувствам удобно и на пода.

— Не мога ли да си ида до нас поне да си взема нещата?

Тя се ухили.

— Погрижили сме се за всичко.

— А разрешава ли ми се да ползвам телефона?

— Чарли знае къде си.

— Нямам намерение да звъня на Чарли — намръщих се. — Очевидно се налага да отменя някои уговорки.

— О! — тя се замисли. — Не съм съвсем сигурна.

— Алис! — изскимтах. — За Бога!

— Добре, добре — каза тя бързо и изчезна от стаята. Върна се след половин секунда с телефон в ръка. — Няма *изрична* забрана — промърмори на себе си, докато ми го подаваше.

Набрах номера на Джейкъб, надявайки се да не е в гората с приятелите си. Имах късмет — вдигна ми той.

— Ало?

— Хей, Джейк, аз съм — Алис ме наблюдаваше с безизразни очи, после се обърна и отиде да седне на дивана между Розали и Есме.

— Здравсти, Бела — отвърна Джейкъб, внезапно нащрек. — Какво има?

— Нищо хубаво. В крайна сметка няма да мога да дойда в събота.

За миг замълча.

— Гаден кръвопиец — измърмори той накрая. — Нали щеше да заминава? Не можеш ли да разполагаш със собствения си живот? Или те заключва в ковчег?

Засмях се.

— Не го намирам за смешно.

— Смея се само защото си доста близо до истината — казах. — Но в събота ще си е тук, така че няма значение.

— Значи ли това, че ще се храни във Форкс? — попита Джейкъб язвително.

— Не — постарях се да не се ядосвам. Самата аз бях почти толкова бясна, колкото и той. — Замина по-рано.

— О! Ами, хей, тогава ела сега — каза с внезапен ентусиазъм. — Не е толкова късно. Или пък да дойда аз у Чарли?

— Де да можеше. Но не съм вкъщи — уведомих го кисело. — Държат ме затворник, така да се каже.

Той замълча за миг, докато осмисляше казаното от мен, после изръмжа.

— Ще дойдем да те вземем — обеща той с безизразен глас, автоматично използвайки множественото число.

По гръбнака ми пробяга ледена тръпка, но се постарях да отговоря с лек, закачлив тон.

— Доста изкушаващо. Действително ме измъчват — Алис ми лакира ноктите на краката.

— Сериозно говоря.

— Недей. Просто се опитват да ме пазят.

Той отново изръмжа.

— Знам, че е глупаво, но в сърцето си ми мислят доброто.

— В *сърцето* си! — подигра се той.

— Съжалявам за съботата — извиних се. — А сега се мятам в леглото — *или по-скоро на дивана*, поправих се наум, — но ще ти се

обада скоро.

— Сигурна ли си, че ще ти разрешат? — попита той язвително.

— Не съвсем — въздъхнах. — Лека, Джейк!

— Ще се видим.

Алис внезапно се озова до мен, протегнала ръка за телефона, но аз вече набирах номера. Успя да го види.

— Едва ли си е взел телефона — отбеляза тя.

— Ще му оставя съобщение.

Телефонът извъня четири пъти, после се чу сигналът на телефонния секретар. Поздрав нямаше.

— Загазил си — казах, натъртвайки всяка дума. — Страшно си загазил. Разбеснелите се мечки гризли ще ти се сторят съвсем питомни в сравнение с това, което те чака вкъщи.

Затворих рязко телефона и го положих в чакащата й длан.

— Свърших.

Тя се ухили.

— Тая работа със заложеността се оказва много забавна.

— Ще си лягам вече — обявих и се насочих към стълбите.

Алис ме последва.

— Алис — въздъхнах. — Няма да избягам. Щеше да разбереш, ако възнамерявам да го направя, а и ще ме хванеш, ако опитам.

— Искам само да ти покажа къде съм ти оставила нещата — отвърна тя съвсем невинно.

Стаята на Едуард бе в най-отдалечения край на коридора на третия етаж. Трудно можеше да се объркам дори и по-рано, когато къщата не ми беше толкова позната, колкото сега. Но когато запалих лампата, спрях объркано на прага. Дали не бях сбъркала вратата? Алис се изкикоти.

Бързо осъзнах, че стаята си беше същата — само мебелировката бе променена. Диванът беше изтикан до северната стена, а стереоуредбата бе долепена до безкрайните рафтове с дискове, за да се отвори място за огромното легло, което в момента заемаше средата на стаята.

Южната стъклена стена отразяваше сцената като огледало и всичко изглеждаше още по-помпозно.

Всичко беше в тон. Покривката на леглото бе в цвят старо злато, малко по-светла от стените. Рамката бе черна, от сложно усукано

ковано желязо. По четирите колони се виеха гроздове метални рози, които образуваха решетка от виснали цветове отгоре. Пижамата ми беше спретнато сгъната в долната част на леглото, а чантичката с тоалетните ми принадлежности кротко лежеше до нея.

— Какво, по дяволите, е това? — изломотих.

— Нали не смяташе, че ще те кара да спиш на дивана?

Смотолевих нещо неразбираемо и крадешком направих крачка напред, за да дръпна вещите си от леглото.

— Ще те оставя сама — разсмя се Алис. — До утре!

След като си измих зъбите и се преоблякох, дръпнах една пухена възглавница от огромното легло и завлякох златистата покривка към дивана. Съзнавах, че се държа глупаво, но не ми пукаше. Подкупи под форма на поршета и легла с балдахини в къща, в която никой не спи — беше невероятно дразнещо. Загасих лампите и се свих на дивана, но се съмнявах, че ще заспя, толкова бях бясна.

В тъмнината стъклената стена вече не бе черно огледало, удвояващо стаята. Луната осветяваше облаците. Когато очите ми привикнаха, видях как бледото сияние посребрява върховете на дърветата и се отразява в тънка лента от реката. Гледах сребърната светлина и чаках клепачите ми да натежат.

На вратата тихо се почука.

— Какво има, Алис? — изсъсках. Моментално настръхнах, представяйки си как щеше да се забавлява, като види импровизираното ми легло.

— Аз съм — прошепна Розали и откряхна леко вратата, така че сребърното сияние докосна съвършеното ѝ лице. — Може ли да вляза?

СЕДМА ГЛАВА

НЕЩАСТЕН КРАЙ

Розали се поколеба на прага, а зашеметяващото ѝ лице изразяваше нерешителност.

— Естествено — отвърнах, а гласът ми бе с една октава по-висок от изненада. — Влизай.

Изправих се до седнало положение и се плъзнах към крайчеца на дивана, за да ѝ направя място. Стомахът ми се присви тревожно, докато единственият член на семейство Кълън, който не ме харесваше, се придвижваше бавно през стаята. Напрегнах се да измисля причина защо иска да ме види, но главата ми се оказа съвсем празна.

— Имаш ли нещо против да поговорим няколко минути? — попита тя. — Нали не те събудих? — очите ѝ пробягаха към разтуреното легло и обратно към дивана.

— Не, будна бях. Разбира се, че можем да поговорим — интересно дали долавяше паниката в гласа ми така ясно, както аз самата.

Тя се засмя леко, а смехът ѝ прозвуча като хор от звънчета.

— Толкова рядко те оставя сама — отбеляза тя. — Така че реших да се възползвам от тази възможност.

За какво ли искаше да говори с мен, което не можеше да бъде казано пред Едуард? Ръцете ми заусукваха кранчето на завивката.

— Дано не решиш, че съм ужасно нахална — започна Розали, а гласът ѝ беше нежен, почти умотелен. Сгъна ръце в скута си и се загледа в тях, докато говореше. — Сигурна съм, че достатъчно съм наранявала чувствата ти в миналото и не бих искала пак да се получи така.

— Не се тревожи, Розали. Чувствата ми са съвсем наред. Какво има?

Тя отново се засмя, странно смутена.

— Искам да ти кажа защо смятам, че трябва да си останеш човек — или защо аз на твоє място бих си останала човек.

— О!

Тя се разсмя на шокирания ми тон, после въздъхна.

— Едуард споменава ли ти е как се стигна до това? — попита тя и посочи великолепно то си безсмъртно тяло.

Кимнах бавно, внезапно сериозна.

— Каза, че се случило нещо като онова, което за малко да се случи с мен онзи път в Порт Анджелис, само че *теб* нямало кой да те спаси — потреперих при спомена.

— Само това ли ти е казал наистина? — попита тя.

— Да — отвърнах объркано. — Това не е ли всичко?

Тя вдигна очи към мен и се усмихна — сурова, горчива, но все пак изумително красива усмивка.

— Не — каза. — Не е всичко.

Зачаках, а тя се загледа през прозореца. Като че ли се опитваше да се успокои.

— Искаш ли да чуеш историята ми, Бела? Краят не е от щастливите, но нима при нас има щастлив край? Ако имаше, всички щяхме да лежим под надгробен камък.

Кимнах, макар напрежението в тона ѝ да ме плашеше.

— Живеех в свят съвсем различен от твоя, Бела. Далеч по-прост. Хиляда деветстотин тридесет и трета. Бях на осемнадесет и бях красива. Животът ми бе съвършен.

Тя се загледа през прозореца към сребърните облаци с отнесено изражение.

— Родителите ми бяха типични представители на средната класа. Баща ми имаше стабилна работа в някаква банка, нещо, което, сега съзнавам, го изпълваше със самодоволство. Охолството за него бе награда за таланта и усилената работа, не беше склонен да признава, че има и доза късмет. Възприемах всичко за даденост — в нашия дом Голямата депресия бе само досаден слух. Естествено, виждах и бедни хора, онези, които нямаха нашия късмет. Баща ми ми беше внушил, че те сами са си виновни.

Задължението на майка ми беше да поддържа къщата в изрядно състояние и да се грижи за мен и двамата ми по-малки братя. Очевидно бях нейна любимка и основен приоритет. Не разбирах напълно, но все пак смътно съзнавах, че родителите ми не са доволни от това, което имаха, макар да беше многократно повече от онова,

което притежаваха останалите. Искаха още. Имаха социални амбиции — може да се каже, че бяха социални кариеристи. Красотата ми се възприемаше като безценен дар. Виждаха в нея далеч по-голям потенциал, отколкото аз самата.

Но макар да искаха още, аз лично бях напълно доволна. Бях във възторг, че съм това, което съм, Розали Хейл. Доволна, че очите на мъжете ме следваха навсякъде още откакто навърших дванадесет. Още по-доволна, че приятелките ми въздишаха завистливо, когато докосвах косата ми. Щастлива, че майка ми се гордееше с мен, а баща ми обичаше да ми купува красиви рокли.

Знаех точно какво искам от живота и не виждах какво ще ми попречи да го получа. Исках да съм обичана, обожавана. Исках огромна, потънала в цветя сватба. Всеки в града да гледа как вървя между пейките в църквата, хванала баща си под ръка, и да си мисли, че съм най-красивото нещо, което е зървал в живота си. Обожанието ми беше нужно като въздуха, Бела. Бях глупава и повърхностна, но бях доволна — тя се усмихна, развеселена от собствената си оценка.

— Влиянието на родителите ми бе такова, че копнеех и за материалните аспекти на живота. Исках голяма къща с елегантни мебели, която да чисти някой друг, и модерна кухня, в която да готви някой друг. Както вече казах, бях повърхностна. Млада и много повърхностна. И не виждах причина да не получа всичко това.

Сред желанията ми имаше и няколко по-смислени. Или поне едно. Най-близката ми приятелка се наричаше Вера. Омъжи се млада, едва на седемнадесет, за мъж, когото родителите ми никога не биха одобрили за мен — дърводелец. Година по-късно роди син, прекрасно момченце с трапчинки и къдрава тъмна коса. За първи път в живота си изпитах истинска завист към някого.

Тя ме погледна с непроницаеми очи.

— Времената бяха различни. Бях на твоята възраст, но се чувствах готова. Копнеех за свое малко бебче. Исках собствена къща и съпруг, който да ме целува, когато се прибере от работа — точно както при Вера. Само че имах съвсем друга къща наум...

Трудно ми беше да си представя света на Розали. Разказът ѝ звучеше по-скоро като приказка, нереален. С изненада осъзнах, че това беше светът, в който бе живял и Едуард като човек, светът, в който бе

израснал. Замислих се, докато Розали мълчеше, дали моят свят му се струваше точно толкова озадачаващ, колкото светът на Розали на мен?

Тя въздъхна и когато продължи, гласът ѝ бе различен, не така тъжен.

— В Рочестър живееше благородническо семейство — семейство Кинг, колкото и иронично да звучи. Ройс Кинг притежаваше банката, в която работеше баща ми; и почти всички други печеливши предприятия в града. Именно по такъв повод синът му Ройс Кинг Втори — устата ѝ се изкриви и тя просъска името през зъби — ме видя за първи път. Гласяха го да поеме контрол над банката и вече беше започнал да инспектира различните отдели. Два дни по-късно майка ми, уж случайно, забрави да приготви обяда на баща ми. Помня колко се изненадах, когато настоя да облека бялата си рокля от органза и да вдигна косата си на кок само за да прескоча до банката — Розали се разсмя невесело.

— Тогава не забелязах Ройс да ме заглежда. Просто ме гледаха всички. Но същата вечер пристигнаха първите рози. Всяка вечер, докато ме ухажваше, той ми изпращаше букет рози. Стаята ми преливаше от тях. В един момент миришех на рози, когато излизах от къщи.

Ройс беше хубавец. Косата му беше по-светла от моята, очите — бледосини. Казваше, че моите са като теменуги, и започна да изпраща и теменуги наред с розите.

Родителите ми одобряваха случващото се — меко казано. Това сбъдваше най-смелите им мечти. А Ройс като че ли бе всичко, за което аз самата бях мечтала. Принцът от приказките, дошъл, за да ме превърне в принцеса. Всичко, което исках, но не повече от това, което бях очаквала. Само след два месеца вече бяхме сгодени.

Не прекарвахме много време насаме. Ройс казваше, че е много зает, а, когато все пак бяхме заедно, предпочиташе хората да ни гледат, да ме виждат хванала го под ръка. На мен това също ми допадаше. Имаше множество празненства, много танци и красиви рокли. Когато си от семейство Кинг, всяка врата е отворена, всеки червен килим се разстила пред теб.

Годежът не беше дълъг. Подготвихме пищна сватба — точно такава, каквато винаги бях искала. Бях напълно щастлива. Когато ходех на гости на Вера, вече не ѝ завиждах. Представях си как собствените

ми русокоси дечица играят по огромните поляни в имението на семейство Кинг и направо я съжалявах.

Розали рязко млъкна и стисна устни. Бях потънала в разказа ѝ и се сепнах, предчувствайки, че се задава ужасното. Нали беше предупредила, че щастлив край няма да има. Зачудих се дали затова излъчваше повече горчивина от останалите — защото е била на крачка от всичко, за което е мечтала, когато човешкият ѝ живот е бил прекъснат.

— Същата вечер бях у Вера — зашепна тя. Лицето ѝ беше гладко като мрамор и точно толкова студено. — Синът ѝ Хенри беше наистина очарователен, целият в усмивки и трапчинки — тъкмо бе започнал да седи самичък. Когато си тръгнах, Вера ме изпрати до вратата с бебето на ръце, а съпругът ѝ беше плътно до нея, обгърнал талията ѝ с ръка. Когато сметна, че не гледам, той я целуна по бузата. Това ме смути. Когато Ройс ме целуваше, не беше същото, не беше така сладостно... Но аз прогоних тази мисъл. Ройс беше моят принц. Един ден щях да бъда кралица.

На лунната светлина ми беше трудно да преценя, но ми се стори, че тебеширено бялото ѝ лице стана още по-бледо.

— Беше тъмно, уличните лампи вече светеха. Не бях осъзнала колко късно е станало — продължи да шепне, едва я чувах. — И беше студено. Много студено за края на април. Сватбата беше само след седмица и докато крачех към къщи, се тревожех за времето, помня го съвсем ясно. Помня всяка подробност от тази нощ. В началото се бях вкопчила с всяка сила в спомените... Не мислех за нищо друго. И затова помня точно това, а толкова много други приятни спомени са избледнели напълно...

Тя въздъхна и отново зашепна.

— Да, тревожех се за времето... не ми се искаше да местим сватбата на закрито... Бях на няколко пресечки от къщи, когато ги чух. Неколцина мъже под една счупена улична лампа, които се смееха на висок глас. Пияни. Съжалих, че не бях помолила баща ми да ме посрещне, но разстоянието бе толкова кратко, че ми се бе сторило глупаво. И тогава той ме извика по име.

„Роуз!“ — изкрещя и останалите се разхилиха глупаво.

Не бях осъзнала, че са така добре облечени. Беше Ройс с негови приятели, все синове на богаташи.

„Ето я моята Роуз! — крещеше Ройс, смееше се и звучеше точно толкова глупаво, колкото и останалите. — Закъсняваш. Студено ни е, накара ни да те чакаме толкова дълго.“

Никога не го бях виждала пиян. По някоя и друга наздравица по празненствата. Беше ми казвал, че не обича шампанско. Но тогава не бях осъзнала, че предпочита далеч по-силни неща.

С него беше един мъж — приятел на приятел, беше пристигнал от Атланта.

„Какво ти казвах, Джон? — изграчи Ройс, сграбчи ме за ръката и ме придърпа към тях. — Не е ли по-прекрасна от всички южняшки прасковки?“

Мъжът на име Джон беше тъмнокос, помургавял от слънцето. Оглеждаше ме сякаш бях кобила за продан.

„Трудно е да се каже, цялата е покрита“ — каза той провлечено.

Всички се разсмяха, Ройс заедно с останалите.

Внезапно дръпна палтото ми от рамото — беше ми подарък от него — и пиринчените копчета се откъснаха, разпилявайки се по цялата улица.

„Я му покажи как изглеждаш, Роуз!“ — той отново се разсмя, после дръпна шапката от главата ми. Фибите изскубнаха цели кичури коса и аз извиках от болка. Това като че ли ги развесели — виковете ми от болка...

Розали внезапно ме погледна, сякаш беше забравила за присъствието ми. Сигурна бях, че лицето ми бе точно толкова бяло, колкото и нейното. Или пък зелено.

— Няма да те карам да слушаш останалото — тихо каза тя. — Оставиха ме на улицата и все така весели и залитащи си тръгнаха. Мислеха, че съм мъртва. Подкачаха Ройс, че ще трябва да си намери друга булка. А той се смееше и казваше, че ще трябва първо да се научи на търпение.

Лежах на платното и чаках да умра. Беше студено, но болките бяха толкова силни, че се изненадах, че изобщо усещам студа. Започна да вали сняг и аз се питах защо не умирам. Нямах търпение, исках смъртта да сложи край на болката. Толкова се бавеше...

Тогава ме намерил Карлайл. Надушил кръвта и тръгнал да провери какво става. Смътно помня колко се подразних, когато се надвесил над мен в опит да ме спаси. Никога не бях харесвала доктор

Кълън — нито него, нито съпругата му, нито брат й, както се представяше по онова време Едуард. Беше ми неприятно, че до един са по-красиви от мен, особено мъжете. Но те не излизаха много в обществото, така че ги бях виждала само един или два пъти.

Когато ме вдигна от земята и затича, реших, че съм умряла — заради скоростта ми се стори, че летя. И помня как се ужасих, че болката не спира...

След това се озовах в светла, топла стая. Губех съзнание и бях благодарна, че болката започва да се притъпява. Но внезапно нещо остро ме разреза: шията ми, китките ми, глезените ми. Закресях от ужас — реших, че ги е довел да продължат да ме изтезават. После в тялото ми пламна огън и вече нищо друго нямаше значение. Молах го да ме убие. Когато Есме и Едуард се появяваха, молах и тях. Карлайл седеше до мен. Държеше ме заръката, повтаряше колко съжaliaва, обещавахе ми, че болката ще свърши. Разказа ми всичко и на моменти се заслушах в думите. Каза ми какъв е и в какво се превръщах самата аз. Не му повярвах. При всеки мой писък ми се извиняваше.

Едуард не остана особено доволен. Помня, че ги чух да ме обсъждат. От време на време спирах да пища. Нямаше особен смисъл.

„Как ти хрумна, Карлайл? Розали Хейл?“ — Розали изимитира свършено раздразнения тон на Едуард. — Не ми хареса как изрече името ми, сякаш ми имаше нещо.

„Не можех просто да я оставя да умре. Беше прекалено, твърде ужасно, твърде голямо разхищение“ — каза тихо Карлайл.

„Знам“ — отвърна Едуард и реших, че звучи презрително. Ядосах се. Тогава не знаех, че действително знае какво е видял Карлайл.

„Твърде голямо разхищение. Не можех да я оставя“ — прошепна отново Карлайл.

„Разбира се, че не си могъл“ — съгласи се Есме.

„Хората постоянно умират — напомни му сурово Едуард. — Не мислиш ли, че твърде много хора я познават? Семейство Кинг ще се почувстват длъжни да организират търсене — не че някой ще заподозре истинския злодей“ — изръмжа той.

Зарадвах се, че явно са наясно кой е виновният. Но не осъзнавах, че почти беше свършило и ставам все по-силна, затова успявам да се

концентрирам върху думите им. Болката започваше да напуска върховете на пръстите ми.

„Какво ще правим с нея?“ — попита Едуард отвратено, или поне на мен ми прозвуча така.

Карлайл въздъхна: „От нея зависи, естествено. Може да реши да поеме по свой път.“

Бях повярвала на част от думите му и тези ме ужасиха. Знаех, че животът ми е приключил и няма връщане назад. Не можех да понеса мисълта да остана сама...

Болката най-после утихна и те отново ми обясниха в какво съм се превърнала. Този път им повярвах. Усетих жаждата, твърдата си кожа, сама видях яркочервения цвят на очите си.

Каквато бях повърхностна, веднага се почувствах по-добре, виждайки отражението си в огледалото за първи път. Въпреки цвета на очите ми бях най-прекрасното нещо, което бях зървала — тя се разсмя.

Измина известно време, преди да започна да обвинявам красотата си за случилото се, да я възприемам като проклятие. Да съжалявам, че не съм била... е, не грозна, но обикновена.

Като Вера. За да ми позволят да се омъжа за някого, който обича мен самата, и да му народя хубави бебета. Всъщност през цялото време исках точно това. И все още ми се струва, че не съм била особено алчна.

Тя се замисли за миг и аз се запитах дали отново не е забравила присъствието ми. Но после ми се усмихна, а изражението ѝ внезапно стана тържествуващо.

— Знаеш ли, досието ми е почти толкова чисто, колкото на Карлайл — каза тя. — По-добро, отколкото на Есме. И хиляди пъти по-добро, отколкото на Едуард. Никога не съм вкушвала човешка кръв — заяви тя гордо.

Обърканото ми изражение подсказа на Розали, че се питам защо досието ѝ е само *почти* чисто.

— Вярно, че убих пет души — каза тя доволно. — Ако изобщо могат да се нарекат *човеци*. Но се постарях да не пролея кръвта им — знаех, че в противен случай няма да устоя, а не исках да *погълна* каквото и да било от тях, нали разбираш.

Оставих си Ройс за последен. Надявах се да е чул за смъртта на приятелите си и да е наясно какво го чака. Надявах се страхът да

направи края му още по-мъчителен. Мисля, че се получи. Когато го намерих, се криеше в стая без прозорци, зад врата, дебела като на банков сейф, пазена от въоръжени мъже. О! Значи седем убийства — поправи се тя. — Бях забравила за пазачите. Забавиха ме само с няколко секунди.

Вложих доста театралност. Беше детинско, признавам. Носех булчинска рокля, която бях откраднала специално за случая. Започна да пици, когато ме видя. Тази нощ много пища. Добре че го оставих за края — умеех да се контролирам по-добре, да действам по-бавно...

Тя внезапно млъкна и ме погледна.

— Извинявай — каза с горчив глас. — Плаша те, нали?

— Нищо ми няма — излъгах.

— Малко се поувлякох.

— Не се тревожи.

— Изненадана съм, че Едуард не ти е разказал подробностите.

— Не обича да разказва хорските истории — има чувството, че предава тайните им, защото чува много повече от това, което е предназначено за ушите му.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Вероятно трябва да му вярвам повече. Всъщност е много свестен, нали?

— Аз определено смятам така.

— Личи ти — отново въздъхна. — И спрямо теб не бях честна, Бела. Казвал ли ти е защо? Или и това е твърде поверително?

— Причината е, че съм човек, това ми каза. Че ти е неприятно някой от външния свят да е наясно с тайните ви.

Мелодичният ѝ смях ме прекъсна.

— Сега вече се чувствам истински гузна. Постъпил е много, много по-мило, отколкото заслужавам — смехът я правеше по-топла, сякаш бе изоставила някаква отбранителна позиция, която винаги заемаше в мое присъствие. — Какъв лъжец е това момче — тя отново се разсмя.

— Излъгал ли ме е? — попитах, внезапно нащрек.

— Е, може би пресилвам. Но определено не ти е разказал всичко. Казаното е вярно, сега дори е по-вярно от преди. Но по онова време... — тя млъкна и нервно се изсмя. — Колко ми е неудобно. Разбираш ли, в началото най-вече ревнувах, задето иска *теб*, а не мен.

Думите ѝ ме изпълниха със страх. Седнала наред сребърната светлина, тя бе по-красива от всичко, което можех да си представя. Не бих могла да се съревновавам с нея.

— Но ти обичаш Емет... — измънках.

Тя поклати глава развеселена.

— Не искам Едуард по този начин, Бела. Никога не съм го искала — обичам го като брат, макар да ме дразни от първия миг, в който го чух да говори. Но трябва да разбереш... така бях свикнала хората да искат *мен*. А Едуард не проявяваше никакъв интерес. Което ме дразнеше, в началото дори ме обиждаше. Но той никога не е искал никого, така че не се тревожих дълго. Дори когато за първи път се срещнахме с клана на Таня в Денали — с всичките онези жени! — Едуард не прояви и най-слаб интерес. И после изведнъж срещна теб — тя ме погледна объркано.

Не я слушах внимателно. Мислех си за Едуард и Таня и *всичките онези жени*, и стиснах устни.

— Не че не си хубава, Бела — каза тя, интерпретира погрешно изражението ми. — Но това означаваше, че те намира за по-привлекателна от мен. А аз съм достатъчно суетна, за да се обидя.

— Но нали каза „в началото“? Това не те... притеснява вече, нали? Искам да кажа и двете сме наясно, че си най-красивият човек на земята.

Разсмях се, задето се налагаше да го казвам гласно — беше толкова очевидно. Колко странно, че точно Розали чувстваше нужда от подобни уверения.

Розали също се разсмя.

— Благодаря ти, Бела. И не, вече не ме притеснява. Едуард винаги е бил малко странен — пак се засмя.

— Но въпреки това продължаваш да не ме харесваш — прошепнах.

Усмивката ѝ избледня.

— Съжалявам за това.

Постояхме мълчаливо известно време, а тя като че ли не беше склонна да продължи.

— А би ли ми казала защо? Сторила ли съм нещо...? — дали не се сърдеше, че бях изложила семейството ѝ, нейния Емет на опасност? И то неведнъж. Джеймс, а сега и Виктория...

— Не, нищо не си направила — прошепна тя. — Все още.

Зяпнах я объркана.

— Нима не виждаш, Бела? — тя се разпали повече, отколкото докато разказваше тъжната си история. — Вече имаш *всичко*. Целият живот е пред теб — всичко, което искам аз. И си готова да го захвърлиш *просто така*. Не разбираш ли, че бих дала всичко, за да бъда на твоето място? Имаш право на избор, какъвто аз нямах, и изборът ти е грешен.

Дръпнах се назад, стресната от бурните емоции на лицето ѝ. Осъзнах, че устата ми е увиснала и рязко я затворих.

Тя дълго сезира в мен, после съвсем бавно трескавият блясък в очите ѝ помръкна. Внезапно се смути.

— А бях толкова сигурна, че ще успея да запазя самообладание — тя поклати глава, като че ли леко замаяна от емоционалния си изблик. — Но сега е по-трудно от преди, когато ставаше въпрос единствено за суета.

Загледа мълчаливо луната. Изминаха няколко минути, преди да събере смелост да наруша унеса ѝ.

— Нима ще ме харесваш повече, ако си остана човек?

Тя се обърна към мен, а устните ѝ трепнаха в лека усмивка.

— Може би.

— Все пак краят е донякъде щастлив — напомних ѝ. — Имаш си Емет.

— Само наполовина щастлив — тя се усмихна. — Знаеш, че спасих Емет от мечка, която се канеше да го излапа, и го донесох у дома на Карлайл. Но можеш ли да предположиш защо осуетих плановете на мечката?

Поклатих глава.

— С тъмните си къдри... с трапчинките, които личаха дори когато гримасничеше от болка... странната невинност, която така не подходеше на лицето му на възрастен мъж... всичко ми напомняше за малкия Хенри на Вера. Искях да оживее — толкова силно го исках, че макар да ненавиждам този живот, бях достатъчна егоистка да помоля Карлайл да го промени заради мен.

Но извадих по-голям късмет, отколкото заслужавам. Емет се оказа всичко, което бих желала, ако се познавах достатъчно добре, за да знам какво да искам. Той е точно това, от което има нужда човек

като мен. И, колкото и да е странно, той също има нужда от мен. Така че се получи далеч по-добре, отколкото бих могла да се надявам. Но винаги ще си останем само двамата. И никога няма да седна на верандата, а той с посивяла коса да седне до мен и наоколо да играят внуците ни.

Усмивката ѝ вече бе дружелюбна.

— Струва ти се странно, нали? В някои отношения си много позряла, отколкото когато аз бях на осемнадесет. Но в други отношения... съществуват много неща, за които вероятно не си се замисляла сериозно. Твърде си млада, за да знаеш какво ще искаш след десет или след петнадесет години... и твърде млада, за да се откажеш от всичко, без да премислиш внимателно. Не бива да се прибързва с окончателните неща, Бела — тя ме потупа по главата, но жестът ѝ не ми се стори снизходителен.

Поех си дъх.

— Просто си помисли. Направиш ли тази крачка, връщане назад няма. Есме се справя с празнината, като използва нас за заместители... а Алис не помни нищо от човешкия си живот, така че на нея не ѝ липсва... Ти обаче ще помниш. Твърде много е това, от което искаш да се откажеш.

Но ще получа много повече в замяна, помислих си, но не го казах гласно.

— Благодаря ти, Розали. Радвам се, че разбрах... че успях да те опозная по-добре.

— Съжалявам, че бях чудовище — тя се усмихна. — Отсега нататък ще се постарая да се държа прилично.

Усмигнах ѝ се в отговор.

Все още не бяхме приятелки, но бях почти сигурна, че няма винаги да ме мрази толкова много.

— Сега ще те оставя да поспиш — очите ѝ пробягаха към леглото и устните ѝ трепнаха. — Знам, че си бясна, задето те държи под ключ, но не му се сърди много, когато се върне. Нямах представа колко те обича. Ужасява се, когато е далече от теб — тя се надигна безшумно и плавно се понесе към вратата. — Лека нощ, Бела — прошепна, докато затваряше вратата след себе си.

— Лека нощ, Розали — прошепнах със секунда закъснение.

След това дълго време не можах да заспя.

А когато все пак заспах, сънувах кошмар. Пълзях по тъмните, студени камъни на някаква непозната улица, под сипеция се сняг, и оставях кървава диря след себе си. Някакъв неясен ангел с дълга бяла дреха наблюдаваше как напредвам с негодуващ поглед.

На следващата сутрин през целия път до училището зяпах намусено през предното стъкло. Бях недоспала, което силно увеличаваше раздразнението от пленничеството ми.

— Довечера ще идем до Олимпия или нещо подобно — обеща Алис. — Ще си прекараме добре, нали?

— Защо просто не ме заключиш в мазето? — предложих. — И да забравим за захарната глазура.

Тя се намръщи.

— Ще си вземе поршето. И без това не се справям добре. Би трябвало да те забавлявам.

— Не си виновна — измърморих. Не можех да повярвам, че наистина се почувствах виновна. — Ще се видим на обяд.

Завлачих крака към кабинета по английски. Без Едуард денят щеше да е непоносим. Мусих се през целия час, макар добре да съзнавах, че от поведението ми нямаше никаква полза.

Когато звънецът удари, аз се изправих без особен ентусиазъм. Майк чакаше на вратата и я придържаше отворена.

— Едуард на поход ли е? — попита той разговорливо, докато крачехме в лекия дъждец.

— Аха.

— Искаш ли да се разберем нещо за довечера?

Нима беше възможно все още да таи надежди?

— Не мога. На гости с преспиване съм — измрънках.

Той ме изглежда странно, проумял настроението ми.

— На кого си...

Въпросът му обаче си остана недовършен, тъй като откъм паркинга зад гърбовете ни изригна мощно ръмжене. Всички на тротоара се обърнаха да видят, зяпнали невярващо как шумният черен мотор спира със свирене на гуми точно там, където свършва бетонът, а двигателят не спира да ръмжи.

Джейкъб настойчиво размаха ръка към мен.

— Тичай, Бела! — изкрещя той над рева на двигателя. За секунда останах като замръзнала, докато не схванах.

Погледнах към Майк. Знаех, че разполагам само с няколко секунди.

Какво ли би направила Алис на публично място, за да ме спре?

— Станало ми е много лошо и съм се прибрала вкъщи, нали? — казах на Майк, а гласът ми внезапно се разтрепери от вълнение.

— Добре — измърмори той.

Целунах го набързо по бузата.

— Благодаря, Майк. Длъжница съм ти! — извиках тихо и хукнах.

Джейкъб форсира двигателя ухилен. Скочих на седалката зад него и увих ръце плътно около кръста му.

Зърнах Алис, замръзнала край столовата, с блеснали от ярост очи и оголени зъби.

Хвърлих ѝ умолителен поглед.

А след това полетяхме по асфалта с такава скорост, че стомахът ми остана някъде зад мен.

— Дръж се — извика Джейкъб.

Скрих лице в гърба му, докато той фучеше по главния път. Знаех, че ще намали, когато стигне куилеутската граница. Трябваше да издържа до там. Замолих се горещо Алис да не ни последва и Чарли да не ни види отнякъде...

Разбрах кога сме достигнали безопасната зона. Моторът забави ход, а Джейкъб се изправи и избухна в смях. Отворих очи.

— Успяхме — извика той. — Не е лошо като за спасителна акция, а?

— Чудесно ти хрумна, Джейк.

— Сетих се, че ми беше споменала, че онази пиявица гадателка не може да види как ще постъпя аз. Радвам се, че на *теб* не ти хрумна — нямаше да те пусне на училище.

— Затова и не съм мислила в тази посока.

Той се разсмя тържествуващо.

— Какво искаш да правим днес?

— Каквото и да е! — разсмях се на свой ред. Чудесно беше да съм свободна.

ОСМА ГЛАВА

ГНЯВ

В крайна сметка се озовахме отново на плажа, където закрачихме безцелно. Джейкъб все още беше във възторг от себе си, задето бе организиран бягството.

— Мислиш ли, че ще дойдат да те търсят? — попита той с известна надежда.

— Не — бях съвсем сигурна. — Но довечера ще са бесни.

Той вдигна един камък и го запокити във вълните.

— Тогава не се прибирай — предложи отново.

— Чарли ще бъде във възторг — казах саркастично.

— Обзалагам се, че няма да има нищо против.

Не отговорих. Вероятно беше прав, което ме накара да заскърцам със зъби. Явното предпочитание на Чарли към моите куилеутски приятели беше толкова несправедливо. Чудех се дали щеше да изпитва същите чувства, ако знаеше, че става дума за избор между вампири и върколаци.

— Е, какви са последните скандални клюки от глутницата? — попитах небрежно.

Джейкъб рязко спря и ме зяпна смаяно.

— Какво? Просто се шегувам.

— О! — каза той и извърна поглед.

Зачаках отново да тръгне, но той сякаш беше потънал в мисли.

— Има ли скандални клюки? — попитах.

Джейкъб се изсмя.

— Направо съм забравил какво е да имаш тайни от някого, не всеки да знае всичко по всяко време. Да имаш лично кътче в главата си.

В продължение на няколко минути крачихме бавно по каменния бряг.

— И какво е? — попитах накрая. — Това, което всички в главата ти вече знаят?

Той се поколеба за миг, като че ли не беше сигурен каква част да ми каже. После въздъхна и започна.

— Куил беляза. Така че стават трима. Останалите започваме да се тревожим. Може би се случва по-често, отколкото твърдят легендите... — той се намръщи, след това се обърна да ме погледне в лицето. Втренчи се безмълвно в очите ми със склучени вежди.

— Какво ме гледаш? — попитах смутена.

Той въздъхна.

— Нищо.

Тръгна отново. Без да се замисля, протегна ръка и хвана моята. Вървахме мълчаливо по камъните.

Зачудих се как ли изглеждаме отстрани, разхождайки се ръка за ръка по плажа — със сигурност приличахме на двойка — и се запитах дали не е редно да възразя. Но Джейкъб винаги се бе държал така... Нямаше причина да го правя на въпрос сега.

— Защо да е скандално, че Куил е белязал? — попитах, когато изглеждаше, че няма да продължи. — Защото последно на него се е случило ли?

— Това няма нищо общо.

— Тогава какъв е проблемът?

— Пак е свързано с ония легенди. Кога ли ще спрем да се изненадваме, че *всичките* са верни? — промърмори сам на себе си.

— Ще ми кажеш ли все пак? Или ще трябва да налучквам?

— Никога няма да уцелиш. Разбираш ли, Куил до съвсем скоро не излизаше с нас. Така че не беше ходил у Емили кой знае колко често.

— И той ли е белязал Емили? — ахнах.

— Не! Казах ти да не се опитваш да налучкваш. У Емили били на гости двете ѝ племеннички... и така Куил видял Клеър.

Млъкна. Замислих се за миг.

— Емили не иска племенничката ѝ да си има взимане-даване с върколак ли? Малко е лицемерно — казах.

Но от друга страна, разбрах защо би разсъждавала по този начин. Сетих се отново за дългите белези, които обезобразяваха лицето ѝ и се проточваха през цялата ѝ дясна ръка. Сам бе изгубил контрол един-единствен път и тя се оказала твърде близо. Един-единствен път

и ето... Виждах бях болката в очите му, когато гледаше какво й бе сторил. Така че бе разбираемо да иска да защити племенницата си.

— Би ли спряла да налучкваш? Много си далече от истината. Емили няма нищо против, просто... ами малко е рано.

— Как така *рано*?

Джейкъб ме изгледа преценяващо с присвити очи.

— Опитай се да не съдиш прибързано, става ли?

Кимнах предпазливо.

— Клеър е на две години — уведоми ме той.

Започна да вали. Замигах ожесточено, докато капките тупкаха по лицето ми.

Джейкъб чакаше мълчаливо. Както обикновено, нямаше яке — дъждът рисуваше тъмни петна върху черната му тениска и капеше от неравната му коса. Лицето му беше безизразно, докато наблюдаваше моето.

— Куил... е белязал... *двегодишно дете*? — успях най-после да проговоря.

— Случва се — той вдигна рамене. Наведе се да вземе нов камък и го запрати към залива. — Или поне така твърдят легендите.

— Но тя е бебе — възразих.

Той ме погледна мрачно.

— Куил не бърза да старее — напомни ми, а тонът му бе леко язвителен. — Просто ще трябва да потърпи няколко десетилетия.

— Аз... не знам какво да кажа.

Полагах неимоверни усилия да не съдя, но, ако трябваше да съм искрена, бях ужасена. До този момент нищо в действията на върколаците не ме беше тревожило от деня, когато разбрах, че не са виновни за убийствата, в които ги подозирах.

— Ето че съдиш — обвини ме той. — Виждам го по изражението ти.

— Съжалявам — смънках. — Но звучи направо зловещо.

— Не е така, съвсем грешно си го схванала — Джейкъб внезапно се разпали. — Видях за какво става въпрос през неговите очи. В цялата работа няма нищо *романтично*, поне за Куил, поне засега — подразнен, той си пое дълбоко въздух. — Толкова е трудно да се опише. Съвсем не е любов от пръв поглед. По-скоро като... силата на гравитацията. Когато я видиш, сякаш внезапно вече не земята те

държи, а *тя*. И нищо друго няма значение, освен нея. И би сторил всичко за нея, би се превърнал във всичко заради нея... В това, от което има нужда, независимо дали закрилник, любовник, приятел или брат. А Куил ще е най-добрият, най-милият брат, който някога е съществувал на този свят. На цялата земя няма да има детенце, което ще бъде обгрижвано като това малко момиченце. А по-късно, когато поотрасне и има нужда от приятел, той ще е най-отзивчивият, надежден и сигурен човек за нея. А когато стане голяма, ще са щастливи като Емили и Сам — накрая, споменавайки Сам, в тона му се прокрадна странна, горчива жилка.

— А самата Клеър няма ли право на избор?

— Естествено, че има. Но защо в крайна сметка да не избере него? Той ще е идеален за нея. Като предопределен лично за нея.

Известно време крачихме мълчаливо, докато не спрях да хвърля един камък в океана. Не му достигнаха няколко метра и той тупна на пясъка. Джейкъб ми се присмя.

— Не можем всички да сме ненормално силни — измърморих.

Той въздъхна.

— Кога мислиш, че ще се случи и с теб? — попитах тихо.

Отговорът му бе незабавен и лишен от емоция.

— Никога.

— Нали каза, че не може да се контролира?

Той мълча известно време. Несъзнателно и двамата забавихме крачка, почти спряхме.

— Май не може — призна той. — Но все пак трябва да я *видиш* — онази, която уж е отредена за теб.

— А ти смяташ, че щом още не си я видял, значи няма такава? — попитах скептично. — Джейкъб, та ти си видял много малко от света, дори по-малко от мен.

— Така е — каза той тихо. А после се взря в лицето ми с неочаквано пронизващ поглед. — Но никога няма да видя друга Бела. Виждам само теб. Дори когато затворя очи и искам да си представя нещо друго. Питай Куил или Ембри. Направо ги побърквам.

Сведох поглед към земята.

Вече не крачихме. Единственият звук бе на вълните, които блъскаха брега. Ревът им заглушаваше тихия шум от дъжда.

— Може би е по-добре да си тръгвам — прошепнах.

— Не! — възрази той, изненадан от това заключение.

Вдигнах глава и видях тревогата в очите му.

— Нали разполагаш с целия ден? Кръвопиецът не се е прибрал още.

Изгледах го ядосано.

— Не исках да те обидя — побърза да добави той.

— Да, разполагам с цял ден. Но Джейк...

Той вдигна ръце.

— Извинявай — каза. — Няма повече да се държа така. Ще си бъда просто Джейкъб.

Въздъгнах.

— Но ако *си мислиш* такива неща...

— Не се тревожи за мен — настоя той, усмихвайки се с преднамерена веселост, с изкуствена бодрост. — Знам какво правя. Просто ми кажи, ако те разстройвам.

— Не знам...

— Хайде, Бела. Дай да се върнем въщи и да изкараме моторите. Трябва редовно да се карат, за да се поддържат във форма.

— Не мога, забранено ми е.

— От кого? От Чарли или от кръво... от *него*?

— И от двамата.

Джейкъб се усмихна с *моята* усмивка и внезапно се превърна в онзи Джейкъб, който така ми липсваше — слънчев и топъл.

Не можах да се сдържа и му се усмигнах в отговор. Дъждът отслабна, превърна се във влажна мъглица.

— Няма да казвам на никого — обеща той.

— Освен на всичките си приятели.

Той поклати сериозно глава и вдигна дясната си ръка.

— Обещавам да не мисля за това.

Разсмях се.

— Ако се ударя, ще кажем, че съм се спънала.

— Както искаш.

Карахме моторите по черните шосета около Ла Пуш, докато дъждът не ги разкаля съвсем и Джейкъб не обяви, че ще припадне, ако не хапне нещичко. Когато се върнахме в къщата, Били ме поздрави небрежно, все едно внезапната ми поява не означаваше нищо повече от едно хрумване да прекарам деня с приятеля си. След като хапнахме

пригответените от Джейкъб сандвичи, отидохме в гаража и аз му помогнах да почисти моторите. Не бях стъпвала тук от месеци — откакто Едуард се бе върнал — но не изглеждаше като нещо особено. Просто поредният следобед в гаража.

— Колко приятно — казах, когато той извади топлите безалкохолни от пазарския плик. — Това местенце ми липсваше.

Той се усмихна и огледа пластмасовите парчета, захванати едно за друго над главите ни.

— Да, разбирам те. Цялото великолепие на Тадж Махал без неудобствата и разходите за пътуване до Индия.

— За малкия Тадж Махал в щата Вашингтон — вдигнах на здравица и протегнах кутийката.

Той я докосна със своята.

— Помниш ли миналия Свети Валентин? Май тогава за последно беше тук — искам да кажа за последно, докато нещата все още бяха... нормални.

Засмях се.

— Естествено, че помня. Нали размених цял живот робство срещу кутия шоколадови сърца. Това не се забравя лесно.

Той се засмя на свой ред.

— Вярно. Хмм, робство. Ще трябва да измисля нещо подходящо — после въздъхна. — Имам чувството, че е било преди години. В друга епоха. По-щастлива.

Не бях съгласна. В момента живеях в своята щастлива епоха. Но се изненадах колко много неща ми липсваха от онази, мрачната. Загледах се към периферията на свъсената гора. Дъждът се беше засилил, но в малкия гараж, седнала до Джейкъб, ми беше топло. Той беше като камина.

Пръстите му докоснаха ръката ми.

— Нещата много се промениха.

— Аха — отвърнах, после се пресегнах и потупах задната гума на моя мотор. — Навремето Чарли ме харесваше. Надявам се Били да не му спомене за днес... — прехапах устна.

— Няма. Той не се впряга като Чарли. Хей, така и не съм ти се извинил официално за онази глупава издънка с мотора. Много съжалявам, че те натопах пред Чарли. Така ми се иска да не го бях правил.

Вдигнах рамене.

— И на мен също.

— Много, ама много съжалявам.

Погледна ме с надежда, а сплетената му мокра, черна коса бе щръкнала около умолителното му изражение.

— О, добре! Прощавам ти.

— Благодаря ти, Белс!

Ухилихме се един на друг, после лицето му помръкна.

— Сещаш ли се за онзи ден, когато ти докарах мотора... Оттогава искам да те питам нещо — започна той бавно. — Но същевременно... не ми се иска.

Замръзнах — моята реакция към стреса. Навик, който бях усвоила от Едуард.

— Сериозно ли говореше, или просто се беше заинатила, защото беше бясна за мотора? — прошепна той.

— За кое? — прошепнах на свой ред, макар да бях сигурна, че знам за какво говори.

Той ме изглежда ядосано.

— Сещаш се. Дето каза, че не е моя работа... дали... дали ще те ухапе — лицето му видимо се сгърчи.

— Джейк... — имах чувството, че гърлото ми внезапно е подпухнало. Не можах да довърша.

Той затвори очи и си пое дълбоко въздух.

— Сериозно ли говореше?

Трепереше лекичко. Очите му си останаха затворени.

— Да — прошепнах.

Той си пое въздух бавно и дълбоко.

— Май се досещах.

Загледах го, чакайки очите му да се отворят.

— Нали знаеш какво ще означава това? — попита той внезапно. — Разбираш, нали? Какво ще се случи, ако нарушат примирието?

— Още преди това ще заминем — казах тихичко.

Очите му рязко се отвориха, а черните им бездни бяха изпълнени с гняв и болка.

— Споразумението не е обвързано с географски граници, Бела. Праотците ни се съгласили да пазят мир само защото Кълън се заклели, че са различни, че не представляват заплаха за хората.

Обещаха, че никога повече няма да убиват или да променят някого. Ако престъпят думата си, примирието губи смисъл и те стават като всички останали вампири. А случи ли се така, намерим ли ги отново...

— Но, Джейк, та нали ти самият наруши примирието? — възкликнах, улавяйки се за сламка. — Нали част от примирието е да не казвате на хората за вампирите? А ти каза на мен. Това не поставя ли цялата идея под въпрос и без това?

Джейкъб не се зарадва на напомнянето. Болката в очите му се превърна във враждебност.

— Да, наруших го навремето, когато не вярвах в него. И съм сигурен, че вампирите са били осведомени — той погледна кисело към челото ми, без да среща гузният ми поглед. — Но това не им дава никакви по-специални права. Няма такова нещо като грешка за грешка. Ако имат възражения срещу това, което съм направил, могат да направят само едно — същото, което и ние, ако те нарушат примирието: да нападнат. Да започнат войната.

От устата му звучеше толкова неизбежно, че цялата потреперих.

— Джейк, не е нужно нещата да стоят така.

Зъбите му изскърцаха.

— Нещата *стоят* така.

Тишината, която настъпи след тези думи, ми се стори направо оглушителна.

— Ще ми простиш ли някога? — прошепнах. Но още щом го казах, ми се прииска да не бях. Не исках да чувам отговора.

— Вече няма да си Бела — каза той. — Приятелката ми няма да съществува. Така че няма да има на кого да прощавам.

— Това ми звучи като *не* — прошепнах.

В продължение на един безкраен миг се гледахме един друг.

— Значи ли това, че се сбогуваме, Джейк?

Той примигна бързо, а гневното му изражение се стопи от изненада.

— Защо? Разполагаме с няколко години. Не можем ли да бъдем приятели, докато не стане време?

— Години ли? О, не, Джейк, не са години — поклатих глава тъжно и се изсмях горчиво. — По-скоро няколко *седмици*.

Въобще не очаквах реакцията му.

Той внезапно скочи на крака, а кутийката сода гръмна в ръката му със силно изпукване. Навсякъде се разхвърча течност и цялата подгизнах като напръскана с маркуч.

— Джейк! — проплаках, но веднага млъкнах, виждайки как цялото му тяло трепери от ярост. Гледаше ме злобно, а от гърдите му се носеше ниско ръмжене.

Замръзнах намясто, твърде шокирана, за да помръдна.

Тръпките го разтърсваха целия, ставаха все по-чести, докато не ми се стори, че тялото му вибрира. Очертанията му се размиха.

Но той стисна зъби и ръмженето утихна. Затвори плътно очи в опит да се овладее. Треперенето замря, докато накрая само ръцете му помръдваха.

— Седмици — каза той безизразно.

Не можех да реагирам. Все още бях замръзнала.

Той отвори очи. В тях пламтеше нещо повече от гняв.

— Ще те превърне в гаден кръвопиец само след няколко седмици — просъска през зъби.

Твърде шокирана, за да се обидя от думите му, кимнах безмълвно.

Лицето му доби зеленикав оттенък под червеникавокафявата кожа.

— Естествено, Джейк — прошепнах след дълга минута мълчание. — Та той е на *седемнайсет*, Джейкъб. А аз с всеки изминал ден приближавам деветнадесет. Освен това какъв е смисълът да чакам? Искam само него. Какво друго мога да направя?

Въпросът ми беше риторичен. Думите му ме удариха като камшик.

— Каквото и да е! Каквото и да е друго! По-добре да си мъртва! Предпочитам да си мъртва!

Дръпнах се, сякаш ме беше зашлевил. Болеше повече от истински плесник.

И когато болката се стрелна през цялото ми тяло, собственият ми гняв рязко избухна.

— Може пък да ти излезе късметът — казах мрачно и скочих на крака. — Може пък да ме удари камион на връщане.

Грабнах мотора и го забутах навън под дъжда. Джейкъб не помръдна, когато минах покрай него. В мига, в който стъпих на тясната

кална пътека, се метнах на мотора и запалих. Задната гума вдигна фонтан от кал към гаража, надявах се, че го е опръскала.

Докато ускорявах по хлъзгавото шосе към къщата на семейство Кълън, станах вир-вода. Вятърът беше толкова мразовит, че сякаш мигновено залеждаше дъждовните капки върху кожата ми и зъбите ми започнаха да тракат още по средата на пътя.

Моторите са твърде непрактични за щата Вашингтон. Заканих се да го продам при първа възможност.

Забутах го към подобния на пещера гараж на Кълън и не се изненадах, когато видях Алис да ме чака, кацнала лекичко върху капака на поршето. Тя погали лъскавата жълта боя.

— Даже не го пробвах — въздъхна тя.

— Съжалявам — просъсках между тракащите си зъби.

— Един горещ душ няма да ти е излишен — каза рязко и скочи на земята.

— Аха.

Тя стисна устни и внимателно се вгледа в изражението ми.

— Искаш ли да поговорим?

— Не.

Тя кимна, но очите ѝ пламтяха от любопитство.

— Искаш ли да идем до Олимпия довечера?

— Не особено. Не мога ли да си отида вкъщи?

Тя направи гримаса.

— Нищо, тогава. Ще остана тук, ако така ще ти се сърди по-малко.

— Благодаря — въздъхна тя облекчено.

Легнах си рано, отново свита върху дивана.

Когато се събудих, беше още тъмно. Бях замаяна, но все пак съзнавах, че сутринта е далече. Без да отварям очи, се протегнах и преобърнах. Чак след секунда осъзнах, че при това движение би трябвало да тупна на пода. И че се чувствам твърде удобно.

Завъртях се обратно по гръб и се опитах да различа нещо в тъмнината наоколо. Беше по-тъмно от предната нощ — облаците бяха твърде гъсти и луната не успяваше да пробие.

— Извинявай — прошепна той толкова тихо, че гласът му прозвуча като част от тъмнината. — Не исках да те будя.

Стегнах се в очакване на гнева — и мой, и негов — но в мрака на стаята се усещаше единствено тишина и покой. Почти долавях сладостния вкус на присъствието му, съвсем различен от аромата на дъха му. Празнината, която оставаше, докато бяхме разделени, имаше свой отчетлив горчив послевкус, нещо, което не забелязвах, докато завръщането му не я разсееше.

В пространството между нас нямаше напрежение. Неподвижността беше наситена със спокойствие — не като затишие пред буря, а като ясна нощ, лишена дори от намек за вятър.

И вече беше без значение, че трябваше да му се сърдя. Нямаше значение, че трябваше да се сърдя на всички. Пресегнах се, намерих ръцете му в тъмнината и се надигнах към него. Ръцете му ме обгърнаха и ме притеглиха към гърдите му. Устните ми затършуваха слепи по гърлото му, по брадичката, докато накрая не откриха устните му.

Той ме целуна нежно, после се подсмихна.

— Бях се подготвил за гняв, който ще накара мечките да се страхуват, а виж какво получавам? Трябва по-често да те ядосвам.

— Дай ми само минутка и ще се ядосам наново — пошегувах се и отново го целунах.

— Ще чакам колкото кажеш — прошепна в устните ми.

Пръстите му се заровиха в косата ми.

Дишането ми започна да става все по-неравномерно.

— Може би на сутринта.

— Както предпочиташ.

— Добре дошъл у дома — казах, докато притискаше студени устни под брадичката ми. — Радвам се, че се върна.

— Това е чудесно.

— Мм — съгласих се и обгърнах по-плътено врата му.

Ръката му се сви около лакътя ми, после бавно се плъзна по дължината на ръката ми, пропълзя по ребрата и по талията ми, проследи хълбока и тръгна надолу по крака, заобиколи коляното. И там се спря, свила пръсти около прасеца ми. Той внезапно дръпна крака ми и го опаса около ханша си.

Спрях да дишам. Това не бе от нещата, които допускаше. Въпреки студените му ръце внезапно ми стана ужасно горещо. Устните му се прокраднаха към вдлъбнатината на шията ми.

— Не че искам преждевременно да подклаждам гнева ти — прошепна той, — но би ли ми обяснила какви са възраженията ти срещу леглото?

Преди да успея да отговоря, преди дори да успея да се съсредоточа достатъчно, че да схвана думите му, той се претърколи настрани и ме придърпа върху себе си. Обхвана лицето ми с длани и го наклони така, че устата му да достига шията ми. Дишането ми стана твърде шумно — малко се смутих, но не ми пукаше достатъчно, за да се притесня.

— Леглото? — повтори той. — *На мен* ми се струва приятно.

— Излишно е — едва успях да смънкам.

Той придърпа отново лицето ми към своето и устните ми поеха неговите. Този път се извъртя съвсем бавно и се надвеси над мен. Внимателно се задържа, така че да не отпусна тежестта си върху мен, но все пак усещах как хладният мрамор на тялото му се притиска в моето. Сърцето ми думкаше толкова силно, че почти не чувах тихия му смях.

— Би могло да се оспори — възрази. — Това щеше да е трудно върху дивана.

Студен като лед, езикът му лекичко проследи контура на устните ми.

Зави ми се свят — въздухът нахлуваше твърде начесто и твърде плитко в дробовете ми.

— Да не си размислил? — попитах задъхано. Може пък да бе преразгледал строгите си правила. Или пък в това легло имаше подтекст, който не бях осъзнала до този момент. Сърцето ми заблъска почти болезнено, докато чаках да отговори.

Той въздъхна и се претърколи, така че се озовахме странично един срещу друг.

— Не говори глупости, Бела — каза, а гласът му издаваше неодобрение — очевидно бе разбрал какво имам предвид. — Просто се опитвах да илюстрирам плюсовете на леглото, което, изглежда, не харесваш. Не се увличай.

— Твърде късно — измърморих. — А леглото ми харесва — добавих.

— Чудесно — усетих усмивката в гласа му, когато ме целуна по челото. — И на мен също.

— Но продължавам да смятам, че е излишно — продължих. — Какъв е смисълът, след като няма да се увличаме?

Той отново въздъхна.

— За стотен път, Бела — твърде опасно е!

— Аз обичам опасностите — настоях.

— Знам — в гласа му се долавяше кисела нотка и се сетих, че вероятно е видял мотора в гаража.

— Ще ти кажа аз какво е опасно — побързах да продължа, преди да е сменил темата. — Някой ден, съвсем скоро, ще взема спонтанно да се възпламеня и после няма да има кого да обвиняваш, освен самия себе си.

Той започва да се отдръпва.

— Какво правиш? — възразих и се вкопчих в него.

— Предпазвам те от възпламеняване. Ако това ти идва твърде много...

— Справям се — настоях.

Той ме пусна да се промъкна обратно в кръга на ръцете му.

— Съжалявам, че те заблудих — каза. — Не съм искал да те натъжавам. Не беше хубаво от моя страна.

— Всъщност беше много, много хубаво.

Той въздъхна дълбоко.

— Не си ли уморена? Трябва да те оставя да поспиш.

— Не, не съм. Няма да имам нищо против, ако решиш пак да ме заблудиш.

— Кое то вероятно не е много добра идея. Не си единствената, която се увлича.

— Напротив, съм — измърморих недоволно.

Той се засмя.

— Нямах представа, Бела. И не ми помагаш особено с това нетърпение да подкопаеш самоконтрола ми.

— Не съм склонна да се извинявам.

— А може ли аз да се извиня?

— За какво?

— Беше ми сърдита, не помниш ли?

— А, да.

— Съжалявам. Сбърках. Много по-лесно е да гледам правилно на нещата, когато си *тук* в безопасност — ръцете му ме притиснаха

по-силно. — Леко обезумявам, когато се наложи да замина някъде. Не мисля повече да пътувам толкова далече. Не си струва.

Усмихнах се.

— Не откри ли планински лъвове?

— Всъщност открих. Но пак не си струват тревогите. Съжалявам, че накарах Алис да те държи като пленник. Не беше добра идея.

— Аха — съгласих се.

— Няма да го правя повече.

— Добре — отвърнах. Вече му бях простила. — Но гостуванията с преспиване си имат своите предимства... — свих се по-плътно към него и притиснах устни в ямката над ключицата му. — *Ти* можеш да ме държиш пленничка, когато си пожелаеш.

— Мм — той въздъхна. — Току-виж го направя.

— Сега мой ред ли е?

— Твой ред ли? — звучеше объркано.

— Да се извиня.

— За какво да се извиниш?

— Не си ли ми ядосан? — попитах смаяно.

— Не.

Звучеше сякаш наистина го мислеше. Усетих как веждите ми се сключват.

— Не се ли видя с Алис, когато се прибра?

— Да, защо?

— Ще си вземеш ли поршето?

— Естествено, че не. Това е подарък.

Жалко, че не виждах изражението му. Звучеше направо обиден.

— Не ти ли е любопитно какво съм направила? — попитах, доста озадачена от очевидната липса на интерес.

Усетих как вдига рамене.

— Винаги ми е било любопитно какво правиш, но не е задължително да ми казваш, ако не искаш.

— Но аз ходих до Ла Пуш.

— Знам.

— И избягах от училище.

— Аз също.

Загледах се по посока на гласа му, леко прокарвайки пръсти по лицето му, опитвайки се да разбере настроението му.

— Откъде тази толерантност? — попитах.

Той въздъхна.

— Реших, че си права. Досега проблемът се дължеше по-скоро на... предразсъдъците ми към върколаците. Ще се постарая да съм разумен и да се доверя на преценката ти. Щом казваш, че няма опасност, значи е така.

— Еха!

— И... което е по-важно... нямам никакво желание това да създаде търкания помежду ни.

Положих глава върху гърдите му и притворих очи напълно доволна.

— Е — прошепна той нехайно. — Смяташ ли скоро пак да ходиш в Ла Пуш?

Не отговорих. Въпросът му ми припомни думите на Джейкъб и гърлото ми внезапно се стегна.

Той явно интерпретира погрешно мълчанието и напрегнатото ми тяло.

— За да мога и аз да си направя планове — побърза да обясни. — Не искам да се чувстваш длъжна да бързаш обратно, защото седя и те чакам.

— Не — казах с глас, който прозвуча странно и на самата мен. — Нямам планове да ходя отново.

— Не е нужно да се съобразяваш с мен.

— Мисля, че вече не съм добре дошла там — прошепнах.

— Да не си прегазила нечия котка? — попита той небрежно. Знаех, че не иска да ме притиска, но долавях изгарящото му любопитство.

— Не — поех си дълбоко дъх и после набързо смотолевих цялото обяснение. — Мислех, че Джейкъб е разбрал... Не очаквах, че така ще се изненада.

Едуард зачака, докато се колебаех.

— Не очакваше, че... ще се случи толкова скоро.

— О! — каза тихо Едуард.

— Каза, че предпочитал да съм мъртва — гласът ми пресекна на последната дума.

Едуард застина за миг, овладявайки някаква своя реакция, която не искаше да видя. След това ме притисна нежно до гърдите си.

— Много съжалявам.

— Мислех, че ще се зарадваш — прошепнах.

— Да се зарадвам на нещо, което те наранява? — прошепна той в косата ми. — Едва ли, Бела.

Въздъхнах и се отпуснах, напасвайки тялото си към каменните му форми. Но той отново бе застинал напрегнато.

— Какво има? — попитах.

— Нищо важно.

— Кажи ми!

Той замълча за миг.

— Възможно е да се ядосаш.

— Въпреки това бих искала да знам.

Той въздъхна.

— Съвсем буквално бих го убил, задето ти е казал подобно нещо.

Искам да го убия.

Засмях се неохотно.

— Тогава е добре, че така умееш да се контролираш.

— Възможно е да се подхлъзна — каза той замислено.

— Ако си решил да се подхлъзваш, аз се сещам за по-подходящо място — посегнах към лицето му, опитвайки се да се повдигна достатъчно, за да го целуна. Ръцете му ме обгърнаха още по-плътно, ограничавайки движенията ми.

Той въздъхна.

— Трябвали винаги аз да проявявам чувство за отговорност?

Усмихнах се в тъмното.

— Не. Остави ме аз да проявя отговорност за няколко минути... или часове.

— Лека нощ, Бела!

— Чакай — исках да те питам още нещо.

— Какво има?

— Снощи говорих с Розали...

Тялото му отново се стегна.

— Да, тя мислеше по този въпрос, когато се прибрах. Дала ти е доста теми за размисъл, нали?

Гласът му беше напрегнат — явно смяташе, че искам да обсъдим аргументите на Розали да си остана в човешка форма. Но аз се интересувах от нещо далеч по-важно.

— Разказа ми малко за... за времето, когато семейството ти е живяло в Денали.

Настъпи кратка пауза — това въведение доста го изненада.

— Да?

— Спомена нещо за доста жени... и за теб.

Той не отговори, макар да почаках дълго.

— Не се тревожи — обадох се, след като мълчанието взе да става неловко. — Каза, че не си проявил... някакво предпочитание. Но просто се чудех, нали разбираш, дали някоя от тях не е проявила. Имам предвид предпочитание към теб.

Той отново не отговори.

— Коя? — попитах, опитвайки се да прозвуча небрежно, без особен успех. — Или не е била само една?

Отново никакъв отговор. Прииска ми се да видя лицето му, за да се опитам да преценя какво означава това мълчание.

— Алис ще ми каже — рекох. — Ще отида още сега да я питам.

Ръцете му затегнаха хватката си — не успях да мръдна и на сантиметър.

— Късно е — отвърна. В гласа му се долавяше някаква нова острота. Нещо напрегнато, може би леко смутено. — Освен това ми се стори, че Алис излезе...

— Положението е сериозно — предположих. — Наистина е сериозно, нали? — започнах да изпадам в паника, сърцето ми ускори ритъм, когато си представих умопомрачителната безсмъртна съперница, за чието съществуване изобщо не бях подозирала.

— Успокой се, Бела — каза той и ме целуна по носа. — Държиш се абсурдно.

— Така ли? Тогава защо не искаш да ми обясниш?

— Защото няма какво да ти обяснявам. Влагаш твърде много въображение.

— Коя е била? — настоях.

Той въздъхна.

— Таня прояви известен интерес. Уведомих я съвсем любезно и джентълменски, че интересът не е взаимен. Край на историята.

Продължих да разпитвам, като се стараех тонът ми да е максимално равен.

— Би ли ми казал как изглежда Таня?

— Досущ като всички нас — с бяла кожа, златни очи — отвърна той твърде бързо.

— И, естествено, извънредно красива.

Усетих как вдига рамене.

— Предполагам, за човешките очи — каза той нехайно. — Но знаеш ли какво?

— Какво? — гласът ми звучеше раздражено.

Той доближи устни до ухото ми, студеният му дъх ме погъделичка.

— Предпочитам брюнетки.

— А, тя е руса. Ясно.

— Червеникаворуса — съвсем не е мой тип.

Замислих се, опитвайки се да се съсредоточа, докато устните му бавно се плъзгаха по бузата ми, надолу по шията и обратно. Направиха обиколката три пъти, преди да проговоря.

— *Предполагам*, че тогава всичко е наред — реших накрая.

— Хмм — прошепна той, долепен до кожата ми. — Прелестна си, когато ревнуваш. Изненадващо приятно е.

Намусих се в тъмнината.

— Късно е — каза отново, шепнешком, напевно, гласът му бе по-нежен от коприна. — Спи, моя Бела. Сънувай щастливи сънища. Ти си единствената, която се е докосвала до сърцето ми. И то винаги ще ти принадлежи. Спи, моя единствена любов.

Той започна да тананика моята приспивна песен, знаейки, че ще се предам само след секунди. Затворих очи и се сгуших плътно в гърдите му.

ДЕВЕТА ГЛАВА

МИШЕНА

На сутринта Алис ме закара вкъщи, за да потвърди алибито за гостуване с преспиване. Не след дълго щеше да се появи и Едуард, официално завърнал се от своя „поход“. Всичките тези преструвки започваха да ми писват. Тази част от човешкия живот никак нямаше да ми липсва.

Чарли надзърна през прозореца на всекидневната, когато ме чу да затварям вратата на колата. Помаха на Алис, после дойде да ми отвори.

— Добре ли прекара? — попита.

— Аха, страхотно беше. Съвсем... по момичешки — внесох багажа си, пуснах всичко в подножието на стълбите и влязох в кухнята да си потърся нещо за хапване.

— Имаш съобщение — провикна се Чарли след мен. На видно място върху кухненския плот, подпряно на една тенджерка, стърчеше тефтерчето, върху което записвахме телефонните съобщения.

„Джейкъб се обади — беше написал Чарли. — Каза, че не искал така да прозвучи, и съжалява. Искане да му се обадиш, бъди така добра и не му се муси. Звучеше разстроен.“

Направих гримаса. Обикновено не дописваше коментари към съобщенията ми.

Джейкъб можеше да си се разстройва колкото си иска. Не желаех да говоря с него. Доколкото знаех, обажданията от отвъдното не бяха разрешени. Щом предпочиташе да съм мъртва, трябваше да свиква с мълчанието.

Гладът ми се изпари. Въртнах се и тръгнах да си прибирам нещата.

— Нямали да се обадиш на Джейкъб? — подвижна Чарли. Беше се облегнал на стената на всекидневната и ме наблюдаваше как си взимам багажа.

— Не.

Тръгнах нагоре по стълбите.

— Не е хубаво да се държиш така, Бела — каза той. — Прошката е свято нещо.

— Гледай си работата — измърморих под носа си, твърде тихо, за да ме чуе.

Знаех, че се е натрупало пране, затова, след като върнах пастата си за зъби на място и хвърлих мръсните дрехи в коша, отидох да сваля чаршафите от леглото на Чарли. Оставих ги на купчина и се върнах да махна моите.

Спрях пред леглото и килнах глава настрани.

Къде ми беше възглавницата? Завъртях се в кръг, оглеждайки стаята. Нямаше я. Забелязах, че стаята ми изглежда странно подредена. Не бях ли зарязала сивия си памучен пуловер, праметнат върху таблата на леглото? И можех да се закълна, че зад люлеещия стол имаше чифт мръсни чорапи, а на облегалката му висеше червената блуза, която бях пробвала преди две сутрини, но бях решила, че е твърде официална за училище...

Завъртях се отново в кръг. Кошът ми не беше празен, но пък и не преливаше, както очаквах.

Да не би Чарли да е пускал пералнята? Това беше крайно нетипично.

— Татко, да не си прал? — извиках през вратата.

— Ами, не — извика той в отговор гузно. — Трябваше ли?

— Не, аз ще го свърша. А търсил ли си нещо в стаята ми?

— Не. Защо?

— Не мога да си намеря... една риза...

— Изобщо не съм влизал.

И тогава се сетих, че Алис беше идвала да ми вземе пижамата. Не бях забелязала, че е взела и възглавницата ми — сигурно защото не бях одобрила леглото. Явно в движение беше подредила. Изчервих се, че съм толкова мърлява.

Но онази червена блуза не беше мръсна, така че отидох да я спася от коша за пране.

Очаквах да я намеря някъде отгоре, но я нямаше. Прерових цялата купчина, но така и не я открих. Помислих си, че вероятно се държа параноично, но имах чувството, че липсва и друго, може би няколко неща. В коша нямаше и половин пералня.

Смъкнах чаршафите от леглото си и тръгнах към мокрото помещение, като взех и купчината на Чарли. Пералнята беше празна. Проверих и в сушилнята, очаквайки да откроя там да ме чака цяла изпрана купчинка благодарение на Алис. Нищо. Намръщих се, напълно озадачена.

— Откри ли каквото търсеше? — провикна се Чарли.

— Още не.

Върнах се горе, за да проверя под леглото. Само вълна прах. Започнах да ровя из чекмеджетата на скрина. Може пък да съм я прибрала и да не помня.

Отказах се, когато на вратата се позвъни. Едуард.

— Звънецът — уведоми ме Чарли от дивана, когато минах почти тичешком покрай него.

— Не се напрягай, татко.

Златните очи на Едуард бяха широко отворени, ноздрите му разширени, устните оголили зъбите му.

— Едуард? — гласът ми изтъня от смайване, когато прочетох изражението му. — Какво...?

Той сложи пръст на устните си.

— Дай ми само две секунди — прошепна той. — Не мърдай.

Останах замръзнала на прага, а той... изчезна. Движеше се с такава скорост, че Чарли не би могъл да го види как минава.

Преди да успея да се успокоя дотолкова, че да преброя до две, вече се беше върнал. Обви ръце около талията ми и бързо ме дръпна към кухнята. Очите му се стрелкаха из стаята. Държеше ме прилепена до тялото си, сякаш ме пазеше от нещо. Хвърлих поглед към Чарли на дивана, но той старателно ни игнорираше.

— Някой е бил тук — прошепна той в ухото ми, след като ме дръпна в дъното на кухнята. Гласът му беше изопнат, едва го чувах от бумтенето на пералнята.

— Кълна се, че никакви върколаци... — започнах да обяснявам.

— Не са били те — прекъсна ме бързо и поклати глава. — Някой от нас е бил.

От тона му ставаше ясно, че няма предвид член на собственото си семейство.

Усетих как кръвта напуска лицето ми.

— Виктория? — едва изрекох.

— Миризмата не ми е позната.

— Някой от фамилия Волтури — предположих.

— Вероятно.

— Кога?

— Точно затова смятам, че е бил някой от тях — било е наскоро, рано тази сутрин, докато Чарли е спял. И който и да е бил, не го е докоснал, така че явно е идвал с друга цел.

— Търсел е мен.

Той не отговори. Тялото му беше замръзнало, статуя.

— Какво си шушукате вие двамата? — попита подозрително Чарли и се показа иззад ъгъла с празна купа от пуканки в ръце.

Усещах, че съм позеленяла. В къщата беше идвал вампир да ме търси, докато Чарли е спял. Обзе ме паника, която скова гърлото ми. Не можех да отговоря, само го гледах ужасено.

Изражението му се промени. Внезапно се ухили.

— Ако нещо се карате... е, да не ви прекъсвам.

Все така ухилен, той пусна купата в мивката и най-спокойно излезе от стаята.

— Да вървим — каза Едуард с тих, настойчив глас.

— Ами Чарли! — страхът бе затиснал гърдите ми, едва дишах.

Той се замисли за миг, после извади телефона си.

— Емет — прошепна той в апарата. Започна да говори с такава скорост, че не успях да различа думите. Само след тридесет секунди вече беше затворил.

Задърпа ме към вратата.

— Емет и Джаспър идват насам — прошепна, усещайки, че се опъвам. — Ще претърсят гората. Чарли ще е в безопасност.

Оставих го да ме тегли, твърде шокирана, за да разсъждавам трезво. Чарли срещна уплашения ми поглед със самодоволна усмивка, която внезапно бе заменена от объркано изражение. Едуард ме изведе през вратата, преди Чарли да успее да каже каквото и да било.

— Къде отиваме? — не можех да спра да шепна дори и след като се качихме в колата.

— Да говорим с Алис — отвърна той с мрачен тон.

— Мислиш ли, че е видяла нещо?

Той загледа шосето с присвити очи.

— Може би.

Чакаха ни, вдигнати на крак от обаждането на Едуард. Имах чувството, че влизаме в музей, всички бяха неподвижни като статуи, застинали в различни напрегнати пози.

— Какво стана? — попита рязко Едуард веднага щом прекрачихме прага. С изненада видях, че гледа ядосано Алис, а ръцете му са свити в юмруци.

Алис стоеше със скръстени на гърдите ръце. Движеха се единствено устните ѝ.

— Нямам представа. Нищо не съм видяла.

— Как е *възможно*? — изсъска той.

— Едуард — прошепнах неодобрително. Не ми беше приятно да ѝ говори така.

Карлайл ги прекъсна с успокоителен глас.

— Това не е точна наука, Едуард.

— Бил е в *стаята* ѝ, Алис. Можеше още да е там, да я чака.

— Щях да го видя.

Едуард вдигна ръце с раздразнение.

— Така ли? Сигурна ли си?

Алис отвърна студено:

— По твои инструкции наблюдавам решенията на фамилия Волтури, дебна да не се завърне Виктория, надзиравам всяка стъпка на Бела. Искаш да добавиш и нова задача ли? Да наблюдавам Чарли или стаята на Бела, или къщата, или цялата улица? Едуард, ако се опитвам да върша твърде много неща наведнъж, ще започнат да се появяват пукнатини.

— Изглежда, вече са се появили — тросна се Едуард.

— Не е била в опасност. Нямало е какво да видя.

— Щом наблюдаваш Италия, тогава защо не си видяла, че изпращат...

— Не смятам, че са те — настоя тя. — Щях да го видя.

— Кой друг би оставил Чарли жив?

Потреперих.

— Нямам представа — отвърна Алис.

— Много ми помагаш.

— Престани, Едуард — прошепнах.

Той се обърна към мен, лицето му бе все още разярено, зъбите стиснати. В продължение на половин секунда ме гледаше ядосано, след това внезапно издиша. Очите му се разшириха и челюстта му се отпусна.

— Права си, Бела. Съжалявам — обърна се към Алис. — Прости ми, Алис. Не биваше да си го изкарвам на теб. Държа се непростимо.

— Разбирам те — увери го тя. — Аз също не съм доволна от ситуацията.

Едуард си пое дълбоко въздух.

— Добре, да разсъждаваме логично. Какви са вариантите?

Всички сякаш изведнъж се оживиха. Алис се отпусна и се облегна назад върху канапето. Карлайл бавно тръгна към нея, зареял поглед нанякъде. Есме седна на дивана пред Алис и сви крака под себе си. Само Розали не помръдна, остана с гръб към нас, втренчена през стъклената стена.

Едуард ме дръпна на дивана и аз седнах до Есме, която се отмести и ме прегърна. Той продължи да стиска едната ми ръка здраво в своите две.

— Виктория? — попита Карлайл.

Едуард поклати глава.

— Не. Миризмата ми беше непозната. Може да е бил Волтури, някой, когото не съм срещал...

Алис поклати глава.

— Аро не е пращал никого да я проверява. Това бих го видяла. Точно това гледам.

Главата на Едуард рязко се вдигна.

— Гледаш за официална заповед.

— Мислиш, че някой действа на своя глава? Защо?

— По идея на Кай — предположи Едуард и лицето му отново се изопна.

— Или на Джейн... — каза Алис. — И двамата разполагат с възможността да пратят непознато лице.

Едуард се намръщи.

— И с мотивите.

— Но не звучи логично — обади се Есме. — Ако изпратеният е трябвало да чака Бела, Алис щеше да го види. Той или тя не е имал намерение да ѝ причинява нищо лошо. Нито пък на Чарли.

Трепнах при споменаването на името на баща ми.

— Всичко ще се оправи, Бела — прошепна Есме и поглади косата ми.

— Но тогава каква е била целта? — зачуди се Карлайл.

— Да проверят дали още съм човек? — предположих.

— Възможно е — отвърна той.

Розали въздъхна тихо, но все пак я чух. Най-после бе изоставила замръзналата си поза и лицето ѝ бе извърнато нетърпеливо към кухнята. Едуард, от друга страна, изглеждаше обезсърчен.

Емет нахлу през вратата на кухнята, Джаспър бе по петите му.

— Отдавна е изчезнал, още преди часове — обяви Емет разочарован. — Следата вървеше на изток, после на юг, а после изчезна на едно странично шосе. Чакала го е кола.

— Лош късмет — измърмори Едуард. — Ако беше тръгнал на запад... е, нямаше да е зле онези кучета да свършат нещо полезно.

Примигнах стреснато и Есме заразтрива рамото ми. Джаспър погледна към Карлайл.

— Така и не го разпознахме. Но ето — той подаде нещо зелено и смачкано. Карлайл го пое от ръката му и го поднесе към лицето си. Докато си го предаваха, видях, че е откършен лист папрат. — Може би на теб ти е позната миризмата.

— Не — отвърна Карлайл. — Не ми е позната. Никога не съм го срещал.

— Може би разсъждаваме погрешно. Може да е чисто съвпадение... — започна Есме, но спря, виждайки невярващите изражения на останалите. — Нямам предвид, че някой случайно е решил да влезе в къщата на Бела. Искам да кажа, че може би някой просто е любопитствал. Навсякъде около нея се долавя нашата миризма. Може да се е чудил какво ни привлича натам?

— А защо просто не дойде тук тогава? Ако е бил тласкан само от любопитство? — попита Емет.

— Така би постъпил ти — отвърна Есме с внезапна любяща усмивка. — Но останалите от нашия вид не са толкова директни.

Семейството ни е много голямо — той или тя може да са се изплашили. Но Чарли не е пострадал. Така че не е задължително да е бил враг.

От любопитство. Същото любопитство, което бяха проявили Джеймс и Виктория в началото? Мисълта за Виктория ме накара да се разтрепера, макар че единственото, в което бяхме сигурни в случая, бе, че не е тя. Този път не. Тя щеше да продължи да следва своя безумен план. А това бе някой друг, непознат.

Бавно осъзнавах, че вампирите са далеч по-дейни участници в този свят, отколкото някога предполагах. Колко ли пъти се случваше средностатистическият човек да пресече пътя им, без въобще да разбере? Колко ли смъртни случаи, обявени като престъпления или злополуки, всъщност се дължаха на жаждата им? Колко ли пренаселен щеше да се окаже този нов свят, когато най-после станех част от него?

Неясното бъдеще изпрати неприятни тръпки по гръбнака ми.

Останалите от семейството се замислиха върху думите на Есме, всеки с различно изражение. Виждах, че Едуард не приема теорията ѝ и че на Карлайл много му се иска да е вярна.

Алис сви устни.

— Не мисля. Моментът е твърде добре преценен... Този посетител много е внимавал да не осъществи контакт. Сякаш тя или той е знаел, че ще видя...

— Възможно е да е имал и други причини да не осъществява контакт — напомни ѝ Есме.

— Всъщност има ли значение кой е бил? — попитах. — Самият факт, че *някой* ме е търсил... това не е ли достатъчна причина? Не бива да чакаме до дипломирането.

— Не, Бела — бързо ме прекъсна Едуард. — Положението не е толкова страшно. Ако действително си в опасност, щяхме да разберем.

— Мисли за Чарли — напомни ми Карлайл. — Помисли колко ще бъде наранен, ако изчезнеш.

— *Мисля* за Чарли! Именно за него се тревожа! Ами ако снощният ми гост беше жаден? Докато се мотая около него, Чарли вечно ще е мишена. Ако нещо му се случи, вината ще е моя!

— Едва ли, Бела — каза Есме и отново ме погали по главата. — Нищо няма да се случи с Чарли. Просто ще трябва да сме още по-бдителни.

— *Още* по-бдителни? — повторих невярващо.

— Всичко ще е наред, Бела — зарече се Алис.

Едуард стисна ръката ми.

Поглеждайки едно по едно всички красиви лица, проумях, че каквото и да кажа, няма да променя мнението им.

Пътят към къщи премина в мълчание. Бях дълбоко разочарована. Въпреки настояването ми, все още бях човек.

— Няма да останеш сама и за миг — обеща Едуард, докато караше. — Някой постоянно ще е около теб. Емет, Алис, Джаспър...

Въздъгнах.

— Но това е нелепо. Така ще се отегчат, че накрая сами ще се принудят да ме убият, само и само да има какво да правят.

Той ме изгледа кисело.

— Много смешно, Бела.

Чарли беше в добро настроение, когато се прибрахме. Долавяше напрежението между мен и Едуард и го интерпретираше погрешно. Наблюдаваше как приготвям вечерята със самодоволна усмивка. Едуард беше излязъл за малко, вероятно за да разузнае, но Чарли го изчака да се върне, преди да ми предаде телефонните съобщения.

— Джейкъб те търси пак — уведоми ме той веднага щом Едуард пристъпи в стаята. Придадох си безизразно изражение, докато поставях чинията пред него.

— Така ли?

Чарли се намръщи.

— Не бъди дребнава, Бела. Звучеше много потиснат.

— Той ли ти плаща за пиар, или го правиш на доброволни начала?

Чарли измърмори нещо неразбираемо, но храната прекъсна неясното му оплакване.

Макар да не го осъзнаваше, беше постигнал целта си.

В момента животът ми се струваше като игра на зарове — дали следващия път нямаше да хвърля единици? Ами ако нещо *все пак* ми се случеше? Определено беше дребнаво, че и по-зле, да карам Джейкъб да се чувства виновен за думите си.

Но не исках да говоря с него, докато Чарли се мотае наоколо, да трябва да внимавам за всяка дума, за да не изпусна нещо. Чак започнах да завиждам на отношенията между Джейкъб и Били. Колко ли лесно бе да нямаш тайни от човека, с когото живееш?

Реших да изчакам до сутринта. Най-вероятно нямаше да умра още тази нощ, а на него нямаше да му стане нищо да поживее още дванадесет часа с чувство на вина. Можеше даже да му се отрази добре.

Когато Едуард официално си тръгна, се зачудих кой ли стои в дъжда, за да наглежда двама ни с Чарли. Чувствах се ужасно за Алис или някого от останалите, но въпреки това ми беше по-спокойно. Трябваше да призная, че беше приятно да знам, че не съм сама. А и Едуард се върна възможно най-скоро.

Отново ме приспа с песен и, съзнавайки дори насън, че е до мен, спях без кошмари.

На сутринта, преди още да стана, Чарли тръгна рано за риба със заместника си Марк. Реших да се възползвам от тази липса на родителски контрол, за да проявя милост.

— Реших да смъкна Джейкъб от кръста — предупредих Едуард, след като закусих.

— Знаех си, че ще му простиш — каза той и се усмихна. — Безсърдечието не е сред многото ти дарби.

Завъртях очи, но останах доволна. Изглежда, действително беше преодолял предразсъдъците си срещу вълците.

Погледнах часовника едва след като набрах номера. Беше малко раничко за обаждане и се притесних да не събудя Били и Джейк, но някой вдигна още на второто иззвъняване, така че едва ли е бил далеч от телефона.

— Ало? — чух мрачен глас.

— Джейкъб?

— Бела! — възкликна той. — О, Бела, толкова съжалявам! — думите се плетяха в устата му в бързината час по-скоро да ги изрече. — Кълна се, че не исках така да прозвучи. Държах се като пълен глупак. Ядосах се, но това не ме извинява. Беше най-глупавото нещо,

което съм казвал в живота си, и ужасно съжалявам. Не ми се сърди, моля те? Моля те! Предлагам ти цял живот робство, само ми прости.

— Не ти се сърдя. Простено ти е!

— Благодаря — прошепна той пламенно. — Не мога да повярвам, че бях такъв идиот.

— Не се притеснявай — свикнала съм.

Той се разсмя с облекчение.

— Ела да се видим — примоли се. — Искам да ти се извиня като хората.

Намръщих се.

— Как точно?

— Както искаш. Можем да скачаме от скалите — предложи и отново се разсмя.

— О! И това ако не е чудесна идея.

— Ще те пазя — обеща той. — Независимо какво решиш да правим.

Хвърлих поглед към Едуард. Изражението му бе напълно спокойно, но бях сигурна, че моментът не е удачен.

— Не точно сега.

— Той не е във възторг от мен, нали? — този път гласът на Джейкъб звучеше по-скоро засрамен, отколкото горчив.

— Не е това. Има... ами, има един друг проблем, малко по-сериозен от един невъзпитан млад върколак... — щеше ми се да прозвуча шеговито, но не успях да го заблудя.

— Какво е станало? — попита той остро.

— Ами... — не бях сигурна какво е редно да му кажа.

Едуард протегна ръка за слушалката. Погледнах го внимателно. Изглеждаше достатъчно спокоен.

— Бела? — обади се Джейкъб.

Едуард въздъхна и протегна ръка току до ухото ми.

— Имаш ли нещо против да говориш с Едуард? — попитах неспокойно. — Искан да ти каже нещо.

Настъпи дълга пауза.

— Добре — съгласи се накрая Джейкъб. — Това ще се окаже интересно.

Подадох слушалката на Едуард. Надявах се предупреждението в очите ми да се чете достатъчно ясно.

— Здравей, Джейкъб — каза Едуард съвършено учтиво.

Последва мълчание. Прехапах устна, опитвайки се да предположи как би отвърнал Джейкъб.

— Тук е идвал някой — непозната миризма — обясни Едуард. — Глутницата ви натъквала ли се е на нещо ново?

Нова пауза, а Едуард кимна, очевидно очакваше отговора.

— Ето какъв е проблемът, Джейкъб. Не искам да изпускам Бела от поглед, докато не успея да се погрижа за нещата. Нищо лично...

Джейкъб го прекъсна и чух неясно гласа му от слушалката. Каквото и да говореше, беше доста по-напрегнат. Опитах се безуспешно да различа думите.

— Може би си прав... — започна Едуард, но Джейкъб отново заспори.

Поне не звучаха ядосано.

— Интересно предложение. Готови сме да преговаряме, стига Сам да е склонен.

Гласът на Джейкъб утихна. Задъвках нокътя на палеца си, опитвайки се да разгада изразението на Едуард.

— Благодаря ти — отвърна Едуард.

След това Джейкъб каза нещо, от което по лицето на Едуард пробяга изненада.

— Всъщност смятах да отида сам — каза той в отговор на неочаквания въпрос. — И да я оставя при останалите.

Гласът на Джейкъб се извиси с една октава и ми се стори, че се опитва да убеди Едуард в нещо.

— Ще се опитам да погледна обективно — обеща Едуард. — Толкова обективно, колкото мога.

Паузата този път беше по-кратка.

— Тази идея не е никак лоша. Кога?... Не, устройва ме. И без това бих искал да мога лично да проследя миризмата. Десет минути... Разбира се — каза той, а после ми протегна слушалката. — Бела?

Поех я бавно, напълно объркана.

— Какво беше всичко това? — попитах раздразнено. Знаех, че е незряло, но се чувствах изолирана.

— Май временно прекратяваме огъня. Хей, ще ми направиш ли една услуга — предложи той. — Постарай се да убедиш твоя

кръвопиец, че най-безопасното място за теб сега — особено когато пътува — е в резервата. Ще сме в състояние да се справим с всичко.

— Това ли се опитваше да го убедиш?

— Да. Съвсем логично е. Чарли вероятно също ще е по-добре при нас. Доколкото е възможно.

— Накарай Били да съдейства — съгласих се. Ужасно ми беше неприятно, че Чарли попада в мерника, който като че ли постоянно бе насочен към мен. — И какво друго?

— Ще преразгледаме условията, за да можем да уловим всеки, който се окаже твърде близо до Форкс. Не съм сигурен, че Сам ще се съгласи, но докато успеем да го убедим, аз ще наглеждам нещата.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Че ако видиш около къщата ти да тича вълк, гледай да не го застреляш.

— Естествено, че няма. Но не бива да предприемаш нищо... рисковано.

Той изсумтя.

— Не бъди глупава. Мога да се грижа за себе си.

Въздъгнах.

— Освен това се опитах да го убедя да те пусне да дойдеш. Но е предубеден и не му позволявай да ти надрънка разни глупости, че не било безопасно. Знае чудесно, че тук няма да ти се случи нищо.

— Ще го имам предвид.

— Ще се видим след няколко минути — каза той.

— Тук ли идваш?

— Аха. Искам да подуша миризмата на госта ти, за да можем да го проследим, когато се върне.

— Джейк, никак не ми харесва идеята да преследваш...

— О, моля те, Бела — прекъсна ме той. После се разсмя и затвори.

ДЕСЕТА ГЛАВА

МИРИЗМА

Ситуацията беше безкрайно нелепа. Защо, за Бога, беше нужно Едуард да си тръгне, за да може Джейкъб да дойде? Не можехме ли да превъзмогнем подобно детинско поведение?

— Не че изпитвам лична враждебност към него, Бела, просто и за двама ни ще е по-лесно — обясни ми той на вратата. — Няма да се отдалечавам. Ще бъдеш в безопасност.

— Не се тревожа за *това*.

Той се усмихна, а после в очите му се появи някакъв лукав блясък. Придърпа ме към себе си и зарови лице в косите ми. Усещах как хладният му дъх облъхва кичурите ми. Цялата настръхнах.

— Веднага се връщам — каза той, а после се разсмя на глас, сякаш току-що му бях разказала виц.

— Какво е толкова смешно?

Но той само се ухили и хукна към дърветата, без да ми отговори.

Мърморейки на себе си, отидох да почистя в кухнята. Преди да успея да напълня мивката с вода, на вратата се позвъни. Трудно ми беше да свикна с мисълта, че Джейкъб беше много по-бърз без колата си. Че всички бяха толкова по-бързи от мен...

— Влизай, Джейк! — извиках.

Бях се съсредоточила върху пускането на чиниите в сапунената вода, забравила колко безшумно се придвижва напоследък. Подскочих, когато гласът му прозвуча точно зад мен.

— Редно ли е да оставяш вратата незаключена? О, извинявай!

Цялата се оплисках със сапунена вода.

— Не ме тревожат тези, които биха се отказали пред заключена врата — отвърнах, докато бършех ризата си с кърпата за чинии.

— Права си — съгласи се той.

Обърнах се да го изгледам с критични очи.

— Наистина ли е невъзможно да носиш дрехи, Джейкъб? — попитах. За пореден път беше гол до кръста, облечен единствено със

стари срязани дънки. Тайно се чудех дали просто не се е възгордял с новите си мускули и затова не желае да ги прикрива с нищо. Признавам, че изглеждаше впечатляващо, но не го бях считала за суетен. — Знам, че вече не ти става студено, но все пак.

Той прокара ръка през мократа си коса, която падаше в очите му.

— Просто е по-лесно — обясни той.

— Кое е по-лесно?

Той се усмихна снизходително.

— Достатъчно ми е досадно да си мъкна панталоните постоянно, камо ли пък пълен тоалет. Да не би да ти приличам на товарно муле?

Намръщих се.

— За какво говориш, Джейкъб?

Изражението му показваше превъзходство, все едно не разбирах нещо напълно очевидно.

— Дрехите ми нито изчезват, нито се появяват като по чудо, когато се трансформирам — трябва да ги мъкна със себе си, докато тичам. Така че извини ме, че се опитвам да сведа багажа си до минимум.

Изчервих се.

— Май не се бях сетила за това — смънках.

Той се разсмя и посочи черната кожена корда, тъничка като вълнен конец, увита три пъти под левия му прасец като верижка за глезен. До този момент не бях забелязала, че и стъпалата му са боси.

— Това не е просто модна приумица — гадно е да носиш дънки между зъбите.

Не знаех какво да отговоря. Той се ухили.

— Притеснява ли те, че съм полугол?

— Не.

Той отново се разсмя и аз му обърнах гръб, за да си довърша чиниите. Надявах се да е разбрал, че изчервяването ми се дължи на смущението от собствената ми глупост и няма нищо общо с въпроса му.

— Е, предполагам, няма да е зле вече да се захващам за работа — той въздъхна. — Не бих искал да му давам повод да смята, че лентяйствам.

— Джейкъб, не е твоя работа...

Той вдигна ръка, за да ме прекъсне.

— Работа на доброволни начала. Така, къде е най-силна миризмата на нарушителя?

— Май в стаята ми.

Очите му се присвиха. Напрегна се, точно като Едуард.

— Трябва ми само минутка.

Методично затърках чинията. Единственият звук беше скърцането на влакната на четката по порцелана, отново и отново. Заслушах се за някакъв звук отгоре, проскърцване на дъска, изщракване на брава. Но не чувах нищо. После осъзнах, че вече твърде дълго мия една и съща чиния, и се концентрирах върху задачата си.

— Уф! — обади се Джейкъб на сантиметри от гърба ми и аз отново подскочих.

— За Бога, Джейкъб, престани!

— Извинявай. Дай — той пое кърпата и попи новата локва. — Ще ти се реванширам. Ти мий, аз ще плакна и ще подсушавам.

— Добре — подадох му чинията.

— Е, миризмата се долавяше съвсем ясно. Между другото, стаята ти вони.

— Ще си купя ароматизатор.

Той се засмя.

В продължение на няколко минути аз миех, а той подсушаваше в уютно мълчание.

— Може ли да те питам нещо?

Подадох му още една чиния.

— Зависи какво искаш да знаеш.

— Не че се правя на идиот или нещо такова — любопитно ми е, съвсем искрено — увери ме той.

— Добре де. Питай.

Той млъкна за миг.

— Какво е усещането — гаджето ти да е вампир?

Завъртях очи.

— Велико.

— Сериозно те питам. Идеята не те ли притеснява, не те ли отвращава понякога?

— Никога.

Той млъкна и посегна към купата в ръцете ми. Погледнах към лицето му — беше се намръщил, а долната му устна бе издадена

напред.

— Нещо друго? — попитах.

Той отново сбърчи нос.

— Ами... чудех се... дали... нали се сещаш, дали двамата се целувате?

Разсмях се.

— Да.

Той потръпна.

— Уф!

— Всеки с вкуса си — измърморих.

— Не те ли притесняват кучешките зъби?

Цапнах го поръката, оплисквайки го с мръсна вода.

— Я млъквай, Джейкъб! Много добре знаеш, че няма такива.

— Доста се доближава — смънка той.

Стиснах зъби и затърках един нож за обезкостяване с повече усърдие, отколкото бе необходимо.

— Може ли още един въпрос? — попита той тихо, когато му подадох ножа. — От чисто любопитство.

— Добре — троснах се.

Той започна да върти ножа между пръстите си под водната струя. Когато проговори, гласът му бе едва доловим шепот.

— Каза, че след няколко седмици... Кога точно...? — не успя да довърши.

— След дипломирането — прошепнах, наблюдавайки зорко лицето му. Дали нямаше пак да избухне?

— Толкова скоро — прошепна той, а очите му се затвориха. Не беше въпрос. Прозвуча като ридание. Мускулите на ръцете му се стегнаха и раменете му се сковаха.

— Оу! — изкрещя внезапно. В стаята бе станало толкова тихо, че при този вик подскочих една педя във въздуха.

Дясната му ръка се бе свила на юмрук около острието на ножа — той я разгъна и ножът изтрака върху плота. През цялата му длан минаваше дълъг, дълбок разрез. Кръвта зашуртя по пръстите му и закапа по пода.

— По дяволите! Ох! — измрънка той.

Главата ми се завъртя, а стомахът ми се сви. Хванах се за плота с една ръка, поех си дълбоко въздух през устата и се усилих да се

овладея, за да се погрижа за него.

— О, не, Джейкъб! О, дявол да го вземе! Ето, увий това около ръката си! — бутнах кърпата към него и посегнах към ръката му. Той се дръпна.

— Нищо ми няма, Бела, не се тревожи.

Стаята започна да се замъглява по ръбовете.

Отново поех дълбоко въздух.

— Да не се тревожа ли?! Та ти си срязва ръката наполовина!

Така и не взе кърпата, която бутнах към него. Пъхна ръката си под кранчето и остави струята да облее раната. Водата потече червена. Главата ми се завъртя.

— Бела — обади се той.

Извърнах поглед от раната и го погледнах в лицето. Беше се намръщил, но изражението му бе спокойно.

— Какво?

— Имаш вид сякаш всеки момент ще припаднеш, а и си на път да си отхапеш устната. Престани! Успокой се. Дишай. Нищо ми няма.

Задишах малко по-равномерно, а зъбите ми отпуснаха долната устна.

— Не се прави на смел.

Той ме погледна с досада.

— Да вървим! Ще те накарам до спешното — бях почти сигурна, че съм в състояние да карам. Поне стените вече стояха стабилно.

— Няма нужда — Джейк спря водата и дръпна кърпата от ръката ми. Усука я хлабаво около дланта си.

— Чакай — възразих. — Дай да погледна — стиснах още по-силно плота, за да запазя равновесие, в случай че гледката на раната отново ме зашемети.

— Да не би да имаш някакво медицинско образование, за което си забравила да споменеш?

— Искам да преценя дали да направя сцена, че задължително трябва да идем до болницата.

Той направи физиономия на престорен ужас.

— О, моля те, без сцени!

— Ако не ми дадеш да ти видя ръката, сцената ти е гарантирана.

Той вдиша дълбоко, след това рязко издиша.

— Хубаво.

Разви кърпата и когато се пресегнах да я взема, положи ръката си в моята.

Трябваха ми няколко секунди. Дори я обърнах, макар да бях сигурна, че си беше порязал дланта. После отново я завъртях с дланта нагоре и най-после схванах, че тъмнорозовата, набръчкана линия бе единствената следа от раната.

— Но... ти кървеше... толкова силно.

Той си дръпна ръката, а очите му ме гледаха твърдо и сериозно.

— Бързо оздравявам.

— Меко казано — смънках.

Та нали видях съвсем ясно дългия прорез, видях кръвта, която се лееше в мивката. Миризмата ѝ на сол и на ръжда почти ме бе накарала да загубя съзнание. Мислех, че ще се наложат шевове. Би трябвало да са нужни дни, преди да хване коричка, и още седмици, преди да избледнее до лъскавия розов белег, който се очертаваше върху кожата му в момента.

Той изви уста в половинчата усмивка и тупна гърдите си с юмрук.

— Върколак, нали помниш?

Очите му задържаха моите в продължение на един безкраен миг.

— Вярно — обадох се накрая.

Той се разсмя на изражението ми.

— Нали съм ти казвал за това? Сама видя белега на Пол.

Тръснах глава, за да я избистря.

— Малко по-различно е, когато лично наблюдаваш развоя на събитията.

Наведох се и изрових белината от шкафа под мивката. После изсипах малко върху един парцал и започнах да търкам пода. Изгарящата миризма разсея и последните остатъци от мъгла в главата ми.

— Дай аз да почистя — предложи Джейкъб.

— Започнах вече. Би ли метнал кърпата в пералнята?

Когато се уверих, че подът не мирише на нищо друго, освен на белина, се изправих и облях и дясната част на мивката с белината. След това отидох до мокрото помещение и излях една чашка в пералнята, преди да я включа. Джейкъб ме наблюдаваше с неодобрително изражение.

— Да не би да страдаш от някаква мания? — попита той, когато приключих.

Хм! Може би. Но поне този път си имах извинение.

— В тази къща сме малко чувствителни на тема кръв. Сигурна съм, че разбираш защо.

— О! — каза той и отново сбръчка нос.

— Защо да не го улесня? И без това му е достатъчно трудно.

— Разбира се, разбира се. Защо не?

Дръпнах запушалката и оставих мръсната вода да изтече.

— Може ли да те попитам нещо, Бела?

Въздъгнах.

— Какво е усещането най-добрият ти приятел да е върколак?

Въпросът ме свари неподготвена. Разсмях се с глас.

— Не те ли отвращава? — настоя той, преди да успея да отговоря.

— Не. Когато върколакът се държи добре — уточних, — е направо велико.

Той се ухили широко, а зъбите му лъснаха на фона на червеникавата кожа.

— Благодаря ти, Бела — каза той, след което ме дръпна за ръката и ме смачка в една от своите чупещи костите прегръдки.

Преди още да реагирам, той отпусна ръце и отстъпи назад.

— Уф! — възкликна и носът му се набръчка. — Косата ти воня по-зле и от стаята ти.

— Съжалявам — измънках. Внезапно разбрах защо се бе смял Едуард, след като дълго бе дишал в косата ми.

— Един от многото рискове при общуване с вампири — отбеляза Джейкъб, вдигайки рамене. — Кара те да миришеш лошо. Сравнително незначителен риск.

Изгледах го кисело.

— Само на теб ти мириша лошо, Джейк.

Той се ухили.

— Ще се видим скоро, Белс.

— Тръгваш ли?

— Чака ме да си тръгна. Чувам го как обикаля отвън.

— О!

— Ще мина отзад — каза, но след това спря. — Я чакай малко — хей, мислиш ли, че би могла да дойдеш до Ла Пуш довечера? Ще правим купон на открито, с огън. Емили ще е там, а ще можеш да се запознаеш и с Ким... А знам, че и Куил иска да те види. Стана му малко криво, че разбра преди него самия.

Усмигнах се. Представях си как се е подразнил Куил — малката приятелка на Джейкъб се сдушила с върколаците, докато той самият е в неведение. Но след това въздъхнах.

— Ами, Джейк, не съм сигурна. Нали разбираш, в момента е малко напрегнато...

— Хайде де, да не мислиш, че някой би могъл да се промъкне покрай всичките... всички нас?

Настъпи странна пауза, след като заекна към края на въпроса. Зачудих се дали му е трудно да изговори на глас думата *върколак*, както аз често се затруднявах с *вампири*.

Големите му черни очи ме гледаха с неподправена молба.

— Ще питам — отвърнах несигурно.

Той издаде някакъв гърлен звук.

— Да не би вече да ти е и надзирател? Знаеш ли, миналата седмица четох една статия във вестника за нездрави взаимоотношения, в които единият прекомерно контролира другия, и...

— Добре! — прекъснах го, а после бутнах ръката му. — Време е върколакът да се измита!

Той се ухили.

— Чао, Белс! Да не забравиш да *поискаш разрешение*.

Той изскочи през задната врата, преди да успея да го замеря с нещо. Изръмжах нечленоразделно в празната стая.

Само секунди по-късно Едуард бавно влезе в кухнята с дъждовни капки, блеснали като диаманти в бронзовата му коса. Очите му бяха напрегнати.

— Вие двамата, да не би да се скарахте? — попита той.

— Едуард! — пропях и се хвърлих към него.

— Здравей — разсмя се той и ме обгърна с ръце. — Да не се опитваш да отвлечеш вниманието ми? Защото се получава.

— Не, не съм се карала с Джейкъб. Поне не много. Защо?

— Просто се чудех защо си го наръгала. Не че възразявам — той посочи с брадичка ножа върху плота.

— По дяволите! Мислех, че съм прибрала всичко.

Откъснах се от него и изтичах да пусна ножа в мивката, преди да го заляя с белина.

— Не съм го наръгала — заобяснявах междувременно. — Той просто забрави, че стиска нож.

Едуард се подсмихна.

— Явно не е било толкова забавно, колкото си го представях.

— Я се дръж възпитано!

Той извади един голям пощенски плик от джоба на якето си и го подхвърли върху плота.

— Взех ти пощата.

— Нещо приятно?

— Според мен да.

Беше го свил наполовина. Разгънах го, изненадана от тежестта на скъпата хартия, и прочетох адреса на подателя.

— Дартмут? Това някаква шега ли е?

— Сигурен съм, че е писмо за прием. Изглежда досущ като моето.

— Мили боже! Едуард, какво си направил?

— Изпратих ти документите, нищо повече.

— Може и да не ставам за Дартмут, но не съм чак толкова глупава, че да ти *повярвам*.

— Дартмут обаче май смята, че ставаш за Дартмут.

Поех си дълбоко въздух и бавно отброих до десет.

— Това е изключително щедро от тяхна страна — казах накрая. — Обаче, независимо дали са ме приели, или не, остава малкият проблем с таксата. Не мога да си я позволя и няма да ти разреша да хвърлиш на вятъра пари, колкото за нов спортен автомобил, само и само за да се преструвам, че догодина ще уча в Дартмут.

— Не ми трябва нов спортен автомобил. И не е нужно да се преструваш, каквото и да било — прошепна той. — Една година в колежа няма да те убие. Може даже да ти хареса. Помисли си само, Бела. Помисли си колко ще се зарадват Чарли и Рене...

Каdifеният му глас обрисова картината в главата ми, преди да успея да я блокирам. Естествено, Чарли щеше да се пръсне от гордост — и нито един жител на градчето Форкс нямаше да успее да се спаси от изблиците на възторга му. А Рене щеше да пощурее от радост при

този успех — и веднага да се закълне, че изобщо не е изненадана...
Опитах се да изтикам образа от съзнанието си.

— Едуард, аз се притеснявам дали ще доживея до дипломирането, какво остава до лятото или идната есен.

Той отново ме прегърна.

— Никой няма да ти стори нищо лошо. Разполагаш с цялото време на света.

Въздъгнах.

— Утре изпращам съдържанието на банковата си сметка в Аляска. Само това ми е нужно за алиби. Достатъчно е далече, за да не ме чакат да се върна поне до Коледа. А съм сигурна, че и тогава ще измисля някакво правдоподобно извинение. Знаеш ли — подкачих го нерешително, — цялата тази потайност и лъжи малко ме тормозят.

Лицето му се изопна.

— По-нататък става по-лесно. След няколко десетилетия всичките ти познати вече ще са мъртви. И проблемът ще се разреши от само себе си.

Трепнах.

— Извинявай, това беше малко грубо.

Сведох поглед към големия бял плик, без изобщо да го виждам.

— Но все пак вярно.

— Ако разреши проблема, пред който сме изправени, независимо какъв е той, би ли обмислила варианта да изчакаш?

— Не.

— Вечно твърдоглава.

— Да.

Пералнята издумка и спря със стържение.

— Глупава ламарина — измърморих и се отлепих от него. Преместих единствената кърпа, която бе нарушила баланса на иначе празната машина, и я включих отново.

— Това ми напомня нещо — казах. — Би ли попитал Алис какво е направила с нещата ми, когато е подреждала стаята ми? Не мога да ги намеря никъде.

Той ме погледна объркано.

— Алис ти е подреждала стаята?

— Ами да, предполагам това е искала да направи. Когато е дошла да ми вземе пижамата и възглавницата, и другите неща за

пленничеството — изглеждах го свирепо за миг. — Взела е всичко, което беше извън дрешника — ризи, чорапи, и нямам представа къде ги е натикала.

Той продължи да ме гледа объркано още секунда, после внезапно застина.

— Кога разбра, че ти липсват вещите?

— Когато се прибрах от фалшивото гости. Защо?

— Едва ли Алис е взела каквото и да било. Нито дрехите, нито възглавницата. Всичко взето е било носено... или докосвано... или си спала върху него, така ли?

— Да. Какво има, Едуард?

Изражението му съвсем се напрегна.

— Все неща, които са поели миризмата ти.

— О!

В продължение на една дълга минута се гледахме един друг.

— Посетителят — измънках.

— Събирал е следи... доказателства. За да докаже, че те е открил?

— Защо? — прошепнах.

— Не знам. Но, кълна се, Бела, че *ще* разбере. Кълна се.

— Знам, че ще разбереш — казах, облягайки глава на гърдите му.

В същия момент усетих телефонът му да вибрира в джоба на якето му.

Той го измъкна и погледна номера.

— Точно човекът, с когото искам да говоря — каза тихо, после бутна капачето. — Карлайл, аз... — млъкна и се заслуша, лицето му стана съсредоточено и изопнато. — Ще проверя. Слушай...

Заобяснява за липсващите ми вещи, но доколкото успях да доловя, Карлайл май нямаше идея какво може да се случва.

— Може би ще отида... — каза Едуард, но не довърши, когато очите му се отклониха към мен. — Може би не. Не пускай Емет сам, нали знаеш какъв става. Поне помоли Алис да наглежда нещата. Ще го измислим по-късно.

Той затвори рязко телефона.

— Къде е вестникът? — попита.

— Ами, не съм сигурна. Защо?

— Искам да погледна нещо. Чарли дали не го е хвърлил?

— Възможно е...

Той изчезна.

Върна се след половин секунда с нови бисери в косите и мокър вестник в ръката. Разгърна го върху масата и очите му припряно пробягаха по заглавията. Приведе се над страниците, съсредоточен върху някаква статия, а пръстите му следяха частите, които го бяха заинтригували.

— Карлайл е прав... да... много са немарливи. Млади и полудели? Или се стремят към саморазрушение? — промърмори сам на себе си.

Приближих се да надникна над рамото му. Заглавието на „Сиатъл Таймс“ гласеше:

„ЕПИДЕМИЯТА ОТ УБИЙСТВА ПРОДЪЛЖАВА — ПОЛИЦИЯТА НЕ РАЗПОЛАГА С НОВИ СЛЕДИ.“

Статията беше почти същата като онази, която бе разтревожила Чарли преди няколко седмици — вихър от насилие, което тласкаше Сиатъл все по-напред в списъка на опасните градове в страната. Но по нещо се различаваше. Цифрите бяха далеч по-големи.

— Става все по-зле — прошепнах.

Той се намръщи.

— Пълна липса на контрол. Това не може да е дело на *един-единствен* новороден вампир. Какво става там? Сякаш изобщо не са чували за Волтури. Което е възможно. Ако никой не им е обяснил правилата... но тогава кой ги създава?

— Волтури ли? — повторих разтреперана.

— Обикновено точно такова поведение се стараят да изкореняват — безсмъртни, които заплашват да разкрият съществуването ни. Съвсем наскоро, преди няколко години, разчистиха подобна ситуация в Атланта, а там нещата далеч не бяха толкова зле. Скоро ще се намесят, съвсем скоро, освен ако не открием начин да успокоим нещата. Определено предпочитам да не идват до Сиатъл точно сега. Ако се окажат така близо... нищо чудно да решат да проверят и теб.

Съвсем се разтреперих.

— А какво бихме могли да направим?

— Ще трябва да разузнаем, преди да вземем решение. Може би, ако успеем да говорим с младите, да им обясним правилата, ситуацията ще се разреши по мирен начин — той се намръщи, като че ли не смяташе, че шансовете са особено големи. — Ще изчакаме, докато Алис разбере какво се случва... Не бихме искали да се намесваме, освен ако не стане крайно необходимо. Хубавото е, че си имаме Джаспър — добави той почти на себе си. — Ако ще си имаме работа с новородени, ще ни бъде от полза.

— Джаспър ли? Защо?

Едуард се усмихна мрачно.

— Джаспър е специалист по млади вампири.

— Как така специалист?

— Ще трябва да попиташ него, историята е доста заплетена.

— Каква бъркотия — смънках.

— Така изглежда, нали? Сякаш напоследък проблемите ни връхлитат от всички страни — той въздъхна. — Не ти ли хрумва понякога, че животът ти щеше да е по-лесен, ако не обичаше мен?

— Може би. Но пък нямаше да струва особено.

— За мен — поправи ме той тихичко. — А сега, предполагам — продължи той с кисела усмивка, — искаш да ме питаш нещо?

Зяпнах го учудено.

— Така ли?

— А може би не — той се усмихна. — Останах с впечатлението, че си обещава да ме помолиш за разрешение да посетиш някакво върколашко соаре довечера.

— Пак ли си подслушвал?

Усмихна се още по-широко.

— Само малко, съвсем накрая.

— Е, и без това няхах намерение да те питам. Реших, че си под достатъчно напрежение.

Той сложи ръка под брадичката ми и повдигна лицето ми така, че да ме погледне в очите.

— Искаш ли да отидеш?

— Не е толкова важно. Не се притеснявай.

— Не е нужно да искаш разрешението ми, Бела. Аз не съм ти баща, слава Богу. Но може би е редно да попиташ Чарли.

— Знаеш, че Чарли ще ме пусне.

— Права си, имам доста ясна представа за вероятния му отговор.

Загледах го съсредоточено, опитвайки се да проумея какво иска, а също и да изтикам от ума си копнежа да отида до Ла Пуш, за да не се повлияя от собствените си желания. Глупаво беше да искам да съм сред група едри, щурави момчета вълци точно сега, когато се случваха толкова страшни и необясними неща. Естествено, *именно* затова исках да отида. Исках да избягам от смъртната заплаха поне за няколко часа... Да бъда онази незряла, безразсъдна Бела, която можеше да се посмее с Джейкъб, пък било то съвсем за кратко. Но това нямаше значение.

— Бела — започна Едуард, — казах ти, че ще проявя здрав разум и ще се доверя на преценката ти. И говорех сериозно. Ако се доверяваш на върколаците, тогава няма да се тревожа.

— Еха! — казах точно както предната вечер.

— А Джейкъб е прав поне за едно нещо — глутница върколаци би трябвало да е достатъчна да опази дори и теб за една вечер.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. Само...

Напрегнах се за следващите му думи.

— Надявам се, нямаш нищо против да вземем някои предпазни мерки? Например да ми позволиш да те закарам до границата. И да вземеш телефон, за да знам кога да дойда да те посрещна?

— Това ми звучи... съвсем разумно.

— Чудесно.

Той ми се усмихна и действително не видях и следа от опасения в приличащите на скъпоценни камъни очи.

Чарли не изненада никого с щедро то позволение да отида в Ла Пуш на купон на открито. Джейкъб изкукурига с неприкрит възторг, когато му се обадох да му съобщя новината, и с готовност прие предпазните мерки на Едуард. Обеща да ни посрещне на границата между двете територии точно в шест.

Бях решила, след кратък вътрешен дебат, че няма да си продавам мотора. Щях да го закарам обратно в Ла Пуш, където си му беше мястото, и когато вече няхах нужда от него... ами, тогава щях да

настоявам Джейкъб да получи някакво възмездие за труда си. Можеше да го продаде или да го подари на приятел. За мен беше без значение.

А тази вечер ми се струваше подходяща да го върна в гаража на Джейк. Настроението ми бе така мрачно напоследък, че възприемах всеки ден като последен шанс. Нямах време да отлагам каквито и да било задачи, колкото и маловажни да бяха.

Едуард само кимна, когато обясних какво искам, но ми се стори, че зърнах някакво ужасено изражение в очите му. Стана ми ясно, че представата за моя милост върху мотоциклет му беше точно толкова неприятна, колкото и на Чарли.

Последвах го до къщата му, отзад до гаража, където бях оставила мотора. Едва когато спрях пикапа и излязох, разбрах, че този път ужасът ми вероятно не е свързан с моята безопасност.

Малкият ми античен мотор бе напълно потънал в сянката на друго превозно средство. Да го нарека мотор ми се струваше крайно несправедливо, изобщо не изглеждаше от едно семейство с моята внезапно овехтяла собственост.

Беше огромен, лъскав и сребрист и, дори съвсем неподвижен, изглеждаше ужасно бърз.

— Какво е *това*?

— Нищо — измърмори Едуард.

— Не *изглежда* като нищо.

Изражението му беше умишлено небрежно — явно бе твърдо решен да омаловажи ситуацията.

— Ами, не знаех дали ще простиш на приятеля си, или пък той на теб, и се чудех дали въпреки това няма да искаш да си караш мотора. Изглежда, ти беше приятно. Реших, че мога да те придружавам, стига да искаш — той сви рамене.

Зяпнах прекрасната машина. До нея моят мотор приличаше на счупен велосипед. Заля ме внезапна вълна на тъга, когато ми хрумна, че това бе нелоша аналогия за това как изглеждам аз редом до Едуард.

— Не бих могла да поддържам твоята скорост — прошепнах.

Той сложи ръка под брадичката ми и повдигна лицето ми, за да ме погледне в очите. С единия си пръст се опита да дръпне нагоре ъгълчето на устата ми.

— Аз щях да поддържам твоята скорост, Бела.

— Така нямаше да ти е особено забавно.

— Напротив, нали ще сме заедно.

Прехапах устна и се опитах да си го представя.

— Едуард, ако ти хрумнеше, че карам твърде бързо или че губя контрол над мотора, или нещо такова, какво щеше да направиш?

Той се поколеба, очевидно търсейки правилния отговор. Знаех каква е истината: щеше да намери начин да ме спаси, преди да падна.

Но той се усмихна. Като че ли без усилие, с изключение на съвсем лекото отбранително присвиване на очите.

— Това е нещо, което правиш с Джейкъб. Сега разбирам.

— Просто защото, ами, него не го забавям чак толкова, нали разбираш. Предполагам бих могла да пробвам...

Изглеждах нерешително сребристия мотор.

— Не се тревожи — каза Едуард и се разсмя. — Забелязах, че Джаспър го оглежда. Може би е време да открие нов начин за придвижване. В крайна сметка Алис си има поршето.

— Едуард, аз...

Той ме прекъсна с целувка.

— Казах да не се тревожиш. Но би ли ми направила една услуга?

— Каквото искаш — обещах веднага.

Той пусна ръцете ми и се наведе над огромния мотор, за да извади нещо, което бе напъхал отзад.

Измъкна някакъв черен, безформен предмет заедно с един червен, който лесно разпознах.

— Моля те? — помоли ме той, пускайки онази крива усмивка, която винаги разбиваше съпротивата ми.

Поех червената каска и я претеглих в ръце.

— Ще изглеждам ужасно глупаво.

— Не, ще изглеждаш благоразумна. Достатъчно благоразумна, за да не се нараниш — той преметна през ръката си черния предмет, който така и не разпознах, и пое лицето ми в шепите си. — В момента между дланите ми има неща, без които не мога да живея. Би могла да се погрижиш за тях.

— Добре, хубаво. А какво е другото? — попитах подозрително.

Той се разсмя и разгъна някакво подплатено яке.

— Моторджийско яке. Чувал съм, че охлузванията от асфалта са много неприятни, не че знам от първа ръка.

Разпери го пред мен. С дълбока въздишка отметнах коси и нахлузих каската върху главата си. След това напъхах ръце в ръкавите на якето. Той дръпна ципа с играеща в ъгълчетата на устата му усмивка и направи крачка назад.

Чувствах се огромна.

— Кажи честно, много отвратително ли изглеждам?

Той направи още една крачка назад и сви устни.

— Толкова ли е зле? — промърморих.

— Не, не, Бела. Всъщност... — като че ли не можеше да намери правилната дума. — Изглеждаш... секси.

Разсмях се с глас.

— Да, бе.

— Много секси, наистина.

— Казваш го само за да го нося — отбелязах. — Но нищо. Прав си, по-благоразумно е.

Той ме прегърна и ме притисна до гърдите си.

— Какво си глупаче. Предполагам това е част от чара ти. Но, признавам, тази каска си има своите недостатъци.

След което я смъкна от главата ми, за да ме целуне.

Когато малко по-късно потеглихме за Ла Пуш, осъзнах, че тази безпрецедентна ситуация ми се струва странно позната. Нужни ми бяха няколко минути, за да определя откъде идва усещането за дежавю.

— Знаеш ли какво ми напомня това? — попитах. — За времето, когато бях малка и Рене ме предаваше на Чарли за през лятото. Чувствам се сякаш съм на седем.

Едуард се засмя.

Реших да не отбелязвам гласно, че основната разлика между двата случая бе, че Рене и Чарли бяха в далеч по-добри отношения.

Горе-долу по средата на пътя до Ла Пуш, след поредния завой, видяхме Джейкъб, облегат на червения фолксваген, който сам си бе направил от отделни части. Сдържаната му физиономия се разтопи в усмивка, когато му помахаш от предната седалка.

Едуард паркира волвото на двадесетина метра разстояние.

— Обади ми се, когато решиш да се прибиращ — каза той. — Ще те чакам тук.

— Няма да закъснявам — обещах.

Едуард измъкна мотора и новите ми придобивки от багажника на колата си — доста се бях впечатлила, когато успя да натика всичко вътре. Но когато си достатъчно силен, за да повдигаш микробуси, явно не е особено трудно да се справиш с малки мотоциклети.

Джейкъб наблюдаваше, очевидно без намерение да се приближава, усмивката му се бе стопила, а тъмните му очи бяха непроницаеми.

Пъхнах каската под мишница и метнах якето върху седалката.

— Ще се справиш ли? — попита ме Едуард.

— Няма проблеми — уверих го.

Той въздъхна и се приведе към мен. Извърнах лице нагоре, за да си получа кратката целувка за довиждане, но Едуард ме изненада, прегърна ме силно и ме целуна със същия ентусиазъм, който бе проявил и в гаража — пак започнах да се задъхвам.

Той се разсмя тихичко на нещо, след това ме пусна.

— Довиждане — каза. — Наистина много те харесвам с якето.

Докато се извъръщах, ми се стори, че зървам в очите му нещо, което не искаше да забележа. Не можах да преценя със сигурност какво е. Тревога може би. За секунда си помислих, че е паника. Но вероятно, както винаги, правех от мухата слон.

Усещах погледа му върху гърба си, докато бутах мотора към невидимата граница на споразумението между вампири и върколаци, за да пресрещна Джейкъб.

— Какво значи това? — подвикна ми той предпазливо, оглеждайки мотора със странно изражение.

— Реших, че е редно да го върна, където му е мястото — казах.

Той се замисли за секунда, после върху лицето му се разстла широка усмивка.

Разбрах точно кога навлизам в територията на върколаците, защото Джейкъб се откъсна от колата и затича към мен, покривайки разстоянието с три дълги крачки. Дръпна мотора от мен, постави го на стойката му и ме сграбчи в една от своите мечешки прегръдки.

Чух двигателя на волвото да изръмжава и се опитах да се освободя.

— Престани, Джейк! — изохках задъхано.

Той се разсмя и ме пусна. Обърнах се да помахам за довиждане, но сребристата кола вече изчезваше зад завоя.

— Браво на теб — казах с леко кисел тон.

Очите му се разшириха в престорена невинност.

— Какво?

— Държи се дяволски мило при цялата тази ситуация. Няма нужда да си насилваш късмета.

Той се разсмя отново, още по-силно — думите ми очевидно му се сториха изключително забавни. Положих усилие да схвана шегата му, докато той заобикаляше фолксвагена, за да ми отвори вратата.

— Бела — каза той накрая, все още през смях, докато затваряше вратата зад мен, — не можеш да насилваш нещо, което не притежаваш.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЛЕГЕНДИ

— Ще го ядеш ли този кренвирш? — обърна се Пол към Джейкъб, впил очи в последното останало късче от огромното количество храна, което бяха погълнали върколаците.

Джейкъб се облегна на коленете ми и се заигра с кренвирша, който бе набол на изправена телена закачалка, пламъците в периферията на огъня ближеха тупналата му кожичка. Въздъхна тежко и се потупа по корема. Невероятно, но коремът му бе все така плосък, макар че след десетия му хотдог се отказах да ги броя. Да не споменавам огромния плик с чипс и двулитровата бутилка безалкохолна бира.

— Май да — каза Джейк бавно. — Така съм се натъпкал, че съм на път да повърна, но *мисля*, че ще успея да го сместя. Но пък няма да успея да се насладя на вкуса му — той отново въздъхна тъжно.

И макар Пол да бе изял поне колкото Джейкъб, той се навъси и стисна ръце в юмруци.

— Стига де! — разсмя се Джейкъб. — Шегувам се, Пол. Ето.

Той метна саморъчно направения шиш към отсрещната страна на кръга. Очаквах да падне в пясъка с кренвирша надолу, но Пол с лекота улови правилния му край.

Ако продължавах да общувам само и единствено с изключително ловки хора, щях да развия комплекс за малоценност.

— Благодаря, човече — каза Пол, вече преодолял краткия си пристъп на ярост.

Огънят пукаше и се разстилаше все по-ниско върху пясъка. Внезапно изригна кълбо от искри, яркооранжеви на фона на черното небе. Странна работа, въобще не бях усетила кога е залязло слънцето. За първи път се зачудих колко ли е часът. Напълно бях изгубила представа за времето.

Бе по-лесно да съм сред приятелите си куилеути, отколкото бях очаквала.

Преди това двамата с Джейкъб закарахме мотора в гаража, където той унило призна, че каската е нелоша идея. Съжаляваше, че не се беше сетил сам. Бях започнала да се тревожа как ще се появи с него край огъня. Дали върколаците не ме считаха за предател? Дали нямаше да се ядосат на Джейкъб, че ме е поканил? Нямаше ли да проваля купона?

Но когато Джейкъб ме издърпа от гората на уреченото място на ръба на скалата, където огънят вече гореше, по-ярък от забуленото в облаци слънце, ме посрещнаха съвсем дружелюбно и непринудено.

— Хей, вампирката! — бе подвикнал високо Ембри.

Куил скочи да плесне разперената ми длан и да ме целуне по бузата, а Емили стисна ръката ми, когато седнахме на хладната земя до нея и Сам.

Като се изключат няколко шеговити подмятания — предимно от страна на Пол, че трябва да насоча вампирската воня по посока на вятъра — отношението им бе като към една от тях.

А не присъстваха само хлапета. Били беше там, количката му беше разположена начело на огъня. До него, на съваем градински стол, доста крехък на вид, седеше древният, белокос дядо на Куил, Стария Куил. Сю Клиъруотър, вдовицата на приятеля на Чарли Хари, бе разположила стола си от другата му страна, а децата ѝ — Лия и Сет също бяха тук, седяха на земята като останалите. Това ме изненада, но явно и тримата вече бяха посветени в тайната. От тона, с който Били и Стария Куил говореха на Сю, ми се стори, че е поела мястото на Хари в съвета. Дали това автоматично превръщаше децата ѝ в членове на най-тайното общество на Ла Пуш?

Питах се колко ли е ужасно за Лия, да седи точно срещу Сам и Емили. Красивото ѝ лице не издаваше никаква емоция, но погледът ѝ не се отклоняваше от пламъците. Загледана в свършените ѝ черти, не можех да не ги сравня с обезобразеното лице на Емили. Какво ли мислеше Лия за белезите ѝ сега, когато вече бе наясно с истината за тях? Дали не ги възприемаше като възмездие?

Малкият Сет Клиъруотър вече не беше толкова малък. Огромната му доволна усмивка и дългурестото, слабо тяло ми напомняха на някогашния Джейкъб. Приликата ме накара да се усмихна, а после да въздъхна. Дали Сет не бе обречен животът му да претърпи същата драстична промяна като на останалите момчета?

Дали именно това не даваше право на семейството му да присъства тук?

Цялата глутница бе налице: Сам с неговата Емили, Пол, Ембри, Куил и Джаред с Ким, момичето, което бе белязал.

Първото ми впечатление от Ким бе, че е мило момиче, малко срамежлива и леко невзрачна. Имаше широко скулесто лице, а очите ѝ бяха твърде малки, за да се получи баланс. Носът и устата ѝ бяха доста по-широки от класическия тип. Правата ѝ черна коса бе редичка и се ветрееше на вятъра, който като че ли никога не утихваше на тази скала.

Такова беше първото ми впечатление. Но след като в продължение на няколко часа наблюдавах как Джаред я гледа, вече не ми се струваше невзрачна.

Как само я гледаше! Като сляп човек, който за първи път зърва слънцето. Като колекционер, натъкнал се на неизвестна картина на Да Винчи, като майка, която се взира в личицето на новородената си рожба.

Възторжените му очи ме накараха да забележа други неща в нея — как на светлината от огъня кожата ѝ наподобява червеникавокафява коприна, как формата на устните ѝ образува съвършена двойна извивка, колко бели са зъбите ѝ, колко дълги — миглите ѝ, как докосват бузите ѝ, когато поглежда надолу.

Когато срещнеше благоговеещия поглед на Джаред, кожата ѝ потъмняваше и очите ѝ се свеждаха, сякаш от смущение, но същевременно ѝ беше трудно да откъсва очи от него за дълго.

Докато ги наблюдавах, имах чувството, че по-добре разбирам думите на Джейкъб за това какво е да си белязана — *трудно е да устоиш на подобна всеотдайност и обожание*.

В момента Ким се унасяше, облегната на гърдите на Джаред, а той я бе обгърнал с ръце. Представях си колко ѝ е топличко там.

— Става късно — прошепнах на Джейкъб.

— Не си го и помисляй — прошепна той на свой ред — макар поне половината от присъстващите да имаха достатъчно чувствителен слух, че да ни чуят въпреки шепненето. — Най-хубавото тепърва започва.

— Кое е най-хубавото? Ще погълнеш цяла крава?

Джейкъб се засмя с ниския си гърлен смях.

— Не, това ще оставим за финал. Не сме се събрали тук само за да изядем храна колкото за цяла седмица. Технически това е събрание на съвета. При това първото за Куил, а той не е чул всички истории. Е, чувал ги е, но сега за първи път ще разбере, че са истина. Това определено изостря вниманието. На Ким, Сет и Лия също ще им е за първи път.

— Какви истории?

Джейкъб се изтегна назад до мен, както се бях облегнала на една ниска скала. Прегърна ме през рамото и зашепна още по-тихо в ухото ми.

— Историите, които винаги сме смятали само за легенди — каза. — Историите как сме се появили. Първата е историята за воините на духа.

Тихият му шепот сякаш послужи за въведение. Атмосферата около затихващия огън рязко се промени. Пол и Ембри изправиха рамене. Джаред побутна Ким, после много нежно я изправи в скута си.

Емили извади една тетрадка на спирала и химикалка точно като студентка на важна лекция, до нея Сам леко се намести, обърна се в същата посока като Стария Куил, който седеше от другата му страна. Внезапно осъзнах, че старейшините на съвета не бяха трима, а четирима.

Лия Клиъруотър — лицето ѝ бе прекрасна и безстрастна маска — затвори очи, не от умора, а по-скоро, за да се съсредоточи. Брат ѝ нетърпеливо се наклони към старейшините.

Огънят изпраця и запрати нов залп от искри, които блеснаха в тъмното.

Били прочисти гърло и без никакво друго въведение, освен прошепнатите думи на сина му започна да разказва историята с плътния си, дълбок глас. Думите се лееха подредени, сякаш ги знаеше наизуст, но с чувство и със собствен ритъм. Като поезия, рецитирана от автора ѝ.

— В началото куилеутите били малък народ — започна той. — И все още сме малък народ, но никога не сме изчезвали. Защото в кръвта ни винаги е имало магия. Невинаги обаче е била магията на променената форма — това се появило по-късно. В началото сме били воини духове.

Никога по-рано не бях долавяла тази величествена нотка в гласа на Били Блук, но сега ми стана ясно, че винаги е присъствала.

Химикалката на Емили препускаше по страницата, докато се мъчеше да следва разказа.

— В началото племето се заселило в този залив и хората му станали изкусни корабостроители и рибари. Но племето било малко, а заливът — богат на риба. Имало и други, които ламтели за земята ни, а народът ни бил твърде малоброен, за да я запази. Едно по-многобройно племе се обърнало срещу нас и се наложило да се качим на корабите си, за да се избягаме.

Каелеа не бил първият воин дух, но историите за тези преди него не се помнят. Не знаем кой пръв е открил силата, нито как я използвали преди тази криза. Каелеа бил първият велик духовен вожд в историята ни. В този критичен момент той използвал магията, за да защити земите ни.

Той и всичките му воини напуснали кораба — не тялом, а само духом. Жените останали да се грижат за телата и лодките, а мъжете пренесли духовете си обратно в пристанището.

Не можели да нападнат физически вражеското племе, но разполагали с други средства. Историите разказват, че можели да вдигнат свирепи ветрове, да втъкат във вятъра пронизителни писъци, които всявали ужас в сърцата на враговете им. Историите разказват още, че животните умеели да виждат воините духове, да ги разбират и да им се подчиняват.

Каелеа повел своята войска от духове и всял смут сред нападателите. Вражеското племе притежавало многобройни глутници едри кучета с гъста козина, които теглели шейните им през замръзвания Север. Воините духове насъскали кучетата срещу господарите им, а след това призовали огромни пълчища прилепи от скалните пещери. Използвали виещия вятър и кучетата, за да объркат врага. Кучетата и прилепите победили. Оцелелите се пръснали, провъзгласявайки залива за прокълнато място. Когато воините духове освободили кучетата от властта си, те избягали подивели. Куилеутите се завърнали тържествуващи в телата си и при жените си.

Съседните племена хо и мака сключили примирие с куилеутите. Страхували се от магията ни. Живели сме в мир с тях. Когато ни нападал враг, воините духове го прогонвали.

Минали поколения. Начело на племето застанал последният велик духовен вожд Таха Аки. Бил известен с мъдростта и миролюбието си. Под неговото водачество хората живеели добре, били доволни. Но един мъж на име Утлапа, не бил доволен.

Около огъня се понесе ниско съскане. Не успях да реагирам достатъчно бързо, за да схвана откъде идва. Били не обърна внимание и продължи да разказва.

— Утлапа бил един от най-силните воини духове на вождата Таха Аки — силен мъж, но и алчен. Смятал, че хората ни трябва да използват магическите си способности, за да разширят владенията си, да поробят племената хо и мака и да създадат империя.

Когато воините били във формата на дух, могли да четат мислите си. Таха Аки видял за какво бленува Утлапа и се разгневил. Наредил му да напусне племето и никога повече да не използва магията си. Утлапа бил силен мъж, но воините на вождата го превъзхождали по брой. Няма друг избор, освен да напусне. Разгневеният изгнаник се скрил в близките гори и зачакал шанс да отмъсти.

Духовният вожд бдял за безопасността на народа си дори в мирно време. Често ходел до едно свещено тайно място в планините. Оставял тялото си и обхождал духом горите и брега, за да се увери, че не приближава опасност.

Един ден, когато Таха Аки напуснал племето, за да изпълни този дълг, Утлапа го последвал. В началото Утлапа възнамерявал чисто и просто да убие вождата, но планът му имал недостатъци. Сигурно било, че воините духове ще искат да го унищожат, а те били по-бързи от него. Докато се криел сред скалите и наблюдавал как вождът се приготвя да напусне своето тяло, му хрумнал друг план.

Таха Аки оставил тялото си на тайното място и полетял с ветровете, за да бди над народа си. Утлапа изчакал духът на вождата да се отдалечи.

В мига, в който и Утлапа се присъединил към света на духовете, Таха Аки мигновено разбрал за пъкления му план. Полетял обратно към тайното място, но дори ветровете не били достатъчно силни, за да го спасят. Когато се върнал, тялото му било изчезнало. Тялото на Утлапа лежало изоставено, но Утлапа не бил оставил изход за душата

на вожда — бил прерязал гърлото на собственото си тяло с ръцете на Таха Аки.

Душата на Таха Аки проследила тялото, което слязло в долината. Крещял по Утлапа, но той не му обръщал внимание, все едно бил просто вятър.

Таха Аки наблюдавал отчаяно как Утлапа заема мястото му като вожд на куилеутите. През първите няколко седмици Утлапа се стараел единствено всички да повярват, че е Таха Аки. Но след това започнал промените — първата му заповед забранила на воините да пристъпват в света на духовете. Твърдял, че е получил видение за голяма опасност, но всъщност се страхувал. Знаел, че Таха Аки ще дебне за възможност да разкаже истината. Освен това се страхувал самият той да влезе в света на духовете, знаейки, че Таха Аки незабавно ще си върне тялото. Затова мечтите му да завладява чужди земи с армия от воини духове станали неосъществими и той се опитал да се задоволи с властването над племето. Превърнал се в бреме. Търсел привилегии, каквито Таха Аки никога не бил пожелавал, отказвал да се труди редом с воините си, взел си млада втора съпруга, а после и трета, макар съпругата на Таха Аки да била жива — нещо нечувано в племето. Таха Аки наблюдавал с безпомощен гняв.

Накрая Таха Аки направил опит да убие тялото си, за да спаси племето от зверствата на Утлапа. Насъскал един свиреп вълк от планината, но Утлапа се скрил зад воините си. Когато вълкът убил един млад мъж, който защитава фалшивия вожд, Таха Аки бил покрусен. Заповядал на вълка да си върви.

Според историите не било никак лесно да си воин дух. Напускането на тялото носело по-скоро чувство за страх, отколкото усещане за свобода. Ето защо воините използвали магията само при нужда. Самотните пътувания на вожда в стремежа му да бди над племето били саможертва, бреме. А отсъствието на тялото му го обърквало, било неудобно, изпълвало го с ужас. Накрая, останал така дълго без тялото си, Таха Аки изпаднал в агония. Усещал, че е обречен, хванат завинаги в капана на тази мъчителна празнота, никога нямало да прекоси онази последна граница, зад която чакали предците му.

Големият вълк следвал духа на Таха Аки, докато той се гърчел в агония в гората. Вълкът бил много едър и много красив. Таха Аки внезапно почувствал завист към безсловесното животно. Поне си

имало тяло. Поне имало живот. Дори животът на хищника би бил по-добър от това ужасяващо, празно съществуване.

И тогава му хрумнала идеята, която променила всички нас. Помолил големия вълк да му направи място, да сподели тялото си. Вълкът се съгласил. Таха Аки влязъл в тялото на вълка с огромно облекчение и благодарност. Не било неговото тяло, но било далеч по-приятно от празнотата на духовния свят.

Като едно цяло, човекът и вълкът се завърнали в селото край залива. Хората закрепцели от ужас и завикали воините. Воините се завтекли да пресрещнат вълка с копията си. Утлапа, естествено, останал да се крие.

Таха Аки не нападнал воините. Той бавно отстъпвал, говорел им с очи и се опитал да излае песните на народа си. Накрая воините осъзнали, че този вълк не е обикновено животно, че е подвластен на някакъв дух. Един от по-възрастните воители на име Ют решил да престъпи заповедта на фалшивия вожд и да говори с вълка.

Още щом Ют пристъпил света на духовете, Таха Аки напуснал тялото на вълка, за да говори с него. Животното останало мирно да чака завръщането на Таха Аки. Ют незабавно прозрял истината и приветствал истинския вожд.

Но точно в този момент Утлапа излязъл да види дали воините му са победили вълка. Когато видял Ют да лежи безжизнен на земята, пазен от заобиколите го воители, той осъзнал какво се случва. Извадил нож и се втурнал да убие Ют, преди душата му да успее да се върне в тялото.

„Предател“ — изкрещял той и воините не знаели какво да правят. Вождът бил забранил пътуването в света на духовете и от него зависело как ще накаже провинилия се.

Ют скочил обратно в тялото си, но Утлапа бил притиснал нож до гърлото му, запушил устата му с ръка. Тялото на Таха Аки било силно, а Ют бил слаб и възрастен. Ют не успял да изрече и дума, за да предупреди останалите, преди Утлапа да го накара да замълчи завинаги.

Таха Аки наблюдавал как духът на Ют навлиза във вечните земи, завинаги забранени за него самия. Изпитал силен гняв, какъвто не бил изпитвал по-рано. Той се върнал във вълка с идеята да разкъса гърлото

на Утлапа. Но когато влязъл в тялото му, се случила най-голямата магия.

Гневът на Таха Аки бил гневът на човек. Любовта, която изпитвал към хората си, и омразата, която изпитвал към поробителя им, били твърде силни за тялото на вълка, твърде човешки. Вълкът потреперил и пред очите на смаяните воители и на самия Утлапа се превърнал в човек.

Новият човек не бил с тялото на Таха Аки. Бил далеч по-величествен. Бил олицетворение на духа на Таха Аки в плът. Но воитите веднага го разпознали, защото неведнъж били летели с духа на Таха Аки.

Утлапа се опитал да избяга, но новото тяло на Таха Аки притежавало силата на вълка. Хванал крадеца и смазал духа му, преди да успее да избяга от откраднатото тяло.

Хората заликували, когато осъзнали какво се е случило. Таха Аки бързо възстановил предишния ред, заработил отново рамо до рамо с воитите си и върнал младите съпруги обратно на семействата им. Единствената промяна, която запазил, била забраната да се пътува в света на духовете. Знаел, че след като вече съществува идеята за кражба на тела, е твърде опасно. Няколко вече воители духове.

От този момент нататък Таха Аки бил нещо повече от човек или просто вълк. Наричали го Таха Аки Великия вълк или Таха Аки Човека дух. Стоял начело на племето в продължение на много, много години, тъй като не стареел. Когато възниквала опасност, той приемал вълчия си вид, за да се бие с врага или да го сплаши. Племето живеело в мир. Таха Аки имал много синове и някои от тях открили, че когато достигнат зрелост, също могат да се превръщат във вълци. Вълците били различни, тъй като били вълци духове и били отражение на човека, в чието тяло живеели.

— Ясно защо Сам е целият черен — измърмори под носа си Куил, широко ухилен. — Черно сърце, черна козина.

Разказът така ме беше погълнал, че с изненада се върнах към настоящето, към кръга около замиращия огън. И с още по-голяма изненада осъзнах, че кръгът се състои от пра-правнуци — независимо през колко поколения — на самия Таха Аки.

Огънят хвърли в небето залп от искри, които затрепкаха и затанцуваха, образувайки почти разгадаеми форми.

— А твоята шоколадова козина какво отразява? — прошепна Сам на Куил. — Колко си *сладък* ли?

Били не обърна внимание на закачките им.

— Някои от синовете му станали воини, воювали редом до него и спрели да стареят. Други, на които трансформациите не били по вкуса, отказали да се присъединят към глутницата. Те започнали да стареят и племето разбрало, че мъжете вълци остаряват като всички останали, ако се откажат от своите духове вълци. Таха Аки живял в продължение на три човешки живота. Когато се оженил за трети път, след смъртта на първите му две съпруги, той открил истинската си сродна душа. Макар да обичал и другите, тази жена била нещо много специално. Той решил да се откаже от своя дух вълк, за да може да умре с нея.

Ето как магията стигнала и до нас, но това не е краят на историята...

Той погледна към Стария Куил Атейра, който се намести в стола си и изправи крехките си рамене. Били отпи малко вода от една бутилка и избърса челото си. Химикалката на Емили не спря и за миг да преглупее бясно по хартията.

— Това беше историята на воините духове — започна Стария Куил с тъничък тенор. — А сега ще разкажа историята за саможертвата на третата съпруга.

Много години след като Таха Аки се отказал от своя дух вълк, когато вече бил възрастен човек, на север по границата с племето мака започнали вълнения. Изчезнали няколко млади жени от тяхното племе и хората обвинявали вълците, които срещали в горите и от които се страхували. Мъжете вълци умеели да четат мислите си, докато били във вълча форма, точно както навремето предците им, докато населявали царството на духовете. Знаели, че до един са невинни. Таха Аки се опитал да успокои вождата на мака, но хората били твърде уплашени. Таха Аки не искал да се стига до война. Вече не бил воин, който да поведе хората си. Поверил на най-възрастния си син вълк — Таха Уи, задачата да открие истинския виновник, преди да се стигне до открита вражда между племената.

Таха Уи повел още петима вълка от глутницата си в търсене на следа от изчезналите жени из планините. Натъкнали се на нещо, с

каквото до този ден не се били сблъсквали — странна, сладникава миризма, която болезнено прогаряла носовете им.

Свих се по-плътно до Джейкъб. Зърнах как ъгълчето на устата му трепва в полуусмивка, а ръката около раменете ми ме обгърна по-силно.

— Не знаели какво създание оставя такава миризма, но тръгнали по дирята — продължи Стария Куил.

Треперливият му глас не беше така величествен като този на Били, но притежаваше някаква странна и страстна настойчивост. Пулсът ми рязко скочи, когато думите му потекоха по-бързо.

— Следвайки дирята, те надушили слаба миризма на човек и на кръв. Били убедени, че това е врагът, когото търсят.

Пътят ги повел толкова далеч на север, че Таха Уи изпратил половината глутница, по-младите, обратно в залива, за да докладват на Таха Аки.

Таха Уи и двамата му братя не се завърнали.

По-младите братя ги търсили неуморно, но срещали единствено тишина. Таха Аки страдал за синовете си. Искал да отмъсти за смъртта им, но вече бил стар. Облечен в траурните си одежди, той отишъл при вождя на мака и му разказал всичко. Вождът повярвал на мъката му и напрежението между племената утихнало.

Година по-късно две девойки от племето мака изчезнали от домовете си в една и съща нощ. Мака се обърнали за помощ към куилеутските вълци, които надушили същото сладникаво зловоние из цялото село. Отново тръгнали по дирята.

Върнал се само един. Това бил Яха Ута, най-големият син от третата съпруга на Таха Аки и най-младият в глутницата. Донесъл нещо, което никой по-рано не бил виждал — странен, студен, твърд като камък труп, който мъкнел на парчета. Всички с кръвта на Таха Аки, а дори и онези, които никога не се били трансформирали във вълци, усетили пронизващата миризма на мъртвото същество. Това бил врагът на племето мака.

Яха Ута описал какво се случило: той и братята му открили двете дъщери на мака и създанието, което приличало на човек, но било твърдо като гранитна скала. Едното момиче вече било мъртво, лежало бяло и обезкървено на земята. Създанието държало другото в ръцете си, а устата му била впита в нейното гърло. Може и да е била жива,

когато вълците заварили грозната сцена. Когато ги видяло да приближават, създанието побързало да прекърши врата ѝ и захвърлило безжизненото ѝ тяло на земята. Белите му устни били напоени с кръвта ѝ, а очите му светели алени.

Яха Ута описал невероятната сила и бързина на създанието. Един от братята му подценил тази сила и бързо се оказал жертва. Създанието го разкъсало като кукла. Яха Ута и другият му брат били по-предпазливи. Действали заедно, нападали създанието от две страни, опитвали се да го изненадат. Стигнали до предела на вълчата си сила и скорост, нещо, което никога по-рано не се било случвало. Създанието било твърдо като камък и студено като лед. Открили, че само зъбите им могат да го наранят. Започнали да късат парчета от него, докато то се биело с тях.

Но създанието бързо се ориентирало и скоро започнало да изпреварва ходовете им. Успяло да сграбчи брата на Яха Ута. Той зърнал пролука към гърлото на създанието и скочил. Зъбите му откъснали главата на чудовището, но дори обезглавено, то продължило да разкъсва брат му.

Яха Ута нахъсал създанието на неразпознаваеми парчета, а тях на още по-дребни в отчаян опит да спаси брат си. Закъснял, но накрая все пак унищожил създанието.

Или поне така мислили. Яха Ута положил вонящите останки на земята, за да могат старейшините да ги разгледат. Една от откъснатите длани лежала близо до гранитната ръка на създанието. Когато един от старейшините ги побутнал с пръчка, двете се докоснали и пръстите се протегнали към ръката в опит да се съчленят отново.

Ужасени, старейшините запалили останките. Във въздуха се издигнал огромен облак задушлив, зловонен дим. Когато останала само пепел, те я разделили в многобройни малки торбички и ги пръснали надлъж и шир — някои в океана, някои в гората, някои в пещерите по скалите. Таха Аки завързал една около шията си, за да бъде нащрек, ако създанието някога опита да се съживи.

Стария Куил млъкна за миг и погледна към Били. Били измъкна от дрехата си коженото шнурче, завързано около врата му. На него висеше малка торбичка, почерняла от годините. Един-двама от насядалите край огъня ахнаха. Вероятно бях една от тях.

— Нарекли го Студенокожия, Кръвопиеца, и живеели в страх, че не е бил сам. Разполагали с един-единствен вълк защитник, младия Яха Ута.

Не се наложило да чакат дълго. Създанието си имало другарка, друг кръвопиец, който дошъл при куилеутите, търсейки отмъщение.

Историите твърдят, че Студената жена била най-красивото нещо, виждано някога от човешко око. Приличала на богиня на зората, когато влязла в селото една сутрин. Слънцето по изключение греело, отразявало се от бялата ѝ кожа и блестяло в златната ѝ коса, която падала до коленете. Лицето ѝ било вълшебно с красотата си, с черни очи на фона на бялата кожа. Неколцина паднали на колене като пред божество.

Тя попитала нещо с висок, пронизителен глас на език, който никой не бил чувал. Хората били смаяни, не знаели как да ѝ отговорят. Сред свидетелите нямало никой от кръвта на Таха Аки, освен едно малко момче. То се притиснало в майка си и завикало, че носят го боли от миризмата. Един от старейшините, който минавал оттам на път за съвета, чул момчето и осъзнал какво е дошло сред тях. Извикал на хората да бягат. Убила първо него.

Имало двадесет свидетели на нейното пристигане. Оцелели едва двамина, и то само защото кръвта я разсеяла и тя поспряла, за да утоли жаждата си. Тези двама изтичали при Таха Аки, който се съвещавал с останалите старейшини, синовете си и третата си съпруга.

Веднага щом чул вестите, Яха Ута се трансформирал във вълк. Хукнал сам-самичък да се бие с кръвопиеца.

Таха Аки, третата му съпруга, синовете му и старейшините го последвали.

В началото не видели създанието, само следите от неговото нападение. Навсякъде лежали разкъсани тела, някои с източена кръв. След това чули виковете и забързали към залива.

Неколцина от куилеутите били изтичали към корабите в опит да се спасят. Тя заплувала след тях като акула и счупила носа на кораба им, толкова невероятна била силата ѝ. Когато корабът потънал, уловила онези, които се опитвали да се спасят с плуване, и ги разкъсала.

Тогава съзряла грамадния вълк на брега и забравила за жертвите в морето. Заплувала толкова бързо, че се превърнала в размазано петно, после излязла от водата, мокра и великолепа, за да се изправи

пред Яха Ута. Посочила го с белия си пръст и му задала неразбираем въпрос. Яха Ута чакал.

Силите били почти равни. Тя далеч не била воин като другаря си. Но Яха Ута бил сам — нямало кой да отвлече вниманието и гнева ѝ от него.

Когато Яха Ута паднал победен, Таха Аки изкрещял, за да я предизвика. Закуцукал напред и се превърнал в престарял вълк с побеляла муцуна. Вълкът бил почти грохнал, но все пак бил Таха Аки, Човека дух, и гневът му давал сила. Битката започнала.

Третата съпруга на Таха Аки видяла как синът ѝ загива пред очите ѝ. А сега се биел и съпругът ѝ и тя не се надявала на победа. Била чула всяка дума, казана от свидетелите на кръвопролитие пред съвета. Била чула и разказа за победата на Яха Ута над първия кръвопиец и знаела, че е оцелял, защото брат му разсеял съществото.

Тя измъкнала ножа от колана на един от синовете, който стоял до нея. До един били млади, още не били мъже и тя знаела, че падне ли баща им и те ще загинат.

Завтекла се към Студената жена с вдигната високо кама. Студената жена се усмихнала, без дори да отклони поглед от стария вълк. Не се страхувала от слабата жена, нито от ножа, който дори нямало да одраска кожата ѝ, и се канела да нанесе смъртоносен удар на Таха Аки.

Но тогава третата съпруга направила нещо неочаквано. Паднала на колене в краката на кръвопиеца и забила ножа в собственото си сърце.

Измежду пръстите ѝ бликнала кръв, която оплискала Студената жена. Кръвопийцата не успяла да устои на изкушението на прясната кръв, която се леела от тялото на третата съпруга. Инстинктивно се обърнала към умиращата жена, за секунда погълната изцяло от жаждата.

Зъбите на Таха Аки се затворили около врата ѝ.

Това не бил краят на битката, но Таха Аки вече не бил сам. Гледката на умиращата им майка изпълнила двама от младите синове с такъв гняв, че те внезапно се трансформирали в духове вълци, макар още да не били мъже. Рамо до рамо с баща си те довършили създаването.

Таха Аки така и не се присъединил към племето. Дори не се завърнал в човешката си форма. Цял един ден лежал до тялото на третата си съпруга и ръмжал, когато някой искал да я докосне, а след това потънал в гората и повече не се завърнал.

Оттогава насетне рядко възниквали проблеми със студенокожите. Синовете на Таха Аки пазели племето, докато техните собствени синове не пораснали достатъчно, за да заемат мястото им. Вълците никога не били повече от три едновременно. Били достатъчно. Понякога се случвало по тези земи да премине кръвопиец, но понеже не очаквал вълците, те обикновено го изненадвали. Понякога се случвало да загине и вълк, но никога повече не загубили толкова много, колкото първия път. Научили се как да се бият с кръвопийците и предавали знанието от поколение на поколение, от вълк на вълк, от дух на дух, от баща на син.

Времето минавало и наследниците на Таха Аки вече не се превръщали във вълци с настъпването на зрелостта. Само много рядко, ако се случело наблизко да има студенокож, вълците се завръщали. Студенокожите винаги идвали сами или по двойки и глутницата си оставала малка.

Един ден пристигнало по-многобройно сборище и собствените ви прадядовци се подготвили да се бият с тях. Но водачът им разговарял с Ефраим Блук като истински човек и обещал да не закача куилеутите. Странните му жълти очи били доказателство за твърдението, че те не са като останалите. Превъзхождали числено вълците — не били длъжни да предлагат мир, след като могли да спечелят битката. Ефраим приел. Те останали верни на споразумението, макар присъствието им да привличало и други кръвопийци.

А броят им станал причина за възникването на по-голяма глутница откогато и да било — продължи Стария Куил и за миг черните му очи, почти скрити под гънките на набръчкана около тях кожа, сякаш се спряха върху мен. — Освен, естествено, по времето на Таха Аки — каза, а след това въздъхна. — И така, синовете на нашето племе отново носят същото бреме и се жертват по същия начин, както бащите им преди тях.

Настъпи мълчание. Живите наследници на магията и легендата се визираха един в друг през огъня с натъжени очи. С изключение на

един.

— Бреме ли? — изсумтя Куил презрително. — Аз пък смятам, че е страхотно — пълната му долна устна се издаде нацупено.

От отсрещната страна на огъня Сет Клиъруотър с очи, изпълнени с възхищение пред защитниците на племето, кимна в съгласие.

Били се разсмяха ниско и продължително и магията сякаш се разтопи в тлеещите въглени. Внезапно отново бяхме само кръг от приятели. Джаред метна някакво камъче по Куил и всички се разсмяха, когато той подскочи от изненада. Започнаха тихи разговори, закачливи и небрежни.

Очите на Лия Клиъруотър така и не се отвориха. Стори ми се, че виждам нещо да блести по бузата ѝ, нещо като сълза, но когато погледнах отново след минута, вече беше изчезнала.

Нито аз, нито Джейкъб проговорихме. Той седеше толкова неподвижно до мен, дишането му бе така дълбоко и равномерно, че се запитах дали не е заспал.

Мислите ми бяха на хиляди години разстояние. Не мислех за Яха Ута или за другите вълци, нито за прекрасната Студена жена — *нея* си представях твърде ясно. Мислех за някой, който бе извън цялата магия. Опитвах се да си представя лицето на безименната жена, която бе спасила цялото племе, третата съпруга.

Обикновена жена, без никакви специални дарби или умения. Физически по-слаба и бавна от чудовищата в историята. Но се беше оказала ключът, решението. Беше спасила съпруга си, младите си синове, племето си.

Съжалявах, че не са запомнили името ѝ...

— Хайде, Белс — прошепна Джейкъб в ухото ми. — Пристигнахме.

Примигнах, объркана, тъй като огънят бе изчезнал. Вторачих се в неочакваната тъмнина, опитвайки се да проумея къде съм. Нужна ми бе цяла минута, преди да осъзная, че вече не съм на скалата. Двамата с Джейкъб бяхме сами. Бях все така сгушена в ръката му, но вече не бях на земята. Как ли се бях озовала в колата му?

— О, по дяволите! — изохках, като осъзнах, че съм била заспала. — Колко е часът? Дявол го взел, къде е проклетият телефон? — започнах обезумяла да опипвам джобовете си, но не намерих нищо.

— Спокойно. Още няма полунощ. А и вече му се обадох. Ето — чака те отсреща.

— Полунощ ли? — повторих глупаво, все още объркана. Взрях се в тъмнината и сърцето ми ускори ритъм, когато различих формата на волвото на тридесетина метра от нас. Посегнах към дръжката на вратата.

— Ето — каза Джейкъб и постави някакъв предмет в другата ми длан. Телефонът.

— Обадил си се на Едуард да дойде?

Очите ми вече бяха привикнали достатъчно с тъмнината, за да забележа как усмивката му проблясва.

— Реших, че ако се държа любезно, ще си спечеля повече време с теб.

— Благодаря, Джейк — казах трогната. — Наистина, много благодаря. И благодаря, че ме покани тази вечер. Беше... — не ми стигаха думите — невероятно. Нещо наистина различно.

В тъмнината пред нас долових някакво движение — нещо бледо се очертаваше на фона на черните дървета. И може би крачеше?

— Да, не е от най-нетърпеливите, нали? — отбеляза Джейкъб, усетил, че съм се заяпала. — Хайде, върви. Но да се върнеш скоро, ставали?

— Разбира се, Джейк — обещах и открянах вратата. Студеният въздух обгърна краката ми и аз потръпнах.

— И спи спокойно, Белс. Не се тревожи за нищо — тази вечер аз съм дежурен.

Спрях с един крак на земята.

— Не, Джейк. Почини си. Всичко ще е наред.

— Разбира се, разбира се — каза той, но звучеше по-скоро покровителствено, отколкото склонен да приеме съвета ми.

— Лека, Джейк! Благодаря.

— Лека, Бела! — прошепна той и аз забързах в тъмнината.

Едуард ме улови точно на границата.

— Бела — каза с облекчение и ръцете му се увиха плътно около тялото ми.

— Здравсти. Съжалявам, че така закъснях. Заспала съм и...

— Знам. Джейкъб ми обясни — той тръгна към колата и аз закуцуках вдървено след него. — Уморена ли си? Искаш ли да те нося?

— Нищо ми няма.

— Хайде да те прибираме и да те слагаме да спиш. Добре ли изкара?

— Да, беше невероятно, Едуард. Жалко, че нямаше как да дойдеш и ти. Не мога дори да го обясня. Бащата на Джейк ни разказваше стари легенди и беше... просто вълшебно.

— Ще ми разкажеш и на мен. Но след като поспиш.

— Няма да успея да ги разкажа като хората — казах и се прозях широко.

Едуард се подсмихна. Отвори ми вратата, вдигна ме, постави ме на седалката и опаса колана около мен.

Срещу нас блеснаха ярки фарове и ни заляха със светлина. Помахах към колата на Джейкъб, но не бях сигурна дали ме е видял.

Късно през нощта — след като се измъкнах от Чарли, който не мрънка толкова, колкото очаквах, тъй като Джейкъб се беше обадил и на него — вместо моментално да рухна в леглото, се надвесих през отворения прозорец, докато чаках Едуард да се върне. Нощта беше изненадващо студена, почти като през зимата. Горе на ветровитата скала изобщо не бях усетила колко е студено — вероятно се дължеше не толкова на огъня, колкото на близостта на Джейкъб.

В лицето ми блиснаха ледени капчици — започваше да вали.

Беше твърде тъмно и не виждах почти нищо, освен черните триъгълници на смърчовете, огъващи се от вятъра. Но въпреки това налягах очи, вирах се за други фигури в бурята. За блед силует, който се прокрадва като призрак през тъмнината... или може би за неясните очертания на огромен вълк... Очите ми бяха твърде слаби.

А после долових движение точно до себе си. Едуард се промуши през отворения прозорец, а ръцете му бяха по-студени от дъжда.

— Джейкъб някъде отвън ли е? — попитах, треперейки, докато Едуард ме притегляше в обятията си.

— Да... някъде там. А Есме се прибира у дома.

Въздъгнах.

— Толкова е студено и мокро. Глупава е цялата тази схема — отново потреперих.

Той се засмя.

— Само на *теб* ти е студено, Бела.

В съня ми тази нощ също беше студено, може би защото заспах в прегръдките на Едуард. Сънувах, че съм навън в бурята, вятърът блъскаше косата в лицето ми и заслепяваше очите ми. Стоях върху скалистата ивица на Фърст Бийч и се опитвах да разгадая пробягващите фигури, които едва различавах в тъмнината по ръба на брега. В началото не виждах нищо, освен бели и черни петна, които се стрелкаха едно към друго, а после се отдалечаваха като в танц. После внезапно луната бе изплувала иззад облаците и видях всичко.

Розали с разпиляна, дълга до коленете коса, мокра и златиста, се хвърляше към огромен вълк, чиято муцуна бе прошарена със сребристо и когото инстинктивно разпознах като Били Блак.

Хукнах напред, но движенията ми бяха като в забавен кадър, както често се случва в сънищата. Опитах се да изкрещя, да им кажа да спрат, но вятърът открадна гласа ми и не успях да издам нито звук. Замахох с ръце с надеждата да привлека вниманието им. Нещо проблесна в дланта ми и за първи път осъзнах, че дясната ми ръка стиска нещо.

Държах дълъг, остър нож, дъвен, сребрист, изцапан със засъхнала, почерняла кръв.

Трепнах и очите ми рязко се отвориха в тихата тъмнина на стаята. Първото нещо, което забелязах, бе, че не съм сама, и се обърнах, за да зароя лице в гърдите на Едуард с ясното съзнание, че сладостният аромат на кожата му ще прогони кошмара по-ефективно от всичко друго.

— Събудих ли те? — прошепна той. Чух шумолене на хартия и тихото тупване на нещо леко върху дървения под.

— Не — измънках и въздъхнах доволно, когато ръцете му ме обгърнаха по-силно. — Сънувах кошмар.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Поклатих глава.

— Много ми се спи. Може утре сутринта, ако още го помня.

Усетих как се смее тихичко.

— На сутринта, тогава — съгласи се той.

— Какво четеш? — прошепнах, все още полузаспала.

— „Брулени хълмове“ — отвърна той.

Намръщих се, без да отварям очи.

— Нали не ти харесваше?

— Беше ми подръка — зашепна той, а нежният му глас започна да ме унася. — Освен това... колкото повече време прекарвам с теб, толкова по-разбираеми ми се струват човешките емоции. Откривам, че съм в състояние да съчувствам на Хийтклиф, което по-рано не ми се удаваше.

— Ммм — въздъгнах.

Той каза още нещо, нещо тихо, но вече бях заспала.

Сутринта дойде, перленосива и тиха. Едуард попита за съня ми, но не успях да си го припомня. Помнех единствено, че ми беше студено, и се зарадвах, че е до мен, когато се събудих. Той ме целуна достатъчно дълго, че да ускори пулса ми, а след това си тръгна, за да смени дрехите си и да си вземе колата.

Облякох се набързо, лишена от кой знае какви варианти. Този, който бе тършувал из дрехите ми, беше нанесъл сериозни щети на гардероба ми. Ако положението не беше толкова страшно, щеше да бъде доста дразнещо.

Тъкмо тръгнах към кухнята да закуся, когато видях опърпаното си томче „Брулени хълмове“ на пода, където Едуард го бе пуснал през нощта. Повредената корица се бе разтворила там, докъде бе стигнал, както се получаваше и когато аз я четях.

Вдигнах книгата любопитно, опитвайки се да си спомня какво беше казал. Нещо, че бил започнал да съчувства на Хийтклиф, колкото и да било странно. Не можеше да е вярно — явно бях сънувала.

Четири думи върху отворената страница привлякоха вниманието ми и аз се наведох да прочета абзаца. Говореше Хийтклиф и съдържанието ми бе добре познато.

„Тъкмо в това ще видите разликата между моите и неговите чувства. Ако той бе на моето място, а аз на неговото, никога не бих вдигнал ръка срещу него, макар омразата ми към него да отравя целия ми живот. Може да не ви се вярва, това си е ваша работа. Никога не бих му забранил да я вижда дотогава, докато тя желае това. От момента, когато тя престане да държи на него, аз бих изтръгнал сърцето от гърдите му и бих изпил кръвта му!

Но дотогава — и ако не ми вярвате, значи не ме познавате,
— дотогава бих умирах малко по малко и капка по капка,
но не бих докоснал нито косъм от главата му!“

Четири думи, привлекли вниманието ми, бяха: „бих изпил
кръвта му“. Потреперих.

Да, със сигурност бях сънувала, че Едуард е споменал нещо
положително за Хийтклиф. А и вероятно не това бе страницата, която е
чел. Книгата би могла да се отвори на произволна страница при
падането.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВРЕМЕ

— Видях в бъдещето... — започна Алис със злокобен глас.

Едуард понечи да я сръга с лакът в ребрата, но тя ловко се извъртя.

— Добре — изръмжа тя. — Едуард ме накара да го направя. Но *действително* видях, че ако те изненадам, ще си още по-голям инат.

Крачехме към колата след часовете и нямах никаква представа за какво говори.

— Може ли превод на английски? — помолих.

— Не се дръж като дете! Никакви сцени.

— Сега вече се уплаших.

— Ще ти организираме, тоест ще *си* организираме празненство по случай дипломирането. Нищо особено. Не си струва да изпадаш в паника. Но видях, че определено ще се паникьосаш, ако го организирам като изненада — тя отново затанцува, когато Едуард посегна да разроши косата ѝ. — Едуард заяви, че трябва да те уведомя. Но не е нищо кой знае какво. Кълна се.

Въздъгнах тежко.

— Има ли изобщо смисъл да споря?

— Никакъв.

— Добре, Алис. Ще дойда. И ще се чувствам ужасно през цялото време. Кълна се.

— Прекрасна нагласа! Между другото, подаръкът много ми харесва. Но нямаше нужда.

— Но Алис, нищо не съм купувала!

— О, знам. Но ще купиш.

Панически върнах назад лентата в опит да си спомня какво бях решила да ѝ купя за дипломирането, явно беше видяла нещо.

— Невероятно — измърмори Едуард. — Как е възможно някой толкова малък да дразни толкова много?

Алис се разсмя.

— Талант!

— Не можа ли да изчакаш няколко седмици, преди да ми кажеш?
— измънках подразнено. — Сега ще си гриза ноктите двойно по-дълго време.

Алис ми се намръщи.

— Бела — започна тя бавно, — наясно ли си кой ден сме днес?

— Понеделник?

Тя завъртя очи.

— Да. Понеделник... четвърти — тя ме хвана за лакътя, извъртя ме и посочи един голям жълт плакат, залепен за вратата на физкултурния салон. На него с ръбати черни букви беше изписана датата на дипломирането ни. Точно след една седмица.

— Четвърти? Юни? Сигурна ли си?

Никой не ми отговори. Алис само поклати тъжно глава, уж разочарована, а Едуард вдигна вежди.

— Не е възможно! Как се получи така? — опитах се да преброя назад наум, но не можех да осъзная къде са изтекли дните.

Почувствах се все едно някой бе издърпал опората под краката ми. Дългите седмици напрежение, тревогите... наред натрапчивите мисли за времето, времето някак се бе стопило. И шансът да премисля всичко, да направя планове беше изчезнал. Нямах никакво време.

А съвсем не бях готова.

Не знаех как да го направя. Как да се сбогувам с Чарли и Рене... с Джейкъб... с човешката си същност.

Знаех точно какво искам, но внезапно ме обзе ужас, че ще го получа.

На теория горях от желание, дори от нетърпение, да заменя смъртността с безсмъртие. В крайна сметка това беше ключът към вечен живот с Едуард. А освен това трябваше да се отчете и фактът, че ме преследваха разни известни и неизвестни лица. Предпочитах да не съм така безпомощна и апетитна и да не чакам кротко някой от тях да ме настигне.

На теория всичко звучеше напълно смислено.

На практика... познавах единствено човешкия живот. Бъдещето отвъд него бе огромна, мрачна бездна, която нямаше как да опозная, докато не скоча в нея.

Днешната дата, този простичък факт, така очевиден, че вероятно подсъзнателно го бях потискала, внезапно превърна момента, до който нетърпеливо бях отмятала дните, в среща с взвод за екзекуции.

Смътно съзнавах, че Едуард държи вратата отворена, че Алис дърдори от задната седалка, че дъждът барабани по предното стъкло. Едуард като че ли бе наясно, че присъствам единствено телом, и не се опитваше да ме изтръгне от унеса. А може би се опитваше, а аз не забелязвах.

Озовахме се у дома, където Едуард ме поведе към дивана и ме дръпна да седна до него. Втренчих се през прозореца към течната сива мъгла и се опитах да проумея къде се бе изпарила решимостта ми. Защо изпадах в паника точно сега? Знаех, че крайният срок приближава. Защо се бях уплашила, когато най-последно бе дошъл?

Нямам представа колко време ме остави мълчаливо да се вирам през прозореца. Но вече не можех да различавам дъжда в тъмнината, когато най-последно не издържа.

Обхвана лицето ми със студените си длани и впи златните си очи в моите.

— Би ли обяснила за какво мислиш? *Преди* да полудея?

Какво можех да му отговоря? Че съм страхливка? Затърсих думи.

— Устните ти са побелели. Говори, Бела!

Издишах рязко. От колко ли време бях затаила дъх?

— Датата ме изненада — прошепнах. — Това е всичко.

Той зачака с лице, изпълнено с тревога и недоверчивост.

Опитах се да обясня.

— Не съм сигурна какво да правя... как да кажа на Чарли... какво да кажа... как да... — гласът ми заглъхна.

— Значи не става въпрос за празненството?

Смръщих се.

— Не. Но благодаря, че ми напомни.

Чух как дъждът се усилива, докато той се вира в лицето ми.

— Не си готова — прошепна.

— Готова съм — излъгах моментално, инстинктивна реакция. Усетих, че не ми повярва, затова си поех дълбоко въздух и казах истината. — Налага се да съм готова.

— Не се налага нищо.

Усещах как паниката напират през очите ми, докато шепнешком заизреждах причините:

— Виктория, Джейн, Кай, онзи, който е влизал в стаята ми...

— Все причини да изчакаш.

— В това няма никаква логика, Едуард!

Той притисна ръцете си към лицето ми и заговори бавно и внимателно.

— Бела. До един сме били лишени от избор. Разбрала си какво ни е струвало... Особено на Розали. На всички ни се е налагало да се борим, за да се примирим с нещо, върху което нямаме контрол. Няма да позволя да се получи така и за теб. Ти ще *имаш* избор.

— Вече съм направила избора си.

— Не искам да го правиш, защото над главата ти е виснал меч. Ще се погрижим за проблемите, а аз ще се грижа за теб — зарече се той. — И когато всичко приключи и вече няма принуда, тогава можеш да решиш да се присъединиш към мен, ако все още го искаш. Но не защото се страхуваш. Няма да го направиш по принуда.

— Карлайл обеща — смънках, възразявайки по навик. — След дипломирането.

— Не и преди да си абсолютно сигурна — заяви той категорично. — И със сигурност не, докато се чувстваш застрашена.

Не отговорих. Нямах сили да споря. Точно в момента сякаш не можех да открия предишната решителност.

— Ето — той ме целуна по челото. — Няма за какво да се тревожиш.

Разсмях се разтреперано.

— За нищо, освен за надвисналата смърт.

— Вярвай ми.

— Вярвам ти.

Продължаваше да се взира в лицето ми, чакайки да се успокоя.

— Можели да те попитам нещо? — казах.

— Разбира се.

Поколебах се, прехапала устна, след това зададох съвсем различен въпрос от онзи, който ме тревожеше.

— Какво съм решила да взема на Алис по случай дипломирането?

Той се подсмихна.

— Май се канеше да вземеш и на двама ни билети за концерт...

— Точно така! — почувствах такова облекчение, че почти се усмихнах. — За концерта в Тахома. Миналата седмица видях обява във вестника и реших, че може да ти хареса, нали каза, че албумът е хубав.

— Идеята е чудесна. Благодаря ти.

— Дано не са се разпродали.

— Важна е вложената мисъл. Аз ги разбирам тези неща.

Въздъхнах.

— Искаше да ме попиташ нещо друго — отбеляза той.

Намръщих се.

— Бива си те.

— Имам доста опит в разчитането на лицето ти. Питай ме!

Затворих очи и се притиснах в него, скривайки лице в гърдите му.

— Ти не искаш да ставам вампир.

— Не, не искам — отвърна той тихо, а след това зачака.

— Това не е въпрос — напомни ми след минута.

— Ами... тревожех се... *защо* си против това.

— Тревожила си се? — повтори той изненадано.

— Би ли ми обяснил *защо*? Цялата истина, без да щадиш чувствата ми?

Той се поколеба за момент.

— Ако отговоря на въпроса ти, би ли *обяснила* въпроса си?

Кимнах, без да показвам лицето си.

Той си пое дълбоко въздух, преди да отговори.

— Можеш да постигнеш толкова много други неща, Бела. Знам, че според *теб* имам душа, но аз не съм съвсем убеден и мисълта да рискувам твоята... — той поклати бавно глава. — За мен да позволя да станеш това, което съм аз, само за да не те загубя никога, е най-егоистичната постъпка, която мога да си представя. Искам го повече от всичко на света заради *самия себе си*. Но заради теб искам много повече. И ми се струва истинско престъпление да се поддам на изкушението. Това е най-егоистичното нещо, което някога ще направя, дори да живея вечно. Ако имаше някакъв начин да стана човек заради теб, щях да платя цената, независимо колко е висока.

Седях съвсем неподвижна, осмисляйки думите му. Едуард смяташе, че постъпва *егоистично*. Усетих как върху лицето ми се

разлива усмивка.

— Значи... не е от страх, че няма да... ме харесваш, когато стана различна — когато няма да съм мека и топла и няма да мириша по същия начин? Наистина ще искаш да си с мен, независимо каква ще се окажа?

Той издиша рязко.

— Тревожела си се, че няма да те харесвам? — попита остро. После, преди да успея да отговоря, се разсмя. — Бела, за сравнително проницателен човек на моменти си толкова недосетлива!

Знаех, че ще му се стори глупаво, но почувствах такова облекчение. Щом действително ме искаше, тогава щях да се справя с останалото... някак. *Егоистично* внезапно ми се стори прекрасна дума.

— Мисля, че не осъзнаваш колко по-лесно ще бъде за мен, Бела — каза той, а в гласа му все още се долавяше усмивка, — когато не се налага непрекъснато да се напругам да не те убия. Естествено, има и неща, които ще ми липсват. Като това, например...

Той се втренчи в очите ми и погали бузата ми, а аз усетих как кръвта нахлува в лицето ми. Той се засмя нежно.

— И звукът на сърцето ти — продължи той малко по-сериозен, но все така леко усмихнат. — Това е най-важният звук в моя свят. Така съм се настроил към него, че, кълна се, мога да го доловя от километри. Но нито едно от тези неща няма значение. *Това* — той отново пое лицето ми в шепи. — *Теб*. Ето това ще запазя. Винаги ще бъдеш моята Бела, просто ще си малко по-издръжлива.

Въздъхнах и доволно затворих очи, отпускайки се в ръцете му.

— А сега ще отговориш ли на един мой въпрос? Цялата истина, без да щадиш чувствата ми? — попита той.

— Естествено — отвърнах веднага и очите ми се отвориха широко от изненада. Какво ли би искал да знае?

Той заговори бавно.

— Не искаш да станеш моя съпруга.

Сърцето ми рязко спря, после запрепуска. На тила ми изби студена пот, а ръцете ми се вледениха.

Той зачака, загледан, заслушан в реакциите ми.

— Това не е въпрос — прошепнах накрая.

Той сведе поглед и миглите му хвърлиха дълги сенки върху скулите, после пусна лицето ми, за да вдигне замръзналата ми лява

ръка. Заигра се с пръстите ми, докато говореше:

— Тревожех се защо си против това.

Опитах се да преглътна.

— Това също не е въпрос — прошепнах.

— Моля те, Бела?

— Истината? — попитах без звук.

— Естествено. Мога да я приема, независимо каква е.

Поех си дълбоко въздух.

— Ще ми се смееш.

Очите му се вдигнаха към моите, шокирани.

— Да се смея ли? Малко вероятно.

— Ще видиш — измърморих, после въздъхнах. От смъртно бяло лицето ми стана алено заради внезапно обзелото ме раздразнение. — Добре, де! Сигурна съм, че ще ти се стори много смешно, наистина! Просто е толкова... толкова... толкова *неудобно* — признах и отново скрих лице в гърдите му.

Настъпи кратка пауза.

— Не съм убеден, че разбирам за какво говориш.

Наклоних глава и го изгледах сърдито, а смущението ме накара да се дръпна войнствено.

— Аз не съм *такова момиче*, Едуард. От онези, които се женят веднага след гимназията, като някоя провинциалистка, която е забременяла от гаджето си! Знаеш ли какво ще си помислят хората? Не осъзнаваш ли в кой век живеем? Хората не се женят на по осемнайсет! Поне не и интелигентните хора, отговорните, зрелите хора! Не искам да съм *такова момиче*! Аз не съм такава... — млъкнах, загубила сила.

Изражението му бе непроницаемо, докато осмисляше отговора ми.

— Това ли е всичко? — попита накрая.

Примигнах.

— Не е ли достатъчно?

— Тоест въпросът не е, че... желаеш самото безсмъртие повече, отколкото мен?

В този момент, макар да бях предупредила, че *той* ще се смее, внезапно аз бях тази, която изпадна в истеричен смях.

— Едуард! — заохках между пристъпите бурен смях. — А пък аз... винаги... съм мислела... че си... толкова... *по-умен* от мен!

Той ме прегърна и усетих, че се смее с мен.

— Едуард — казах малко по-членоразделно след известно усилие, — вечността няма смисъл без теб. Не бих искала и един ден живот без теб.

— Е, това е доста успокоително — отвърна той.

— И все пак... не променя нищо.

— Но ми е приятно да го чуя. И действително разбирам гледната ти точка, Бела, наистина. Но много бих искал и ти да разбереш моята.

Вече се бях успокоила, кимнах и се помъчих да прогоня тъжната гримаса от лицето си.

Очите му с цвят на течено злато почти хипнотизираха моите.

— Виждаш ли, Бела, аз винаги съм бил *такова момче*. В моя свят вече бях мъж. Не че търсех любов — напротив, няхах търпение да стана войник, жадувах единствено за славата на войната, идеализирана, каквато по онова време я представяха пред доброволците, но ако бях намерил... — той млъкна и наклони глава. — Щях да кажа, ако бях намерил *някого*, но това нямаше да е достатъчно. Ако бях открил *теб*, нямам никакви съмнения как щях да постъпя. Аз бях *такова момче* — веднъж достигнал до убеждението, че ти си това, което търся, щях да падна на колене и да се постарая да завоювам ръката ти. Щях да те поискам завинаги дори когато тази дума нямаше същото значение.

Усмихна ми се с кривата си усмивка.

Аз го зяпнах с широко отворени очи.

— Дишай, Бела — напомни ми той усмихнат.

Поех си въздух.

— Разбираш ли моята гледна точка, Бела? Поне мъничко?

И за около секунда наистина разбрах. Видях се с дълга пола и дантелена блуза с висока яка, с вдигната на тила коса. Видях Едуард, в елегантен светъл костюм, с букетче диви цветя в ръка, да седи до мен в люлка на верандата.

Поклатих глава и преглътнах. Привиждаха ми се кадри от „Анн от фермата Грийн Гейбълс“.

— Работата е там, Едуард — започнах с треперлив глас, избягвайки въпроса, — че за мен *брак* и *вечност* не са нито взаимно включващи се, нито взаимно изключващи се понятия. И тъй като в

момента живеем в моя свят, може би е редно да се съобразяваме със сегашните времена, ако ме разбираш.

— Но, от друга страна — възрази той, — съвсем скоро изцяло ще се разделиш с понятието за време. Тогава защо трябва решението ти да се влияе до такава степен от преходните традиции на една местна култура?

Свих устни.

— Тоест, когато си в Рим?

Той се разсмя.

— Не е нужно още днес да казваш да или не, Бела. Но е хубаво да има разбиране и от двете страни, не мислиш ли?

— Значи условието ти...?

— Все още е валидно. Наистина разбирам гледната ти точка, Бела, но ако искаш аз да съм този, който ще те промени...

— Та-та, та-там, там, там — затананиках под носа си. Опитвах се да докарам сватбения марш, но някак прозвуча като погребална песен.

Времето продължи да лети.

Нощта отмина без сънища, а след това дойде сутринта и дипломирането ме гледаше право в лицето. Имах куп неща за учене за финалните изпити и бях наясно, че няма да успея да изчета и половината през малкото оставащи дни.

Когато слязох долу на закуска, Чарли вече беше тръгнал. Оставил беше вестника на масата, което ми напомни, че имам да купувам нещо. Надявах се рекламата за концерта все още да върви — трябваше ми телефонният номер, за да поръчам глупавите билети. Подаръкът вече не ми се струваше интересен, след като елементът на изненадата бе изчезнал. Естествено, опитът да изненадам Алис поначало не бе от най-интелигентните.

Смятах да обърна право на забавния раздел, но дебелиите черни букви на първа страница привлякоха вниманието ми. Усетих да ме пробужда страх, когато се наведох да прочета заглавната статия.

„СИАТЪЛ ТЕРОРИЗИРАН ОТ УБИЙСТВА

Мина по-малко от десетилетие, откакто Сиатъл бе ловно поле на най-дейния сериен убиец в историята на Съединените щати. Гари Риджуей, убиецът от Зелената река, бе обвинен в убийството на 48 жени.

А днес обсаденият Сиатъл трябва да приеме вероятността, че е приютил още по-ужасяващо чудовище.

Полицията не приписва бума в убийствата и отвличанията на сериен убиец. Или поне все още не. Не са склонни да приемат, че подобна касапница може да бъде дело на един-единствен човек. Този убиец — ако действително става въпрос за един човек — е отговорен за 39 убийства и отвличания само в рамките на последните три месеца. За сравнение, жертвите на Риджуей са загинали в период от двадесет и една години. Ако тези смъртни случаи се свържат с един човек, това ще се окаже най-бруталният пример на серийни убийства в американската история.

Полицията е по-склонна да възприеме теорията за организирана банда. Тази теория се подкрепя от огромния брой на жертвите и от факта, че на пръв поглед липсва някакъв модел в избора им.

От Джак Изкормвача до Тед Бънди сред жертвите на серийни убийства обикновено се наблюдават сходства във възрастта, пола, расата или комбинация от трите. Жертвите на настоящата престъпна вълна варират от петнадесетгодишната отличничка Аманда Рийд до шестдесет и седем годишния пенсиониран пощальон Омар Дженкс. Убийствата включват почти равен брой жени и мъже — осемнадесет на двадесет и един. Жертвите се различават и по раса: бели, афроамериканци, латиноамериканци, азиатци.

Изборът изглежда съвсем случаен. Мотивът, изглежда, е убийство заради самото убийство.

Тогава защо изобщо се говори за сериен убиец?

В начина на действие се наблюдават достатъчно сходства, за да разграничат убийствата от други видове престъпления. Всяка от жертвите е била обгорена до такава

степен, че за идентифицирането ѝ се налагат зъбни отпечатыци. Степента на обгарянето предполага употребата на някакъв вид запалимо вещество като бензин или спирт, но до този момент следи от подобни вещества не са открити. Всички тела са захвърлени най-небрежно, без какъвто и да било опит за прикриването им.

И което е по-ужасно, повечето от останките свидетелстват за брутално насилие — костите са изпочупени и смазани чрез някакъв вид сериозен натиск. Според съдебните медици той е упражнен преди настъпването на смъртта, макар тези заключения да не могат да бъдат окончателни, имайки предвид състоянието на доказателствата.

Друго сходство, което насочва към идеята за сериен убиец: всяко престъпление е напълно лишено от следи, като се изключат самите останки. Няма отпечатыци, нито следи от автомобилни гуми, нито един-единствен косъм. Няма свидетели, забелязали нещо подозрително при отвличанията.

С това стигаме до самите отвличания — до едно явни. За нито една от жертвите не може да се каже, че е била лесна плячка. Сред тях няма бегълци или бездомници, които изчезват лесно и рядко са обявявани за издирване. Жертвите са изчезнали от домовете си, от апартамент на четвъртия етаж, от спортен клуб, от сватбен прием. Вероятно най-смайващото отвличане: тридесетгодишният боксьор аматьор Робърт Уелш влязъл в киносалон с приятелката си. Няколко минути след началото на филма жената осъзнала, че той не е на стола до нея. Тялото му било открито едва-три часа по-късно, когато пожарната служба била повикана по повод горящ контейнер за боклук на повече от тридесет километра от киносалона.

Другият модел, който се наблюдава при убийствата — всички до едно са извършени през нощта.

А най-плашещият модел? Геометрично нарастване. През първия месец са извършени шест убийства, през втория — единадесет. А само през последните десет дни са

извършени двадесет и две. А полицията е все толкова далеч от посочването на виновник, колкото и при откриването на първото обгорено тяло.

Доказателствата са противоречиви, следите будят ужас. Нова, свирепа престъпна групировка или побеснял, невероятно активен сериен убиец? Или нещо друго, което все още не е хрумнало на полицията?

Едно-единствено заключение е безспорно: нещо отвратително дебне из Сиатъл.“

Успях да прочета последното изречение едва на третия опит, след което разбрах, че проблемът е в треперещите ми ръце.

— Бела?

Така се бях съсредоточила, че гласът на Едуард, макар тих и очакван, ме накара да изохкам и рязко да се извъртя.

Беше се облегал на касата на вратата, сключил вежди. След това внезапно се озова до мен и хвана ръката ми.

— Стреснах ли те? Извинявай. Почуках, но...

— Не, не — побързах да отговоря. — Чел ли си това? — посочих вестника.

На челото му се появи дълбока бръчка.

— Още не съм чел днешните новини. Но знам, че нещата се влошават. Ще трябва да направим нещо... при това бързо.

Това не ми хареса. Идеята някой от тях да се излага на опасност ми беше крайно неприятна, а онова или онзи, който се подвизаваше в Сиатъл, започваше искрено да ме плаши. Но идеята фамилия Волтури да пристигнат беше също толкова плашеща.

— Какво казва Алис?

— Точно това е проблемът — бръчката на челото му се задълбочи. — Не може да види нищо... макар пет-шест пъти да се опитахме да проверим. Започва да губи самоувереност. Има чувството, че напоследък изпуска твърде много неща, че нещо не е наред. Може би зрението ѝ изневерява.

Очите ми се разшириха.

— Това възможно ли е?

— Кой знае? Никой не е правил проучвания... но аз лично се съмнявам. Тези умения обикновено се засилват с времето. Виж само Аро и Джейн.

— Тогава какво не е наред?

— Като че ли се получава нещо като омагьосан кръг. Ние чакаме Алис да види нещо, за да можем да отидем там... а тя не вижда нищо, защото няма да отидем, докато не види нещо. Така че няма как да ни види там. Може би ще трябва да действаме на сляпо.

Потреперих.

— Не!

— Имаш ли особено силно желание да ходиш на училище днес? Остават още няколко дни до изпитите, няма да предават нов материал.

— Мисля, че ще мога да преживея един ден без училище. Какво ще правим?

— Искам да говоря с Джаспър.

Отново Джаспър. Странно. В семейство Кълън Джаспър бе някак на ръба — част от нещата, но вечно в периферията. Без никога да бях изказвала гласно предположението си, смятах, че е тук само заради Алис. Имах чувството, че би я последвал и накрай света, но този начин на живот не му е съвсем присърце. Фактът, че не го възприема така сериозно, както останалите, вероятно бе причина да му е по-трудно да съблюдава правилата.

Във всеки случай досега не се бе случвало Едуард да разчита на него. Отново се зачудих какво ли искаше да каже с това, че Джаспър е специалист по новородените. Всъщност не знаех почти нищо за миналото му, само че бил някъде на юг, преди Алис да го открие. По някаква причина Едуард никога не бе проявявал готовност да отговаря на въпроси по адрес на най-младия си брат. А аз винаги се бях чувствала леко уплашена от високия рус вампир, който приличаше на печална филмова звезда, за да го попитам направо.

Когато стигнахме къщата, заварихме Карлайл, Есме и Джаспър съсредоточено да гледат новините, макар звукът да бе така намален, че не разбирах нищо. Алис бе кацнала на най-долното стъпало на огромните стълби, положила брадичка върху дланите си, а изражението ѝ бе обезсърчено. Тъкмо влязохме и Емет нахлу през кухненската врата, изглеждаше напълно спокоен. Нищо не успяваше да смути Емет.

— Здравсти, Едуард! Бягаш от училище, а, Бела? — ухили ми се той.

— И двамата бягаме — напомним му Едуард.

Емет се разсмя.

— Да, но *на нея* гимназията ѝ е за първи път. Ще вземе да пропусне нещо.

Едуард врътна очи, но не обърна внимание на любимия си брат. Подхвърли вестника на Карлайл.

— Видя ли, че вече подхвърлят теорията за сериен убиец? — попита той.

Карлайл въздъхна.

— Цяла сутрин по Си Ен Ен двама специалисти обсъждат този вариант.

— Не можем да позволим това да продължава.

— Да вървим още сега — обади се Емет с внезапен ентузиазъм.
— Ужасно ми е скучно.

От горния етаж се чу силно изсъскване.

— Такава песимистка е — измърмори Емет на себе си.

Едуард беше съгласен с Емет.

— Все някога ще трябва да отидем.

Розали се появи на върха на стълбите и бавно се спусна към нас. Лицето ѝ бе гладко, безизразно. Карлайл клатеше глава.

— Притеснен съм. Никога по-рано не сме се замесвали в нещо подобно. Това не е наша работа. Не сме Волтури.

— Не искам да се налага Волтури да идват насам — каза Едуард.
— Ще се окажем без нужното време за реакция.

— А и всички тези невинни хора в Сиатъл — прошепна Есме. — Не е редно да ги оставяме да гинат по този начин.

— Знам — въздъхна Карлайл.

— О! — каза рязко Едуард, обръщайки леко глава към Джаспър.
— Не го бях разглеждал в тази светлина. Ясно. Прав си, явно точно така се случва. Е, това променя всичко.

Не бях единствената, която го зяпна объркано, но може би бях единствената, която нямаше леко подразнен вид.

— Май няма да е зле да обясниш и на останалите — обърна се Едуард към Джаспър. — Каква би могла да е целта? — той закрачи по пода, загледан надолу, потънал в мисли.

Не бях видяла Алис да става от мястото си, но внезапно се бе озовала до мен.

— Какви ги дрънка той? — попита тя Джаспър. — Какво точно мислиш?

Джаспър като че ли не остана доволен, че се оказва в центъра на вниманието. Поколеба се, огледа всяко едно лице в кръга — тъй като всички се бяха приближили да чуят какво ще каже — а след това очите му се спряха на моето.

— Объркана си — каза ми той, а плътният му глас бе съвсем тих.

Предположението му не съдържаше въпрос. Джаспър знаеше какво чувствам, какво чувства всеки един от присъстващите.

— Всички сме объркани — измърмори Емет.

— Разполагаш с време да проявиш търпение — каза му Джаспър. — Бела също трябва да разбере. Вече е една от нас.

Думите му ме изненадаха. Много рядко общувах с Джаспър, особено след миналия ми рожден ден, когато се бе опитал да ме убие. Не бях осъзнала, че гледа на мен по този начин.

— Какво знаеш за мен, Бела? — попита Джаспър.

Емет въздъхна театрално и се плъосна на дивана в пресилен жест на отегчение.

— Не много — признах.

— Не — отвърна Едуард на мисълта му. — Сигурен съм, че разбираш защо не съм й разказал тази история. Но предполагам, вече трябва да я чуе.

Джаспър кимна замислено, после започна да навива ръкава на кремовия си пуловер.

Наблюдавах го, любопитна и объркана, опитвайки се да схвана какво прави. Той вдигна китката си под ръба на абажура до него, приближи я до голата крушка и проследи с пръст един релефен белег с формата на полумесец върху бледата си кожа.

Отне ми минута, за да осъзная защо формата ми се струва така странно позната.

— О! — издишах рязко, когато най-после схванах. — Джаспър, белегът ти е точно като моя.

Протегнах собствената си ръка, върху която сребристият полумесец се очертаваше по-ясно на фона на моята перлена кожа, отколкото върху неговата алабастрова.

Той се усмихна леко.

— Имам много белези като твоя, Бела.

Лицето му остана непроницаемо, докато придърпваше ръкава на тънкия си пуловер още по-нагоре. В началото очите ми не успяха да разберат какъв е този плътен слой върху кожата му. Извитите дъги образуваха фини зигзагообразни шарки, бели върху бледия фон на кожата му. Личаха само защото ярката светлина на лампата подчертаваше лекия им релеф, а плитките сенки ги караха да изпъкват. Внезапно осъзнах, че цялата шарка се състои от отделни полумесеци като онзи на китката му... като онзи на ръката ми.

Погледнах собствения си малък, самотен белег и си спомних как го бях получила. Загледах ухапката на Джеймс, гравирана върху кожата ми завинаги.

Ахнах и вдигнах очи към него.

— Джаспър, какво ти се е случило?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НОВОРОДЕН

— Същото, което се е случило и на твоята ръка — отвърна тихо Джаспър. — Но хиляди пъти — той се засмя някак тъжно и леко докосна ръката си. — Отровата ни е единственото, което оставя белег.

— Но *защо*? — прошепнах ужасено и може би крайно невъзпитано, но не можех да откъсна очи от обезобразената му кожа.

— Моето... детство не е като на доведените ми братя и сестри. Началото ми бе съвсем различно — при последните думи гласът му прозвуча сурово.

Зяпнах го, смаяна.

— Преди да ти разкажа историята си — продължи той, — трябва да разбереш, Бела, че в *нашия* свят има места, където продължителността на живота на безсмъртните се мери в седмици, а не във векове.

Другите бяха чували разказа. Карлайл и Емет отново се обърнаха към телевизора. Алис мълчаливо се намести в краката на Есме. Но Едуард бе погълнат като мен усещах очите му, приковани върху лицето ми, следящи всяка пробягваща емоция.

— За да разбереш *защо*, ще трябва да погледнеш света от различен ъгъл. Да се опиташ да си представиш как изглежда той за силните, за алчните... за вечно жадните.

Разбираш ли, на този свят има места, които са далеч по-желани от други. Места, където можем да бъдем по-невъздържани и пак да не ни разобличат.

Представи си например картата на западното полукълбо. Представи си всеки човешки живот като малка червена точица върху картата. Колкото по-плътно са разположени, толкова по-лесно можем ние — или поне онези от нас, които живеят по този начин, — да се хранят, без да привличат внимание.

Потреперих при тази картина, при думата *хранят*. Но Джаспър не се опасяваше, че може да ме стресне, не беше така закрилнически

настроен като Едуард. Продължи, без да прави пауза.

— Не че сборищата на юг се притесняват особено, че хората ще забележат. Сдържат се единствено заради Волтури. Само от тях се страхуват. Ако не бяха Волтури, ние, останалите, щяхме бързо-бързо да бъдем разкрити.

Намръщих се на тона, с който произнесе името им — с уважение, почти благодарност. Трудно можех да преглътна идеята, че фамилия Волтури биха могли да са добрата страна в какъвто и да било смисъл.

— В сравнение с Юга Северът е много цивилизован. Ние сме предимно номади, които се радват и на деня, и на нощта, и общуваме с хората, без да будим подозрението им — за нас анонимността е важна. На юг светът е съвсем друг. Там безсмъртните излизат само нощем.

Прекарват деня в кроене на следващия си ход или в опити да предвидят ходовете на враговете си. Защото на юг се вихри война, постоянна война, вече векове наред, без нито миг покой. Сборищата почти не обръщат внимание на хората или го правят така, както войниците обръщат внимание на стадо крави край пътя — като на храна, на която могат да сложат ръка. Крийт се от това стадо само заради Волтури.

— Но за какво се бият? — попитах.

Джаспър се усмихна.

— Нали говорихме за картата с червените точки?

Той зачака, така че кимнах.

— Бият се за контрол над най-плътните червени петна. Виждаш ли, на някого някога хрумнало, че ако се окаже единственият вампир, да речем, в Мексико Сити, ще може да се храни всяка нощ, по два пъти, по три пъти дори, и никой няма да забележи. И започнал да мисли как да се отърве от конкуренцията. Но същата идея хрумнала и на други. И някои измислили по-ефективни стратегии от другите.

Най-ефективната обаче била изобретена от един сравнително млад вампир на име Бенито. Чули за него за първи път, когато се спуснал на юг от някакво място северно от Далас и унищожил две малки сборища, поделящи си територията близо до Хюстън. Две нощи по-късно предизвикал далеч по-силен клан от съюзници, които си били присвоили Монтерей в Северно Мексико. И отново победил.

— Как е успял? — попитах с нездрав любопитство.

— Създал армия от новородени вампири. Бил първият, който се сетил за това, и в началото бил непобедим. Младите вампири са много неустойчиви, диви, почти невъзможни за контролиране. С един новороден можеш да спориш, да го научиш да се въздържа, но при десет или петнадесет заедно положението е кошмарно. Нападат се един друг със същата лекота, с която нападат врага, който си им посочил. Бенито бил принуден да създава нови и нови, тъй като се биели и помежду си, а и сборищата, които нападал, унищожавали половината му сили, преди да загубят битката.

Разбираш ли, макар новородените да са опасни, все пак е възможно да ги победиш, ако знаеш какво да правиш. През първата си година са невероятно силни физически и ако им се даде възможност да канализират тази сила, могат с лекота да унищожат възрастен вампир. Но са роби на инстинктите си и следователно напълно предсказуеми. Обикновено не влагат умение в боя, само мускули и кръвожадност. А в конкретния случай сред предимствата им били и безкрайните редици.

Вампирите в южните части на Мексико осъзнали какво се задава и направили единственото нещо, което им хрумнало, за да спрат Бенито. Създали свои собствени армии...

И тогава настъпил същински ад — говоря далеч по-буквално, отколкото си мислиш. Ние, безсмъртните, също имаме своя история и тази война никога няма да се забрави. Естествено, времената станали черни и за хората в Мексико.

Потръпнах.

— Когато броят на жертвите достигнал епидемични измерения — всъщност вашите летописи винят някаква зараза за острия спад в населението — Волтури най-послед се намесили. Цялата охрана пристигнала закуп и издирила всеки един новороден в южната половина на Северна Америка. Бенито се бил укрепил в Пуебла, където с бясна скорост създавал нови и нови редици, за да успее да завоюва най-голямата награда — Мексико Сити. Волтури започнали с него, а след това се прехвърлили и на останалите.

Всеки, открит заедно с новородените, бил екзекутиран начаса. Тъй като всички се опитвали да се предпазят от Бенито именно с новородени, за известно време в Мексико не останали вампири.

Волтури прочиствали територията почти цяла година. Това е друга една глава от историята ни, която винаги ще се помни, макар да

са останали твърде малко очевидци, които да разкажат какво е било. Веднъж говорих с един, който наблюдавал от разстояние какво се случило, когато стигнали Кулиакан.

Джаспър потрепери.

Хрумна ми, че никога по-рано не го бях виждала уплашен или отвратен. Сега беше първият път.

— Оказало се достатъчно и треската за господство не се разпространила отвъд Юга. Останалата част от света запазила разума си. Дължим на Волтури настоящия си начин на живот.

Но когато те се върнали в Италия, оцелелите побързали да си разпределят южните територии.

Не след дълго сборищата започнали отново да враждуват. Проявявали страхотна кръвожадност, извинявай за израза. Непрекъснато пламвали нови вендети. И тъй като идеята за новородените вече съществувала, някои не устояли на изкушението. Но не били забравили Волтури, затова проявявали повече предпазливост. Новородените се избирали по-внимателно измежду хората и се обучавали. Използвали ги предпазливо и хората, в по-голямата си част, останали в неведение. Създателите на новородени така и не дали повод на Волтури да се завърнат.

Войните продължили, но в по-малък мащаб. От време на време някой стигал до крайност, вестниците започвали да градят хипотези, Волтури се появявали и прочиствали града. Но оставяли другите, внимателните, да продължават...

Джаспър се взираше в пространството.

— Така са променили и теб — изказах шепнешком предположението си.

— Да — съгласи се той. — Когато бях човек, живеях в Хюстън, Тексас. Бях почти на седемнадесет, когато се присъединих към армията на Конфедерацията през 1861 година. Излъгах комисията по вербуване, че съм на двадесет. Бях достатъчно висок, за да ги заблудя.

Военната ми кариера беше кратка, но многообещаваща. Хората винаги... са ме харесвали, вслушваха се в думите ми. Баща ми твърдеше, че притежавам харизма. Вече знам, че вероятно е било нещо повече. Но каквато и да е била причината, бързо ме повишаваха, задминавах по-възрастни и по-опитни мъже. Армията беше нова и бързаше да се организира, което също предоставяше възможности за

напредване. При първата битка за Галвестън — е, всъщност тя бе по-скоро престрелка, вече бях най-младият майор в Тексас, при това с фалшивата си възраст.

Когато корабите с тежки оръдия на Съюза достигнаха пристанището, ме поставиха начело на операцията по евакуирането на жените и децата от града. Отне ми цял ден, за да ги организирам, а после потеглих с първата колона цивилни, за да ги преведа към Хюстън.

Помня тази нощ съвсем ясно.

Стигнахме града след мрак. Останах едва колкото да се убедя, че цялата група е безопасно настанена. След това се метнах на отпочинал кон и се отправих обратно към Галвестън. Нямаше време за почивка.

На около километър-два от града настигнах три жени, които се придвижваха пешком. Реших, че са изостанали от колоната и побързах да слеза от коня, за да им помогна. Но, когато видях лицата им на бледата светлина на луната, направо онемях от смайване. Несъмнено бяха най-красивите жени, които бях виждал в живота си.

Имаха такава бледа кожа, помня колко се възхитих. Дори малкото чернокосо момиче, чиито черти определено бяха мексикански, бе като порцеланово на лунната светлина. И трите изглеждаха достатъчно млади, за да бъдат наречени момичета. Веднага разбрах, че не са изостанали от нашата колона. Щях да ги запомня, ако ги бях видял.

„Той онемя“ — каза най-високото момиче с прекрасен, нежен глас — като камбанка. Имаше руса коса, а кожата ѝ беше снежнобяла.

Другата беше още по-руса, а кожата ѝ точно толкова бледа. Лицето ѝ бе като на ангел. Тя се наклони към мен с притворени очи и вдиша дълбоко.

„Ммм, прекрасно“ — въздъхна тя.

Малката, дребната брюнетка, постави пръсти върху ръката ѝ и бързо заговори. Гласът ѝ бе твърде нежен и мелодичен, за да звучи остро, но като че ли ѝ се искаше да прозвучи така.

„Съсредоточи се, Нети“ — каза ѝ тя.

Винаги съм усещал взаимоотношенията между хората и веднага ми стана ясно, че тъмнокосата девойка някак отговаряше за останалите. Ако бяха военни, бих казал, че заема по-висок пост.

„Изглежда подходящ — млад, силен, офицер...“ — брюнетката замълча и аз безуспешно се опитах да проговоря. „А има и още

нещо... долавяте ли го?“ — попита тя другите две. „Той е... неустоим.“

„О, да!“ — съгласи се Нети и отново се наклони към мен.

„Търпение, този искам да го задържа“ — предупреди я брюнетката.

Нети се намръщи, като че ли се подразни.

„Тогава най-добре ти го направи, Мария — обади се отново високата блондинка, — щом смяташ, че е важен. Аз в повечето случаи ги убивам.“

„Да, аз ще го направя, този наистина ми допада — съгласи се Мария. — Би ли отвела Нети? Не искам да се налага да си пазя гърба, докато се опитвам да се съсредоточа.“

Косата на тила ми беше настръхнала, макар да не разбирах нищо от това, което говореха тези прекрасни създания. Инстинктът ми подсказваше, че съм в опасност, че ангелът не се беше пошегувал, когато спомена за убиване, но разумът ми надделя над инстинкта. Бяха ме възпитавали не да се страхувам от жените, а да ги защитавам.

„Да вървим на лов“ — съгласи се с готовност Нети и хвана ръката на високото момиче. Извъртяха се — бяха толкова грациозни! — и хукнаха към града. Имах чувството, че направо политат, бяха толкова бързи, че белите им рокли се издуха зад тях като крила. Примигнах изумено и вече бяха изчезнали.

Обърнах се към Мария, която ме наблюдаваше любопитно.

Никога в живота си не съм бил суеверен. До тази секунда никога не бях вярвал в призраци или подобни неща. Но внезапно вече не бях толкова сигурен.

„Как се казваш, войниче?“ — попита ме тя.

„Майор Джаспър Уитлок, госпожо“ — заекнах, неспособен да съм нелюбезен към жена, пък била тя и призрак.

„Наистина се надявам да оцелееш, Джаспър. Имам хубаво предчувствие за теб“ — каза тя с нежния си глас.

После направи крачка към мен и наклони глава, сякаш се канеше да ме целуне. Замръзнах намясто, макар инстинктите ми да крещяха да бягам.

Джаспър замълча със замислено изражение.

— Няколко дни по-късно бях въведен в новия си живот — продължи той накрая, а аз не бях сигурна дали редактира разказа си

заради мен, или реагираще на напрежението, което дори аз долавях от страна на Едуард.

— Имената им бяха Мария, Нети и Люси. Бяха заедно от неотдавна, Мария бе повела другите две, и трите бяха оцелели от наскоро изгубени битки. Партньорството им се основаваше на общи интереси. Мария търсеше отмъщение и искаше да си възвърне териториите. Другите горяха от нетърпение да увеличат... пасищата си, така да се каже. Заедно събираха армия и действаха много по-внимателно от обичайно. Идеята бе на Мария. Искаше изключителна армия, затова търсеше специални хора, хора с потенциал. Обръщаше ни много повече внимание, обучаваше ни много по-старателно, отколкото друг преди нея. Учеше ни как да се бием и как да бъдем незабележими за хората. Когато се справяхме добре, ни възнаграждаваше...

Той отново млъкна, премълчавайки нещо.

— Но пък бързаше. Мария беше наясно, че огромната сила на новородения започва да намалява около една година след промяната и искаше да действа, докато бяхме още силни.

Когато ме включиха в бандата ѝ, бяхме шестима. През следващите две седмици добави още четирима. До един бяхме мъже — Мария искаше войници — и това до известна степен задълбочаваше враждите помежду ни. Първите си битки проведох срещу новите си другари по оръжие. Бях по-бърз от останалите, по-добър в бойното изкуство. Мария беше доволна от мен, макар да се дразнеше, че трябва да търси заместници на онези, които унищожавах. Често ме награждаваше и ставах все по-силен.

Биваше я да преценява характерите. Реши да ме постави начело на останалите — нещо като повишение. Това идеално пасваше на природата ми. Броят произшествия драматично спадна и редиците ни нараснаха до около двадесет. А това беше значителен брой за предпазливите времена, в които живеехме.

Все още неразпозната, способността ми да контролирам емоционалната атмосфера около себе си се оказа жизненоважна. Скоро започнахме да си сътрудничим така, както никога по-рано не се бе случвало сред новородени вампири. Дори Мария, Нети и Люси започнаха да се сработват по-лесно.

Мария се привърза към мен, започна да разчита на мен. А аз, в известен смисъл, боготворях земята, по която стъпваше. Нямах представа, че е възможен и друг начин на живот. Мария ни казваше, че нещата стоят така и ние й вярвахме.

Каза ми да я уведомя, когато с братята ми сме готови за битка, и аз горях от нетърпение да се докажа. В крайна сметка събрах армия от двадесет и трима невероятно силни вампири, организирани и обучени, както никога до този момент. Мария беше във възторг.

Тръгнахме тайно към Монтерей, някогашния ѝ дом, и тя ни пусна срещу враговете си. По онова време те разполагаха само с деветима новородени, контролирани от двама по-възрастни вампири. Победихме ги с лекота, която изненада Мария, и загубихме едва четирима в битката. Подобен резултат бе нечуван дотогава.

Действително бяхме добре обучени. Свършихме всичко, без да привличаме внимание. Градът премина в други ръце, без нито един човек да разбере.

Успехът изостри апетита на Мария. Не след дълго започна да хвърля погледи и към други градове. През тази първа година тя разшири контрола си над по-голямата част от Тексас и Северно Мексико. Но тогава от юг дойдоха други, които искаха да я изместят.

Той прокара два пръста по бледите шарки върху ръката си.

— Битката беше тежка. Мнозина започнаха да се тревожат, че Волтури ще се завърнат. Единствен аз от първоначалните двадесет и трима оцелях първите осемнадесет месеца. Печелехме някои битки, но други губехме. В крайна сметка Нети и Люси се обърнаха срещу Мария, но тази битка успяхме да спечелим.

Двамата с Мария успяхме да удържим Монтерей. Настъпи известно затишие, макар войните да продължаваха. Идеята за завладяване на нови територии започваше да отмира, нещата вече опираха до мъст и вражди. Мнозина бяха загубили партньорите си, а това е нещо, което нашият вид не прощава...

С Мария поддържахме около дузина новородени във всеки момент. Имаха твърде малко значение за нас — просто пионки, напълно заменими. И когато вече не ни бяха полезни, действително ги заменяхме. Животът ми продължаваше по същия брутален начин и годините отминаваха. Беше ми писнало дълго преди нещата да се променят...

Десетилетия по-късно се сближих с един новороден, който, въпреки слабите шансове, продължи да ни бъде от полза и успя да оцелее през първите си три години. Казваше се Питър. Харесвах го, беше... цивилизован — това май е най-удачната дума. Не му харесваше да се бие, макар да го биваше.

Беше определен да се грижи за новородените като за малки деца. Кое то си беше сериозна задача. А после дойде време за поредната чистка. Новородените губеха първоначалната си сила, трябваше да ги сменим. Питър трябваше да ми помогне да се отървем от тях. Извеждахме ги поотделно, нали разбираш, един по един... Подобни нощи винаги бяха безкрайно дълги. Този път той се опита да ме убеди, че неколцина от тях имат потенциал, но Мария ни бе инструктирала да се отървем от всички. Отказах му.

Бяхме прехвърлили половината и усещах, че Питър се терзае. Докато виках поредната жертва, се мъчех да реша дали да го отпратя и да довърша сам. За моя изненада той внезапно се ядоса, направо побесня. Приготвих се за това, което можеше да последва — беше добър боец, но не би могъл да се мери с мен.

Новородената, която повиках, беше женска, тъкмо беше навършила една година. Казваше се Шарлот. Чувствата му се промениха още щом я видя, издадох го.

Изкрещя й да бяга и сам хукна след нея. Можех да ги погна, но не го направих. Не чувствах... склонност да го унищожа.

Мария се подразни...

Пет години по-късно Питър се върна тайно за мен. Беше избрал подходящ ден за завръщането си. От известно време Мария бе озадачена от все по-потиснатото ми настроение. През целия си живот не бе изпадала дори за миг в унилоост и аз се чудех защо съм толкова различен от нея. Започнах да долавям промяна в емоциите й, когато беше около мен — понякога страх... злоба — същите чувства, които ме бяха предупредили за готвеното от Нети и Люси нападение. Вече се подготвих да унищожа единствения си съюзник, същината на съществуването си, но тогава се завърна Питър.

Разказа ми за новия си живот с Шарлот, разказа ми за варианти, за които не бях и сънувал. През тези пет години не бяха водили нито една битка, макар да бяха срещнали много други от нашия вид на

север. Други, които били в състояние да съжителстват без непрестанни сблъсъци.

Само с един разговор вече ме беше убедил. Бях готов да тръгна на север и донякъде чувствах облекчение, че няма да се наложи да убивам Мария. Бях неин спътник точно толкова години, колкото са заедно Карлайл и Едуард, но връзката ни далеч не бе така силна. Когато живееш заради битката, заради кръвта, взаимоотношенията, които установяваш, са слаби, лесно се рушат. Тръгнах си, без нито веднъж да погледна назад.

В продължение на няколко години пътувах с Питър и Шарлот, вкусвайки от този нов, далеч по-мирен свят. Но депресията така и не ме напускаше. Не можех да разбера какво ми е, докато Питър не отбеляза, че винаги се чувствам по-зле след лов.

Замислих се по този въпрос. След толкова години убийства и сеч почти бях загубил досег с човешкото в себе си. Безспорно се бях превърнал в кошмар, чудовище от най-зловещия вид. И въпреки това всеки път, когато убиех поредната човешка жертва, усещах лекото пробуждане на спомена за онзи предишен живот. Като виждах как очите им се разширяват от красотата ми, в главата ми изникваха Мария и другите две, смаяли ме в нощта, когато за последен път бях Джаспър Уитлок. Този спомен беше по-силен за мен, отколкото за останалите, защото усещах всичко, което изпитваше жертвата ми. И преживявах емоциите ѝ, докато я убивах.

Имаш представа как мога да манипулирам емоциите около себе си, Бела, но едва ли си наясно, че чувствата на околните влияят върху мен. Всеки ден живея в атмосфера, наситена с емоции. През първия век от живота си обитавах свят на кръвожадна мъст. Омразата бе мой постоянен спътник. Когато напуснах Мария, омразата намаля, но продължавах да усещам ужаса и страха на жертвите си.

Започна да става твърде много.

Депресията ми се задълбочи, напуснах Питър и Шарлот. Колкото и да бяха цивилизовани, те не изпитваха същото отвращение, което започваше да ме обхваща. Исках единствено спасение от постоянните битки. А аз бях изтощен от убийствата — от всички убийства, дори на обикновените хора.

И въпреки това трябваше да продължавам да убивам. Нима имах избор? Полагах усилия да убивам по-рядко, но така ожаднявах

прекомерно и накрая се предавах.

След цял век незабавно удовлетворяване на жаждата въздържанието ми се явяваше като... предизвикателство. Нещо, което все още не съм преодолял напълно.

Джаспър беше погълнат от разказа си, както и аз. И затова се изненадах, когато отчаяното му изражение се изглади в спокойна усмивка.

— Бях във Филадельфия. Имаше буря и бях излязъл през деня — нещо, което все още ми се струваше непривично. Знаех, че ще се набивам на очи, ако стоя на дъжда, така че се вмъкнах в един полутъмен крайпътен ресторант. Очите ми бяха достатъчно тъмни, за да не правят впечатление, макар това да означаваше, че съм жаден, което леко ме тревожеше.

Тя беше вътре и, естествено, ме очакваше — той се подсмихна. — Още щом влязох, скочи от високия стол на бара и тръгна право към мен.

Стреснах се. Не бях сигурен дали не смята да ме нападне. Имайки предвид миналото си, само така можех да тълкувам поведението ѝ. Но тя се усмихваше. И чувствата, които излъчваше, се различаваха от всичко, което бях усещал до този момент.

„Накара ме да те чакам толкова дълго“ — ми каза.

Не бях усетила, че Алис отново бе застанала зад мен.

— И ти наклони глава, както подобава на благовъзпитан южняшки джентълмен, и отвърна „Съжалявам, госпожо“ — тя се разсмя при спомена.

Джаспър ѝ се усмихна.

— Ти протегна ръка и аз я поех, без дори да осъзнавам какво правя. За първи път от почти век почувствах някаква надежда.

Той пое ръката ѝ, докато говореше. Алис се усмихна широко.

— Просто си отдъхнах. Бях решила, че никога няма да се появиш.

Те се усмихваха един на друг в продължение на една дълга минута, след това Джаспър се обърна към мен, с все така нежно изражение.

— Алис ми каза, че видяла Карлайл и семейството му. Направо не вярвах, че е възможен подобен живот. Но Алис събуди оптимизма ми. Така че тръгнахме да ги търсим.

— И сте им изкарали ангелите — обади се Едуард и погледна Джаспър, преди да се обърне към мен, за да обясни. — Дватамата с Емет бяхме на лов. Джаспър се появил, покрит в белези, влачейки тази малка особнячка — той смушка игриво Алис, — която ги поздравила по име, показала, че знае всичко за тях, и направо попитала в коя стая да се настани.

Алис и Джаспър се засмяха дружно, сопрано и бас.

— Когато се прибрах, всичките ми вещи бяха изнесени в гаража — продължи Едуард.

Алис вдигна рамене.

— Твоята стая имаше най-хубава гледка.

Сега вече се разсмяха и тримата.

— Чудна история — вмъкнах.

Три чифта очи ме изгледаха озадачено, със съмнение в здравия ми разум.

— Имам предвид последната част — оправдах се. — Щастливият край с Алис.

— Алис промени всичко — съгласи се Джаспър. — Тази атмосфера определено ми е по вкуса.

Но краткият миг, в който се откъснахме от настоящия ужас, не трая дълго.

— Армия — прошепна Алис. — Защо не ми каза?

Останалите отново се обърнаха към нас с очи, приковани върху лицето на Джаспър.

— Мислех, че грешно интерпретирам знаците. Какъв би могъл да е мотивът? Защо му е на някого да създава армия в Сиатъл? Там няма никаква история, няма вендета. А като обект за завоевание — пак няма смисъл, никой не го е обявил за своя собственост. От време на време минават номади, но няма с кого да се биеш за владение. Няма от кого да защитаваш града.

Но и по-рано съм виждал подобна ситуация и друго обяснение просто няма. В Сиатъл има армия от новородени. Предполагам помалко от двадесет. Неприятното е, че са напълно необучени. Който ги е направил, ги е пуснал да вилнеят. Нещата тепърва ще се влошават и не след дълго Волтури ще се намесят. Всъщност съм изненадан, че въобще са допуснали да се стигне дотук.

— Какво бихме могли да направим? — попита Карлайл.

— Ако искаме да избегнем намесата на Волтури, ще трябва да унищожим новородените, при това съвсем скоро — изражението му стана кораво. Вече запозната с историята му, можех само да предполагам колко неприятно му беше това заключение. — Мога да ви науча как. В града никак няма да е лесно. Младите изобщо не се стараят да се прикриват, но на нас ще ни се наложи. В някои отношения това ще ни попречи. Може да успеем да ги примамим извън града.

— Може би няма да се наложи да го правим — гласът на Едуард бе мрачен. — На някой друг минава ли му през ум, че единствената заплаха в района, която да изисква създаването на армия... сме самите ние?

Очите на Джаспър се присвиха, тези на Карлайл се разшириха от изненада.

— Семейството на Таня също е наблизо — пророни бавно Есме, не желаейки да приеме думите на Едуард.

— Но новородените не вилнеят в Анкоридж, Есме. Смятам, че трябва да помислим дали *ние* не сме целта им.

— Не смятат да ни нападат — настоя Алис, след което млъкна. — Или... поне не *знаят*, че ще ни нападнат. Още не.

— Какво има? — попита Едуард, любопитен и напрегнат. — Какво се сети?

— Отделни кадри — отвърна тя. — Не мога да видя ясна картина, колкото и да се мъча, просто нищо конкретно. Но виждам отделни кадри. Недостатъчно, за да открия смисъл. Сякаш някой непрекъснато си сменя мнението, прехвърля се от едно решение към друго, при това толкова бързо, че не успявам да зърна...

— Нерешителност? — попита Джаспър невярващо.

— Не знам.

— Не е нерешителност — изръмжа Едуард. — По-скоро *информираност*. Някой е наясно, че не можеш да видиш нищо, докато не вземе решение. Някой, който се крие от нас. Който си играе с пукнатините в зрението ти.

— Кой би могъл да знае това? — прошепна Алис.

Очите на Едуард бяха твърди като лед.

— Аро те познава така добре, както и ти самата.

— Но щях да видя, ако са решили да дойдат...

— Освен ако предпочитат да не си цапат ръцете.

— Някой им прави услуга — обади се Розали за първи път тази вечер. — Някой от Юга... някой, който вече си е навлякъл неприятности, задето нарушава правилата. И който е трябвало да бъде унищожен, но му е предложен втори шанс — ако успее да се справи с този малък проблем... Това би обяснило вълната реакция на Волтури.

— Но защо? — попита Карлайл, все още шокиран. — Няма никаква причина Волтури...

— Имаше — възрази тихо Едуард. — Изненадан съм, че толкова скоро се стигна до това, защото другите мисли бяха по-силни. В мислите си Аро ме виждаше от едната му страна, а Алис — от другата. И тази идея го опияняваше. Мислех, че ще му отнеме много повече време, за да се откаже от този план — толкова силно го желаше. Но я имаше и мисълта за теб, Карлайл, за нашето семейство, което става все по-голямо и силно. Завист и страх, не че имаш... *повече* от него, но все пак имаш неща, които желае. Опита се да не мисли за това, но не успя да го прикрие напълно. Идеята да изкорени конкуренцията бе налице — като изключим тяхната група, нашата е най-голямата, на която са се натъквали...

Зяпнах го ужасено. Никога не ми беше споменавал за това, но се досещах защо. Вече си представях мечтата на Аро. Едуард и Алис в черни, развети роби се носят край него със студени, кървавочервени очи...

Карлайл прекъсна кошмара ми.

— Твърде отдадени са на своята мисия. Никога не биха нарушили собствените си правила. Това противоречи на всичко, за което са се трудили.

— Ще разчистят всичко след това. Двойно предателство — каза Едуард с мрачен глас. — И никой няма да разбере.

Джаспър се приведе напред, клатейки глава.

— Не, Карлайл е прав. Волтури не нарушават правилата. Освен това този, който действа в Сياتъл, е твърде немарлив. Това... лице, тази заплаха няма никаква представа какво прави. Някой го прави за първи път, кълна се. Не мога да повярвам, че Волтури са намесени. Но ще се намесят.

Всички се гледаха един друг, замръзнали от напрежение.

— Тогава да *вървим* — почти изрева Емет. — Какво изобщо чакаме?

Карлайл и Едуард си размениха дълъг поглед. Едуард кимна.

— Ще трябва да ни научиш, Джаспър — каза накрая Карлайл. — Как да ги унищожим — челюстта му бе скована, но виждах болката в очите му, когато изрече думите. Никой не ненавиждаше насилието повече от него.

Нещо ме тормозеше, нещо, което не можех да разбера. Бях вцепенена, ужасена, смъртно уплашена. И въпреки това при целия ужас, който ме бе обзел, напипвах нещо важно. Нещо, което би могло да придаде малко смисъл на този хаос. Да го обясни.

— Ще ни трябва помощ — каза Джаспър. — Мислиш ли, че семейството на Таня ще е склонно...? Петима зрели вампири ще бъдат добре дошли. А Кейт и Елеазар ще са особено полезни на наша страна. С тяхна помощ ще бъде почти лесно.

— Ще ги попитаме — отвърна Карлайл. Джаспър му подаде мобилен телефон.

— Трябва да побързаме.

Никога не бях виждала вътрешното равновесие на Карлайл разтърсено до такава степен. Той пое апарата и тръгна към прозорците. Набра някакъв номер, вдигна го до ухото си и долепи другата си длан в стъклото. Загледа се към мъглявата утрин с горчиво изражение, разкъсван от противоречиви чувства.

Едуард ме хвана за ръка и ме дръпна към бялото канапенце. Седнах до него, втренчена в лицето му, докато той се взираше в Карлайл.

Гласът му беше нисък и бърз, едва го чувах. Чух как поздравява Таня, след това обясни ситуацията с такава скорост, че почти нищо не разбрах, макар да долових, че вампирите от Аляска не са в неведение какво се случва в Сиатъл.

След това тонът на Карлайл се промени.

— О! — каза той, а гласът му се изостри от изненада. — Не знаехме, че... Ирина има такива чувства.

До мен Едуард изстена и затвори очи.

— По дяволите. Дано Лоран гори в най-дълбокия кръг на ада, където му е мястото.

— Лоран ли? — прошепнах и кръвта се дръпна от лицето ми, но Едуард не отговори, заслушан в мислите на Карлайл.

В главата ми кратката среща с Лоран тази пролет не беше нито избледняла, нито замъглена. Все още помнех всяка дума, която бе изрекъл, преди Джейкъб и глутницата му да го прекъснат.

Всъщност дойдох тук, за да ѝ направя услуга.

Виктория. Лоран бе първият ѝ ход — беше го изпратила да слухти, да провери колко ще е трудно да се докопа до мен. Но той не бе оцелял, за да ѝ докладва.

Макар да беше запазил старите си връзки с Виктория след смъртта на Джеймс, беше създал и нови. Отишъл беше при семейството на Таня в Аляска — Таня, червеникавата блондинка, една от най-близките приятелки на семейство Кълън в света на вампирите, почти роднини. Лоран беше живял с тях приблизително година преди смъртта си.

Карлайл продължаваше да говори, но гласът му не звучеше умолително. Опитваше се да убеждава, но се долавяше и остра нотка. След това остротата внезапно надделя.

— И дума не може да става — каза той строго. — Сключили сме примирие. Те не са го нарушили и ние няма да го направим. Съжалявам да го чуя... Разбира се. Просто ще трябва да се постареем да се справим сами.

Той затвори телефона, без да изчака отговора. Продължи да се взира навън в мъглата.

— Какъв е проблемът? — прошепна Емет на Едуард.

— Ирина е имала по-дълбоки отношения с Лоран, отколкото предполагаме. Има зъб на вълците, задето го убиха, за да спасят Бела. Иска... — той млъкна, загледан в мен.

— Продължавай — казах, колкото можех по-спокойно.

Очите му се присвиха.

— Иска мъст. Иска да унищожи глутницата. Готови са да предоставят помощта си, ако им дадем такова разрешение.

— Не! — ахнах.

— Не се притеснявай — отвърна той безизразно. — Карлайл никога няма да се съгласи — той се поколеба, после въздъхна. — Нито пък аз. Лоран си го заслужаваше — почти изръмжа той — и все още съм задължен на вълците за постъпката им.

— Това не е добре — каза Джаспър. — Силите са твърде равни за битка. Ще имаме предимство по отношение на умения, но не и на брой. Ще спечелим, но на каква цена? — напрегнатите му очи се стрелнаха към лицето на Алис, после се отклониха.

Когато схванах какво ми казва, ми се прииска да се разпищя на глас.

Щяхме да спечелим, но и да загубим. Някои от нас нямаше да оцелеят.

Огледах лицата им — Джаспър, Алис, Емет, Роуз, Есме, Карлайл... Едуард — лицата на моето семейство.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ОБЯСНЕНИЕ

— Не говориш сериозно — казах в сряда следобед. — Напълно си полудяла!

— Можеш да говориш, каквото си искаш по мой адрес — отвърна Алис, — но купонът ще се състои.

Зяпнах я, а очите ми бяха така ококорени от смайване, че имах чувството, че ще тупнат върху таблата с храната.

— О, я се успокой, Бела! Няма причина да го отменяме. Освен това вече съм изпратила поканите.

— Но... то... ти... аз... лудост! — изломотих.

— А и вече си ми купила подарък — напомни ми тя. — От теб се иска единствено да дойдеш.

Опитах се да се успокоя.

— При всичко, което се случва в момента, едва ли е удачно да организираме празненства.

— Това, което се случва в момента, е дипломирането и поводът е толкова удачен за празненство, че чак е банално.

— Алис!

Тя въздъхна и се постара да бъде сериозна.

— В момента трябва да уредим някои неща, което ще отнеме известно време. И след като така и така седим и чакаме, няма лошо да отпразнуваме хубавите неща. Дипломирането от гимназията — първото дипломиране — е един-единствен път. Няма да ти се случи пак да си човек, Бела. Това събитие е веднъж в живота.

Едуард, който бе мълчал през краткия ни спор, ѝ стрелна предупредителен поглед. Тя му се изплези. Беше права — тихият ѝ глас нямаше как да надвика шумотевицата в стола. А и никой нямаше да схване смисъла на думите ѝ.

— Какво трябва да уредим? — попитах, без да се поддавам на опитите ѝ да ме разсее.

Отговори ми Едуард със снишен глас.

— Джаспър смята, че ще е добре, ако разполагаме с някаква помощ. Карлайл се опитва да открие някои стари приятели, а Джаспър търси Питър и Шарлот. Чуди се дали да не се обърне към Мария... но никой не иска да намесваме южняците.

Алис леко потрепери.

— Няма да е трудно да ги убедим да ни помогнат — продължи той. — Никой не иска гости от Италия.

— Но тези приятели — те няма да са... *вегетарианци*, нали? — възразих, използвайки шеговития прякор на семейство Кълън за самите тях.

— Не — отвърна той, а изражението му внезапно се вкамени.

— Тук? Във Форкс?

— Те са приятели — увери ме Алис. — Всичко ще е наред. Не се тревожи. А и Джаспър трябва да ни предаде няколко урока по изстребване на новородени...

Очите на Едуард светнаха при тези думи и по лицето му премина кратка усмивка. Внезапно изпитах усещането, че стомахът ми е пълен с остри ледени иглички.

— Кога заминавате? — попитах глухо. Не можех да понеса тази мисъл — идеята, че някой от тях може да не се завърне. Ами ако не се върнеше Емет, толкова смел и безразсъден, че рядко проявяваше предпазливост? Или Есме, така мила и грижовна, че дори не можех да си я представя в битка? Или Алис, така дребничка и крехка на вид? Или... това име отказвах да назова дори наум, за подобен вариант не можех дори да помисля.

— След седмица — отвърна той небрежно. — Времето би трябвало да ни стигне.

Ледените иглички се усукаха болезнено в стомаха ми. Внезапно ми се догади.

— Нещо преbledня, Бела — обади се Алис.

Едуард ме обгърна с ръка и ме придърпа плътно до тялото си.

— Всичко ще е наред, Бела. Имай ми доверие.

О, разбира се, помислих си. Да му имам доверие. Нали не той ще си стои у дома и ще се чуди дали смисълът на живота му ще се върне, или не.

И точно тогава ми хрумна. Може би нямаше да има нужда да седя и да чакам. Една седмица щеше да бъде достатъчна.

— Нали ви трябва помощ — казах бавно.

— Да — Алис килна глава, докато осмисляше промяната в тона ми.

Погледнах само нея, докато отговарях. Гласът ми бе шепот.

— Аз мога да помогна.

Тялото на Едуард внезапно се стегна, а ръката му ме притисна силно. Той издиша рязко и дъхът му прозвуча като изсъскване.

Но Алис бе тази, която ми отговори, все така спокойна.

— Няма да има *полза*.

— Защо не? — възразих. Сама долавях отчаянието в гласа си. — Осем е по-добре от седем. А и има предостатъчно време.

— Съвсем недостатъчно, за да бъдеш от полза, Бела — възрази тя хладно. — Не помниш ли как описа новородените Джаспър? Няма да ни свършиш никаква работа в битка. Няма да можеш да контролираш инстинктите си и ще си лесна мишена. И току-виж Едуард пострада, докато се опитва да те предпази — тя скръсти ръце на гърдите си, доволна от неопровержимата си логика.

Така поставила нещата, беше права. Отпуснах се обратно на стола, внезапно избуялата ми надежда — прекършена. До мен Едуард също се отпусна.

После прошепна в ухото ми:

— Не и защото те е страх.

— О! — каза Алис и лицето ѝ за миг стана напълно безизразно. След това помръкна. — Мразя, когато някой отказва покана в последния момент. Значи бройката на присъстващите пада на шестдесет и пет...

— *Шестдесет и пет!* — очите ми отново се разшириха. Та аз нямах толкова много приятели. Изобщо познавах ли толкова много хора?

— Кой се отказва? — попита Едуард, без да ми обръща внимание.

— Рене.

— Какво? — ахнах.

— Искаше да те изненада за дипломирането, но нещо се е объркало. Като се прибереш, ще завариш съобщение от нея.

За миг си позволих да се насладя на чувството за облекчение. Каквото и да се бе объркало при майка ми, щях да съм му вечно

признателна. Ако бе дошла във Форкс точно *сега*... Направо не исках да мисля. Главата ми щеше да експлодира.

Лампичката на телефонния секретар действително мигаше, когато се прибрах. Чувството на облекчение отново ме завладя, докато слушах майка ми да описва как Фил пострадал на игрището — демонстрирал приплъзване към базата, сблъскал се с кетчера и си счупил бедрената кост. Бил изцяло зависим от нея и просто нямало начин да го остави. Все още се извиняваше, когато времето за съобщението изтече.

— Е, един поне отпада — въздъхнах.

— Един какво? — попита Едуард.

— Един човек, за чиято смърт няма да се тревожа този уикенд.

Той завъртя очи.

— Защо двамата с Алис не го възприемете сериозно? — попитах троснато. — Положението е *сериозно*.

Той се усмихна.

— Увереност.

— Супер — изръмжах. Вдигнах телефона и набрах номера на Рене. Знаех, че разговорът ще се проточи, но че няма да се наложи да участвам кой знае колко.

Така че просто я изслушах, опитвайки се да я успокоя всеки път, когато успеех да вмъкна по някоя дума: не бях разочарована, не бях сърдита, не бях обидена. Казах ѝ да си гледа Фил. Изпратих му пожелания за бързо възстановяване и обещах да се обадя да докладвам всички подробности за дипломирането от гимназията на Форкс. Накрая се наложи да използвам отчаяната си потребност да уча за изпитите като мотив да се откача от телефона.

Търпението на Едуард бе безкрайно. Учтиво изслуша целия разговор, като си играеше с косата ми и ми се усмихваше всеки път, когато вдигнех поглед. Вероятно беше доста повърхностно да забелязвам подобни неща, когато имах толкова далеч по-важни, за които да мисля, но усмивката му все още ме оставяше без дъх. Беше толкова красив, че понякога ми беше трудно да мисля за нещо друго, да се концентрирам върху проблемите на Фил или извиненията на Рене, или враждебните армии от вампири. Все пак бях просто човек.

Веднага щом затворих, се вдигнах на пръсти, за да го целуна. Той уви ръце около кръста ми и ме вдигна на кухненския плот, за да не се налага да се протягам толкова. Кое то чудесно ме устройваше. Сплетох пръсти зад врата му и се разтопих в студените му гърди.

Но твърде скоро, както обикновено, той се отдръпна.

Усетих как ъгълчетата на устните ми висват надолу. Той се разсмя на изражението ми, докато се измъкваше от хватката на ръцете и краката ми. Облегна се на плота до мен и леко обгърна раменете ми с ръка.

— Знам, че според теб притежавам съвършен, непоколебим самоконтрол, но това невинаги е така.

— Де да беше вярно — въздъхнах.

Той също въздъхна.

— Утре след училище — смени темата той — ще ходя на лов с Карлайл, Есме и Розали. Само за няколко часа — ще бъдем наблизо. Предполагам Алис, Джаспър и Емет ще успеят да те опазят.

— Уф! — измърморих. Утре беше първият ден от изпитите и бяхме заети само до обяд. Имах висша математика и история, двете единствени предизвикателства в списъка, така че щеше да ми остане почти цял ден без него, с никакво друго занимание, освен да чакам и да се тревожа. — Мразя да ме бавят като бебе.

— Само временно — обеща той.

— Джаспър ще се отегчи. А Емет ще ми се подиграва.

— Ще се държат прилично.

— Да бе — изръмжах.

После изведнъж ми хрумна, че имах и друга възможност, освен да прекарам деня с двама детегледачи.

— Знаеш ли... не съм ходила до Ла Пуш от онази нощ край огъня.

Вгледах се в лицето му, за да забележа някаква промяна в изражението. Очите му се присвиха съвсем лекичко.

— Там ще съм в безопасност — напомних му.

Той се замисли за няколко секунди.

— Вероятно си права.

Лицето му беше спокойно, но някак с една идея твърде гладко. За малко да го попитам дали не предпочита да си остана, но после се

сетих за закачките, с които със сигурност щеше да ме засипе Емет, и смених темата.

— Жаден ли си вече? — попитах и се протегнах да погаля леките сенки под очите му. Ирисите му все още бяха тъмнозлатисти.

— Не особено — като че ли не беше склонен да отговори, което ме изненада. Зачаках обяснението.

— Искаме да сме максимално силни — обясни неохотно. — Вероятно по пътя отново ще ловуваме и ще търсим едър дивеч.

— И това ви прави по-силни?

Той затърси нещо в лицето ми, но там се четеше единствено любопитство.

— Да — каза накрая. — Човешката кръв ни прави най-силни, макар разликата да е незначителна. Джаспър се колебае дали да не си послужи с измама — колкото и да му е неприятна идеята, той е изключително практичен — но не би го предложил. Знае какво ще му отговори Карлайл.

— Това би ли помогнало? — попитах тихо.

— Няма значение. Няма да изменим на същността си.

Намръщих се. Ако нещо можеше да помогне за увеличаване на шансовете... а след това потръпнах, осъзнавайки, че съм склонна някой непознат да загине, за да предпазя него. Ужасих се от себе си, но въпреки това не бях в състояние да отрека, че подобна мисъл ми минава през главата.

Той отново смени темата.

— Затова са и толкова силни, естествено. Новородените са пълни с човешка кръв — собствената им кръв, която реагира на промяната. Известно време се запазва в тъканите и ги подсилва. Телата им я използват бавно, както спомена Джаспър, силата им започва да намалява чак след около година.

— Аз колко ще съм силна?

Той се ухили.

— По-силна от мен.

— А от Емет?

Усмивката му стана още по-широка.

— Да. Ще ми доставиш огромно удоволствие, ако го предизвикаш на канадска борба. Преживяването ще му е от полза.

Разсмях се. Звучеше абсурдно.

След това въздъгнах и скочих от плота, защото не можех да отлагам повече. Трябваше да зубря, при това усилено. За щастие разполагах с Едуард да ми помага, а той беше чудесен учител, тъй като знаеше абсолютно всичко. Реших, че най-големият ми проблем е да се концентрирам върху тестовете. Ако не внимавах, щеше да се окаже, че по история съм развила тема върху вампирските войни в Юга.

В един момент спрях да си почина и се обадох на Джейкъб, което не притесни Едуард повече от разговора ми с Рене. И този път си игра с косата ми.

Макар да беше следобед, обаждането ми събуди Джейкъб, който звучеше малко намусен в началото. Но веднага се ободри, когато попитах дали мога да му отида на гости на следващия ден. Тяхното училище вече беше разпуснато за лятото, така че ми каза да отида, колкото мога по-рано. Зарадвах се, че има и друго решение, освен да ме надзирават. Така щях да запазя поне малко достойнство.

Но част от това достойнство отиде по дяволите, когато Едуард настоя отново да ме закара до границата, сякаш бях дете, предавано между попечители.

— Е, как се представи според теб на изпитите? — попита ме по пътя, колкото да има какво да си бъбрим.

— Историята беше лесна, но за висшата математика не съм сигурна. Стори ми се, че съм схванала задачите, което означава, че вероятно всичко съм оплескала.

Той се разсмя.

— Сигурен съм, че си ги решила. Но ако много се тревожиш, мога да подкупя господин Варнър да ти пише шестица.

— Тъъ, благодаря, но не.

Той отново се разсмя, но внезапно спря, когато завихме зад последния завой и видяхме червената кола да ни чака. Сви вежди съсредоточено, а после въздъгна, докато паркираше колата.

— Какво има? — попитах с ръка на дръжката.

Той поклати глава.

— Нищо — очите му се присвиха, докато гледаше през предното стъкло към другата кола. Този поглед го бях виждала и друг път.

— Да не би да *подслушваш* Джейкъб? — обвиних го.

— Не е лесно да не обръщаш внимание на някого, когато крещи.

— О! — замислих се за миг. — А какво крещи? — попитах шепнешком.

— Убеден съм, че сам ще ти каже — отвърна Едуард навъсено.

Канех се да настоявам още, но точно тогава Джейкъб натисна два пъти клаксона — два кратки нетърпеливи сигнала.

— Доста неучтиво — изръмжа Едуард.

— Такъв си е Джейкъб — въздъхнах и побързах да изляза, преди Джейкъб да направи нещо, което съвсем да подразни Едуард.

Помахах му, докато се качвах във фолксвагена, и от това разстояние ми се стори, че действително се е ядосал от клаксона... или от онова, което се въртеше в главата на Джейкъб. Но очите ми не бяха силни и често се случваше да се заблудя.

Исках да го извикам. Исках да ги накарам да излязат от колите си, да си стиснат ръцете и да бъдат приятели — да са Едуард и Джейкъб, а не *вампири* и *върколак*. Чувствах се, сякаш отново държах онези упорити магнитчета в шепата и ги притисках едно до друго, мъчейки се да принудя физическите закони да се променят...

Въздъхнах и се качих в колата на Джейкъб.

— Здравсти, Белс — тонът му беше бодър, но под него прозираше умора. Разгледах лицето му, когато потегли обратно към Ла Пуш — караше малко по-бързо от мен, но по-бавно от Едуард.

Изглеждаше различно, може би дори болен. Клепачите му клюмаха, а лицето му беше изпито. Чорлавата му коса стърчеше във всички посоки — отделни кичури стигаха чак до брадичката му.

— Добре ли си, Джейк?

— Просто съм уморен — успя да каже, преди една огромна прозявка да му попречи да продължи. Когато спря да се прозява, попита: — Какво искаш да правим днес?

Изгледах го отново.

— Дай засега да постоим у вас — предложих. Май нямаше сили за нещо повече от това. — После може да изкараме моторите.

— Разбира се, разбира се — отвърна той и пак се прозя.

Къщата беше празна, което бе странно. Осъзнах, че до този момент бях възприемала присъствието на Били за неизменно.

— Къде е баща ти?

— У семейство Клиъруотър. Често ходи, откакто Хари почина. Сю се чувства самотна.

Той седна на късия диван и се притисна към едната облегалка, за да ми направи място.

— О! Много мило. Бедната Сю.

— Аха... има малко проблеми... — той се поколеба. — С децата.

— Сигурно на Сет и Лия не им е лесно без баща...

— Аха — съгласи се той разсеяно. Взе дистанционното и включи телевизора, като че ли несъзнателно. Пак се прозя.

— Какво става, Джейкъб? Държиш се като зомби.

— Снощи съм спал около два часа, а предната нощ — четири — обясни той. Протегна бавно дългите си ръце и отчетливо чух как ставите му изпукват. Просна лявата си ръка върху облегалката на дивана зад мен и се смъкна назад, облегал глава на стената. — Смазан съм.

— Защо не поспиш? — попитах.

Той направи физиономия.

— Сам създава проблеми. Няма доверие на твоите кръвопийци. От две седмици карам двойни смени и никой с пръст не ме е докоснал, но той продължава да не вярва. Така че засега действам сам.

— Двойни смени ли? Защото се опитваш да пазиш мен ли? Джейк, недей! Трябва да се наспиваш. С мен всичко е наред.

— Не е кой знае какво — очите му внезапно се разсъниха. — Хей, разбра ли кой ти е влизал в стаята? Има ли нещо ново?

Реших да не отговарям на втория въпрос.

— Не, нищо не сме открили за моя, хм, гост.

— Тогава ще продължа да наблюдавам — каза той и очите му се затвориха.

— Джейк... — започнах да протестирам.

— Хей, това е най-малкото, което мога да направя — нали ти предложих вечна служба, не помниш ли? Роб съм ти до гроб.

— Не искам роб!

Той си остана със затворени очи.

— А какво искаш, Бела?

— Искам си приятеля Джейкъб — и то не полумъртъв, докато сам си вреди в излишен опит да...

Той ме прекъсна.

— Погледни на нещата така — надявам се да проследя вампир, който ми е разрешено да убия, става ли?

Не отвърнах. Той отвори очи и погледна лицето ми.

— Шегувам се, Бела.

Загледах се в телевизора.

— Е, имаш ли специални планове за следващата седмица? Завършваш училище. Еха! Голяма работа — гласът му стана съвсем унил, а лицето му, и без това изопнато, доби измъчен вид. Очите му отново се притвориха — този път не от изтощение, а от нежелание да възприеме ситуацията. Осъзнах, че дипломирането ми все още носи ужасяващ смисъл за него, макар сега моите намерения да бяха осуетени.

— *Специални* планове нямам — казах бавно, надявайки се да долови подтекста в думите ми, без да се налага да обяснявам подробно. В момента не ми се говореше за това. От една страна, той едва ли имаше сили за тежки разговори. От друга, бях сигурна, че колебанията ми щяха прекомерно да го ентусиазират. — Е, трябва да ходя на купон по случай дипломирането. Моят собствен — възкликнах отвратено. — Алис *обожав*а купони и е поканила целия град у тях в нощта на дипломирането. Ще бъде ужасно!

Очите му се отвориха и усмивката на облекчение, която се разля по лицето му, някак го съживи.

— Аз не съм получавал покана. Обиден съм — подкачи ме той.

— Чувствай се поканен. Купонът уж *е мой*, така че би трябвало да мога да каня, когото си поискам.

— Благодаря — отвърна той саркастично и очите му отново се затвориха.

— Така ми се иска да дойдеш — казах без особена надежда. — Ще бъде много по-забавно. Поне за мен.

— Разбира се, разбира се — смънка той. — Ще бъде много... мъдро... — думите му заглъхнаха.

Няколко секунди по-късно вече хъркаше.

Бедният Джейкъб. Загледах спящото му лице и това, което видях, ми хареса. Всяка следа от враждебност и горчивина беше изчезнала, той внезапно се бе превърнал отново в най-добрия ми приятел, онзи отпреди цялата неразбория с върколаците. Изглеждаше толкова помлад. Точно като моя Джейкъб.

Свих се на дивана, докато поспи, надявайки се да успее да навакса част от пропуснатия сън. Проверих няколко канала, но нямаше

нищо интересно. Накрая се спрях на едно готварско предаване и се загледах с ясното съзнание, че никога не бих хвърлила толкова усилия за вечерята на Чарли. Джейкбъб продължи да хърка все по-силно. Увеличих звука на телевизора.

Бях странно отпусната, сякаш аз самата се унасях в сън. В тази къща се чувствах в по-голяма безопасност, отколкото у дома, вероятно защото тук никой не бе идвал да ме търси. Свих се на дивана и се замислих дали да не дремна. Може би щях, но хъркането на Джейкбъб ми пречеше. Вместо да заспя, се унесох в мисли.

Изпитите бяха приключили и повечето се бяха оказали фасулска работа. Единственото изключение, висшата математика, също бе зад гърба ми, независимо от резултата. Средното ми образование беше завършено. И не бях съвсем наясно с отношението си към този факт. Не можех да погледна обективно, тъй като той бе тясно свързан с края на човешкия ми живот.

Интересно докога Едуард щеше да използва извинението „не, защото те е страх“. В някакъв момент щеше да се наложи да се запъна.

Съзнавах, че от практична гледна точка е далеч по-разумно да накарам Карлайл да ме промени в мига, в който си получех дипломата. Форкс ставаше опасен, като военна зона. Не, Форкс вече бе военна зона. Да не говорим... че щеше да е добро извинение да пропусна купона. Усмихнах се, като се замислих за тази най-нелепа причина за промяната. Глупава... но все пак изкушаваща.

Но Едуард беше прав — все още не бях съвсем готова.

А и не исках да разсъждавам практично. Исках Едуард да го направи. Съвсем ирационално желание. Сигурна бях, че около две секунди след като някой от двамата ме ухапеше и отровата плъзнеше във вените ми, нямаше изобщо да ме интересува кой го е направил. Така че не би трябвало да има значение.

Трудно ми беше да обясня, дори и на себе си, защо бе толкова важно за мен. Просто ми харесваше мисълта той да направи избора — да ме поиска толкова силно, че не просто да позволи друг да ме промени, а сам да го направи, за да ме задържи. Детинско беше, но ми допадаше идеята *неговите* устни да са последното приятно нещо, което ще усетя. Имаше и нещо, от което съвсем се срамувах, нещо, което никога и пред никого не бих изрекла гласно — исках неговата

отрова да проникне в тялото ми. Така щях да му принадлежа по някакъв осезаем, измерим начин.

Но знаех, че твърдо ще се придържа към схемата с женитбата — защото очевидно се стремеше да отложи нещата и засега успяваше. Опитах да си представя как съобщавам на родителите си, че това лято ще се женя. Или пък на Анджеला, Бен и Майк. Просто не можех. Не ми хрумваха думите, с които да го кажа. Щеше да е по-лесно да им кажа, че ще ставам вампир. И бях сигурна, поне що се отнася до майка ми, че ако ѝ разкажех истината с всички подробности, щеше да застане категорично против брака, отколкото против превръщането ми във вампир. Смръщих се, като си представих ужасеното ѝ изражение.

После, само за миг, ме връхлетя същото странно видение за мен и Едуард в люлката на верандата, облечени с дрехи от един друг свят. Свят, в който никой не би се изненадал, ако носех пръстена му. Един по-простичък свят, в който любовта се описва по простички начини. Едно плюс едно е равно на две...

Джейкъб изсумтя и се превъртя на една страна. Ръката му се люшна от облегалката на дивана и ме притисна към тялото му.

Божичко, колко беше тежък! И *горещ*. Само след няколко секунди направо заврях.

Опитах се да се измъкна изпод ръката му, без да го събудя, но се наложи да го побутна леко и когато ръката му се свлече от тялото ми, очите му рязко се отвориха.

Той скочи на крака и тревожно се огледа.

— Какво? Какво? — попита объркано.

— Аз съм, Джейк. Съжалявам, че те събудих.

Той се обърна да ме огледа, примигвайки объркано.

— Бела?

— Здравсти, Сънчо!

— О, боже! Заспал ли съм! Съжалявам! Колко време спя?

— Няколко серии на готварското предаване. Не съм ги броила.

Той се плъосна тежко на дивана до мен.

— Съжалявам, честно!

Погалих го по косата в опит да пригладя непокорната бъркотия.

— Не се чувствай гузен. Радвам се, че успя да поспиш.

Той се прозя и се протегна.

— Напоследък съм ужасна компания. Нищо чудно, че Били постоянно ходи някъде. Толкова съм скучен.

— Нищо ти няма — уверих го.

— Уф, дай да излезем малко. Трябва да се поразходя, иначе пак ще заспя.

— Джейк, заспивай! Аз съм си съвсем добре. Ще се обадя на Едуард да дойде да ме вземе — докато говорех, заопипвах джобовете си и осъзнах, че са празни. — Дявол да го вземе, ще трябва да ползвам твоя. Май съм забравила неговия в колата — тръгнах да ставам от дивана.

— Не! — настоя Джейкъб и ме хвана за ръката. — Не, остани! И без това толкова рядко идваш. Не мога да повярвам, че прахосах толкова време.

Докато говореше, ме дръпна от дивана, а после ме поведе навън, привеждайки глава, за да мине под рамката на вратата. Междувременно беше захладняло — въздухът беше нетипично студен — явно се задаваше буря. Сякаш беше февруари, а не май.

Мразовитият въздух сякаш го ободри. В продължение на минута крачеше напред-назад пред къщата, влачейки ме със себе си.

— Какъв съм идиот — мърмореше под нос.

— Какво толкова, Джейк? Заспал си — вдигнах рамене.

— Исках да говоря с теб. Направо не мога да повярвам.

— Говори сега — казах.

Той ме погледна в очите, после побърза да отклони поглед към дърветата. Стори ми се, че се изчервява, но беше трудно да преценя на тъмната му кожа.

Внезапно се сетих какво беше казал Едуард, когато ме докара — че Джейкъб ще ми каже това, което бе крещял наум. Заръфах долната си устна.

— Виж — започна Джейкъб, — смятах да го направя по различен начин — той се засмя и ми се стори, че се смее на себе си. — Някак по-елегантно — добави. — Исках постепенно да подхвана темата, но... — той погледна към облаците, потъмнели с напредването на следобед, — трябва да тръгвам на работа.

Засмя се отново, напрегнато. Продължавахме бавно да крачим.

— За какво говориш? — попитах.

Той си пое дълбоко въздух.

— Исках да ти кажа нещо. Ти вече го знаеш... но реших все пак да го кажа гласно. Така че да не се получи някакво недоразумение.

Спрях рязко и той също се спря. Дръпнах се и скръстих ръце на гърдите си. Внезапно ме изпълни увереност, че не желая да чуя какво иска да ми каже.

Веждите му се свиха, хвърляйки в сянка дълбоко разположените му очи. Бяха катраненочерни, когато се впиха в моите.

— Влюбен съм в теб, Бела — каза той със силен, уверен глас. — Бела, обичам те. И искам да избереш мен вместо него. Знам, че чувствата ти не са като моите, но искам да знаеш истината, за да си наясно с вариантите. Не бих искал нещо неизказано да ни попречи.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ОБЛОГ

Гледах го онемяла в продължение на минута. Изобщо не ми хрумваше какво да отвърна.

Докато наблюдаваше втрещеното ми изражение, сериозността се изпари от лицето му.

— Добре — каза ухилен. — Това е всичко.

— Джейк... — имах чувството, че нещо едро се е заклещило в гърлото ми. Опитах се да го прочистя. — Не мога... Тоест не... Трябва да си вървя.

Обърнах се, но той ме хвана за раменете и ме извъртя обратно към себе си.

— Не, почакай. Това го *знам*, Бела. Но виж, отговори ми, става ли? Искаш ли да изчезна от живота ти и никога повече да не ме видиш? Честно?

Толкова ми беше трудно да възприема въпроса му, че ми отне цяла минута да му отговоря.

— Не, не го искам — признах накрая.

Той се ухили.

— Ето, виждаш ли.

— Но аз не те искам до себе си по същите причини, заради които ти искаш мен — възразих.

— Обясни ми тогава защо точно ме искаш.

Замислих се внимателно.

— Защото ми липсваш, когато те няма. Когато си щастлив — заобяснявах предпазливо, — и аз се чувствам щастлива. Но мога да кажа същото и за Чарли, Джейкъб. Ти си част от семейството ми. Обичам те, но не съм *влюбена* в теб.

Той кимна, без да изглежда смутен.

— Но все пак ти е приятно да съм край теб.

— Да — въздъхнах.

Беше невъзможно да го обезкуража.

— Тогава оставам до теб.

— Направо си търсиш белята — измърморих.

— Аха — той погали дясната ми буза с върховете на пръстите си. Пернах ръката му.

— Мислиш ли, че би могъл да се държиш малко по-прилично?
— попитах подразнена.

— Не, не мисля. Ти решаваш, Бела. Мога да съм с теб, такъв какъвто съм, в комплект с лошото поведение, или никак.

Зяпнах го ядосана.

— Не си честен.

— Ти също.

Това ме сепна и неволно направих крачка назад. Беше прав. Бях нечестна, а също и алчна — в противен случай щях да му кажа, че не искам да сме приятели, и да си тръгна. Не беше честно да искам да го запазя като приятел, когато това го наранява. Не знаех какво правя тук, но внезапно осъзнах, че не постъпвам добре.

— Прав си — признах.

Той се разсмя.

— Прощавам ти. Само недей да ми се сърдиш *твърде* много. Защото наскоро реших, че не желая да се отказвам от теб. В загубените каузи има нещо просто неустойимо.

— Джейкъб — вгледах се в тъмните му очи, опитвайки се да го накарам да приеме думите ми сериозно, — аз го обичам, Джейкъб. Той е целият ми живот.

— Но обичаш и мен — напомни ми той. Тръгнах да протестирам, но той вдигна ръка. — Не по същия начин, знам. Но и той не е целият ти живот. Вече не. Може някога да е бил, но после си тръгна. А сега ще му се наложи да се справя с последствията от това решение — тоест с *мен*.

Поклатих глава.

— Невъзможен си.

Той внезапно стана сериозен. Хвана брадичката ми в шепа така здраво, че не можех да отклоня поглед от настойчивите му очи.

— Докато сърцето ти не спре да бие, Бела — каза той, — аз ще съм тук и ще се боря. Не забравяй, че имаш избор.

— Не искам избор — възразих и безуспешно опитах да дръпна брадичката си. — А и ударите на сърцето ми са преброени, Джейкъб.

Времето почти изтече.

Очите му се присвиха.

— Което е допълнителна причина да се боря — колкото се може повече, докато все още мога — прошепна той.

Продължаваше да държи брадичката ми — пръстите му така ме стискаха, че чак ме заболя. Видях как в очите му пламва решителност.

— Н... — исках да възразя, но беше късно.

Устните му се впиха в моите и спряха протеста ми. Той ме целуна ядосано, грубо, другата му ръка ме хвана здраво за тила, отрязвайки пътя за бягство. Заблъсках го в гърдите с всичка сила, но той дори не забеляза. Въпреки гнева устата му беше нежна, устните му се прилепиха в моите по един топъл, непознат начин.

Сграбчих го за лицето, опитвайки да го отблъсна, но отново не успях. Този път очевидно усети и това го подразни. Устните му раздалечиха моите насила и усетих горещия му дъх в устата си.

Инстинктивно отпуснах ръце до тялото си и просто изключих. Отворих очи и престанах да се боря, да чувствам... просто зачаках да спре.

Това подежда. Гневът му сякаш се изпари и той се дръпна назад, за да ме погледне. Притисна устни леко до моите веднъж, два пъти... трети път. Преструвах се на статуя и чаках.

Накрая ме пусна и направи крачка назад.

— Свърши ли? — попитах безизразно.

— Да — въздъхна той. Затвори очи и по лицето му плъзна усмивка.

Дръпнах ръка колкото можех по-назад, после я стрелнах напред и го ударих в устата с цялата сила на тялото си. Чу се хрущящ звук.

— Ох! Ох! — изкрещях и заскачах нагоре-надолу от болка, притиснала ръка до гърдите си. Счупена беше, бях сигурна.

Джейкъб ме погледна изумено.

— Добре ли си?

— Не съм, по дяволите! Счупи ми ръката!

— Бела, *сама* си счупи ръката. А сега спри да танцуваш и ми дай да погледна.

— Не ме докосвай! Незабавно си тръгвам.

— Отивам за колата — отвърна той спокойно. Дори не си разтриваше челюстта, както по филмите. Жалка работа.

— Не, благодаря — изсъсках. — Предпочитам да вървя пеша — обърнах се към шосето. И без това до границата имаше само няколко километра. Щом се отдалеча от него, Алис щеше да ме види. Щеше да изпрати някой да ме вземе.

— Остави ме да те закарам до вас — настоя той.

И колкото и да е невероятно, имаше наглостта да ме хване през талията.

Дръпнах се рязко.

— Добре! — изръмжах. — *Закарай ме!* Нямам търпение да видя какво ще ти направи Едуард! Надявам се да ти скърши врата, нахално, отвратително, малоумно *куче!*

Той завъртя очи. Заведе ме до дясната врата на колата и ми помогна да се настаня. Докато заобикаляше към шофьорското място, засвирука с уста.

— Не те ли заболя поне малко? — попитах, бясна и безкрайно подразнена.

— Шегуваш ли се? Ако не беше започнала да пициш, сигурно нямаше да разбера, че се опитваш да ме удариш. Може и да не съм от камък, но не съм *толкова* изфинен.

— Мразя те, Джейкъб Блак.

— Това е добре. Омразата е проява на страст.

— Ще ти дам аз на теб една страст — измърморих под нос. — Убийство, върховното престъпление от страст.

— О, я стига — каза той съвсем весело, още малко и отново щеше да засвири с уста. — Със сигурност ти беше по-приятно, отколкото да целуваш скала.

— Въобще не може да се сравнява — заявих студено.

Той сви устни.

— Май послъгваш.

— Май, ама не.

Това го смути за секунда, но после отново се ободри.

— Просто си ми ядосана. Нямам никакъв опит в тия неща, но според мен беше просто невероятно.

— Уф! — изстенах.

— Довечера ще си мислиш за това. Докато той смята, че спиш, ти ще мислиш за вариантите.

— Ако изобщо мисля за това довечера, то ще е част от *кошмар*.

Той намали скоростта и колата запълзя, после се обърна да ме погледне с широко отворени, настойчиви тъмни очи.

— Помисли само как би могло да бъде, Бела — настоя той с нежен, нетърпелив глас. — Няма да се налага да променяш нищо заради мен. Знаеш, че Чарли ще се радва, ако избереш мен. Мога да те защитавам точно толкова добре, колкото и вампир — може би дори по-добре. И ще те направя щастлива, Бела. Има толкова много неща, които аз мога да ти дам, а той не би могъл. Обзалагам се, че дори не може да те целуне така, защото ще те нарани. А аз никога, никога няма да те нараня, Бела.

Вдигнах ударената си ръка.

Той въздъхна.

— За това не съм виновен аз. Трябваше да се сетиш.

— Джейкъб, *не мога* да съм щастлива без него.

— Никога не си опитвала — възрази той. — Когато той си тръгна, ти вложи цялата си енергия да запазиш спомена за него. А можеше да си щастлива, ако си беше позволила да забравиш. Можеше да си щастлива с мен.

— Не искам да съм щастлива с когото и да било друг — настоях.

— Никога няма да можеш да си сигурна в него, както в мен. Веднъж си тръгна, може да го направи отново.

— Няма да го направи — казах през зъби. Болката от спомена впи зъби в мен като удар от камшик. И ми се прииска да го нараня на свой ред. — И ти ме предаде веднъж — напомних му с леден глас, мислейки за седмиците, в които се бе крил от мен, за думите, които ми беше казал в гората до своята къща...

— Никога не съм те предавал — възрази той разгорещено. — Казах ми, че не бива да ти казвам, защото за *теб* не е безопасно да сме заедно. Но никога не съм те изоставял, никога! Обикалях къщата ти по цели нощи, както и сега. За да съм сигурен, че всичко е наред.

Нямах никакво намерение да му позволявам да събуди съчувствието ми.

— Закарай ме вкъщи. Ръката ме боли.

Той въздъхна и ускори, вперил поглед в шосето.

— Просто си помисли, Бела.

— Не — отвърнах твърдо.

— Ще си помислиш. Довечера. А аз ще мисля за теб, докато ти мислиш за мен.

— Както вече казах, това ще е кошмар.

Той ми се ухили.

— Ти отвърна на целувката.

Ахнах и несъзнателно свих ръце в юмруци, изсъсквайки тихо, когато счупената ми ръка реагира на движението.

— Добре ли си? — попита той.

— Не съм отвъръщала.

— Мисля, че мога да направя разлика.

— Очевидно не можеш — изобщо не отвъръщах, а се опитвах да те накарам да се разкараш, *идиот* такъв.

Той се разсмя с нисък, гърлен смях.

— Колко си докачлива. Бих казал даже, че позицията ти е *прекалено* отбранителна.

Поех си дълбоко въздух. Нямахме никакъв смисъл да споря с него — щеше да извърти всичко, което кажех. Концентрирах се върху ръката си, разперих пръсти, за да установя къде е счупеното. Остра болка проряза кокалчетата ми. Изстенах.

— Много съжалявам за ръката ти — каза Джейкъб, а думите му прозвучаха почти искрено. — Следващия път, когато ти се прииска да ме удариш, използвай бейзболна бухалка или железен лост, става ли?

— Не си мисли, че ще забравя — измърморих.

Не бях осъзнала къде ме кара, докато не се озовахме на нашата улица.

— Защо ме караш тук? — попитах троснато.

Той ме погледна недоумяващо.

— Нали каза, че искаш да си ходиш вкъщи?

— Ох! Предполагам, не можеш просто да ме закараш у Едуард, нали? — изскърцах със зъби от гняв.

Лицето му се изкриви от болка и разбрах, че това го бе наранило повече от всичко друго, казано от мен.

— Това е домът ти, Бела — отвърна тихо.

— Да, но доколкото знам, тук не живеят лекари — казах и отново вдигнах ръката си.

— О! — той се замисли за миг. — Ще те закарам в болницата. Или пък Чарли може да те закара.

— Не искам да ходя до болницата. Неудобно ми е, а е и излишно. Той остави своя фолксваген да работи на празен ход и се замисли с нерешително изражение. Колата на Чарли беше паркирана в алеята.

Въздъгнах.

— Върви си, Джейкъб.

Измъкнах се тронаво от колата и тръгнах към къщата.

Зад мен двигателят замлъкна и по-скоро с раздразнение, отколкото с изненада, открих Джейкъб отново до себе си.

— Какво смяташ да правиш? — попита той.

— Ще си сложа малко лед върху ръката, а после ще се обадя на Едуард да дойде да ме вземе и да ме откара при Карлайл, за да я оправи. А после, ако още си тук, ще отида да потърся железен лост.

Той не отговори. Отвори входната врата и я задържа пред мен.

Мълчаливо минахме покрай дневната, където Чарли се беше излегнал на дивана.

— Здравейте, хлапета — каза той и се изправи. — Радвам се да те видя тук, Джейк.

— Здравсти, Чарли — отвърна небрежно Джейкъб и се спря.

Гневно задумках с крака към кухнята.

— Какво й е? — зачуди се Чарли.

— Мисли, че си е счупила ръката — чух Джейкъб да му казва. Стигнах до фризера и измъкнах формата с ледени кубчета.

— Че как го направи? — като мой баща, Чарли би могъл да прояви по-малко хумор и повечко загриженост.

Джейкъб се разсмя.

— Удари ме.

Чарли също се засмя, а аз се намръщих, докато блъсках с формата по ръба на мивката. Ледените кубчета се разпиляха вътре и аз грабнах една шепа със здравата си ръка и ги увих в кърпата от плота.

— Защо те удари?

— Защото я целунах — отвърна Джейкъб без смях от свян.

— Браво, моето момче — поздрави го Чарли.

Изскърцах със зъби и отидох при телефона. Набрах мобилния на Едуард.

— Бела? — той вдигна още при първото иззвъняване. Звучеше не просто облекчен, а направо във възторг. Чувах шума от волвото на

задан фон — явно беше в колата, което беше добре. — Забрави телефона... Съжалявам, Джейкъб ли те върна?

— Да — изръмжах. — Би ли дошъл да ме вземеш, моля те?

— На път съм — отвърна той незабавно. — Какво има?

— Искам Карлайл да ми погледне ръката. Мисля, че е счупена.

В дневната бе утихнало и се зачудих кога ли Джейкъб щеше да хукне да си ходи. Усмихнах се злобно, представяйки си колко неловко ще се почувства.

— Какво стана? — попита Едуард и гласът му прозвуча безизразно.

— Ударих Джейкъб — признах си.

— Добре — отвърна той мрачно. — Въпреки че съжалявам, че си се наранила.

Разсмях се, защото прозвуча точно толкова доволен, колкото и Чарли.

— Жалко, че не успях да нараня *него* — въздъхнах недоволено. — Не нанесох никакви повреди.

— Аз мога да поправя това — предложи той.

— Надявах се да го кажеш.

Настъпи кратка пауза.

— Това не е в твой стил — отбеляза той, вече нащрек. — Какво е направил?

— Целуна ме — изръмжах.

От другия край на слушалката чух единствено как колата ускорява.

В съседната стая Чарли отново се обади.

— Може би трябва да тръгваш, Джейк — предложи той.

— Май ще поостана, ако нямаш нищо против.

— За погребението си — измърмори Чарли.

— Там ли е още кучето? — обади се Едуард най-после.

— Да.

— Зад ъгъла съм — отвърна той мрачно и връзката прекъсна.

Докато затварях с доволна усмивка, чух звука от колата му, която прелетя по улицата. Спирачките шумно изпротестираха, когато рязко спря пред къщата. Тръгнах към вратата.

— Как е ръката ти? — попита Чарли, когато минавах покрай него. Имаше смутен вид.

Джейкъб се беше облегнал на дивана до него напълно спокоен.
Вдигнах кърпата с леда, за да му покажа.

— Подува се.

— Може би трябва да се биеш с хора от твоя калибър — предложи Чарли.

— Може би — съгласих се. Отидох да отворя вратата.

Едуард чакаше отпред.

— Дай да видя — прошепна той.

Нежно прегледа ръката ми, толкова внимателно, че не усетих нищо. Ръцете му бяха почти толкова студени, колкото ледът, и усещането беше приятно.

— Май си права, че е счупена — каза. — Гордея се с теб. Явно си замахнала силно.

— С всичка сила — въздъхнах. — Кое то явно не е достатъчно.

Той целуна нежно ръката ми.

— Аз ще се погрижа — обеща той. След това подвижна: — Джейкъб — гласът му бе все така тих и равен.

— Хайде, хайде — обади се предупредително Чарли. Чух го как се надига от дивана. Джейкъб стигна пръв до коридора, при това много по-тихо, но Чарли беше зад него. Изражението на Джейкъб бе бдително и нетърпеливо.

— Не искам никакви разпавии, ясно ли е? — Чарли гледаше само Едуард, докато говореше. — Мога да си сложа значката, ако това ще направи молбата ми по-официална.

— Няма да се наложи — отвърна сдържано Едуард.

— Защо не арестуваш мен, татко? — предложих. — Аз съм тази, която размахва юмруци.

Чарли вдигна вежда.

— Искаш ли да подадеш оплакване, Джейк?

— Не — ухили се Джейкъб, абсолютно непоправим. — Готов съм пак да повторя.

Лицето на Едуард се сгърчи.

— Татко, нямаше ли бейзболна бухалка някъде в стаята ти? Искам да я взема назаем за малко.

Чарли ме изглежда спокойно.

— Достатъчно, Бела.

— Да вървим Карлайл да ти погледне ръката, преди да се озовеш зад решетките — каза Едуард. Прегърна ме с едната си ръка и ме дръпна към вратата.

— Добре — отвърнах и се облегнах в него. Сега, когато беше до мен, вече не се чувствах толкова ядосана. Утеших се, а и ръката ме болеше по-малко.

Вече вървахме по тротоара, когато чух тревожния шепот на Чарли зад себе си.

— Какво правиш? Да не си полудял?

— Дай ми една минутка, Чарли — отвърна Джейкъб. — Не се тревожи, веднага се връщам.

Обърнах се и видях, че Джейкъб тръгва след нас, спирайки колкото да затвори вратата пред изненаданото и неспокойно лице на Чарли.

Едуард не му обърна внимание и ме заведе до колата. Помогна ми да се кача, затвори вратата и едва тогава се обърна към Джейкъб, който чакаше на тротоара.

Наведох се тревожно през отворения прозорец. Виждах как и Чарли наднича през завесите на всекидневната.

Позата на Джейкъб бе отпусната, ръцете му — скръстени на гърдите, но мускулите на челюстта му бяха изопнати.

Едуард заговори с толкова кротък и нежен глас, че думите му, колкото и да бе странно, прозвучаха още по-заплашително.

— Няма да те убия сега, защото Бела ще се разстрои.

— Хм! — изръмжах.

Той се обърна леко към мен и ми се усмихна. Изражението му беше все така спокойно.

— Утре сутринта ще ти стане неприятно — каза и леко ме погали по бузата.

После се обърна към Джейкъб.

— Но ако се случи пак да я върнеш наранена по някакъв начин... не ме интересува по чия вина, не ме интересува дали се е спънала, или падащ метеорит я е халосал по главата — ако се случи да ми я върнеш в състояние, различно от идеалното, в което съм я оставил, ще тичаш на три крака. Разбираш ли какво ти казвам, мелез?

Джейкъб го изгледа.

— Че кой е тръгнал да се връща там? — измърморих.

Едуард продължи, все едно не ме беше чул.

— А ако пак я целунеш, аз *ще* ти счупя челюстта вместо нея — зарече се той, а гласът му бе все така нежен, кадифен и смъртоносен.

— Ами ако тя поиска да я целуна? — обади се дрезгаво и арогантно Джейкъб.

— Ха! — изсумтях.

— Ако тя поиска, няма да имам възражения — спокойно вдигна рамене Едуард. — Може би няма да е лошо да изчакаш *тя* да го каже, вместо да разчиташ на собствените си интерпретации на жестовете ѝ — но... челюстта си е твоя.

Джейкъб се ухили.

— Искат ти се — измърморих.

— Определено му се иска — прошепна Едуард.

— Е, ако си приключил с ровенето в главата ми — обади се раздражено Джейкъб, — защо не тръгваш да се погрижиш за ръката ѝ?

— Още нещо — бавно каза Едуард. — Аз също ще се боря за нея. Редно е да го знаеш. Не приемам нещата за даденост и ще се боря два пъти по-ожесточено от теб.

— Чудесно — изръмжа Джейкъб. — Не е интересно да победиш някой, който се предава сам.

— Тя е моя — тихият глас на Едуард внезапно потъмня, загубил част от овладяността си. — Не съм казал, че ще се боря честно.

— Нито пък аз.

— Късмет.

Джейкъб кимна.

— Да, нека по-добрият човек победи.

— Хубаво го каза... паленце.

Джейкъб се намръщи за кратко, после овладя изражението си и се наведе зад гърба на Едуард, за да ми се усмихне. Аз го изгледах злобно.

— Надявам се ръката ти да се оправи бързо. Искрено съжалявам, че се удари.

Съвсем по детински извърнах лице.

Така и не вдигнах поглед, докато Едуард заобикаляше колата и се качваше на шофьорското място, така че не разбрах дали Джейкъб се е прибрал в къщата, или все още стои и ме наблюдава.

— Как се чувстваш? — попита Едуард, докато се отдалечавахме.

— Бясна.

Той се засмя.

— Имах предвид ръката ти.

Вдигнах рамене.

— Била съм и по-зле.

— Вярно — съгласи се той и се намръщи.

Едуард заобиколи къщата и се отправи към гаража. Вътре бяха Емет и Розали, чиито свършени крака, очертаващи се и през дънките, стърчаха под огромния джип на Емет. Той седеше до нея, протегнал ръка под джипа. Едва след секунда схванах, че действа като крик.

Наблюдаваше ни с любопитство, докато Едуард ми помагаше да изляза от колата. Очите му се впиха в ръката, която бях свила към гърдите си.

Ухили се.

— Да не си паднала пак, Бела?

Изгледах го сърдито.

— Не, Емет. Халосах един върколак по муцуната.

Емет примигна, после избухна в смях.

Докато Едуард ме водеше покрай тях, Розали се обади изпод колата.

— Джаспър ще спечели баса — каза доволно.

Смехът на Емет незабавно секна и той ме огледа преценяващо.

— Какъв бас? — попитах троснато, като се спрях.

— Да вървим при Карлайл — настоя Едуард.

Гледаше право към Емет. Почти незабележимо поклати глава.

— *Какъв бас?* — повторих, вече обърната към него.

— Много ти благодаря, Розали — измърмори той, после ме прегърна през кръста и ме задърпа към къщата.

— Едуард... — замрънках.

— Инфантилна история — сви рамене той. — Емет и Джаспър си падат по облозите.

— Емет ще ми каже — опитах се да се обърна, но ръката му беше като желязна верига около тялото ми.

Той въздъхна.

— Обзаложили са се колко пъти ще се... подхлъзнеш през първата година.

— О! — направих физиономия в опит да прикрия внезапния ужас, който ме заля, когато разбрах какво иска да каже. — Обзаложили са се колко хора ще убия?

— Да — призна той неохотно. — Розали смята, че избухливостта ти повишава шансовете на Джаспър да спечели.

Зави ми се свят.

— Явно Джаспър залага на високи бройки.

— Ще се почувства по-добре, ако се окаже, че трудно се приспособяваш. Писнало му е да е най-слабата брънка.

— Разбира се. Естествено, че ще се почувства по-добре. Какво ми пречи да спретна няколко допълнителни убийства, ако това ще го зарадва? Защо пък не? — бръщолевех глупости, а гласът ми бе безизразен. В главата си вече виждах вестникарските заглавия, списъците с имената...

Той ме притисна.

— Няма нужда да се притесняваш за това точно сега. Всъщност може никога да не ти се наложи да се тревожиш затова, ако не искаш.

Изстенах и Едуард, решил, че ме тормози болката в ръката, ме задърпа още по-бързо към къщата.

Ръката ми действително *беше* счупена, но пораженията не бяха сериозни, само миниатюрна пукнатина на едното кокалче. Не исках гипс и Карлайл каза, че ще се оправя и с шина, стига да обещае да я нося. Обещах.

Едуард усещаше, че не съм на себе си, докато Карлайл внимателно поставяше скобата върху ръката ми. На няколко пъти гласно изрази притеснението си, че ме боли, но аз го уверих, че съвсем не става въпрос за това.

Не ми беше притрябвало — въобще няхах възможност да поема и това — още едно нещо, за което да се тревожа.

От известно време, откакто Джаспър ми беше разказал за миналото си, в главата ми се въртяха историите за новосъздадените вампири. Сега, след като научих за облога, внезапно се открииха още по-ясно. Интересно какъв ли беше залогът? Каква ли награда може да те мотивира, когато имаш всичко?

Винаги бях смятала, че ще съм различна. Надявах се да стана така силна, както бе обещал Едуард. Силна и бърза, и най-вече

красива. Да мога да застана редом до него и да чувствам, че точно там ми е мястото.

Опитвах се да не мисля много за другото, което щях да стана. Дива. Кръвожадна. Може би нямаше да мога да се удържа да не убивам хора. Непознати хора, които никога не са ми причинявали зло. Хора като нарастващия брой жертви в Сиатъл, които имаха семейства, приятели и бъдеще. Хора, които имаха свой живот. А аз щях да бъда чудовището, което да им го отнеме.

Но всъщност бях убедена, че ще успея да се справя с това, защото вярвах на Едуард, вярвах му безрезервно, че ще ми попречи да направя нещо, за което да съжалявам. Знаех, че ако поискам, ще ме отведе в Антарктика и ще лови с мен пингвини. А аз щях да направя всичко необходимо, за да бъда добър човек. Добър вампир. Тази мисъл щеше да ме разсмее, ако не беше новата тревога.

Защото, ако по някакъв начин се окажех такава — като кошмарните новородени, обрисувани от Джаспър, нима щях да съм аз? И ако исках единствено да убивам хора, какво щеше да стане с нещата, които желях *сега*?

Едуард се беше вмениачил да не пропусна нищо, докато съм човек. Обикновено това ми се струваше глупаво. Нямаше кой знае какви човешки преживявания, които да съжалявам, че ще пропусна. Щом съм с Едуард, какво друго бих могла да искам?

Загледах лицето му, докато наблюдаваше как Карлайл работи върху ръката ми. Нямаше нищо на този свят, което да желая повече от него. *Възможно ли беше* това да се промени?

Дали все пак нямаше човешко преживяване, от което *не* бях склонна да се откажа?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕПОХА

„Нямам какво да облека“ — изстенах мислено.

Абсолютно всички дрехи, които притежавах, бяха проснати на леглото ми, чекмеджетата и гардеробът бяха празни. Гледах втречено празните пространства с надеждата нещо подходящо да се материализира върху рафтовете.

Полата ми в цвят какви висеше на облегалката на люлеещия стол и очакваше да открия нещо, което идеално да ѝ пасне. Нещо, с което да изглеждам красива и пораснала. Нещо, което да нашепва за *специален случай*. Обаче не намирах нищо.

Наближаваше време да тръгвам, а все още бях облечена в любимия стар анцуг. Ако не успея да намеря нещо по-подходящо сред купчината дрехи — а в момента шансовете не изглеждаха особено добри — щях да се дипломирам облечена в анцуг.

Навъсих се към купчината дрехи върху леглото си.

Лошото бе, че знаех точно какво щях да облякла, ако беше налице — откраднатата ми червена блуза. Ударих стената със здравата си ръка.

— Глупав, крадлив, отвратителен вампир! — изревах.

— Какво съм направила? — обади се Алис.

Стоеше небрежно облегната до отворения прозорец, като че ли през цялото време е била там.

— Чук, чук — добави с усмивка.

— Наистина ли е толкова трудно да изчакаш да отворя вратата?

Тя подхвърли една плоска бяла кутия върху леглото ми.

— Просто минавах. Реших, че може да ти потрябва нещо за обличане.

Погледнах към голямата кутия, кацнала върху ужасните ми дрехи, и се намръщих.

— Признай си — каза Алис. — Спасих ти живота.

— Спаси ми живота — измърморих аз. — Благодаря.

— Е, хубаво е от време на време да направя нещо като хората. Да знаеш само колко се дразня, че напоследък непрекъснато пропускам нещо. Чувствам се толкова безполезна. Толкова... нормална — тя потръпна от ужас при последната дума.

— Не мога да си представя колко ужасно е това. Да си нормална? Отвратително!

Тя се засмя.

— Е, това поне донякъде компенсира факта, че изпуснах глупавия крадец. Сега остава само да разбере какво не виждам в Сиатъл.

Внезапно, когато я чух да споменава двата случая в едно изречение, всичко рязко си дойде на мястото. Онова, което дни наред ми убягваше и ме терзаше, онова, което все не успявах да доловя, внезапно се избистри.

Зяпнах я втренчено, а изражението замръзна на лицето ми.

— Няма ли да го отвориш? — попита тя.

Когато не реагирах, въздъхна и сама смъкна капака на кутията. Извади нещо от нея и го вдигна, но аз не можех да се концентрирам достатъчно, за да разбере какво е.

— Красива е, не мислиш ли? Избрах синя, защото Едуард най-много те харесва в синьо.

Не я слушах.

— Същото е — прошепнах аз.

— Кое? — настоя тя. — Нямах такава дреха. За Бога, та ти имаш една-единствена пола!

— Не, Алис! Забрави дрехите! Чуй!

— Не ти ли харесва? — лицето на Алис посърна от разочарование.

— Слушай, Алис, не виждаш ли? *Същото* е. Онзи, който е влязъл и е откраднал вещите ми, и новородените вампири в Сиатъл. Те са заедно!

Дрехите се изплъзнаха от ръцете ѝ и паднаха обратно в кутията.

Алис ме загледа съсредоточено, а гласът ѝ внезапно прозвуча остро.

— Защо мислиш така?

— Помниш ли какво каза Едуард? Че някой използва дупките във виденията ти, за да не виждаш новородените? А нали и ти самата каза,

че моментът е бил идеално подбран — крадецът е внимавал да не се стигне до контакт, сякаш е знаел, че ще го видиш. Мисля, че си права, Алис, мисля, че той наистина е знаел и се е възползвал от тези дупки. А каква е вероятността двама души не само да знаят достатъчно за теб, че да могат да го направят, но и да решат да го направят по едно и също време? Няма начин. Става въпрос за един човек. Същият. Онзи, който сформира армията, е откраднал мириса ми.

Алис не беше свикнала да я изненадват. Замръзна и остана неподвижна толкова дълго, че започнах да отброявам секундите наум. Не помръдна цели две минути. След това отново ме погледна.

— Права си — каза тя кухо. — Разбира се, че си права. Казано по този начин...

— Едуард греши — зашепнах. — Било е проверка... дали ще се получи. Дали ще успее да влезе и да излезе, без да разбереш, стига да не направи нещо, за което ти вероятно бдиш. Като например да се опита да ме убие... И не е откраднал дрехите ми, за да докаже, че ме е открил. Откраднал е миризмата ми... за да могат *другите* да ме намерят.

Очите ѝ се разшириха от ужас. Бях права и тя го знаеше.

— О, не — прошепна само с устни.

Вече се бях отказала да търся логика в емоциите си. При мисълта, че някой е сформирал цяла армия от вампири — армия, която жестоко беше избила десетки хора в Сиатъл — с единствената цел да унищожи мен, ме заля истинско облекчение.

Отчасти, защото най-после разгадах онова дразнещо чувство, че пропускам нещо важно.

По-важната причина обаче бе коренно различна:

— Е — прошепнах аз, — сега всички могат да си отдъхнат. Явно никой не се опитва да унищожи семейство Кълън.

— Ако мислиш, че нещо се е променило, грешиш — процеди Алис през зъби. — Ако някой иска да се докопа до един от нас, ще трябва да се справи с останалите.

— Благодаря ти, Алис. Но сега поне знаем какво преследват в действителност. Това би трябвало да ни помогне.

— Може би — измърмори тя.

Започна да крачи из стаята.

Дум, дум! По вратата ми задумка юмрук.

Подскочих. Алис сякаш не забелязваше.

— Още ли не си готова? Ще закъснеем! — възропта Чарли. Звучеше подразнен. Чарли мразеше специалните поводи почти колкото и аз. А в този случай основният проблем беше, че трябваше да се облече официално.

— Почти. Една минутка — гласът ми беше дрезгав.

Той замълча за момент.

— Плачеш ли?

— Не, нервно ми е. Махай се.

Чух го да слиза по стълбите.

— Трябва да вървя — прошепна Алис.

— Защо?

— Едуард идва. Ако чуе това...

— Тръгвай, тръгвай — подтиках я аз.

Едуард щеше да полудее, когато разбере. Нямах да мога да го крия дълго време, но церемонията по дипломирането едва ли беше най-подходящият момент за реакцията му.

— Обличай се — нареди ми Алис и изчезна през прозореца.

Послушах я и се облякох като насън.

Смятах да си направя някаква по-изискана прическа, но вече нямах време и оставих косата ми да виси скучно, както всеки ден. Нямах значение. Изобщо не се погледнах в огледалото, затова нямах никаква представа как изглеждам с комплекта от пола и пуловер от Алис. Това също нямаше значение. Метнах през ръка грозната жълта найлонова мантия за церемонията и изтичах долу.

— Добре изглеждаш — каза Чарли, вече пресипнал от потискани емоции. — Това ново ли е?

— Да — измърморих, опитвайки се да се съсредоточа. — Алис ми го подари. Благодаря.

Едуард пристигна само няколко минути, след като сестра му си тръгна. Нямах време да се стегна и да си придам спокоен вид, но тъй като бяхме в колата на Чарли, той така и не успя да ме попита какво ми е.

Миналата седмица Чарли беше разбрал, че Едуард възнамерява лично да ме закара на церемонията и сериозно се бе заинатил... Разбрах го — родителите трябваше да имат все някакви права в деня на дипломирането. Отстъпих и се съгласих той да ме закара, а Едуард

ведро беше предложил всички да пътуваме заедно. И тъй като Карлайл и Есме нямаха нищо против, Чарли не можа да измисли как да откаже и неохотно беше приел. Така че сега Едуард седеше на задната седалка на полицейската кола зад преградата от фибростъкло с развеселено изражение, което вероятно се дължеше на ведрото излъчване на баща ми. Усмивката му ставаше все по-широка всеки път, когато Чарли го погледнеше в огледалото за обратно виждане. Вероятно това означаваше, че Чарли си представя разни работи, които биха му навлекли гнева ми, ако ги изкажеше на глас.

— Добре ли си? — прошепна той, докато ми помагаше да сляза от колата на паркинга на училището.

— Напрегната съм — което не беше лъжа.

— Изглеждаш прекрасно — каза той.

Стори ми се, че иска да каже още нещо, но Чарли с прозрачна маневра, която трябваше да мине за непреднамерена, се промъкна между нас и ме прегърна през раменете.

— Вълнуваш ли се? — попита ме.

— Не особено — признах.

— Бела, това е важно събитие. Завършваш гимназията. Сега те очаква истинският свят. Колежът. Ще живееш сама... Вече не си малкото ми момиченце — Чарли леко се задави накрая.

— Татко — изстенах аз. — Моля те, не започвай да се разчувстваш.

— Кой се е разчувствал? — изръмжа той. — А ти защо не се вълнуваш?

— Не знам, татко. Предполагам, че още не съм осъзнала нещата.

— Хубаво, че Алис ти организира празненство. Имаш нужда да се развеселиш.

— Аха, точно купон ми трябва.

Чарли се засмя на тона ми и ме стисна за рамото. Едуард се загледа към облаците със замислено изражение.

Баща ми ни остави до задната врата на физкултурния салон и заобиколи отпред, откъм главния вход, при останалите родители.

Цареше истински хаос, тъй като госпожица Коуп от канцеларията и учителят по математика господин Варнър се опитваха да подредят всички по азбучен ред.

— Тук отпред, господин Кълън — излая господин Варнър на Едуард.

— Хей, Бела!

Видях Джесика Станли да ми маха усмихнато от задната редица. Едуард ме целуна бързо, въздъхна и отиде да се нареди до останалите съученици с буквата „К“. Алис не беше сред тях. Какво ли смяташе да прави? Да пропусне церемонията? Колко зле бях избрала момента. Прозрението ми трябваше да изчака да приключим с дипломирането.

— Насам, Бела! — отново ме повика Джесика.

Минах през цялата редица и заех мястото си до Джесика, чудейки се на какво се дължи внезапният ѝ изблик на любезност. Докато се приближавах, забелязах, че Анджеला, стояща през пет човека от Джесика, също я гледа с любопитство.

Джес задърдори още преди да се приближа достатъчно, че да я чувам.

— ... толкова невероятно. Струва ми се, че току-що сме се запознали, а вече завършваме училище — бликаше от ентусиазъм тя. — Можеш ли да повярваш, че всичко свърши. Иде ми да се разкрещя!

— И на мен — измърморих.

— Толкова е невероятно. Помниш ли първия ти ден тук? Веднага се сприятелихме. Още като се запознахме. Невероятно! А сега заминавам за Калифорния, а ти за Аляска и ще ми липсваш толкова много! Трябва да ми обещаеш, че ще се виждаме! Толкова се радвам, че организираш купон. Идеално е. Защото напоследък не прекарвахме много време заедно, а сега всички си тръгваме...

Тя продължи да бърбори и аз реших, че внезапното възраждане на приятелството ни се дължи на носталгията, провокирана от дипломирането, и на благодарност, че я бях поканила на купона. Макар че самата аз няхах нищо общо с последното. Опитах се да изглеждам заинтригувана, докато навличах мантията. Радвах се, че нещата с Джесика ще приключат добре.

Защото наистина щяха да приключат, независимо че Ерик, който произнасяше прощалната реч, със сигурност щеше да спомене, че това е „ново начало“, наред с всички останали изтъркани фрази. Може би за мен беше по-вярно, отколкото за останалите, но днес всички оставяхме нещо зад себе си.

Всичко премина толкова бързо. Имах чувството, че съм натиснала копчето за превъртане. Наистина ли беше нужно чак толкова да бързаме? От напрежение Ерик прочете речта си с бясна скорост и думите и изреченията се сляха в неразбираем поток. Директорът Грийн започна да извиква учениците един след друг, без да изчаква достатъчно, и предната редица се втурна напред, за да стигне навреме. Бедната госпожица Коуп едва смогваше да му подаде правилната диплома за съответния ученик.

Видях как Алис, появила се изневиделица, изиящо се носи по сцената, за да вземе дипломата си, а лицето ѝ бе дълбоко угрижено. Едуард я следваше с объркано, но не и разтревожено изражение. Те единствени бяха в състояние да изглеждат елегантно в тези отвратителни жълти мантии. Изпъкваха сред тълпата с неземната си красота и грация. Зачудих се как навремето съм могла да се заблуждавам, че са хора. Два ангела с разперени криле щяха да изглеждат по-малко подозрителни.

Чух господин Грийн да вика името ми и станах от стола, изчаквайки опашката пред мен да се помръдне. Долових одобрителни викове от дъното на салона и видях как Джейкъб дърпа Чарли да стане и двамата викат окуражително. Различих главата на Били до лакътя на Джейкъб. Успях да им отвърна с някакво подобие на усмивка.

Господин Грийн приключи със списъка с имената и продължи да раздава дипломи със смутена усмивка, докато минавахме покрай него.

— Поздравления, госпожице Стаили — смънка той, когато Джес си взе дипломата.

— Поздравления, госпожице Суон — измънка и на мен и пхна дипломата в здравата ми ръка.

— Благодаря — промърморих в отговор.

И това беше.

Застанах до Джесика с останалите дипломирани. Очите на Джес бяха зачервени и тя непрестанно допираше ръкава на мантията в лицето си. В началото даже не разбрах, че плаче.

Господин Грийн каза нещо, което не чух, и около мен всички започнаха да викат и пищят. Заваля дъжд от жълти шапки. Свалих и моята и макар твърде късно, я пуснах направо на земята.

— О, Бела! — изхълца Джес над шумотевицата. — Не мога да повярвам, че завършихме.

— Не мога да повярвам, че всичко свърши — измънках аз.

Тя ме прегърна през врата.

— Обещай ми, че ще поддържаме връзка.

Аз също я прегърнах и ми стана малко неудобно, че не откликвам на молбата ѝ.

— Толкова се радвам, че те познавам, Джесика. Добре прекарахме тези две години.

— Така е — въздъхна тя и подсмъркна. След това ме пусна. — Лорън! — изпищя тя, размаха ръка над главата си и се запромъква през морето от жълти мантии. Роднините бяха започнали да настъпват, притисвайки ни плътно един към друг.

Зърнах Анджела и Бен, но бяха заобиколени от семействата си. Щях да ги поздравя по-късно. Извих врат, оглеждайки се за Алис.

— Поздравления — прошепна Едуард в ухото ми и обгърна талията ми с ръце. Гласът му беше унил, никак не бързаше да достигна точно това важно събитие.

— Мм, благодаря.

— Май не си се успокоила особено — отбеляза той.

— Още не.

— За какво се тревожиш? За купона ли? Няма да е толкова ужасно.

— Дано.

— Кого търсиш?

Явно не се оглеждах толкова тайно, колкото си мислех.

— Алис, къде е?

— Хукна веднага след като си получи дипломата.

В гласа му се появи някаква нова нотка. Вдигнах поглед, зърнах как гледа объркано към задния изход на салона и взех импулсивно решение, от онези, които наистина бе по-добре да премислям по два пъти.

— За Алис ли се притесняваш? — попитах.

— Ами... — май не искаше да ми отговори.

— За какво си мислеше тя всъщност? За да те държи в неведение, имам предвид?

Той ме погледна и подозрително присви очи.

— Всъщност превеждаше Бойния химн на републиката на арабски. И когато приключи, започна да го превежда на корейски за

глухонеми.

Изсмях се нервно.

— Предполагам, съзнанието й е било *доста* ангажирано.

— Ти знаеш какво крие от мен — обвини ме той.

— Разбира се — усмихнах се вяло. — Та нали на мен самата ми хрумна.

Той зачака объркан.

Огледах се. Чарли сигурно вече си проправяше път през тълпата.

— Познавайки Алис — бързо зашепнах аз, — най-вероятно ще се опита да го скрие, докато не свърши купонът. Но тъй като бих направила всичко, за да отменим купона... е, въпреки това, недей да полудяваш, чули? Винаги е по-добре да знаеш колкото се може повече. Все някак ще помогне.

— За какво говориш?

Видях как главата на Чарли щръква над останалите и се оглежда за мен. Забеляза ме и ми махна.

— Просто запази спокойствие, става ли?

Той кимна кратко със стиснати устни. Заобяснявах припряно разсъжденията си.

— Грещиш, че всичко ни се струпва от различни страни. Мисля, че всичко идва от една страна... и е насочено към мен. Всичко е навързано, сигурна съм. Един-единствен човек обърква виденията на Алис. Непознатият в стаята ми е дошъл само за да провери дали могат да я заблудят. Сигурна съм, че е същият, който непрекъснато променя решенията си — и той, и новородените, и кражбата на дрехите ми — всичко е свързано. Миризмата ми е предназначена за тях.

Той пребледня толкова силно, че едва успях да довърша.

— Но никой не смята да се бие срещу вас, разбираш ли? Кое е добре. Есме и Алис, и Карлайл, никой не иска да ги нарани!

Очите му станаха огромни, изпълнени с паника, замъглени от ужас. Осъзнаваше, че съм права, точно като Алис.

Сложих ръка на бузата му.

— Успокой се! — примолих се аз.

— Бела! — извика Чарли, пробил плътната редица роднини и ученици около нас. — Поздравления, миличка! — викаше той, макар да беше точно до ухото ми. Прегърна ме и ловко избута Едуард встрани.

— Благодаря — измърморих, притеснена от изражението на Едуард. Още не се беше съвзел. Ръцете му бяха протегнати към мен, като че ли всеки момент щеше да ме сграбчи и да ме отнесе. Самата аз бях не по-малко уплашена, така че идеята за бягство не ми се струваше чак толкова лоша.

— Наложих се Джейкъб и Били да тръгнат. Видя ли, че бяха тук? — попита Чарли, като отстъпи крачка назад, но без да пуска раменете ми. Беше загърбил Едуард, вероятно с умишлена грубост, но това в момента беше добре дошло. Едуард стоеше с отворена уста, а очите му все още бяха разширени от ужас.

— Да — уверих го, опитвайки се да слушам какво ми говори. — Освен това ги чух.

— Много мило от тяхна страна да дойдат — каза Чарли.

— Да.

Признавам, идеята да кажа на Едуард се оказа наистина лоша. Алис бе права да крие мислите си. Трябваше да изчакам да останем насаме, може би с останалите от семейството му. И наоколо да няма нищо чупливо като прозорци... коли... училищни сгради. Като гледах изражението му, отново ме обзе страх. То вече не бе уплашено, а разкривено от ярост.

— Къде искаш да излезем за вечеря? — попита Чарли. — Можеш да избереш, където пожелаеш.

— Мога да приготвя нещо.

— Не ставай смешна. Искаш ли да идем в „Лодж“? — попита той с въодушевена усмивка.

Не бях чак такава почитателка на любимия ресторант на Чарли, но какво значение имаше? И без това нямаше да мога да ям.

— Разбира се, „Лодж“, супер — казах аз.

Чарли се усмихна още по-широко и след това въздъхна. Обърна глава към Едуард, но без да го поглежда.

— Ти ще дойдеш ли, Едуард?

Втренчих поглед в него умоляващо. Едуард успя да се окопоти точно преди Чарли да се обърне, за да разбере защо не получава отговор.

— Не, благодаря — сухо отвърна той, а изражението му беше сурово и студено.

— Имаш планове с родителите си ли? — попита Чарли, смръщвайки вежди. Едуард винаги беше далеч по-вежлив, отколкото Чарли заслужаваше, и тази внезапна проява на враждебност го изненада.

— Да. Бихте ли ме извинили... — Едуард рязко се обърна и се шмугна сред изтъняващата тълпа. Движеше се малко по-бързо от обикновено, явно твърде притеснен, за да поддържа обичайната съвършена фасада.

— Какво толкова казах? — попита Чарли с виновно изражение.

— Не се притеснявай, татко — успокоих го аз. — Не си виновен ти.

— Да не сте се скарали пак?

— Не сме се карали. И не е твоя работа.

— Ти си моя работа.

Завъртях очи.

— Да вървим да ядем.

Ресторант „Лодж“ беше претъпкан. По мое мнение държеше прекалено високи цени и беше безвкусно натруфен, но беше единственият представителен ресторант в града, така че винаги беше препълнен при официални поводи. Гледах свъсено една унила глава на препариран лос, докато Чарли похапваше ребърца и си говореше през облегалката на стола с родителите на Тайлър Кроули. Беше шумно — всички бяха дошли след церемонията и повечето хора си говореха през масите или над преградите на сепаретата като Чарли.

Седях с гръб към прозореца и се мъчех да устоя на порива да се обърна и да потърся очите, които усещах впити в мен. Знаех, че няма да видя нищо. Също така знаех, че няма да ме остави незащитена дори за секунда. Не и след този разговор.

Вечерята се проточи. Чарли, зает със светските си разговори, се хранеше прекалено бавно. Ровех из кюфтето си и криех парчета от него в платнената салфетка, когато бях сигурна, че гледа настрани. Имах чувството, че продължава вечно, но когато погледнах часовника — правех го непрекъснато — стрелките едва бяха помръднали.

Най-после Чарли получи рестото си и остави бакшиша на масата. Изправих се.

— Бързаш ли? — попита той.

— Искам да помогна на Алис с приготовленията — отвърнах аз.

— Добре — той се обърна да пожелае лека нощ на всички.

Излязох да го чакам при колата. Облегнах се на дясната врата, чакайки Чарли да се откъсне от импровизираното тържество. На паркинга бе почти тъмно, облаците бяха толкова гъсти, че не можех да разбера дали слънцето е залязло. Въздухът беше тежък, всеки момент щеше да завали.

Нещо помръдна в сенките.

Затаих дъх, но после въздъхнах облекчено, когато от полумрака изникна Едуард.

Без да каже и дума, той ме притисна плътно към гърдите си. Студената му ръка повдигна брадичката ми и той допря твърдите си устни в моите. Усещах напрежението в челюстта му.

— Как си? — попитах, щом успях да си поема дъх.

— Не особено добре — прошепна той. — Но поне успях да се съвзема. Съжалявам, че преди малко изгубих контрол.

— Аз съм виновна. Трябваше да изчакам.

— Не — възпротиви се той. — Трябваше да ми кажеш. Не мога да повярвам, че не съм се досетил!

— Мислиш за толкова много неща.

— А нима ти не мислиш?

Той отново ме целуна, преди да успея да му отговоря. Отдръпна се след секунда.

— Чарли идва.

— Ще го помоля да ме закара до вас.

— Ще ви следвам.

— Няма нужда — понечих да кажа, но той вече беше изчезнал.

— Бела? — извика Чарли от вратата на ресторанта, примигвайки в тъмното.

— Тук съм.

Чарли бавно приближи колата, мърморейки нещо за нетърпеливците.

— Е, как се чувстваш? — попита той, докато карахме на север покрай магистралата. — Важен ден.

— Страхотно — излъгах.

Той се засмя. Познаваше ме прекалено добре.

— Притесняваш се за купона ли? — предположи той.

— Да — излъгах отново.

Този път не забеляза.

— Никога не си харесвала празненствата.

— Интересно от кого ли съм го наследила — промърморих аз.

Той се подсмихна.

— Е, изглеждаш много добре. Можеше да се сетя и аз да ти купя нещо. Извинявай.

— Не ставай глупав, татко.

— Не е глупаво. Май невинаги правя за теб всичко, което е нужно.

— Но това е смешно! Справяш се идеално. Ти си най-добрият баща на света. И... — не ми беше лесно да обсъждам чувствата си с Чарли, но все пак прочистих гърло и продължих. — И наистина се радвам, че дойдох да живея при теб, татко. Това е най-добрата идея, която ми е хрумвала. Така че не се притеснявай — просто си изпаднал в следдипломна депресия.

Той изсумтя.

— Възможно е. Но съм сигурен, че имам някои пропуски. Я си виж ръката!

Втренчих празен поглед в ръцете си. Дясната ми ръка лежеше в тъмната шина, за която рядко се сещах. Пукнатото кокалче вече не ме болеше.

— Никога не съм предполагал, че трябва да те уча как да удриш някого. Но явно съм грешал.

— Мислех, че си на страната на Джейкъб?

— Няма значение на чия страна съм. Ако някой те целуне без твое разрешение, трябва да можеш да изразиш чувствата си, без да пострадаш. Нали палецът ти не беше в юмрука?

— Не, татко. Много мило от твоя страна, но не мисля, че уроците ти щяха да помогнат. Главата на Джейкъб е *страшно* твърда.

Чарли се разсмя.

— Следващия път го удари в корема.

— Следващия път? — невярващо попитах аз.

— Е, не бъди прекалено сурова с момчето. Той е млад.

— Отвратителен е.

— Но все пак ти е приятел.

— Знам — въздъхнах. — Наистина не знам кое е правилното в тази ситуация, татко.

Чарли бавно кимна.

— Да, правилното нещо невинаги е очевидно. Понякога правилното за един е грешно за друг. Така че... успех при разрешаването на ситуацията.

— Благодаря — измърморих кисело.

Чарли отново се засмя, но след това се смръщи.

— Ако купонът стане прекалено необуздан... — започна той.

— Не се притеснявай, татко. Карлайл и Есме ще са там. Сигурна съм, че и ти можеш да дойдеш, ако искаш.

Чарли направи гримаса, докато се взираше през прозореца в тъмнината. И той си падаше по купоните точно толкова, колкото и аз.

— Къде беше тази пресечка? — попита той. — Трябва да си разчистят алеята. Невъзможно е да се види в тъмното.

— След следващия завой, мисля — свих устни. — Знаеш ли, прав си, невъзможно е да се види. Алис каза, че е приложила карта към поканите, но въпреки това може би всички ще се загубят — тази мисъл леко ме ободри.

— Може — отвърна Чарли, докато завиваше на изток. — А може би не.

Черната кадифена тъмнина пред нас беше като разсечена точно там, където започваше алеята към къщата на семейство Кълън. Някой беше увил дърветата от двете страни с хиляди светещи лампички. Невъзможно беше да ги пропуснеш.

— Това е работа на Алис — отбелязах сърдито.

— Еха! — възкликна Чарли, когато завихме по алеята. Осветени бяха не само първите две дървета. На всеки десетина метра висяха фенери и очертаваха пътя към голямата бяла къща. По целия път — по цялата четирикилометрова алея.

— Определено не признава компромиси, а? — измънка Чарли със страхопочитание.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш?

— Напълно. Забавлявай се, хлапе.

— Много ти благодаря, татко!

Той се смееше тихичко, когато излязох от колата и затворих вратата. Гледах го как се отдалечава, все още ухилен. Въздъхнах и тръгнах по стълбите, за да изтърпя купона в моя чест.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

СЪЮЗ

— Бела?

Чух нежния Глас на Едуард зад гърба си. Обърнах се и го видях как изкачва с леки стъпки стълбите на верандата, косата му бе разрошена от тичането. Веднага ме придърпа в прегръдката си и отново ме целуна, както на паркинга.

Целувката му ме изплаши. Имаше твърде много напрежение, твърде голяма острота в начина, по който устните му се притискаха в моите, сякаш се опасяваше, че не ни остава много време.

Не биваше да мисля за това. Не и ако трябваше да се държа като хората през следващите няколко часа. Отдръпнах се.

— Хайде да приключваме с това глупаво празненство — измърморих, без да го поглеждам.

Той обхвана лицето ми с ръце и зачака, докато вдигна поглед.

— Няма да позволя да ти се случи нищо.

Докоснах устните му с пръстите на здравата си ръка.

— Не се притеснявам за себе си.

— Защо ли не съм изненадан? — измърмори той. Пое си дълбоко въздух и се усмихна леко. — Готова ли си да празнуваме? — попита той.

Изстенах.

Той отвори вратата, без да сваля ръка от талията ми. Замръзнах за миг, после бавно поклатих глава.

— Невероятно!

Едуард сви рамене.

— Алис си е Алис.

Вътрешността на къщата беше превърната в нощен клуб — от онези, които рядко се срещат в реалния живот, само по филмите.

— Едуард! — извика Алис, застанала до гигантска колона. — Имам нужда от съвета ти — тя посочи една купчина дискове. — Да им

предложим ли нещо познато, или — тя посочи друга купчина дискове — да образуваме музикалния им вкус?

— По-добре познато — препоръча Едуард. — Можеш да заведеш коня до реката, но не и да го накараш да пие.

Алис кимна със сериозно изражение и започна да хвърля образователните дискове в една кутия. Забелязах, че се беше преоблякла в потниче на пайети и червени кожени панталони. Голата ѝ кожа реагираше странно на пулсиращите червени и лилави светлини.

— Май не съм облечена подходящо.

— Изглеждаш прекрасно — възпротиви си Едуард.

— Ставаш — съгласи се Алис.

— Благодаря — въздъхнах. — Мислите ли, че действително ще дойде някой? — надеждата в гласа ми беше осезаема. Алис ми се изплези.

— Всички ще дойдат — отвърна Едуард. — Всички умират да видят каква е отвътре усамотената и мистериозна къща на семейство Кълън.

— Страхотно — изстенах аз.

Нямаше с какво да помогна. Дори след като престанех да се нуждая от сън и започнех да се движа много по-бързо, едва ли щях да правя нещата така добре, както Алис.

Едуард не ме пускаше нито за секунда и ме влачеше със себе си, докато намери първо Джаспър, а след това и Карлайл, за да им разкаже прозрението ми. Слушах с тих ужас, докато разискваха как да нападнат армията в Сиатъл. Усещах, че Джаспър не е доволен от съотношението на силите, но не бяха успели да се свържат с никой друг, освен със семейството на Таня, което не желаше да се намесва. Джаспър не се опитваше да скрие отчаянието си, както би сторил Едуард. Очевидно беше, че не иска да поема такъв риск.

Не можех да си остана у дома, да чакам и да се надявам да се върнат. Отказвах да остана. Щях да полудея.

Звънецът иззвъня.

Изведнъж всичко стана неестествено нормално. Съвършена усмивка, искрена и топла, замени тревогата върху лицето на Карлайл. Алис усили музиката и отиде да отвори с танцувална стъпка.

Пристигнала бе цяла кола мои приятели, твърде нервни или уплашени да дойдат поотделно, затова се бяха натоварили в шевролета

на Майк. Джесика беше първа на вратата, а зад нея беше Майк, след това — Тайлър, Конър, Остин, Лий, Саманта... даже и Лорън беше дошла, а критичният ѝ поглед беше светнал от любопитство. Всички бяха любопитни, а после поразени от огромната стая, издокарана като шикозен рейв клуб. Стаята не беше празна; всеки от семейство Кълън бе заел мястото си, готов да изиграе обичайната човешка роля. Тази вечер имах чувството, че и аз като тях играя.

Пристъпих да поздравя Джес и Майк, като се надявах да вземат остротата в гласа ми за вълнение. Преди да стигна до останалите, звънецът отново иззвъня. Посрещнах Анджела и Бен и оставих вратата отворена, защото Ерик и Кейти тъкмо се качваха по стълбите.

Нямах време да се паникьосвам. Трябваше да говоря с всички, да се старая да изглеждам весела, да бъда идеалната домакиня. Макар купонът да беше планиран като съвместно парти за Алис, Едуард и мен, нямаше спор, че повечето поздравления и благодарности бяха отправени към мен. Вероятно поради факта, че семейство Кълън изглеждаха малко странно под празничното осветление на Алис. Може би защото, именно поради осветлението, стаята бе полутъмна и загадъчна. Един нормален човек едва ли би се чувствал спокойно редом до някой като Емет в подобна атмосфера. Видях как Емет се усмихва на Майк над масата с храната, как червените светлини се отразяват в зъбите му и как Майк автоматично се отдръпва назад.

Алис вероятно умишлено беше създала такава атмосфера, за да ме принуди да бъда в центъра на вниманието, където смяташе, че трябва по-често да се озовавам. Вечно се опитваше да ме накара да се държа така, както според нея трябваше да се държат хората.

Купонът се оказа истински успех въпреки инстинктивното напрежение заради присъствието на Кълън — а може би те придаваха допълнителна тръпка на атмосферата. Музиката беше завладяваща, осветлението почти хипнотизиращо. Като гледах как изчезва храната, явно и нея си я биваше. Стаята скоро се изпълни с хора, но пространство имаше достатъчно. Имах чувството, че целият випуск е тук, както и някои от по-долните класове. Телата се полюшваха в такт с ритъма, който туптеше под краката им, и всеки момент щяха да се впуснат в танци.

Не беше толкова зле, колкото очаквах. Следвах примера на Алис, разхождах се между хората и заговарях всекиго за по минута. Гостите

не бяха никак претенциозни. Сигурна бях, че празненството далеч надминава най-доброто, което град Форкс някога беше виждал. Алис буквално мъркаше от удоволствие — никой от присъстващите нямаше да забрави тази нощ.

Бях обиколила стаята веднъж и сега отново се върнах при Джесика. Тя дърдореше превъзбудено и не беше нужно да следя думите ѝ, защото вероятността да се наложи да ѝ отговарям бе минимална. Едуард стоеше плътно до мен. Не отлепяше ръка от кръста ми и от време на време ме притискаше към себе си като реакция на собствените си мисли, които вероятно не бих искала да чуя.

Затова моментално настръхнах, когато ме пусна и се отдръпна.

— Остани тук — прошепна той. — Веднага се връщам.

Грациозно се плъзна сред тълпата, сякаш без да се допира до плътно притиснатите тела, и изчезна толкова бързо, че не успях да го попитам защо излиза. Загледах се след него с присвити очи, докато Джесика, увиснала на ръката ми, се надвикваше с музиката, без да забелязва, че не я слушам.

Наблюдавах как той приближава тъмните сенки край вратата към кухнята, където лампите светеха на пресекулки. Беше се надвесил над някого, но главите, които ни деляха, ми пречеха да разбера кой е.

Изправих се на пръсти и проточих врат. Точно в този момент по гърба му пробяга червена светлина и се отрази в алените пайети по потника на Алис. Лъчът докосна лицето ѝ само за секунда, но това ми беше достатъчно.

— Извини ме за момент, Джес — измърморих аз и дръпнах ръката си. Не я изчаках да реагира и дори не разбрах дали не я бях засегнала с резкостта си.

Запровирах се между хората, с цената на няколко сбутвания. Вече имаше танцуващи. Забързах към кухнята.

Едуард беше изчезнал, но Алис още стоеше в тъмното, лицето ѝ беше безизразно — като лицето на човек, който току-що е станал свидетел на ужасен инцидент. Беше се вкопчила в рамката на вратата сякаш имаше нужда от опора.

— Какво има, Алис, какво става? Какво видя? — бях стиснала ръце пред гърдите си като в молитва.

Тя не ме погледна, беше втренчила очи напред. Проследих погледа ѝ и видях как среща погледа на Едуард в другия край на

стаята. Лицето му беше каменно. Той се обърна и изчезна в сенките под стълбището.

В този момент звънецът на вратата иззвъня, бяха минали часове от идването на последния гост, и Алис ме погледна с недоумение, което бързо се превърна в отвращение.

— Кой покани върколака? — изсъска ми тя.

Намръщих се.

— Виновна съм.

Мислех, че съм оттеглила поканата, а и дори не си бях представяла, че Джейкъб ще се появи точно *тук*

— Тогава ти се заеми с него. Аз трябва да говоря с Карлайл.

— Не, Алис, почакай! — посегнах да я хвана заръката, но тя беше прекалено бърза и ръката ми увисна във въздуха.

— По дяволите! — измърморих.

Знаех, че най-после е получила чаканото видение и не бях сигурна, че ще мога да издържа да съм в неизвестност дори само докато отворя вратата. Звънецът иззвъня отново, този път доста по-продължително, като че ли някой се бе облегнал на бутона. Решително обърнах гръб на вратата и се помъчих да открия Алис в полумрака.

Не виждах нищо. Започнах да си пробивам път към стълбите.

— Хей, Бела!

Плътният глас на Джейкъб отекна над музиката и аз несъзнателно се обърнах, когато чух името си.

Смръщих се.

Върколакът не беше един, а цели трима. Джейкъб си беше отворил сам и стоеше с Куил и Ембри от двете си страни. Двамата изглеждаха доста напрегнати, а очите им шареха из стаята, все едно току-що бях влезли в пълна с духове гробница. Треперещата ръка на Ембри все още стоеше на дръжката на вратата, тялото му бе полуобърнато, готово да побегне.

Джейкъб ми махна. Беше по-спокоен от другите, макар и сбърчил нос от отвращение. Махнах му в отговор за довиждане и се обърнах да търся Алис. Промъкнах се между Конър и Лорън.

Той изникна от нищото, сложи ръка на рамото ми и ме задърпа към сенките край вратата към кухнята. Измъкнах се от хватката му, но той ме хвана за китката на здравата ръка и ме отдели от тълпата.

— Много мило посрещане — отбеляза.

Издърпах ръката си и сърдито се сопнах:

— Какво правиш *тук*?

— Нали ме покани, не помниш ли?

— След като не си схванал намека на десния ми юмрук, нека ти преведа: всъщност те информирах, че *не* те каня.

— Не бъди зла. Нося ти подарък по случай завършването.

Скръстих ръце на гърдите си. Нямах намерение да се карам с Джейкъб точно сега. Искях да разбера какво е видяла Алис и какво мислят Едуард и Карлайл. Извих врат, за да погледна зад Джейкъб, да опитам да ги открия.

— Върни го обратно в магазина, Джейк. Трябва да свърша нещо...

Той застана точно пред лицето ми, за да му обърна внимание.

— Не мога да го върна. Не съм го купил от магазин — направих го сам. И ми отне доста време.

Опитах се да надникна зад гърба му, но не виждах нито един Кълън. Къде ли бяха изчезнали? Обходих с поглед тъмната стая.

— О, хайде, Бел! Не се дръж все едно ме няма!

— Не се държа — не ги виждах никъде. — Виж, Джейк, в момента имам доста проблеми.

Той постави ръка под брадичката ми и вдигна лицето ми.

— Бихте ли ми отделили няколко секунди от своето внимание, госпожице Суон?

Подскочих при допира му.

— Прибери си ръцете, Джейкъб — изсъсках.

— Извинявай! — побърза да каже той и вдигна отбранително ръце. — Наистина съжалявам. И за онзи ден също. Не трябваше да те целувам така. Сбърках. Предполагам... ами май се заблудих, че го искаш.

— Заблудил? Какво точно описание!

— Бъди мила! Би могла да приемеш извинението ми.

— Добре. Приемам извинението ти. Сега, ако ти ме извиниш за момент...

— Добре — промърмори той, но гласът му прозвуча толкова различно, че се спрях и го погледнах. Беше забил поглед в пода и не виждах очите му. Долната му устна беше леко издадена напред.

— Явно искаш да си с *истинските* си приятели — каза той със същия пораженчески глас. — Разбирам.

Изстенах.

— Ох, Джейк, не си честен, да знаеш.

— Така ли?

— Поне би *трябвало* да знаеш — наведох се към него, опитвайки се да го погледна в очите.

Той вдигна глава, но се загледа някъде над мен, отбягвайки очите ми.

— Джейк?

Отказва да ме погледне.

— Нали каза, че си ми приготвил нещо? — сетих се. — Или само си говориш? Къде ми е подаръкът? — опитът ми да се престоря на ентусиазирана беше доста жалък, но свърши работа.

Той въртна очи и ми се намръщи.

Продължих с преструвките и протегнах ръка с отворена длан.

— Чакам.

— Добре — изръмжа той саркастично, но все пак бръкна в задния джоб на джинсите си и извади малка торбичка от рехаво изплетена, пъстра материя. Беше завързана с кожени връзки. Постави я в дланта ми.

— Я, много е красива, Джейк. Благодаря!

Той въздъхна.

— Подаръкът е *вътре*, Бела.

— О!

Нещо не се справих с връзките. Той пое торбичката и я отвори с едно-единствено подръпване на правилната връв. Отново протегнах ръка, но Джейк обърна торбичката наопаки и изтърси нещо сребърно в дланта ми. Чух тихо иззвънтяване на метални брънки.

— Гривната не съм я правил аз — призна той. — Само висулката.

Закачена на една от халките на сребърната гривна, висеше дървена висулка. Хванах я между пръстите си, за да я разгледам по-добре. Удивих се колко подробна беше дърворезбата — миниатюрният вълк изглеждаше като жив. Даже беше издялан от червеникавокафяво дърво досущ като кожата му.

— Много е красиво — прошепнах аз. — Ти ли го направи? Но как?

Той вдигна рамене.

— Били ме научи. Него повече го бива.

— Едва ли — измърморих, въртейки миниатюрния вълк между пръстите си.

— Наистина ли ти харесва?

— Да! Невероятно е, Джейк.

Той се усмихна, отначало щастливо, но след това изражението му помръкна.

— Ами, реших, че така от време на време ще си спомняш за мен. Нали знаеш какво казват хората — далече от очите, далече от сърцето.

Не обърнах внимание на забележката му.

— Хайде, помогни ми да си я сложа.

Протегнах лявата си ръка, тъй като дясната беше в шината. Лесно я закопча, макар закопчалката да изглеждаше прекалено деликатна за големите му пръсти.

— Ще я носиш ли? — попита той.

— Разбира се, че ще я нося.

Той се ухили — точно тази щастлива усмивка исках да виждам на лицето му.

Отвърнах на усмивката му, но очите ми отново се стрелнаха към стаята и тревожно се заозъртах за Едуард или Алис.

— Защо си толкова напрегната? — попита Джейкъб.

— Нищо ми няма — излъгах аз, опитвайки се да се съсредоточа.

— Благодаря за подаръка, наистина. Много ми харесва.

— Бела? — той свъси вежди и очите му потънаха в сянка. — Нещо не е наред, нали?

— Джейк, аз... не, няма нищо.

— Не ме лъжи, и без това не умееш. Кажи какво става. Трябва да знаем тези неща — каза той, натъртвайки на множественото число.

Може би имаше право, върколаците определено биха се заинтригували от случващото се. Само че аз не бях сигурна какво точно се случва. И нямаше да разбера, докато не откриех Алис.

— Ще ти кажа, Джейкъб, но първо аз трябва да разбера какво става, разбираш ли? Трябва да говоря с Алис.

По изражението му видях, че разбира.

— Ясновидката е видяла нещо.

— Да, точно преди да се появиш.

— Да не става въпрос за кръвопиеца от стаята ти? — измърмори той, снишавайки глас, така че да не се чува от бумтенето на музиката.

— Свързано е — признах.

Той се замисли за миг, килнал глава настрани, загледан в лицето ми.

— Знаеш нещо, което не ми казваш... нещо *важно*.

Нямаше смисъл да лъжа отново. Твърде добре ме познаваше.

— Да.

Джейкъб ме изгледа за миг, после се обърна към братята си, които стояха на входа и очевидно се чувстваха странно и неудобно. Когато видяха изражението му, двамата тръгнаха към нас, провирайки се ловко между гостите, сякаш танцуваха. След половин минута вече стояха от двете страни на Джейкъб, надвесени над мен.

— Така. Обяснявай — настоя Джейкъб.

Ембри и Куил объркано и напрегнато гледаха ту мен, ту Джейкъб.

— Джейкъб, не знам всичко — продължавах да претърсвам стаята с поглед, този път за някакъв изход. Буквално ме бяха притиснали в ъгъла.

— Кажы каквото знаеш.

И тримата скръстиха ръце пред гърдите си едновременно. Беше малко смешно, но и страшничко.

Точно в този момент зърнах Алис, която слизаше по стълбите, а бялата ѝ кожа проблясваше на лилавите светлини.

— Алис! — изпищях от облекчение.

Тя погледна право към мен, въпреки тътена на музиката, който бе заглушил вика ми. Махнах ѝ нетърпеливо и видях как оглежда тримата върколаци около мен. Очите ѝ се присвиха. Преди това обаче на лицето ѝ бяха изписани тревога и страх. Прехапах устни, докато я чаках да дотанцува до мен.

Джейкъб, Куил и Ембри се дръпнаха назад със смутени физиономии. Тя обви ръка около кръста ми.

— Трябва да ти кажа нещо — прошепна в ухото ми.

— Ъъъ, Джейк, ще се видим по-късно... — измърморих аз, докато минавахме покрай тях.

Джейкъб протегна дългата си ръка, за да ни препречи пътя, и опря длан в стената.

— Хей, не толкова бързо.

Алис го изгледа с разширени от смайване очи.

— Моля!?

— Кажете ни какво става — настоя той с ръмжене.

Джаспър се появи буквално от нищото. В един момент Алис и аз бяхме изправени до стената, а Джейкъб ни препречваше пътя, в следващия Джаспър стоеше зад Джейк с ужасяващо изражение.

Джейкъб бавно отмести ръка. Което беше най-доброто решение, ако искаше да си я запази.

— Имаме право да знаем — измърмори Джейкъб и свирепо изгледа Алис.

Джаспър застана между тях и тримата върколаци настръхнаха.

— Хей, хей! — намесих се аз с леко истеричен смях. — Не забравяйте, че сме на купон все пак.

Никой не ми обърна внимание. Джейкъб гледаше сърдито Алис, а Джаспър гледаше кръвнишки Джейкъб.

Внезапно Алис се замисли.

— Всичко е наред, Джаспър. Той всъщност има право.

Джаспър не се отпусна.

Бях сигурна, че главата ми всеки момент ще се пръсне от напрежение.

— Какво видя, Алис?

Тя се вгледа в Джейкъб за секунда, след това се обърна към мен, очевидно решила да говори пред тях.

— Решението е взето.

— Отивате в Сиатъл?

— Не.

Усетих как кръвта се дръпва от лицето ми. Стомахът ми се преобърна.

— Те идват тук — задавих се.

Върколаците мълчаливо ни наблюдаваха, опитвайки се да разчетат емоциите по лицата ни. Стояха като заковани намясто и все пак не бяха напълно неподвижни. Ръцете и на тримата трепереха.

— Да.

— Във Форкс? — прошепнах аз.

— Да.

— За...?

Тя разбра въпроса ми и кимна.

— Един от тях носеше червената ти риза.

Опитах се да преглътна.

Лицето на Джаспър се сгърчи от неодобрение. Личеше си, че предпочита да не обсъжда темата пред върколаците, но все пак искаше да каже нещо.

— Не можем да им позволим да дойдат чак дотук. Не сме достатъчно, за да защитим града.

— Знам — отвърна Алис с отчаяно изражение. — Но няма значение къде ще опитаме да ги спрем. Пак няма да сме достатъчно, а някои от тях ще дойдат дотук да търсят.

— О, не! — прошепнах аз.

Шумът от купона заглуши гласа ми. Около нас моите приятели, съседни и дребни съперници похапваха и се смееха, полюшваха се в такт с музиката, несъзнаващи факта, че ги грози опасност, ужас, вероятно смърт. Заради мен.

— Алис — оформих аз името ѝ с устни. — Трябва да вървя, трябва да се махна оттук.

— Това няма да помогне. Този път не става въпрос за преследвач. Пак ще дойдат да те търсят първо тук.

— Тогава трябва да ги пресрещна! — гласът ми щеше да прозвучи като писък, ако не беше толкова дрезгав. — Може би ако получат това, което търсят, ще си тръгнат, без да наранят никого!

— Бела! — запротестира Алис.

— Чакайте малко! — обади се Джейкъб с властен, заповеднически глас. — *Какво* идва?

Алис го изгледа с леден поглед.

— От нашия вид. Много са.

— И защо идват?

— Заради Бела. Само това знаем.

— И са прекалено много, за да се справите с тях? — попита той.

Джаспър настръхна.

— Имаме някои предимства, куче. Силите се равни.

— Не — каза Джейкъб и устните му се разтеглиха в странна, жестока усмивка. — Няма да са равни.

— Супер! — изсъска Алис.

Зяпнах, все още смразена от ужас, промененото ѝ изражение. Лицето ѝ беше светнало от радост, а отчаянието се бе стопило като изтрито от идеалните ѝ черти.

Тя се ухили на Джейкъб и той отвърна на усмивката ѝ.

— Всичко просто изчезна, разбира се — заяви тя самодоволно. — Не е много удобно, но като се имат предвид обстоятелствата, ще го понеса.

— Ще трябва да се координираме — отвърна Джейкъб. — Кое то няма да ни е лесно, но все пак това е по-скоро наша работа, отколкото ваша.

— Не бих казала, но действително имаме нужда от помощ. Така че няма да сме претенциозни.

— Чакайте, чакайте, чакайте, чакайте — прекъснах ги.

Алис се беше изправила на пръсти, Джейкъб се беше надвесил над нея, а лицата и на двамата им бяха светнали от възбуда, макар и сбърчили носове заради миризмата. Изгледаха ме нетърпеливо.

— Да се координирате ли? — повторих през зъби.

— Наистина ли смяташе да ни държите настрана от това? — попита Джейкъб.

— Категорично *ще стоите* настрана!

— Твоята яснотидка не смята така.

— Алис, кажи им, че не става! — настоях. — Ще ги убият!

Джейкъб, Куил и Ембри се изсмяха с глас.

— Бела — започна Алис с успокоителен, предразполагащ глас, — поотделно всички можем да умрем. Но заедно...

— Няма да има проблем — довърши Джейкъб вместо нея.

Куил отново се засмя.

— Колко са? — нетърпеливо попита той.

— Не! — извиках.

Алис дори не ме погледна.

— Нещата се променят — в момента са двадесет и един, но бройката им спада.

— Защо? — с любопитство попита Джейкъб.

— Дълга история — отвърна Алис и изведнъж заоглежда стаята.

— А мястото никак не е подходящо.

— По-късно довечера? — настоя Джейкъб.

— Добре — отвърна Джаспър. — И без това планирахме една такава... стратегическа среща. Ако ще се биете на наша страна, ще ви трябват някои инструкции.

При последните му думи върколаците до един направиха недоволни физиономии.

— Не! — простенах.

— Ще бъде странно — замислено отбеляза Джаспър. — Никога не ми е хрумвало, че можем да работим заедно. Това ще е за първи път.

— Няма съмнение — съгласи се Джейкб. — Трябва да се връщаме при Сам. В колко часа?

— Колко най-късно можете?

И тримата завъртяха очи.

— В колко? — повтори Джейкб.

— В три?

— Къде?

— На петнадесетина километра на север от горската станция при резервата на племето хо. Елате от запад и ще можете да проследите миризмата ни.

— Там ще сме.

Тримата се обърнаха да си вървят.

— Чакай, Джейк! — извиках след него. — Моля те! Не го правете!

Той се спря, обърна се и ми се усмихна, докато Куил и Ембри бързаха към вратата.

— Не ставай смешна, Белс. Даваш ми много по-хубав подарък от този, който аз ти подарих.

— Недей! — извиках отново.

Звукът на електрическа китара заглуши вика ми.

Той не отговори; побърза да настигне приятелите си, които вече бяха изчезнали. Безпомощно загледах как и той се скрива от погледа ми.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ИНСТРУКТАЖ

— Това със сигурност беше най-дългият купон в историята на човечеството — оплаках се на път за вкъщи.

Едуард не възрази.

— Вече свърши — отвърна той и успокоително ме погали по ръката.

Защото бях единствената, която има нужда от утеха. Едуард се беше успокоил; всички в семейството му се бяха успокоили.

И се бяха изредили да ми вдъхват увереност — Алис ме погали по главата, преди да си тръгна, поглеждайки многозначително към Джаспър, докато не почувствах да ме залива вълна на спокойствие. Есме ме целуна по челото и обеща, че всичко ще бъде наред. Емет шумно се разсмя и ме попита защо съм единствената, на която е позволено да се бие с върколаци... Решението на Джейкъб явно беше успокоило всички и дългите седмици тревога бяха заменени с еуфория. Съмненията им бяха заменени от увереност. Купонът беше приключил в отлично настроение.

Не и за мен.

Беше достатъчно неприятно, направо ужасно, че семейство Кълън щеше да се бие заради мен. Достатъчно ми беше тежко, че се налага да го допусна. Изглеждаше повече, отколкото можех да понеса.

Но не и Джейкъб. Не и глупавите му, нетърпеливи братя — повечето бяха по-млади и от мен. Бяха само шепа преждевременно наедрили, прекалено мускулести хлапета, които очакваха битката с такова нетърпение, като че ли ставаше въпрос за пикник на плажа. Не можех да изложа и тях на опасност. Нервите ми бяха изопнати. Не знаех докога ще успея да потискам желанието да се разпищя.

За всеки случай шепнех.

— Ще ме вземеш с теб тази нощ.

— Бела, преуморена си.

— Мислиш ли, че бих могла да заспя?

Той се намръщи.

— Това е експеримент. Не съм сигурен, че е възможно да си... сътрудничим. Не искам да те замесвам.

Това само засили желанието ми да отида.

— Ако ти не искаш да ме вземеш, ще се обадя на Джейкъб.

Очите му се присвиха. Съзнавах, че е удар под кръста, но не можех да допусна да си остана вкъщи.

Той не отговори; вече бяхме пред къщата. Лампата на верандата светеше.

— Ще се видим горе — прошепнах аз.

Влязох на пръсти. Чарли беше заспал във всекидневната, проснат на прекалено късия диван, и хъркаше толкова силно, че можех да пусна моторен трион, без да го събудя.

Разтърсих рамото му.

— Татко! Чарли!

Той изръмжа, но не отвори очи.

— Прибрах се — ще ти се схване кръстът, ако спиш на дивана. Хайде, стани да се преместиш.

Наложи се още няколко пъти да го разтърсвам, но накрая успях да го накарам да стане, макар и да не си отвори очите напълно. Помогнах му по стълбите до леглото и той се строполи върху завивките, напълно облечен, и отново захърка.

Скоро нямаше да се сети за мен.

Едуард изчака в стаята ми, докато си измия лицето и се преоблека в джинси и памучна риза. Наблюдаваше ме тъжно от люлеещия стол, докато закачвах подарения от Алис тоалет в дрешника.

— Ела тук — казах, улових го за ръката и го придърпах към леглото.

Бутнах го на леглото и се свих до гърдите му. Може би беше прав и всъщност бях достатъчно уморена, за да заспя. Но нямаше да му позволя да се измъкне без мен.

Той подпъхна завивката около тялото ми и ме прегърна плътно.

— Моля те, успокой се.

— Добре.

— Ще се справим, Бела. Чувствам го.

Стиснах зъби.

Усещах облекчението му. Никой, освен мен, не се интересуваше дали Джейкъб и приятелите му ще пострадат. Дори самият Джейкъб и приятелите му. Най-вече те.

Едуард усещаше, че всеки момент ще се разпадна.

— Чуй ме, Бела. Ще бъде *лесно*. Новородените ще бъдат напълно изненадани. Те изобщо нямат представа, че върколаците съществуват. Не знаят повече за тях от теб навремето. Виждал съм как се държат в група в спомените на Джаспър. Искрено вярвам, че ловните техники на вълците ще действат безотказно срещу тях. А когато ги объркаме и разделим, направо няма да остане работа за всички ни. Вероятно ще се наложи някой да седи в резерва — пошегува се накрая.

— Фасулска работа — промърморих в гърдите му.

— Шшшт — той погали бузата ми. — Ще видиш. Не се тревожи.

Той започна да тананика приспивната ми песничка, но този път тя не можеше да ме успокои.

Щяха да пострадат хора — всъщност вампири и върколаци, но все пак хора, които обичах. И то заради мен. За пореден път. Щеше ми се лошият ми късмет да се цели малко по-внимателно. Идеше ми да закрещя към празното небе — *нали мен искате — ето ме! Само мен!*

Опитах се да измисля как да го постигна — как да фокусирам лошия късмет върху себе си. Нямахше да е лесно. Щеше да се наложи да изчакам благоприятен момент...

Не заспихах. За моя изненада минутите летяха и бях все така напрегната и будна, когато Едуард ме изправи до седнало положение.

— Сигурна ли си, че не искаш да останеш и да поспиш?

Изгледах го намусено.

Въздъхна, после ме взе на ръце и скочи през прозореца.

Затича през тъмната притихнала гора, метнал ме на гръб, а аз усещах приповдигнатото му настроение дори докато тичаше. Бягаше така, както когато бяхме сами и тичахме, за да усетим вятъра в косите си. Ако не бях толкова притеснена, щях да се чувствам истински щастлива.

Когато стигнахме широката поляна, останалите вече бяха там и спокойно разговаряха. Гръмкият смях на Емет ехтеше над поляната. Едуард ме свали от гръба си и двамата се приближихме към тях, хванати за ръка.

Луната се беше скрила зад облаците и в тъмнината ми трябваша няколко минути, за да осъзная, че сме на бейзболното игрище. Същото място, където преди повече от година първата ми приятна вечер със семейство Кълън бе провалена от появата на Джеймс и глутницата му. Чувствах се странно, че отново съм тук — сякаш съставът нямаше да е пълен, докато Джеймс, Лоран и Виктория не се появят. Но Джеймс и Лоран никога нямаше да се върнат. Този модел не би могъл да се повтори. Може би всички модели бяха безвъзвратно нарушени.

Да, някой бе решил да промени модела си на поведение. Възможно ли бе Волтури да проявяват гъвкавост в този случай?

Съмнявах се.

Виктория винаги ми се беше струвала като природна стихия, като ураган, който се движи право към брега — неизбежен, неумолим, но предсказуем. Може би не бяхме прави да мислим за нея така ограничено. Със сигурност беше способна да се адаптира.

— Знаеш ли какво си мисля? — попитах Едуард.

Той се засмя.

— Не.

Почти се усмихнах.

— Какво си мислиш?

— Мисля, че всичко е свързано. Не само двете, но всичките три неща.

— Не те разбирам.

— Три лоши неща се случиха, откакто се върна — започнах да отмятам с пръсти. — Новородените в Сиатъл. Непознатият в стаята ми. И първото от всички — Виктория се върна да ме търси.

Той присви очи и се замисли.

— Защо мислиш, че са свързани?

— Защото съм съгласна с Джаспър. Волтури обожават правилата си. И вероятно щяха да действат по-чисто — *и ако искаха да съм мъртва, вече щях да съм мъртва*, добавих мислено. — Помниш ли миналата година, когато беше погнал Виктория?

— Да — смръщи се той. — Не се представих много добре.

— Алис каза, че си стигнал до Тексас. Заради нея ли?

Той сви вежди.

— Да. Хъмм...

— Виждаш ли — може да ѝ е хрумнало там. Но не е съвсем наясно какво точно прави, затова новородените са неконтролируеми.

Той заклати глава.

— Само Аро знае точно как действат виденията на Алис.

— Аро може би знае *най-точно*, но нима Таня, Ирина и останалите ви приятели в Денали не знаят достатъчно. Лоран е живял у тях толкова време. И ако е бил достатъчно близък с Виктория, че да ѝ прави услуги, защо да не ѝ разкаже всичко, което знае?

Едуард се намръщи.

— Но не Виктория е влизала в стаята ти.

— Нима не може да създаде нови приятелства? Помисли си, Едуард. Ако *Виктория* стои зад това в Сиатъл, тя *има много* нови приятели. Сама си ги е създавала.

Той се замисли над думите ми, сбърчил чело.

— Хмм — каза накрая. — Възможно е. Все още мисля, че най-вероятно са Волтури... Но твоята теория напипва нещо. Характерът на Виктория. Теорията ти идеално пасва на характера ѝ. От самото начало показва забележителен инстинкт за самосъхранение — може би това е нейната дарба. Във всеки случай подобна стратегия не я излага на никаква опасност от наша страна, стига да стои на заден план и да остави новородените да опустошават на воля. Както и от страна на Волтури. Вероятно разчита в крайна сметка ние да спечелим, макар и не без жертви. Но без оцелели от малката ѝ армия, за да свидетелстват срещу нея. Всъщност — продължи той след кратък размисъл — обзалагам се, че ако има оцелели, възнамерява сама да ги унищожи... Хмм! И все пак трябва да има поне един приятел, който да е по-зрял. Един новороден не би оставил жив баща ти...

Той дълго се мръщи, после изведнъж се усмихна, отърсвайки се от мислите си.

— Определено е възможно. И въпреки това трябва да сме готови за всичко, докато не се уверим напълно. Днес си много прозорлива — добави той. — Впечатляващо.

Въздъгнах.

— Може би просто реагирам на това място. Кара ме да се чувствам сякаш е някъде наблизо... сякаш в този момент ме наблюдава.

Той стисна челюст.

— Никога няма да те докосне, Бела — каза той, но въпреки това очите му внимателно обходиха тъмната гора. Докато оглеждаше сенките, през лицето му премина някакво странно изражение. Устните му се разтеглиха и оголиха зъбите, а очите му засвяткаха с някаква дива, ожесточена надежда. — И въпреки това, какво ли не бих дал да е някъде наблизо — промърмори той. — Виктория или друг, на когото някога е хрумвало да те нарани. Да имам възможност сам да приключа всичко това. Да сложа край със собствените си ръце.

Потръпнах при свирепата нотка в гласа му и стиснах още по-здраво пръстите на ръката му, копнеейки да съм достатъчно силна, че да склуча ръцете ни завинаги.

Наближихме останалите и едва тогава забелязах, че Алис не изглежда така оптимистично настроена, както останалите. Стоеше малко встрани и наблюдаваше как Джаспър протяга ръце, сякаш прави разгривка, а устните ѝ бяха нацупени.

— Имали й нещо? — прошепнах аз.

Едуард се подсмихна. Отново беше старият Едуард.

— Върколаците са тръгнали насам и не може да види какво ще се случи. Неприятно ѝ е да се чувства като слепец.

Макар и далече, Алис чу шепота му. Вдигна поглед и му се изплези. Той отново се засмя.

— Здравсти, Едуард — поздрави го Емет. — Здравсти, Бела. Ще те пусне ли и ти да тренираш?

Едуард изръмжа на брат си.

— Моля те, Емет, не ѝ давай идеи.

— Кога ще пристигнат гостите ни? — Карлайл се обърна към Едуард.

Едуард се съсредоточи за момент и въздъхна.

— След минута и половина. Но ще трябва да превеждам. Не ни се доверяват достатъчно, за да се появят в човешки облик.

Карлайл кимна.

— Не им е лесно. Благодарен съм, че изобщо се съгласиха да дойдат.

Погледнах Едуард с разширени очи.

— Ще дойдат като вълци?

Той кимна, следейки внимателно реакцията ми. Преглътнах, припомняйки си двата случая, при които бях видяла Джейкъб във

вълчия му облик: първия път на поляната с Лоран, втория — на горския път, когато Пол му се беше ядосал... И двата спомена бяха ужасяващи.

В очите на Едуард проблесна странно пламъче, като че ли току-що му беше хрумнало нещо, което не му бе съвсем неприятно. Преди да успее да се вгледам в изражението му, той се обърна към Карлайл и останалите:

— Пригответе се — скрили са нещо от нас.

— Какво искаш да кажеш? — попита Алис.

— Шшшт — прекъсна я той и се загледа в тъмнината. Небрежният кръг, който бяха образували, се източи в рехава редица, а Джаспър и Емет застанаха начело. До мен Едуард инстинктивно се приведе напред и ми стана ясно, че би предпочел да застане до тях. Стиснах ръката му още по-силно.

Взрях се с присвити очи към гората, но не видях нищо.

— *По дяволите* — измърмори Емет под носа си. — Някога виждали ли сте нещо подобно?

Есме и Розали си размениха ококорени погледи.

— Какво става? — прошепнах, колкото можех по-тихо. — Не виждам нищо.

— Глутницата се е разраснала — прошепна Едуард в ухото ми.

Не бях ли споменала, че и Куил се е присъединил към глутницата? Напрегнах се да различа шестте вълка в мрака. Накрая нещо проблесна в тъмното — очите им, по-високо от земята, отколкото очаквах. Бях забравила колко са високи. Като коне, но с далеч по-плътнo телосложение заради мускулите и козината и с остри като ножове зъби, които нямаше как да не забележиш.

Виждах само очите им. И докато се опитвах да доловя очертанията им, осъзнах, че пред нас има повече от шест чифта очи. *Един, два, три...* набързо преброих наум. После още веднъж.

Виждах десет чифта очи.

— Невероятно — промърмори едва чуто Едуард.

Карлайл бавно и внимателно пристъпи напред. Движенията му бяха плавни, целящи да успокоят новоодошлите.

— Добре дошли — поздрави той невидимите вълци.

— Благодарим — каза Едуард със странен, равен тон и веднага ми стана ясно, че това са думи, идващи от Сам. Погледнах очите в

средата на редицата, блеснали най-високо над земята, очите на най-високия вълк. Не можех да различа огромния черен силует в тъмнината.

Едуард отново заговори със същия безстрастен глас, предавайки думите на Сам.

— Само ще гледаме и слушаме. За повече от това не бихме имали нужния самоконтрол.

— Това е достатъчно — отвърна Карлайл. — Синът ми Джаспър — той посочи Джаспър, който стоеше напрегнат, нащрек — има опит в тази област. Той ще ни научи как се бият новородените и как могат да бъдат победени. Сигурен съм, че ще можете да го приложите в собствения ви боен стил.

— Различават ли се от вас? — попита Едуард от името на Сам.

Карлайл кимна:

— Всички са много млади — само от няколко месеца са в този живот. В известен смисъл са като деца. Не разполагат нито с опит, нито със стратегия, само с невероятна сила. Тази вечер наброяват двадесет души. Десет за нас и десет за вас — не би трябвало да е трудно. Възможно е броят им да намалее. Новородените се бият помежду си.

Сред невидимата редица на вълците премина тътен, ниско ръмжене, което някак ми се стори доволно.

— Готови сме да поемем и повече от дела ни, ако се наложи — преведе Едуард, а тонът му вече не беше толкова безстрастен.

Карлайл се усмихна.

— Ще видим как ще се развият нещата.

— Знаете ли кога и откъде ще пристигнат?

— Ще прекосят планините след четири дни, късно сутринта. Когато приближат, Алис ще ни помогне да пресечем пътя им.

— Благодарим за информацията. Ще бъдем на пост.

И с нещо като въздишка очите се сведоха ниско до земята, чифт по чифт.

Тишината продължи още една-две секунди, след което Джаспър пристъпи в пространството между вампирите и вълците. Лесно различавах силуета му — кожата му светеше в тъмното като очите на върколаците. Хвърли напрегнат поглед към Едуард, който му кимна, след което се обърна с гръб към върколаците. Очевидно му беше неприятно.

— Карлайл е прав — Джаспър говореше само на нас и явно се опитваше да не обръща внимание на публиката зад себе си. — Ще се бият като деца. Двете най-важни неща, които трябва да помните, са: първо, не им позволявайте да обвият ръце около вас и второ, не се хвърляйте в открит бой. Единствено затова са подготвени. Ако нападате отстрани и не спирате да се движите, ще ги объркате и няма да могат да реагират адекватно. Емет?

Емет излезе от редицата, залепил огромна усмивка на лицето си.

Джаспър се отдалечи към северния край на откритото пространство между върколаците и вампирите. Махна на Емет да се приближи.

— Добре, Емет е пръв. Той е най-добрият пример за атакуващ новороден.

Емет присви очи.

— Ще се *опитам* да не счупя нищо — измърмори той.

Джаспър се ухили.

— Имах предвид, че Емет разчита на силата си. Хвърля се право към целта. Новородените също няма да прилагат номера, така че просто се хвърляй напред, Емет.

Джаспър отстъпи още няколко крачки, а тялото му се напрегна.

— Добре, Емет, пробвай да ме хванеш.

Изведнъж вече не виждах Джаспър. Той се превърна в размазано петно, докато Емет се хвърляше към него като мечка, ухилен и ръмжащ. Емет също беше невероятно бърз, но не колкото Джаспър. Джаспър сякаш беше безплътен като призрак. Всеки път, когато ми се струваше, че Емет го е докопал с големите си ръце, пръстите му се затваряха празни. До мен Едуард се беше привел напрегнато, впил очи в битката. Внезапно Емет замръзна.

Джаспър го беше хванал отзад, а зъбите му бяха на сантиметри от гърлото му.

Емет изруга.

От редицата на наблюдаващите върколаци се дочу одобрително ръмжене.

— Още веднъж — настоя Емет, а усмивката беше изчезнала от лицето му.

— Мой ред е — запротестира Едуард. Вкопчих пръсти в неговите.

— След минутка — ухили се Джаспър и отстъпи крачка назад. — Първо искам да покажа нещо на Бела.

Загледах притеснено, когато махна на Алис да се приближи.

— Знам, че се тревожиш за нея — обясни ми той, докато тя прекрачваше кръга с танцувална стъпка. — Искам да ти покажа защо е излишно да се притесняваш.

Макар да знаех, че Джаспър никога не би позволил и косъм да падне от главата на Алис, пак ми беше трудно да гледам как прикляка с лице към нея. Алис стоеше неподвижно и се усмихваше, а телцето ѝ беше съвсем кукленско след едрата фигура на Емет. Джаспър се придвижи напред, след това се прокрадна към лявата ѝ страна.

Алис затвори очи.

Сърцето ми задумка неравномерно, докато Джаспър пристъпваше дебнешком към нея.

После скочи и изчезна. Внезапно се озова от другата страна на Алис, макар тя да не беше помръднала.

Джаспър се извъртя и отново се хвърли към нея, но пак се озова приведен зад нея както първия път. През цялото време Алис стоеше със затворени очи и усмивка на устните.

Загледах се по-внимателно.

Тя всъщност се *движеше* — просто не бях забелязала, защото следях атаките на Джаспър. Правеше малка крачка напред точно в момента, в който тялото на Джаспър прелиташе през мястото, където бе стояла допреди миг.

Пристъпи отново, а Джаспър остана с увиснали ръце там, където само преди секунда се намиреше талията ѝ.

Джаспър се приближи по-близо, а Алис ускори движенията си. Сякаш танцуваше, извиваше се, въртеше се и се усукваше около оста си. А Джаспър беше като партньор в танца ѝ, мятеше се, протягаше ръце към грациозно движещото се тяло, но така и не я докосваше, сякаш всяка стъпка се дирижираше от хореограф. Накрая Алис се разсмя.

Изневиделица се озова на гърба на Джаспър с прилепени до врата му устни.

— Хванах те — каза тя и го целуна по шията.

Джаспър се засмя и поклати глава.

— Ти си едно страховито малко чудовище.

Върколаците отново изръмжаха. Този път по-предпазливо.

— Хубаво е да се научат на малко уважение — развеселено прошепна Едуард. След това се обади по-силно. — Мой ред е.

Стисна ръката ми и ме пусна.

Алис застана на неговото място до мен.

— Готино, а? — самодоволно ме попита тя.

— Много — съгласих се, без да отделям поглед от Едуард, докато той безшумно се плъзгаше към Джаспър, с гъвкави и бдителни движения на дива котка.

— Наблюдавам те, Бела — ненадейно прошепна тя, а гласът ѝ беше толкова тих, че едва долових думите ѝ, макар да беше долепила устни до ухото ми.

Погледнах я за миг, после отново впах поглед в Едуард. Беше напълно съсредоточен върху Джаспър и двамата маневрираха, скъсявайки дистанцията помежду си.

Изразението на Алис бе неодобрително.

— Ще го предупредя, ако плановете ти станат по-категорични — заплаши ме тя със същия тих шепот. — Няма да има никаква полза, ако се изложиш на опасност. Смяташ ли, че някой би се отказал, ако ти умреш? Ще продължат да се бият, всички ще продължим. Не можеш да промениш нищо, така че бъди добричка, чуваш ли?

Намръщих се и се опитах да я игнорирам.

— Наблюдавам те — повтори тя.

Едуард се беше приближил максимално до Джаспър — тази битка бе по-равностойна от другите. Джаспър имаше цял век опит зад гърба си и се стараеше да се осланя на инстинктите си, но мислите му го издаваха всеки път за част от секундата, преди да атакува. Едуард беше малко по-бърз, но ходовете на Джаспър му бяха непознати. Хвърляха се един към друг отново и отново, но никой не надделяваше, като ту от единия, ту от другия се откъсваше инстинктивно ръмжение. Трудно ми беше да ги гледам, но още по-трудно — да откъсна поглед. Движеха се прекалено бързо, за да схвана какво точно правят. От време на време блесналите очи на върколаците отвличаха вниманието ми. Имах чувството, че извличат по-голяма полза от наблюдаването, отколкото аз — вероятно повече, отколкото беше редно.

След известно време Карлайл се прокашля.

Джаспър се засмя и направи крачка назад. Едуард се изправи и му се усмихна.

— Обратно на работа — примири се Джаспър. — Ще пишем резултата равен.

Всички се изредиха да се бият: Карлайл, след него Розали, Есме и отново Емет. Стиснах очи, разтреперана, докато Джаспър нападна Есме. Този двубой изглеждах най-трудно. След това Джаспър забави темпото, макар не достатъчно, за да проследявам движенията му и поясни.

— Виждате ли какво правя сега? — питаше той. — Да, точно така — насърчаваше. — Съсредоточете се във фланга. Не забравяйте къде ще се целят. Не спирайте да се движите.

Едуард наблюдаваше съсредоточено и се вслушваше и в онова, което другите не виждаха.

Клепачите ми натежаха и ми стана още по-трудно да следя двубоите. Напоследък не се наспивах добре, а вече почти двадесет и четири часа не бях мигвала. Облегнах се на Едуард и притворих очи.

— Всеки момент ще свършим — прошепна той.

Джаспър потвърди думите му, като се обърна за първи път към върколаците, а изражението му отново се стегна.

— Ще продължим утре. Чувствайте се поканени отново.

— Да — отвърна Едуард с хладния глас на Сам. — Ще дойдем.

Едуард въздъхна, потупа ме по ръката и се приближи към семейството си.

— Глутницата смята, че няма да е зле да се запознаят с индивидуалните ни миризми, за да се избегнат евентуални грешки. Ще им бъде по-лесно, ако стоим съвсем неподвижно.

— Разбира се — обърна се Карлайл към Сам. — Каквото ви е нужно.

От вълците се чу мрачно, гърлено ръмжение и те се изправиха на крака.

Отново отворих широко очи, забравила умората.

Мастилената чернота на нощта започваше да избледнява — слънцето осветяваше облаците, макар все още да не бе достигнало хоризонта от другата страна на планините. Когато се приближиха, успях да различа силуетите им... цветовете им.

Сам водеше глутницата, разбира се. Беше умопомрачително грамаден, черен като нощта, като чудовище от кошмарите ми — буквално, след първата ми среща с върколаците на поляната те неведнъж бяха участвали в сънищата ми.

Сега, когато вече ги виждах и можех да сравня всяко едро тяло с чифтовете очи, ми се стори, че са повече от десет. Глутницата беше изумителна.

С крайчеца на окото си видях, че Едуард ме наблюдава и внимателно следи реакцията ми.

Сам се приближи до Карлайл, който стоеше най-отпред, а огромната глутница го последва по петите. Джаспър целият се стегна, но Емет, който стоеше от другата страна на Карлайл, спокойно се усмихваше.

Сам подуши Карлайл и сякаш леко потръпна. След това пристъпи към Джаспър.

Обходих с поглед напрегнатите тела на вълците. Бях сигурна, че различавам някои от новите попълнения. Забелязах един светлосив вълк, който беше значително по-дребен от другите, а космите по гърба му бяха настръхнали от отвращение. Имаше още един, с цвят на пустинен пясък, който изглеждаше дългурест и некоординиран сред останалите. Тихо скимтене се откъсна от гърлото му, когато Сам пристъпи напред и той попадна между Карлайл и Джаспър.

Очите ми се спряха на вълка, който вървеше до Сам. Козината му беше червеникавокафява, по-дълга и по-рунтава от на останалите. Вълкът беше едър почти колкото Сам, втори по височина в глутницата. Стойката му беше небрежна, излъчваше равнодушие към това, което останалите очевидно смятаха за изпитание.

Явно усети погледа ми, защото ме погледна с познати черни очи.

Отвърнах на погледа му, опитвайки се да повярвам на това, което вече знаех. Усещах как чертите ми се изкривяват от почуда и възхищение.

Вълкът отвори муцуна и оголи зъби. Бих се изплашила, ако езикът му не висеше на една страна във вълча усмивка.

Разсмях се.

Джейкъб се усмихна още по-широко, разкривайки остриите си зъби. Напусна мястото си в редицата, без да обръща внимание на останалите от глутницата, които го проследиха с очи. Мина покрай

Едуард и Алис и застана надве крачки от мен. Спря и хвърли бърз поглед към Едуард.

Едуард стоеше неподвижен като статуя, нащрек за реакцията ми.

Джейкъб приклепна на предните си крака и сведе глава, така че муцуната му да е на нивото на лицето ми. Погледна ме и зачака реакцията ми, също като Едуард.

— Джейкъб? — прошепнах.

Дълбокото гърлено ръмжене прозвуча като сподавен смях.

Протегнах ръка и докоснах с разтреперани пръсти червеникавокафявата козина на главата му.

Черните очи се притвориха и Джейкъб положи огромната си глава в дланта ми. В гърлото му набъбна глух звук.

Козината му беше едновременно мека, груба и топла под кожата ми. С любопитство прокарах пръсти през нея, разучавайки я, и погалих врата му там, където цветът ставаше по-тъмен. Не бях осъзнала колко съм се приближила до него, когато изведнъж, без предупреждение, Джейкъб облиза лицето ми от косата до брадичката.

— Ау! Отвратително, Джейк! — извиках, отскачайки назад, и го плеснах точно както бих го плеснала, ако беше човек. Той се отдръпна, а кашлящото излайване, което се дочу измежду зъбите му, очевидно беше смях.

Избърсах лице в ръкава на ризата си и без да искам, също се разсмях.

Точно в този момент усетих, че всички ни наблюдават — и Кълън, и вълците. Всички Кълън — с объркано и леко погнушено изражение. Беше ми трудно да разгадая лицата на вълците. Стори ми се, че Сам не е особено доволен.

Тогава видях Едуард настръхнал, видимо разочарован. Явно се беше надявал на друга реакция. Като писъци и паническо бягство, например.

Джейкъб отново издаде подобния на смях звук.

Вълците заотстъпваха заднишком, без да изпускат семейство Кълън от очи. Джейкъб стоеше до мен и наблюдаваше как се оттеглят. Скоро изчезнаха в тъмната гора. Само двама се поколебаха край дърветата, загледани в Джейкъб, а стойката им издаваше тревога.

Едуард въздъхна и без да обръща внимание на Джейкъб, пристъпи към мен и ме хвана заръка.

— Готова ли си да тръгваме? — попита той.

Преди да успее да отговори, той изгледа втренчено Джейкъб.

— Още не съм обмислил подробностите — каза той, в отговор на мислите на Джейкъб.

Вълкът Джейкъб изръмжа недоволно.

— Много по-сложно е — отвърна Едуард. — Не се притеснявай, ще се погрижа да е безопасно.

— За какво си говорите? — настоях аз.

— Обсъждаме стратегията — каза Едуард.

Главата на Джейкъб се обърна първо към единия, после към другия, вгледа се в израженията ни. После внезапно се втурна към гората. Докато тичаше, забелязах късче сгънат черен плат, прикрепено за задния му крак.

— Чакай — извиках след него, инстинктивно протегнала ръка да го спра. Но той изчезна сред дърветата почти мигновено, а другите два вълка го последваха.

— Защо си тръгна? — попитах докачена.

— Ще се върне — каза Едуард и въздъхна. — Иска да има възможност да говори сам.

Загледах дърветата, сред които беше изчезнал Джейкъб, и отново се облегнах на Едуард. Бях на ръба на изтощението, но се борех.

Джейкъб изскочи в полезрението ни, този път на два крака. Широките му гърди бяха голи, косата му сплетена и разрошена. Беше само по анцуг, бос върху студената земя. Беше сам, но подозирах, че приятелите му го чакат, невидими сред дърветата.

Бързо прекоси полето, макар да направи широк кръг около семейство Кълън, които стояха в кръг и тихо разговаряха.

— Добре, кръвопице — каза Джейкъб, когато се приближи на няколко крачки от нас, очевидно продължавайки разговора, който бях пропуснала. — Кое му е толкова сложното?

— Трябва да преценя всички възможности — невъзмутимо отвърна Едуард. — Ами ако някой успее да се промъкне край вас?

Джейкъб изсумтя.

— Добре, тогава я оставете в резервата. И без това ще накараме Колин и Брейди да останат. Там ще е в безопасност.

Намръщих се.

— За мен ли говорите?

— Просто искам да знам какво смята да прави с теб по време на битката — обясни Джейкъб.

— Да *прави* с мен?

— Не можеш да останеш във Форкс, Бела — каза Едуард помирително. — Ще знаят къде да те търсят. Ами ако някой все пак се промъкне?

Стомахът ми се преобърна и кръвта се дръпна от лицето ми.

— Ами Чарли? — изохках.

— Ще бъде с Били — побърза да ме увери Джейкъб. — Ако се наложи, баща ми ще извърши убийство, за да го докара в резервата. Вероятно няма да се наложи. Става въпрос за тази събота, нали? Има мач.

— Тази събота ли? — попитах и усетих как ми се завива свят. Така се замаях, че не бях в състояние да събера разхвърляните си мисли. Изгледах намръщено Едуард. — Е, по дяволите! Подаръкът ти за дипломирането отиде на вятъра.

Едуард се засмя.

— Важен е жестът — напомни ми той. — Можеш да ги дадеш на някого.

Веднага ми хрумна решение.

— Ще ги дам на Анджеला и Бен. Така поне няма да са в града.

Той докосна бузата ми.

— Не можеш да евакуираш всички — каза ми той нежно. — Крием те единствено от предпазливост. Нали ти казах — сега вече няма да има проблем. Дори няма да стигнат, за да забавляват всички ни.

— И все пак, какво ще кажеш да я пазим в Ла Пуш? — нетърпеливо го прекъсна Джейкъб.

— Прекалено често е минавала по шосето — отвърна Едуард. — Оставила е следи навсякъде. Алис вижда, че за битката се готвят съвсем млади вампири, но очевидно някой ги е създал. Зад цялото това нещо стои някой много по-опитен. Който и да е той — Едуард ме погледна... — или тя, всичко това може да се окаже просто трик за отвличане на вниманието ни. Алис ще види дали въпросната личност ще реши да я търси лично, но е възможно, когато това стане ясно, да сме твърде заети. Може би някой разчита именно на това. Не мога да я оставя някъде, където е ходила често. Трябва максимално да затрудним

откриването ѝ, за всеки случай. Вероятно се престарavam, но нямам намерение да рискувам.

Докато обясняваше, го гледах втренчено със смръщено чело. Той ме погали по ръката.

— От предпазливост — каза.

Джейкъб посочи гъстата гора на изток, огромния масив на Олимпийските планини.

— Тогава я скрий там — предложи той. — Има хиляди възможности — места, където всеки от нас може да стигне за секунди, ако се наложи.

Едуард поклати глава.

— Миризмата ѝ е прекалено силна, а в комбинация с моята ще е съвсем отчетлива. Ще остави следа дори да я пренеса дотам. *Нашите* следи са навсякъде в планината, но съчетани с миризмата на Бела, веднага ще привлекат вниманието им. Не сме сигурни точно кой път ще поемат, защото самите те още не знаят. Ако надушат следата ѝ, преди да стигнат до нас...

И двамата се намръщиха едновременно и свъсиха вежди.

— Сам виждаш, че не е лесно.

— Трябва да има решение — промърмори Джейкъб. Погледна сърдито към гората и сви устни.

Олюлях се от умора. Едуард обгърна кръста ми с ръка, придърпа ме към себе си и ме подкрепи.

— Трябва да те прибера у вас, изтощена си. А и Чарли скоро ще се събуди...

— Чакайте малко — каза Джейкъб и се обърна към нас със светнали очи. — Миризмата ми ви отвращава, нали?

— Хм, идеята не е лоша — Едуард беше с два хода напред. — Възможно е — той се обърна към другите. — Джаспър? — повика го.

Джаспър вдигна любопитен поглед. Тръгна към нас, а Алис го последва. Лицето ѝ отново издаваше тревога.

— Добре, Джейкъб — Едуард му кимна.

Джейкъб се обърна към мен, а върху лицето му се четеше странна смесица от емоции. Очевидно беше въодушевен от новия план, какъвто и да беше той, но не можеше да се отпусне в такава непосредствена близост до враговете съюзници. Протегна ръце към мен и сега беше мой ред да застана нащрек.

Едуард си пое дълбоко въздух.

— Ще пробваме дали не мога да смеси миризмите така, че да прикрием следите ти — обясни ми Джейкъб.

Погледнах подозрително протегнатите му ръце.

— Ще трябва да те носи, Бела — обади се Едуард. Гласът му беше спокоен, но долавях стаеното нежелание.

Намръщих се.

Джейкъб нетърпеливо въртеше очи и, навеждайки се, ме грабна на ръце.

— Не се дръж като дете — измърмори той.

Но погледът му се стрелна към Едуард, моят също. Лицето на Едуард бе ведро и гладко. Обърна се към Джаспър.

— Миризмата на Бела е много по-силна за мен — реших, че ще е по-сигурно, ако проверим с някой друг.

Джейкъб се извърна и с бърза крачка навлезе сред дърветата. Не продумах, когато тъмнината ни обгърна. Цупех се, чувствах се неловко в ръцете на Джейкъб. Прегръдката му беше прекалено интимна — сигурна бях, че не беше нужно да ме притиска *чак* толкова силно — и се питах какво ли чувства. Ситуацията ми припомни последния ми следобед в Ла Пуш, а никак не исках да се замислям за това. Скръстих ръце и още повече се подразних, когато шината на ръката ми съвсем съживи спомена.

Не се отдалечихме много; той направи широк полукръг и излезе обратно в откритото пространство на около петдесет метра от първоначалното място. Едуард чакаше сам и Джейкъб тръгна към него.

— Вече можеш да ме пуснеш.

— Не искам да рискувам да проваля експеримента — той забави крачка и ме притисна по-силно.

— *Толкова* ме дразниш — измърморих.

— Благодаря.

Внезапно Алис и Джаспър изникнаха край Едуард сякаш от нищото. Джейкъб направи още една крачка и ме пусна на земята на десетина метра от Едуард. Без да се обърна да го погледна, отидох до Едуард и го хванах за ръката.

— Е? — попитах.

— Стига да не докосваш нищо, Бела, не мога да си *представя*, че на някого ще му хрумне да си доближи носа до тази следа дотолкова,

че да долови миризмата ти — каза Джаспър с гримаса. — Беше почти напълно заличена.

— Опитът определено е успешен — съгласи се Алис и сбърчи нос.

— От което ми хрумва една идея.

— Която определено ще свърши работа — добави уверено тя.

— Хитро — съгласи се Едуард.

— Как *издържаш*? — прошепна ми Джейкъб.

Едуард не му обърна внимание и ме погледна, докато обясняваше:

— Ние — тоест *ти*, Бела, ще оставиш фалшива следа до откритото пространство. Когато новородените тръгнат, миризмата ти ще ги възбуди и ще дойдат точно където искаме, при това, без да се пазят. Алис вече вижда, че ще се получи. Когато надушат нашата миризма, ще се разделят и ще се опитат да ни нападнат от две страни. Половината ще минат през гората, където виденията ѝ внезапно изчезват...

— Точно така! — изсъска Джейкъб.

Едуард му се усмихна с искрена, приятелска усмивка.

Прилоша ми. Как можеха да чакат битката с такова нетърпение? И как можех да излагам на опасност и *двамата*? Не можех да го позволя.

Нямаше да го позволя.

— Абсурд — внезапно каза Едуард с отвратен тон. Подскочих и се стреснах, че някак е доловил решението ми, но той гледаше Джаспър.

— Знам, знам — бързо каза Джаспър. — Всъщност не го обмислях сериозно.

Алис го настъпи.

— Ако Бела действително е някъде на поляната — заобяснява Джаспър, — те направо ще полудеят. Няма да могат да се съсредоточат върху нищо друго. Много лесно ще ги отстраним...

Едуард го изглежда толкова свиреп, че Джаспър даде заден ход.

— Това, разбира се, е твърде рисковано. Просто ми хрумна — бързо добави той. Но ме погледна с ъгълчето на окото си и погледът му беше изпълнен с желание.

— Не! — отсече Едуард.

Тонът му беше съвсем категоричен.

— Прав си — съгласи се Джаспър. Хвана Алис заръка и тръгна към другите. — Да видим кой ще победи два от три пъти? — чух го да ѝ предлага и двамата отново се заеха да тренират.

Джейкъб го изгледа отвратно.

— Джаспър гледа на нещата от военна гледна точка — Едуард тихо защити брат си. — Разглежда всички варианти. И го прави от старание, не от коравосърдечност.

Джейкъб изсумтя.

Несъзнателно се беше приближил до нас, явно погълнат от разговора. Беше на по-малко от метър от Едуард и застанала между тях, усещах напрежението във въздуха съвсем осезателно. Беше като статично електричество, като заряд.

Едуард заговори делово.

— Ще я доведа в петък следобед, за да пуснем фалшивата следа. Може да се срещнем после и ти ще я занесеш до едно място, за което ми хрумна. Съвсем встрани от пътя ни е и можем лесно да го защитаваме, макар че няма да се стигне до това. Аз ще дойда по друг път.

— И после какво? Ще я оставим там с един мобилен телефон ли? — възрази Джейкъб.

— Да нямаш по-добра идея?

Джейкъб доби самодоволно изражение.

— Всъщност имам.

— О... Отново поздравления, куче, не е лошо.

Джейкъб бързо се обърна към мен, явно решен да демонстрира великодушие и да ме включва в разговора.

— Опитяхме се да убедим Сет да остане с най-малките двама. Още е прекалено млад, но е голям инат и отказва. Затова му измислих нова задача — да действа като мобилен телефон.

Опитах се да дам вид, че разбирам, но не успях да заблудя никого.

— Ако Сет Клиъруотър е във вълча форма, ще е свързан със съзнанието на глутницата — каза Едуард. — Разстоянието не е ли проблем? — обърна се той към Джейкъб.

— Не.

— Четиристотин и петдесет километра? — попита Едуард. — Впечатляващо.

Джейкъб отново влезе в ролята си на великодушния.

— Това е най-голямото разстояние, на което сме експериментирали — обясни ми той. — Чуваме се съвсем отчетливо.

Кимнах разсеяно. Бях замаяна от самата идея, че малкият Сет Клиъруотър вече е върколак, и ми беше трудно да се концентрирам. Виждах ослепителната му усмивка, която толкова приличаше на усмивката на младия Джейкъб. Сигурно беше на петнадесет, едва ли имаше дори толкова. Ентусиазмът му около огъня изведнъж придоби ново значение...

— Идеята не е лоша — призна Едуард неохотно. — Ще се чувствам по-сигурен, ако и Сет е там, дори без мигновената връзка. Не знам дали бих могъл да оставя Бела сама. Странна работа, как се стигна до това! Да се доверявам на *върколаци*!

— А ние ще се бием *редом* до вампири вместо срещу тях! — отвърна Джейкъб със същия отвратен тон.

— Е, все пак ще се биете *срещу* вампири — отбеляза Едуард.

Джейкъб се усмихна.

— Точно затова сме тук.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕГОИЗЪМ

Едуард ме занесе у дома на ръце, тъй като реши, че няма да успея да се задържа на гърба му. Явно съм заспала по пътя.

Когато се събудих, бях в леглото си, а бледата светлина се процеждаше през прозореца под странен ъгъл. Сякаш вече беше следобед.

Прозях се и се протегнах, потърсих го с ръка, но той не беше до мен.

— Едуард? — промърморих.

Пръстите ми се допряха в нещо хладно и гладко. Ръката му.

— Този път наистина ли си будна? — прошепна той.

— Мммм — отвърнах. — Много пъти ли те стряхах?

— Беше много неспокойна — цял ден говори насън.

— Цял ден? — примигнах и отново погледнах към прозореца.

— Прекара дълга нощ — успокой ме. — Заслужи си един ден в леглото.

Седнах и ми се зави свят. Светлината действително идваше от запад.

— Брей!

— Сигурно си гладна — предположи той. — Искаш ли закуска в леглото?

— Аз ще си приготвя — изстенах и отново се протегнах. — Трябва да стана и да се раздвижа.

Държа ме за ръка през целия път към кухнята, като внимателно се взираше в мен, сякаш всеки момент щях да тупна на земята. А може би си мислеше, че ходя насън.

Реших да не се изхвърлям и сложих няколко филийки в тостера. Зърнах отражението си върху хромираната повърхност.

— Ох, изглеждам ужасно.

— Дълга нощ — повтори той. — Трябваше да си останеш тук и да се напиш.

— Да, бе! И да изпусна *всичко*. Знаеш ли, трябва да приемеш факта, че вече съм част от семейството.

Той се усмихна:

— Бих могъл да свикна с тази мисъл.

Започнах да закусвам и той седна до мен. Когато вдигнах филийката и понечих да отхапя, забелязах, че гледа ръката ми. Сведох поглед и видях, че още нося подаръка, който Джейкъб ми даде на празненството.

— Може ли? — попита той и посегна към миниатюрния дървен вълк.

Преглътнах шумно.

— Ами... да.

Той пхна пръсти под гривната и пое фигурката в снежнобялата си длан. За миг се изплаших. Можеше да я раздроби с най-малкото свиване на пръстите си.

Но, естествено, никога не би го направил. Засрамах се, че изобщо ми хрумва подобно нещо. Задържа фигурката за миг в дланта си и я пусна. Тя леко се люшна от китката ми.

Опитах се да разгадая изражението в очите му. Виждах само, че е умислен; всичко останало, ако изобщо имаше още нещо, успяваше да прикрие.

— На Джейкъб Блак позволяваш да ти дава подаръци.

Не беше въпрос, нито обвинение. Просто изказваше фактите, но аз знаех, че намеква за миналия ми рожден ден, когато бях направила сцена, че не искам подаръци. Най-вече от Едуард. Желанието ми не беше особено логично, а и без това никой не му обърна внимание...

— И ти си ми давал подаръци — напомних му аз. — Знаеш, че обичам саморъчно приготвените.

Той сви устни за миг.

— А, преподаряваните? Приемат ли се?

— Какво имаш предвид?

— Тази гривна — той прокара пръст около китката ми. — Много ли ще я носиш?

Вдигнах рамене.

— Защото не искаш да го нараниш — предположи той.

— Ами да, да речем.

— Тогава не мислиш ли, че ще е справедливо — започна той, загледан в ръката ми, след което я обърна с дланта нагоре и прокара пръсти по вените на китката ми — на нея да има и мой символ?

— Символ?

— Талисман — нещо, което да те подсеща *за мен*.

— Та ти си непрекъснато в мислите ми, нямам нужда от напомняне.

— Ако ти подаря нещо, ще го носиш ли? — настоя той.

— Да ми преподариш нещо? — уточних.

— Да, нещо, което имам от известно време — той се усмихна с ангелската си усмивка.

Ако това щеше да е единствената реакция към подаръка на Джейкъб, с удоволствие приемах.

— Щом ще те зарадва.

— Не ти ли прави впечатление тази несправедливост? — попита той и в гласа му се появи обвинителна нотка. — Защото на мен определено ми прави.

— Каква несправедливост?

Очите му се присвиха.

— На всички останали им се разминава, когато ти правят подаръци. На всички, освен на мен. С удоволствие щях да ти направя подарък по случай дипломирането, но не го направих. Знаех, че ще се разстроиш. А това е напълно несправедливо. Как ще ми го обясниш?

— Лесно — свих рамене. — Ти си по-важен от всички останали. А и си ми подарил *себе си*. Което и без това е повече, отколкото заслужавам, и ако продължаваш да ми даваш и други неща, равновесието съвсем ще се наруши.

Той се замисли за момент и направи гримаса.

— Абсурдно е да разсъждаваш така.

Продължих спокойно да дъвча закуската си. Знаех, че няма да ме изслуша, ако започна да му обяснявам колко греша.

Телефонът му иззвъня.

Той погледна номера, преди да вдигне.

— Какво има, Алис?

Заслуша се, а аз, внезапно изпълнена с безпокойство, зачаках да видя как ще реагира. Но думите й очевидно не го изненадаха. Въздъхна няколко пъти.

— Донякъде се досещах — каза той и впи поглед в очите ми, извил неодобрително вежди. — Тя говореше насън.

Изчервих се. Сега пък какво бях казала?

— Ще се погрижа — обеща той.

Изглежда ме свирепю и затвори телефона.

— Искаш ли да споделиш нещо с мен?

Замислих се за момент. Като се имаше предвид снощното предупреждение на Алис, можех да се досетя защо се обаждат. Внезапно си спомних последните си тревожни сънища — тичах след Джаспър, опитвах се да го следвам, за да намеря поляната сред подобната на лабиринт гора, защото знаех, че там ще е Едуард... Едуард и чудовищата, които искаха да ме убият. Но не мислех за тях, защото вече бях взела решение. Затова се досещах какво е чул в бълнуването ми.

Свих устни. Не можех да срещна погледа му. Той чакаше.

— Идеята на Джаспър ми харесва — казах накрая.

Той изстена.

— Искам да помогна. Искам да направя *нещо* — настоях аз.

— Няма никакъв смисъл да се излагаш на опасност.

— Според Джаспър има. А тук *той* е експертът.

Едуард ме изглежда заплашително.

— Не можеш да ме държиш на разстояние — заплаших го аз. — Отказвам да се крия в гората, докато вие се излагате на риск заради мен.

Неочаквано на лицето му се появи усмивка, която едва удържаше.

— Алис не те е видяла на *поляната*, Бела. Вижда те да се луташ изгубена в гората. Няма да можеш да ни намериш и само ще загубя време да те търся след това.

Опитвах се да запазя хладнокръвие.

— Това е, защото Алис не е взела предвид Сет Клиъруотър — любезно поясних аз. — Ако беше, тогава, естествено, нямаше да може да види нищо. Но ми се струва, че Сет иска да участва в битката точно колкото и аз, така че няма да е много трудно да го убедя да ми покаже пътя.

През лицето му премина гняв и той си пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Можеше и да се получи... ако не ми беше казала. Сега просто ще кажа на Сам да даде на Сет определени указания. Колкото и да му се иска, Сет няма да може да пренебрегне заповедите.

Продължих да се усмихвам мило.

— Но защо му е на Сам да дава подобни нареждания? Особено като му обясня, че ще помогна, ако присъствам на поляната? Обзалагам се, че Сам би предпочел да направи услуга на мен, а не на теб.

Наложи се отново да се овладее.

— Може и да си права. Но съм сигурен, че Джейкъб с удоволствие ще му даде същите нареждания.

Намръщих се.

— Джейкъб ли?

— Джейкъб е втори по ранг. Не ти ли е споменавал? Неговите заповеди също трябва да се изпълняват.

Беше ме притиснал натясно и съдейки по усмивката му, чудесно го знаеше. Сбърчих чело. Бях сигурна, че Джейкъб ще застане на негова страна — по изключение.

А Джейкъб *определено* не ми беше споменавал.

Едуард се възползва от моментното ми объркване и продължи с подозрително мил и успокоителен глас.

— Снощи надзърнах в съзнанието на глутницата. Беше по-интересно от сапунен сериал. Не подозирах колко сложни са взаимовръзките в такава голяма глутница. Силата на индивида срещу психиката на глутницата... Впечатляващо.

Явно се опитваше да ме разсее. Изгледах го сърдито.

— Джейкъб пази доста тайни — отбеляза той с усмивка.

Не отговорих и продължих да го гледам сърдито. Отказвах да се предам, така че зачаках подходящ момент.

— Между другото, забелязали дребния сив вълк снощи?

Кимнах сковано. Той се засмя.

— Приемат легендите толкова сериозно. Но се оказва, че има неща, за които легендите им не са ги подготвили.

Въздъгнах.

— Добре, ще се хвана на въдицата ти. За какво говориш?

— Винаги са смятали, че само преките правнуци на първия вълк притежават силата да се трансформират.

— Да разбирам ли, че се е трансформирал някой, който не е пряк наследник?

— Не точно. Съвсем пряка потомка е.

Примигнах и опулих очи.

— *Потомка?*

Той кимна.

— Познава те. Лия Клиъруотър.

— Лия е върколак! — изпищях аз. — Какво? Откога? Защо Джейкъб не ми е казал?

— Има определени неща, които не бива да споделя — като например размера на глутницата. Както ти казах, когато Сам издаде заповед, глутницата е длъжна да изпълнява. Джейкъб много се стараеше да мисли за други неща, когато беше край мен. Естествено, след снощи всичко излезе наяве.

— Не мога да повярвам! Лия Клиъруотър! — изведнъж си спомних какво беше казал Джейкъб за Сам и Лия — Сам бил принуден да я гледа в очите *всеки ден* със съзнанието, че е нарушил обещанието си. После Джейкъб бе млъкнал, сякаш бе казал твърде много... Сетих се и за Лия на скалата, за блесналата на бузата ѝ сълза, когато Стария Куил говореше за бремето и саможертвата на *синовете* на куилеутите... И за Били, който помагаше на Сю, защото имала проблеми с децата... а проблемът беше, че и двамата бяха върколаци!

Не се бях замисляла за Лия Клиъруотър, освен от съчувствие, след като Хари почина, а по-късно отново от съчувствие, когато Джейкъб ми разказа как Сам белязал братовчедка ѝ Емили, с което разбил сърцето на Лия.

А сега тя беше част от глутницата на Сам, чуваше мислите му... и не можеше да скрие собствените си мисли.

Отвратително е, бе казал Джейкъб. Всичко, от което се срамуваш, е изложено на показ пред останалите.

— Горката Лия — прошепнах.

Едуард изсумтя.

— Прави живота на останалите изключително неприятен. Не съм сигурен, че заслужава съчувствието ти.

— Какво имаш предвид?

— И без това им е тежко, че се налага да споделят всички свои мисли. Повечето се опитват да си помагат, да улеснят нещата. Но когато един от членовете умишлено е злонамерен, всички страдат.

— Тя си има основателна причина — промърморих в нейна защита.

— О, знам — отвърна той. — Непреодолимият импулс да бележат е най-странното нещо, което съм виждал в живота си, а аз съм виждал доста странни неща — той поклати глава с почуда. — Връзката на Сам с неговата Емили дори не може да се опише. Може би по-скоро трябва да кажа *нейния Сам*. Сам определено не е имал избор. Напомня ми на „Сън в лятна нощ“ и целия хаос, причинен от любовните магии на феите... като магия е — той се усмихна. — Почти толкова силно е, колкото любовта ми към теб.

— Горката Лия — повторих. — Но защо казваш, че е злонамерена?

— Непрекъснато им напомня неща, за които предпочитат да не мислят — обясни ми той. — Например за Ембри.

— Какво за Ембри? — изненадано попитах аз.

— Майка му се е преселила от резервата на племето мака преди седемнадесет години, когато била бременна с него. Тя не е от куилеутите. Всички предполагали, че е оставила баща му в резервата на мака, но ето че той се присъединил към глутницата.

— Е, и?

— Е, основните кандидати за негов баща са Куил Атейра-старши, Джошуа Уай и Били Блак, до един женени по онова време.

— Не може да бъде! — ахнах.

Едуард беше прав — беше като сапунен сериал.

— Сега Сам, Джейкъб и Куил се чудят кой от тях има полубрат. На всички им се иска да е Сам, тъй като баща му и без това през повечето време го нямало. Но съмнението си остава. Джейкъб така и не се е осмелил да попита Били.

— Как успя да разбереш толкова много за една нощ?

— Съзнанието на глутницата е направо хипнотизиращо. Всички мислят заедно и поотделно по едно и също време. Има толкова много за разгадаване!

Звучеше леко разочарован, сякаш му се бе наложило да остави интересна книга точно преди развързката. Разсмях се.

— Глутницата е безкрайно интересна — съгласих се. — Почти колкото теб, когато се опитваш да отвлечеш вниманието ми.

Изражението му отново стана любезно — напълно безизразно като на комарджия.

— Трябва да бъда на поляната, Едуард.

— Не — каза той с глас, нетърпящ възражения.

В този момент се сетих нещо друго.

Важно бе не толкова да съм на поляната, колкото да съм с Едуард.

Това е жестоко, обвиних се сама. Егоистично, себично! Не го прави!

Реших да пренебрегна вътрешния си глас. Но все пак не можех да го погледна, докато говорех. Чувството за вина бе приковало очите ми към масата.

— Добре, виж, Едуард — прошепнах. — Ето как стоят нещата... веднъж вече полудях. Знам къде е пределът ми. *И няма да понеса пак да ме изоставиш.*

Не вдигнах поглед, за да проверя реакцията му, страхувах се да видя колко болка му причинявам. Чух как рязко си поема въздух, след което настъпи тишина. Втренчих поглед в тъмната повърхност на масата. Искаше ми се да можех си взема думите назад, но знаех, че вероятно няма да го направя. Не и ако имаха ефект.

Изведнъж усетих ръцете му около тялото си, пръстите му започнаха да гаят лицето ми, ръцете ми. *Той* се опитваше да успокои мен. Вината задълба още по-навътре в мен, но инстинктът за оцеляване беше по-силен. Нямах съмнение, че Едуард е жизненоважен за моето оцеляване.

— Знаеш, че не е така, Бела — промърмори той. — Няма да съм далеч и всичко ще приключи много бързо.

— Не мога да го понеса — настоях, без да вдигам поглед. — Без да знам дали ще се върнеш. Как бих могла да го преживея, независимо колко бързо ще свърши?

Той въздъхна.

— Ще видиш колко ще е лесно, Бела. Няма причина да се притесняваш.

— Никаква причина?

— Никаква.

— И всички ще бъдат добре?

— Всички — обеща той.

— И няма никакъв причина да присъствам на поляната?

— Разбира се, че не. Алис току-що ми каза, че са само деветнадесет. Лесно ще се справим.

— Точно така — ти каза, че ще е толкова лесно, че някой ще трябва да стои като резерва — повторих снощните му думи. — Наистина ли го мислиш?

— Да.

Стори ми се твърде лесно — трябваше да се досети, че ще го използвам.

— Толкова лесно, че самият *ти* можеш да останеш резерва?

След дълго мълчание най-после вдигнах поглед, за да видя изражението му.

Отново беше надянал маската на комарджия. Поех дълбоко въздух.

— Значи или едното, или другото. Или ще бъде по-опасно, отколкото си склонен да признаеш, и в такъв случай трябва да съм там, за да помагам. Или... ще бъде толкова лесно, че ще могат да се справят и без теб. Кое от двете?

Той не отговори.

Знаех за какво мисли — същото, за което и аз. За Карлайл, Есме, Емет, Розали, Джаспър. И... насилих се да произнеса наум последното име — за Алис.

Зачудих се дали не съм чудовище. Не такова, каквото той мислеше, че представлява, а от истинските. От онези, които нараняват хората. Онези, които не спират пред нищо, за да постигнат своето.

Исках само да е в безопасност, в безопасност с мен. Имаше ли предел това, което бих направила, което бих пожертвала, в името на безопасността му? Не бях сигурна.

— Искаш да ги оставя да се бият без помощта ми? — попита той тихо.

— Да — изненадах се, че гласът ми прозвуча така спокойно, вътрешно се разкъсвах. — Или да ми позволиш да присъствам. Което и да е, стига да сме заедно.

Той си пое дълбоко въздух и бавно издиша. Постави ръце от двете страни на лицето ми, принуждавайки ме да го погледна. Вгледа

се в очите ми. Чудех се какво търси и какво открива. Дали вината бе така болезнено напластена върху лицето ми, както я чувствах в стомаха си?

Очите му се присвиха от някакво чувство, което не можах да разбера, и той ме пусна, за да извади телефона си.

— Алис — въздъхна той. — Можеш ли да дойдеш да наглеждаш Бела за малко? — той повдигна вежди, предизвиквайки ме да възразя. — Трябва да говоря с Джаспър.

Явно се съгласи. Той затвори телефона и отново се втренчи в мен.

— Какво ще кажеш на Джаспър? — прошепнах.

— Ще обсъдя с него... варианта да не участвам.

Лицето му ясно показваше колко е трудно подобно решение.

— Съжалявам.

Наистина съжалявах. Мразех се, че го карам да го направи. Но не достатъчно, че да се усмихна насила и да му кажа да се бие без мен. Определено не достатъчно.

— Не се извинявай — каза той с лека усмивка. — Никога не се страхувай да ми кажеш какво чувстваш, Бела. Щом имаш нужда от това... — той сви рамене. — Ти си най-важното за мен.

— Не исках да се получи така — да те карам да избереш мен пред семейството си.

— Знам. Освен това не си ме молила такова нещо. Даде две възможности и аз избрах тази, с която бих могъл да живея. Това се нарича компромис.

Наведох се към него и положих чело върху гърдите му.

— Благодаря ти — прошепнах.

— Винаги — отвърна той и целуна косата ми. — За всичко.

Останахме дълго така. Лицето ми беше скрито, притиснато в ризата му. В мен се бореха два гласа. Един, който искаше да бъде добър и смел, и един, който казваше на добрия да си държи устата затворена.

— Коя е третата съпруга? — внезапно ме попита той.

— Какво? — заекнах. Не помнех пак да съм сънувала този сън.

— Говореше нещо за „третата съпруга“ снощи. Останалото беше разбираемо, но там се обърках.

— О! Тъъ... Това е една от историите, които слушах до огъня онази нощ — свих рамене. — Явно ме е впечатлила.

Едуард се откъсна от мен и наклони глава на една страна, вероятно объркан от смущението в гласа ми.

Преди да успее да ме разпита, Алис се появи на кухненската врата с кисело изражение.

— Ще изпуснеш веселбата — измърмори тя.

— Здравсти, Алис — поздрави той. Сложи пръст под брадичката ми и повдигна лицето ми, за да ме целуне. — Ще се върна по-късно — обеща. — Ще обсъдя ситуацията с останалите, за да реорганизираме нещата.

— Добре.

— Няма какво да се реорганизира — обади се Алис. — Вече им казах. Емет е много доволен.

Едуард въздъхна.

— Естествено, че Емет ще е доволен.

Той излезе, оставяйки ме с Алис. Тя ме изгледа сърдито.

— Съжалявам — отново се извиних. — Мислиш ли, че така ще бъде по-опасно за вас?

Тя изсумтя.

— Прекалено много се тревожиш, Бела. Ще побелееш преждевременно.

— Тогава защо си ядосана?

— Едуард е невероятен мърморко, когато нещата не стават по неговия начин. Просто си представям какъв ще е животът с него през следващите няколко месеца — тя направи гримаса. — Предполагам, ако това ще те предпази от полудяване, значи си струва. Но ми се иска да не изпадаш в песимистични настроения, Бела. Напълно излишно е.

— Ти би ли позволила Джаспър да отиде без теб? — настоях аз.

Алис се намръщи.

— Това е различно.

— Да, да!

— Хайде, отивай да се приведеш в ред — каза ми тя. — Чарли ще се върне след петнадесет минути и ако те види такава, повече няма да те пуска никъде.

Наистина бях пропиляла целия ден. Струваше ми се такова разхищение. Добре че в бъдеще нямаше да пилея времето си за сън.

Когато Чарли се върна, бях в напълно приемлив вид: облечена, сресана и сервирах вечерята му в кухнята. Алис седеше на обичайното място на Едуард и това видимо зарадва Чарли.

— Здравсти, Алис! Как си, миличка?

— Добре съм, Чарли, благодаря.

— Виждам, че най-после си успяла да станеш, поспаланке — каза ми той, когато седнах до него, после се обърна към Алис. — Всички говорят за празненството, което организираха родителите ти снощи. Обзалагам се, че сега ви чака голямо чистене.

Алис сви рамене. Доколкото я познавах, вече беше приключила с чистенето.

— Струваше си — каза тя. — Получи се страхотно.

— Къде е Едуард? — попита Чарли неохотно. — Да не помага в чистенето?

Алис въздъхна и лицето ѝ придоби трагично изражение. Вероятно играеше някаква роля, но го направи толкова добре, че не можех да съм сигурна.

— Не. Планират почивните дни с Емет и Карлайл.

— Пак ли ще ходят на поход?

Алис кимна отчаяно.

— Да, *всички* ще ходят, освен мен. Винаги ходим на планина след края на учебната година, един вид да отпразнуваме, но тази година реших да ходя по магазините, вместо да се катеря из чукарите, и никой не пожела да остане с мен. Изоставиха ме.

Тя се нацупи и изражението ѝ доби такъв отчаян вид, че Чарли инстинктивно се наведе към нея, протегнал ръка, търсейки как да ѝ помогне. Изгледах я подозрително. Какво точно правеше?

— Алис, миличка, защо не останеш у нас? — предложи Чарли. — Не бих искал да стоиш сама в онази огромна къща.

Тя въздъхна. Нещо притисна крака ми под масата.

— Ау! — извиках аз.

Чарли се обърна към мен.

— Какво?

Алис ме стрелна с яден поглед. Стана ми ясно, че тази вечер ме смята за изключително недосетлива.

— Ударих си крака — измърморих.

— О! — той отново погледна Алис. — Е, какво ще кажеш?

Тя отново ме настъпи, този път не толкова силно.

— Ъъъ, татко, тук няма къде да я настаним. Обзалагам се, че Алис не би искала да спи на пода...

Чарли сви устни. Алис отново надяна отчаяно изражение.

— Тогава Бела може да остане при теб — предложи той. — Докато семейството ти се върне.

— О, Бела, би ли го направила? — Алис се усмихна лъчезарно. — Нямах нищо против да се разходим по магазините, нали?

— Естествено — съгласих се аз. — Пазар. Става.

— Кога заминават? — попита Чарли.

Алис отново се намръщи.

— Утре.

— Кога да дойда? — попитах.

— След вечеря, предполагам — отвърна тя и замислено подпря брадичката си. — Нямах планове за събота, нали? Искам да пазарувам извън града и ще отиде целият ден.

— Не и в Сиатъл, нали? — намеси се Чарли, свъсил вежди.

— Не, разбира се — съгласи се Алис, макар и двете да знаехме, че Сиатъл ще бъде доста безопасен в събота. — Мислех си за Олимпия...

— Там ще ти хареса, Бела — Чарли се усмихна облекчено. — Идете да обиколите града.

— Добре, татко, ще бъде страхотно.

С един непринуден разговор Алис ми беше освободила програмата за деня на битката.

Едуард се върна малко по-късно и изобщо не се изненада от пожеланията на Чарли за приятна екскурзия. Каза, че тръгват рано на другата сутрин и си взе довиждане по-рано от обикновено. Алис си тръгна с него.

Малко след като тръгнаха, казах, че си лягам.

— Не може да си уморена — запротестира Чарли.

— Малко — излъгах аз.

— Нищо чудно, че не обичаш купоните — промърмори той. — Възстановяваш се ужасно трудно.

Когато се качих горе, Едуард легеше направо върху леглото ми.

— Кога ни е срещата с вълците? — прошепнах, докато лягах до него.

— След час.

— Добре. Джейк и приятелите му трябва да поспят малко.

— Не им е нужен толкова сън, колкото на теб — отбеляза той.

Смених темата, защото се опасяха, че ще започне да ме уговаря да си остана вкъщи.

— Алис каза ли ти, че отново смята да ме отвлече?

Той се ухили.

— Всъщност не смята.

Погледнах го объркано и той се подсмихна на изражението ми.

— Аз съм единственият, който може да те държи за заложник, забрави ли? — каза той. — Алис отива на лов с останалите — той въздъхна. — Но аз явно няма нужда да го правя.

— Значи *ти* ме отвличаш?

Той кимна.

Замислих се за момент. Празна къща. Без Чарли, който да слухти от долния етаж и час по час да ме проверява. И без будни вампири с досадно добър слух... Само той и аз — напълно сами.

— Това добре ли е? — попита той, обезпокоен от мълчанието ми.

— Ами... да, освен една подробност.

— Каква? — в погледа му се четеше тревога. Невероятно, той все още не беше уверен в притегателната си сила към мен. Може би трябваше да се изразявам по-ясно.

— Защо Алис не каза на Чарли, че тръгвате довечера? — попитах аз.

Той се засмя с облекчение.

Този път пътуването до откритата поляна беше далеч по-приятно от предишното. Все още се чувствах гузна, още се страхувах, но вече не бях ужасена. Можех да функционирам. Вече успях да мисля и отвъд предстоящото събитие и почти вярвах, че е възможно всичко да бъде *наред*. Едуард, изглежда, беше приел идеята, че ще пропусне битката... Това нямаше как да не ме убеди, че действително ще бъде лесно. Не би оставил семейството си, ако сам не си вярваше. Вероятно Алис беше права, може би наистина се притеснявах излишно.

Пристигнахме на поляната последни.

Джаспър и Емет вече се бореха. Ако се съдеше по смеха им, явно само загаряваха. Алис и Розали се бяха излегнали на твърдата земя и ги

гледаха. Есме и Карлайл си говореха на няколко метра от тях, долепили глави, преплели пръсти, не им обръщаха внимание.

Нощта беше много по-ясна, луната грееше през тънките облаци, така че лесно различих трите вълка, които клечаха в периферията на кръга на известно разстояние един от друг, за да наблюдават от различни ъгли.

Лесно разпознах и Джейкъб, бих го разпознала веднага, дори да не беше вдигнал поглед при приближаването ни.

— Къде са останалите вълци? — зачудих се.

— Не е нужно всички да присъстват. И един е достатъчен, но Сам не ни се доверява толкова, че да изпрати само Джейкъб, макар той самият да изрази желание. Куил и Ембри са обичайният... предполагам можем да ги наречем антураж.

— Джейкъб ви има доверие.

Едуард кимна.

— Колкото, че няма да се опитаме да го убием. Но само толкова.

— Ще участваш ли тази вечер? — попитах аз колебливо. Знаех, че ще му е почти толкова трудно, колкото щеше да ми е на мен, ако ме беше оставил вкъщи. Може би дори по-трудно.

— Ще помогна на Джаспър, ако има нужда. Иска да пробва битка при неравномерно разпределение на силите, да ги научи как да се справят при повече от един нападател.

Вдигна рамене. Нова вълна на паника заля краткото ми чувство за сигурност.

Врагът отново ги превъзхождаше по численост. Бях влошила ситуацията. Загледах се в поляната, опитвайки се да скрия реакцията си.

Това бе неподходящо място да погледна, когато се опитвах да се самозаблудя, да се убедя, че всичко ще се получи както искам. Защото когато откъснах очи от Кълън, от игривата битка, която само след няколко дни щеше да бъде истинска и смъртоносна, Джейкъб улови погледа ми и се усмихна. Същата вълча усмивка от вчера, а очите му се присвиха така, както когато бе в човешки облик.

Трудно беше да повярвам, че до неотдавна върколаците ме ужасяваха и сънувах кошмари с тях.

Знаех, без да питам, кой от другите двама е Ембри и кой — Куил. Ембри очевидно беше по-слабият сив вълк с тъмни петна на гърба,

който седеше и търпеливо наблюдаваше, докато Куил — с козина в цвят на тъмен шоколад, изсветляваща около муцуната — често-често трепваше и като че ли умираше от нетърпение да се включи в тренировката. Не бяха чудовища дори и в този вид. Бяха приятели.

Приятели, които не изглеждаха така неразрушими, както Емет и Джаспър, в момента те се въртяха със скоростта на смъртоносни кобри, а луната хвърляше отблясъци върху твърдата им като гранит кожа.приятели, които все още бяха смъртни, приятели, които кървяха, приятели, които можеха да умрат...

Увереността на Едуард ме успокояваше, защото очевидно не се тревожеше за семейството си. Но нима щеше да страда, ако нещо се случеше с върколаците? Нима би се тревожил за тях, ако подобна опасност му беше безразлична? Увереността на Едуард уталожваше само част от тревогите ми.

Опитах се да отвърна на усмивката на Джейкъб, преглъщайки буцата в гърлото си. Май не се справих.

Въпреки огромната си маса Джейкъб пъргаво се изправи на лапи и се приближи до двама ни с Едуард.

— Джейкъб — любезно го поздрави Едуард.

Джейкъб не му обърна внимание. Не откъсваше очи от моите. Снижи глава до височината на моята, както беше направил предишната нощ, и я наклони на една страна. От гърдите му се дочу ниско скимтене.

— Добре съм — отвърнах, без да изчакам Едуард да ми преведе. — Просто съм притеснена.

Джейкъб продължи да ме гледа.

— Искате да знаете защо — промърмори Едуард.

Джейкъб изръмжа, не заплашително, а по-скоро раздразнено и устните на Едуард трепнаха.

— Какво? — попитах аз.

— Мисли, че не превеждам достатъчно добре. Това, което всъщност си помисли, беше: „Що за глупост. За какво има да се притесняваш?“. Редактирах го, защото ми се стори грубо.

Усмихнах се леко, твърде разтревожена, за да ми стане смешно.

— Има достатъчно причини да се притеснявам — казах на Джейкъб. — Като например опасността неколцина много глупави вълци да пострадат.

Джейкъб се засмя със своя подобен на кашлица смях.

Едуард въздъхна.

— Джаспър има нужда от помощ. Ще се справиш ли без превод?

— Ще успея.

Едуард ме погледна замислено с неразгадаемо изражение, след което се обърна и тръгна към Джаспър.

Седнах. Земята беше студена и неудобна.

Джейкъб пристъпи напред, след това ме погледна и в гърлото му се надигна ниско скимтене. Приблужи се още малко.

— Отивай без мен — казах му аз. — Не искам да гледам.

Джейкъб отново наклони глава на една страна, след това се сви на земята до мен с нещо между ръмжене и въздишка.

— Наистина, отивай — уверих го.

Той не реагира, само положи глава на лапите си.

Загледах се в светлосивите облаци, опитвайки се да не следя двубоя. Въображението ми беше достатъчно богато. През поляната премина полъх и аз потръпнах.

Джейкъб се приближи още и притисна топлата си козина в лявата ми страна.

— Тъъ, благодаря — измърморих аз.

След малко се облегнах на широкото му рамо. Така беше далеч по-удобно.

Облаците бавно се движеха в небето и ту просветваха, ту помръкваха, когато минаваха пред луната.

Разсеяно прокарах пръсти по козината на врата му. От гърлото му се надигна същият странен глух звук като предния ден. Приятен звук. По-дрезгав и по-див от мъркането на котка, но издаваше същото чувство на задоволство.

— Знаеш ли, никога не съм имала куче — размишлявах на глас аз. — Винаги съм искала, но Рене е алергична.

Джейкъб се разсмя, тялото му се разтресе под мен.

— Изобщо ли не се притесняваш за събота? — попитах аз.

Той обърна огромната си глава към мен и видях как завърта очи.

— Ще ми се и аз да бях толкова уверена.

Той опря глава в крака ми и гърлото му отново заклоочи. Стана ми малко по-добре.

— Значи утре ще ходим на екскурзия.

Той изръмжа ентусиазирано.

— Преходът може да се окаже *дълъг* — предупредих. — Едуард не преценява разстоянията като нормалните хора.

Джейкъб отново се засмя лаещо.

Притиснах се в козината му и се облегнах на врата му.

Странно. Макар той да бе в тази неестествена форма, мигът много повече напомняше за някогашното ни приятно, безпроблемно приятелство, естествено като дишането, отколкото последните ни няколко срещи, в които Джейкъб беше в човешки вид. Особено бе, че почувствах това тук. Смятах, че именно трансформацията е причина за края на приятелството ни.

На поляната зловещите игри продължаваха, а аз се загледах в забулената луна задълго.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

КОМПРОМИСИ

Всичко беше готово.

Бях приготвила багажа си за двудневното гостуване „у Алис“ и чантата ми лежеше върху дясната седалка на пикапа. Бях дала билетите за концерта на Анджела, Бен и Майк. Майк щеше да покани Джесика, точно както се надявах. Били беше взел назаем лодката на Стария Куил Атейра и беше поканил Чарли на риболов преди следобедния мач. Колин и Брейди, двамата най-млади вълци, щяха да останат да пазят Ла Пуш — макар да бяха само деца — и двамата само на тринадесет. Въпреки това Чарли щеше да е в по-голяма безопасност от всички останали във Форкс.

Бях направила всичко по силите си. Трябваше да се примиря с това и да не мисля за нещата, които не можех да контролирам, поне тази нощ. Всичко щеше да приключи през следващите четиридесет и осем часа по един или друг начин. Тази мисъл бе почти утешителна.

Едуард ме беше помолил да се отпусна и аз се стараех с всички сили.

— Нека поне тази нощ да забравим за всичко, освен за нас двамата — ме беше помолил, отприщвайки цялата сила на погледа си. — Струва ми се, че времето с теб никога не ми стига. Имам нужда да съм с теб. Само с теб.

Не можех да не откликна на подобна молба, макар че нямаше да ми е лесно да забравя страховете си. Но знаейки, че тази нощ ще сме сами, мислех и за друго и това донякъде ми помагаше.

Някои неща се бяха променили.

Бях готова.

Бях готова да се присъединя към семейството му и към неговия свят. Страхът, вината и тревогата, които изпитвах сега, ми го подсказваха. Бях получила възможност да се съсредоточа върху тези чувства, докато се взирах в луната през облаците, отпусната до тялото на вълк. Знаех, че паниката вече няма да ме завладее. Следващия път,

когато нещо ни връхлетеше, щях да бъда готова. Щях да бъда от полза, не в тежест. Никога повече нямаше да му се налага да избира между мен и семейството си. Щяхме да бъдем партньори като Алис и Джаспър. Следващия път щях да поема своя дял.

Щях да изчакам надвисналият над главата ми меч да бъде отстранен, но само заради Едуард. Иначе не беше нужно. Бях готова.

Само едно парченце липсваше.

Едно-едничко, защото някои неща *не* се бяха променили, като например отчаяният начин, по който го обичах. Имах достатъчно време да обмисля какво точно означава облога между Джаспър и Емет — да осъзная какво бях готова да загубя заедно с човешката си същност и от какво не желяех да се отказвам. Знаех за кое човешко изживяване щях да настоявам, преди да стана нечовек.

Така че тази нощ трябваше да решим няколко неща. След всичко, което бях видяла през изминалите две години, вече не вярвах в думата *невъзможно*. Нужно беше нещо повече, за да ме спре.

Е, признавам, че вероятно щеше да е доста сложно. Но щях да опитам.

Въпреки решимостта не се изненадах, че все още се чувствам напрегната, докато шофирах по дългия път към къщата му. Не знаех как да постигна целта си и нервно потръпвах. Той седеше до мен и се опитваше да не се разсмее на бавната ми скорост. Изненадах се, че не бе настоял да шофира, но тази нощ явно нямаше нищо против да се движи с моето темпо.

Когато стигнахме до къщата, вече се беше стъмнило, но всички прозорци бяха осветени и пръскаха светлина върху моравата.

Още щом загасих двигателя, той се появи до вратата и ми отвори да сляза. Вдигна ме с една ръка, а с другата взе чантата ми от каросерията и я метна на рамото си. Устните му се впиха в моите, докато затваряше вратата с ритник.

Без да прекъсва целувката, той ме завъртя в ръцете си и ме понесе към къщата.

Входната врата отворена ли беше? Не успях да видя, но вече бяхме вътре и се чувствах замаяна. Наложих си да си напомня да дишам.

Тази целувка не ме изплаши. Беше различна от предишните, при които страхът и паниката му прозираха под самоконтрола. Сега

устните му не бяха напрегнати, а жадни — изглеждаше развълнуван точно колкото мен, че имаме цяла нощ на разположение. Спряхме на входа, за да продължим да се целуваме. Обичайната му предпазливост бе изчезнала, устните му бяха студени и настоятелни върху моите.

Завладя ме оптимизъм, макар и предпазлив. Може би нямаше да ми е чак толкова трудно да постигна желаното.

Не, естествено, че ще е много трудно.

Той тихо се подсмихна и се отдръпна, задържайки ме на ръка разстояние.

— Добре дошла у дома си — рече той, а очите му бяха топли и влажни.

— Звучи добре — отвърнах аз, останала без дъх.

Той внимателно ме пусна на земята. Обвих ръце около него, отказвайки да допусна разстояние помежду ни.

— Имам нещо за теб — каза той разговорливо.

— Нима?

— Нещото, което ще ти преподаря, помниш ли? Спомена, че разрешаваш.

— А, да. Май наистина така казах.

Той се засмя на колебанието ми.

— Горе в стаята ми е. Да го взема ли?

В спалнята му?

— Разбира се — съгласих се и, чувствайки се малко подло, преплетох пръсти между неговите. — Да вървим.

Явно гореше от нетърпение да ми даде този така наречен подарък, защото човешката скорост не му се стори достатъчна. Вдигна ме отново на ръце и се затича по стълбите към стаята си. Остави ме на вратата и се стрелна към гардероба.

Върна се, преди да успея да направя и крачка, но аз го подминах и се приближих до огромното позлатено легло, седнах на ръба му, след това се плъзнах в средата.

Свих се на топка и обвих коленете си с ръце.

— Добре — измърморих. Сега, когато се бях настанила, където исках, можех да си позволя известна неохота. — Дай да го видя.

Едуард се разсмя.

Покатери се на леглото и седна до мен, а сърцето ми прескочи няколко удара. Надявах се да го приеме за реакция към подаръка.

— Втора употреба е — напомни ми той строго. Издърпа лявата ми китка от крака ми и докосна сребърната гривна за миг. След това пусна ръката ми.

Внимателно огледах гривната. На верижката срещу висулката вълк сега висеше разкошен кристал с формата на сърце. Съвършено шлифован, той проблясваше дори на слабата светлина на лампата. Рязко си поех въздух.

— Беше на майка ми — той сви пренебрежително рамене. — Наследих доста такива дрънкулки. Раздадох някои на Есме и Алис. Така че не е нещо особено.

Усмихнах се унило на уверенията му.

— Но реших, че е подходящ символ — продължи той. — Твърдо е и е студено — той се засмя. — И искри на слънцето.

— Забрави да споменеш най-важната прилика — прошепнах. — Красиво е.

— Сърцето ми е също толкова тихо — каза той. — И също е твое.

Извих китка, за да може сърцето да улови светлината.

— Благодаря ти. И за двете.

— Не, аз ти благодаря. Радвам се, че толкова лесно прие подаръка. Не е лошо да свикваш — той се засмя и зъбите му проблеснаха.

Облегнах се на него, пхнах глава под ръката му и се притиснах към гърдите му. Вероятно беше като да прегърнеш Давид на Микеланджело, само че моята идеална мраморна скулптура обви ръце около мен и ме привлече към себе си.

Моментът ми се стори подходящ да започна.

— Може ли да обсъдим нещо? Ще се радвам, ако ме изслушаш непредубедено.

Той се поколеба за момент.

— Ще направя всичко възможно — съгласи се предпазливо.

— Не се каня да нарушавам правилата — уверих го. — Става въпрос само за теб и мен — прочистих гърло. — Ами... впечатлих се как съумяхме да постигнем компромис онази нощ и си мислех, че бихме могли да приложим същия принцип и към друга ситуация — защо ли се изразявах толкова официално? Сигурно от напрежение.

— За какво ще преговаряме? — попита той, а в тона му се долавяше усмивка.

Замълчах, опитвайки се да намеря точните думи, с които да започна.

— Чуй само как бие сърцето ти — измърмори той. — Трепка като крилцата на колибри. Добре ли си?

— Идеално.

— Продължавай тогава — подтикна ме той.

— Ами, първо, бих искала да си поговорим за абсурдното условие за брака.

— Абсурдно е само за теб. Какво за него?

— Чудех се... дали *то* подлежи на преговори?

Едуард се намръщи, вече сериозен.

— Вече направих най-голямата отстъпка — съгласих се да отнема живота ти въпреки убежденията си. А това би трябвало да ми дава право на определени компромиси от твоя страна.

— Не — поклатих глава, опитвайки се да овладеея чертите си. — Това не подлежи на обсъждане. Сега не говорим за... моята промяна. Но искам да изчистим някои подробности.

Той ме погледна подозрително.

— Кой точно имаш предвид?

Поколебах се.

— Нека първо изясним твоите условия.

— Знаеш какво искам.

— Брачен съюз — думите прозвучаха като нещо мръсно в устата ми.

— Да — той се усмихна широко. — Като начало.

Изненадата провали опитите ми да съдържам изражението си.

— И друго ли има?

— Ами... — започна той, виждах, че премисля нещо. — Когато си моя жена, то всичко мое е и твое... като например парите за колежа. Така че няма да има проблеми с Дартмут.

— Нещо друго? Така и така се държиш абсурдно?

— Не бих имал нищо против малко повече *време*.

— Категорично не. Никакво време. Това разрушава сделката.

Той въздъхна с копнеж.

— Само една или две години?

Тръснах глава и стиснах устни в упорита гримаса.

— Давай нататък.

— Ами това е. Освен ако не искаш да поговорим за коли...

Усмихна се широко, когато направих физиономия, после взе ръката ми и започна да си играе с пръстите ми.

— Не знаех, че искаш още нещо, освен да се превърнеш в чудовище. Много съм любопитен — гласът му беше тих и мек. Нямаше да усетя лекото напрежение, ако не го познавах толкова добре.

Поколебах се, загледала ръката му в моята. Не знаех как да започна. Усещах, че ме гледа, и се притеснявах да вдигна поглед. Кръвта започна да пламти в лицето ми.

Погали бузата ми със студените си пръсти.

— Изчервяваш се? — възкликна изненадано. Останах със сведени очи. — Моля те, Бела. Това напрежение е болезнено.

Прехапах устни.

— Бела — сега тонът му беше осъдителен, напомняше ми колко му е трудно, когато не споделям мислите си с него.

— Малко се притеснявам за... после — признах аз и най-накрая го погледнах.

Усетих как тялото му се напруга, но гласът му остана нежен като кадифе.

— За какво се притесняваш?

— Всички сте убедени, че *единственото*, което ще ме интересува тогава, е да избия всички в града — признах и той трепна при думите ми. — И се притеснявам, че ще съм толкова заета с касапницата, че вече няма да бъда *себе си*... и че няма... да те *искам* по същия начин.

— Бела, това няма да трае вечно — увери ме той.

Не ме разбираше.

— Едуард — казах нервно, втренчена в някаква луничка на китката си. — Има едно нещо, което искам да направя, преди да престана да бъда човек.

Зачака да продължа. Аз мълчах. Лицето ми пламтеше.

— Каквото пожелаеш — насърчи ме той, притеснен и напълно объркан.

— Обещавах ли? — измърморих аз, съзнавайки, че опитът ми да го подведа със собствените му думи няма да успее, но въпреки това

неспособна да се въздържа.

— Да — отвърна той. Вдигнах очи и срещнах открития му и объркан поглед. — Кажи ми какво искаш и ще го имаш.

Не можех да повярвам колко неловко и идиотски се чувствах. Бях твърде невинна — което, разбира се, беше в основата на разговора в момента. Нямах ни най-малка представа как да се държа прелъстително. Налагаше се да се задоволя с червенето и неудобството.

— Теб — смотолех почти неразбираемо.

— Аз съм твой — усмихна се той, все така, без да разбира, и се опита да задържи погледа ми, когато отклоних очи.

Поех си дълбоко въздух и застанах на колене в леглото. Обвих ръце около врата му и го целунах.

Той охотно отвърна на целувката ми, макар и озадачен. Устните му бяха нежни и аз усещах, че мислите му са другаде — опитваше се да разбере за какво мисля. Реших да му подсказам.

Ръцете ми леко трепереха, когато пузнах врата му. Прокарах пръсти по шията му, към яката на ризата. Треперенето никак не ми помагаше да разкопчая копчетата, преди да успее да ме спре.

Устните му замръзнаха и аз буквално чух как мозъкът му прещраква, когато навърза думите и действията ми.

Незабавно ме отблъсна с осъдително изражение.

— Бела, дръж се разумно!

— Обеща ми — каза каквото поискам — напомних му без особена надежда.

— Няма да го обсъждаме — изгледа ме сърдито, докато закопчаваше двете копчета, които бях успяла да разкопчая.

Стиснах зъби.

— Ще го обсъждаме — изръмжах. Преместих ръце към блузата си и дръпнах горното копче.

Той сграбчи китките ми и ги прикова до тялото ми.

— Не, няма — равно каза той.

Изглеждахме се свирепо.

— Нали искаше да знаеш — отбелязах аз.

— Мислех, че ще искаш нещо малко по-реалистично.

— Значи *ти* можеш да искаш всякакви глупави неща — като например да се *женим*, а на мен не ми е позволено дори да

обсъждам...

Докато говорех, той хвана ръцете ми с едната си ръка, а другата сложи върху устата ми.

— Не — лицето му беше сурово.

Поех си дълбоко въздух, за да се успокоя. И докато гневът се уталожваше, почувствах нещо друго.

Нужна ми беше цяла минута, за да осъзная защо отново свеждам поглед и се изчервявам, защо стомахът ми се свива, защо очите ми са влажни и защо внезапно ми се прииска да избягам от стаята.

Чувството, че съм отхвърлена, ме заля инстинктивно, мощно.

Знаех, че не съм права. Винаги ми бе давал да разбера, че единственият му аргумент е собствената ми безопасност. Но досега никога не се бях поставяла в толкова уязвимо положение. Мръщех се на златистата покривка със същия цвят като очите му и се мъчех да отпъдя инстинктивната реакция, която ми нашепваше, че съм нежелана и недостойна да бъда желана.

Едуард въздъхна. Ръката върху устата ми се плъзна под брадичката и той повдигна лицето ми, докато не го погледнах в очите.

— Какво има?

— Нищо — измърморих.

Той продължително изучава лицето ми, докато неуспешно се опитвах да избегна очите му. Веждите му се свиха и чертите му болезнено се сгърчиха.

— Обидих ли те? — попита той ужасен.

— Не — излъгах.

Озовах се в прегръдката му толкова бързо, че дори не разбрах как се случи — лицето ми бе притиснато между рамото и ръката му, а палецът му успокоително ме галеше по бузата.

— Знаеш защо се налага да ти откажа — шепнеше той. — Знаеш, че и аз те искам.

— Искаш ли ме? — прошепнах, изпълнена със съмнения.

— Разбира се, че те искам, глупаво, прекрасно, свръхчувствително момиче — той се засмя, а след това гласът му стана мрачен. — Нима не те искат всички? Имам чувството, че зад мен се е наредила цяла върволица, блъскат се за място и дебнат да допусна грешка... Желана си толкова, че това ти създава проблеми.

— Кой се държи глупаво сега? — съмнявах се, че някой би могъл да ме възприеме като *желана*, така непохватна, срамежлива и неумела.

— Трябва ли да пусна подписка наоколо, за да ми повярваш? Да ти кажа ли кой ще излезе начело? За някои вероятно сама се досещаш, но други може и да те изненадат.

Поклатих глава и направих гримаса.

— Само се опитваш да ме разсееш. Да се върнем на темата.

Той въздъхна.

— Каж ми, ако бъркам нещо — стараех се да звуча безстрастно. — Настояваш да се оженим — не можах да произнеса думата, без да направя физиономия, — да платиш образованието ми, да изчакаме още и нямаш нищо против колата ми да е по-бърза — повдигнах вежди. — Всичко ли изредих? Доста сериозен списък.

— Настоявам само за първото — изглеждаше така, сякаш едва сдържа усмивката си. — Останалото е само молба.

— А аз настоявам за едно-единствено...

— Настояваш? — прекъсна ме той и изведнъж отново стана сериозен.

— Да, настоявам.

Той присви очи.

— Бракът е сериозен компромис от моя страна. Няма да се съглася, ако не получа нещо в замяна.

Той се наведе и зашепна в ухото ми.

— Не — промърмори с глас, мек като коприна. — Не е възможно сега. По-късно, когато не си толкова крехка. Прояви търпение, Бела.

Опитах се да прозвуча решително и разумно.

— Но точно това е проблемът. Няма да бъде *същото*, когато не съм толкова крехка. Аз няма да бъда същата! Не знам *коя* ще бъда тогава!

— Пак ще си бъдеш Бела — обеща ми той.

Намръщих се.

— Ами ако се променя дотолкова, че да поискам да убия Чарли, да изпия кръвта на Джейкъб или на Анджеला, стига да ми падне случай — как е възможно да съм същата?

— Това ще отmine. Освен това се съмнявам да искаш да изпиеш кръвта на кучето — той престорено потръпна при мисълта. — Дори като новородена ще имаш по-добър вкус.

Не обърнах внимание на опита му да отклони мисълта ми.

— Но нали точно това ще искам най-много? — предизвиках го аз. — Кръв, кръв и още кръв!

— Фактът, че още си жива, е достатъчно доказателство, че не е така — отбеляза той.

— Повече от осемдесет години по-късно — напомних му. — Имам предвид *физически*. Интелектуално знам, че ще мога да бъда себе си... поне след известно време. Но чисто физически — на първо място ще бъда вечно жадна.

Той не отговори.

— Значи ще бъда различна — заключих, без той да възрази. — Защото сега физически няма нищо, което да желая повече от теб. Желая те повече от храната, водата, въздуха. В интелектуален смисъл приоритетите ми са подредени малко по-разумно. Но физически...

Извих глава и целунах дланта му.

Той си пое дълбоко въздух. Изненадах се, когато прозвуча малко несигурно.

— Бела, бих могъл да те убия — прошепна той.

— Не мисля, че би могъл.

Очите му се присвиха. Той вдигна ръка, протегна се бързо назад и сграбчи нещо, което не видях. Чух приглушен шум като от счупване и леглото под нас се разтресе.

Държеше нещо тъмно. Вдигна го пред любопитния ми поглед. Беше метално цвете, една от розите, които красяха колоните от ковано желязо и рамката на балдахина. Сви ръката си само за миг, пръстите му нежно се притиснаха и след това отвори длан.

Мълчаливо ми показва смачканата, разкривена буца черно желязо. Беше възприела формата на дланта му като парче пластилин в юмручето на дете. Измина половин секунда и буцата се превърна в черен пясък в ръката му.

Изглеждах го ядосано.

— Нямам това предвид. Знам колко си силен. Не е нужно да чупиш мебелите.

— Тогава какво имаш предвид? — попита той мрачно и запокити шепата пясък към ъгъла на стаята. Посипа се по стената като дъжд.

Гледаше ме настоятелно и аз се помъчих да обясня.

— Очевидно нямах предвид, че не си способен да ме нараниш, ако ти хрумне... А обратното, че не *желаеш* да ме нараниш... при това до такава степен, че не смятам, че изобщо би могъл.

Той заклати глава, преди да съм довършила.

— Възможно е да не се получи така, Бела.

— *Възможно* — присмях се. — И ти като мен нямаш представа за какво говориш.

— Точно така. Нима ти минава през ум, че бих те подложил на такъв риск?

Загледах се в очите му. Нямаше и помен от готовност за компромис, нито следа от нерешителност.

— Моля те! — прошепнах накрая, съвсем отчаяна. — Само това искам. Моля те! — затворих очи примирено и зачаках незабавния категоричен отказ.

Той обаче не отговори веднага. Поколебах се невярващо и с изненада дочух неравномерното му дишане.

Отворих очи и видях по лицето му, че се разкъсва.

— Моля те — повторих, а сърцето ми запрепуска. Думите ми се запрепъваха една след друга, докато се опитвах да се възползвам от внезапното колебание в очите му. — Не е нужно да ми даваш никакви гаранции. Ако не се получи както трябва, значи така е било писано. Но нека *опитаме*... поне да опитаме. И ще ти дам каквото искаш — побързах да обещаая. — Ще се оженим. Ще ти позволя да платиш за Дартмут и няма да мрънкам, че си дал подкуп, за да ме приемат. Можеш дори да ми купиш бърза кола, щом толкова искаш! Само... *моля те*.

Ледените му ръце се стегнаха около мен, устните му се долепиха до ухото ми. Потръпнах от студения му дъх.

— Непоносимо е. Искам да ти дам толкова много неща, а ти решаваш да настояваш точно за това. Имаш ли представа колко е мъчително да се опитвам да ти откажа, когато ме умоляваш така?

— Тогава не отказвай — предложих, останала без дъх.

Той не отговори.

— Моля те — подех отново.

— Бела... — той бавно поклати глава, но имах чувството, че това не е възразение, лицето и устните му докосваха шията ми. Сякаш се предаваше. Сърцето ми, което вече думкаше, препусна бясно.

Отново реших да се възползвам. Когато той нерешително обърна лице към мен, аз бързо се извих в ръцете му и допях устни в неговите. Той обгърна лицето ми с ръце и помислих, че отново ще ме отблъсне.

Грешах.

Устните му не бяха нежни, в движенията им долавях противоречието и отчаянието му. Обгърнах врата му с ръце и тялото му ми се стори по-студено от всякога при допира с разгорещената ми кожа. Потръпнах, но не от студа.

Той не спираше да ме целува. Наложих се аз да се откъсна, за да си поема въздух. Дори тогава устните му не се отлепиха от кожата ми, само се преместиха на шията. Тръпката на победата бе странно възбуждаща. Караше ме да се чувствам силна. Смела. Ръцете ми вече не трепереваха; този път лесно разкопчах копчетата на ризата му и прокарах пръсти по идеалните очертания на гърдите му. Беше прекалено красив. Каква дума беше използвал току-що? Непоносимо — да. Красотата му бе твърде много, за да успея да я понеса...

Придърпах устните му към своите и той сякаш бе точно толкова нетърпелив, колкото бях аз. Едната му ръка придържеше лицето ми, а другата бе обхванала плътно талията ми и ме притискаше към тялото му. Пречеше ми да стигна копчетата на блузата си, но все пак успях.

Студени железни окови се впиха в китките ми и вдигнаха ръцете ми над главата ми, която внезапно се беше озовала върху възглавницата.

Устните му отново се допяха до ухото ми.

— Бела — прошепна той с топъл, кадифен глас. — *Моля те*, престани да се опитваш да се съблечеш.

— Ти ли искаш да го направиш? — объркано попитах аз.

— Не тази вечер — нежно отвърна той. Устните му бавно целунаха бузата и челюстта ми, но настойчивостта им беше изчезнала.

— Едуард, недей... — започнах аз.

— Не казвам *не* — увери ме той. — Просто казвам *не тази вечер*. Замислих се над думите му, докато дишането ми се успокояваше.

— Дай ми една причина защо тази вечер да не е подходяща — все още бях задъхана и гневът в гласа ми не си пролича.

— Не съм вчерашен — той се засмя в ухото ми. — От нас двамата кой според теб има по-малко желание да даде на другия

каквото иска? Току-що ми обеща да се омъжиш за мен преди промяната, но ако се предам тази вечер, каква е гаранцията, че още утре няма да изтичаш при Карлайл? Аз очевидно съм далеч по-склонен да ти дам каквото искаш. Така че... първо ти.

Издишах шумно.

— Трябва първо да се ожения за теб? — невярващо произнесох.

— Такава е сделката — приемаш или не. Това се нарича компромис, помниш ли?

Той ме прегърна и започна да ме целува по начин, който би трябвало да се забрани със закон. Прекалено убедително — беше си чиста принуда, насилие. Опитах се да мисля ясно... и се провалих напълно.

— Смятам, че идеята е много лоша — изрекох задъхано, когато ме остави да поема въздух.

— Не съм изненадан, че се чувстваш така — усмихна се той. — При твоите предразсъдъци.

— Но как стана така? — недоволствах аз. — Мислех, че тази нощ ще стане моето, поне веднъж, а сега внезапно...

— Се оказа сгодена — довърши той.

— О, *моля те!* Не го казвай на глас!

— Да не се отмяташ от думата си? — настоя той и се отдръпна, за да се вгледа в лицето ми. Изражението му беше развеселено. Забавляваше се.

Изгледах го свирепо, опитвайки се да пренебрегна начина, по който сърцето ми реагира на усмивката му.

— Е, отмяташ ли се? — настоя той.

— Уф! — изпъшках аз. — Не, не се отмятам. Сега доволен ли си?

Усмивката му беше ослепителна.

— Изключително!

Отново изпъшках.

— Не се ли радваш поне малко?

Целуна ме, преди да успея да отговоря. Поредната твърде убедителна целувка.

— Мъничко — признах, когато отново можех да говоря. — Но не и за женитбата.

Той отново ме целуна.

— Нямах ли чувството, че всичко е наопаки? — той се засмя в ухото ми. — Традицията не повелява ли ти да защитаваш моята позиция, а аз — твоята?

— В нашите отношения няма много традиционни неща.

— Така е.

Той отново ме целуна и продължи, докато сърцето ми не заби учестено, а кожата ми не се зачерви.

— Виж, Едуард — промърморих умолително, когато той спря, за да целуне дланта ми. — Казах, че ще се ожения за теб и ще го направя. Обещавам. Кълна се. Ако искаш, ще подпиша договор със собствената си кръв.

— Не е смешно — прошепна той с устни, допрени до китката ми.

— Искам да кажа, че няма да те измамя или нещо подобно. Познавах ме достатъчно добре. Така че всъщност няма причина да чакаме. Сега сме абсолютно сами, колко често ни се случва? А и си осигурил това огромно удобно легло...

— Не тази вечер — повтори той.

— Не ми ли вярваш?

— Разбира се, че ти вярвам.

С ръката, която целуваше, повдигнах брадичката му, за да видя изражението му.

— Тогава какъв е проблемът? Нали знаеш, че в крайна сметка ще получиш своето? — намръщих се и промърморих: — Винаги получавах своето.

— Защото знам *какво* да искам — спокойно отвърна той.

— Има нещо друго — предположих аз и присвих очи. В изражението му се долавяше някаква предпазливост, която ми подсказваше, че крие нещо зад привидно небрежното си отношение. — Да не би *ти* да възнамеряваш да се отметнеш от думата си?

— Не — тържествено обеща той. — Кълна ти се, че ще опитаме. След като се оженим.

Поклатих глава и мрачно се усмихнах.

— Караш ме да се чувствам като злодей в мелодрама, който суче мустаци, докато се опитва да отнеме целомъдрието на някое бедно девойче.

Очите му предпазливо пробягаха по лицето ми и той бързо сведе глава, за да допре устни в ключицата ми.

— Това е, нали? — смехът, който се изтръгна от устните ми, беше по-скоро от шок, отколкото от веселие. — Опитваш се да опазиш целомъдрието си! — закрих устни с ръка, за да заглуша смеха, който последва. Думите бяха толкова... старомодни.

— Естествено, че не, глупавичката ми — измърмори той в рамото ми. — Опитвам се да опазя *твое*. А ти правиш нещата ужасно трудни!

— От всички абсурдни...

— Нека те попитам нещо — прекъсна ме той бързо. — Този разговор вече сме го водили, но направи ми това удоволствие. Колко от присъстващите в тази стая имат душа? Къс от рая или каквото там се полага след този живот?

— Двама — отговорих незабавно, тонът ми бе рязък.

— Добре. Може и да е вярно. Съществуват безкрайни разногласия по този въпрос, но явно повечето хора смятат, че трябва да се следват определени правила.

— Правилата на вампирите не ти ли стигат? Искаш да спазваш и човешките ли?

— Няма да ми навреди — той сви рамене. — За всеки случай.

Изгледах го с присвити очи.

— И така, за мен вероятно вече е късно, дори да си права за душата ми.

— Не, не е късно — сърдито заспорих аз.

— Заповедта „Не убивай“ присъства в повечето религии. А аз съм убил доста хора, Бела.

— Само лоши.

Той отново вдигна рамене.

— Това може и да има значение, но може и да няма. Ти обаче не си убила никого...

— Поне доколкото *знаеш* — измърморих.

Той се усмихна, но не обърна внимание на прекъсването.

— И ще направя всичко възможно, за да те предпазя от изкушенията.

— Добре. Но в момента не спорим за извършването на убийства — напомних му аз.

— Тук важи същото правило — единствената разлика е, че само в това отношение съм чист като теб. Не може ли да оставим поне едно

правило ненарушено?

— Едно?

— Знаеш, че съм крал, лъгал, пожелавал съм... целомъдрието е единственото, което ми е останало — той се усмихна с кривата си усмивка.

— Аз лъжа непрекъснато.

— Да, но си толкова непохватна, че не се брои. Никой не ти вярва.

— Надявам се да грешиш, защото в противен случай Чарли всеки момент ще влети в стаята със заредена пушка.

— Чарли е по-щастлив, когато се преструва, че вярва на историите ти. Предпочита да се самозалъгва, отколкото да се вгледа по-внимателно — отново се усмихна.

— Но какво си пожелавал? — попитах подозрително. — Та ти имаш всичко.

— Пожелавал съм теб — усмивката му помръкна. — Нямах право да те желая, но въпреки това протегнах ръка и те взех. И сега виж какво стана с теб! Опитваш се да прелъстиш вампир — той поклати глава, преструвайки се на ужасен.

— Не можеш да пожелаващ нещо, което вече е твое — осведомих го. — Освен това си мислех, че се притесняваш за *мое*то целомъдрие.

— Така е. Ако за мен е твърде късно... Е, проклет да бъде — буквално, ако позволя да не те пуснат вътре.

— Не можеш да ме накараш да отида някъде, където теб няма да те има — зарекох се. — Това е определението ми за ад. Както и да е, имам лесно разрешение: просто няма да умираме, съгласен ли си?

— Звучи доста просто. Как не се бях сетил?

Продължи да се усмихва, докато не се предадох със сърдито изръмжаване.

— Значи така. Няма да спиш с мен, докато не се *оженим*.

— Технически погледнато, никога няма да мога да *спя* с теб.

Завъртях очи.

— Много смешно, Едуард.

— Но като изключим тази подробност, да, разбрала си ме правилно.

— Мисля, че имаш някаква задна мисъл.

Очите му се разшириха невинно.

— Още една?

— Знаеш, че това ще ускори нещата — обвиних го аз.

Той се опита да не се засмее.

— Искам да ускоря само едно нещо и всичко останало може да чака вечно... но за това си права — нетърпеливите ти човешки хормони в този момент са най-мощният ми съюзник.

— Не мога да повярвам, че се съгласих да го направя. Като си помисля само за Чарли... за Рене! Представяш ли си какво ще си помисли Анджела? Ами Джесика! Вече чувам клюките.

Той повдигна вежда и разбрах защо. Какво значение имаше какво ще говорят за мен, след като скоро щях да си тръгна и никога повече нямаше да се върна тук? Наистина ли бях толкова чувствителна, че да не мога да понеса няколко седмици скрити погледи и гадни въпроси?

Може би нямаше да се тормозя толкова, ако не съзнавах, че ако някой друг се заженеше това лято, самата аз щях да коментирам снизходително.

Омъжена още това лято! Потръпнах.

А може би нямаше да се тормозя толкова, ако не бях възпитана да потръпвам при самата мисъл за брак.

Едуард прекъсна тревогите ми.

— Не е нужно да правим голяма церемония. Не ми трябват фанфари. Не се налага да казваш на никого, нито да правиш никакви промени. Ще отидем във Вегас, ще си облечеш старите джинси и ще минем с колата през параклиса. Просто искам да е официално, да се знае, че принадлежиш на мен и *на никого друго*.

— Не може да бъде по-официално от сега — изръмжах аз.

Но описанието му не ми прозвуча зле. Само Алис щеше да се разочарова.

— Ще видим — той се усмихна самодоволно. — Предполагам, не си искаш пръстена още сега?

Наложи се да преглътна, преди да отговоря.

— Правилно предполагаш.

Той се засмя на изражението ми.

— Няма нищо. Достатъчно скоро ще го поставя на пръста ти.

Изгледах го сърдито.

— Говориш, сякаш вече имаш пръстен.

— Действително имам — безсрамно отвърна той. — Готов съм да ти го надяна при първия признак на слабост.

— Невероятен си.

— Искаш ли да го видиш? — попита той. Очите с цвят на течен топаз заискриха от възбуда.

— Не! — почти извиках съвсем инстинктивно, но веднага съжалих. Изражението му едва доловимо помръкна. — Освен ако не държиш да ми го покажеш — поправих се. Стиснах зъби, за да не разкрия абсурдния ужас, който ме обзе.

— Няма нищо — той вдигна рамене. — Може да почака.

Въздъхнах.

— Покажи ми проклетия пръстен, Едуард!

Той поклати глава.

— Няма.

Загледах се продължително в лицето му.

— Моля те — тихичко казах, експериментирайки с новооткритото си оръжие. Нежно докоснах лицето му с върхчетата на пръстите си. — Моля те, нека го видя?

Той присви очи.

— Ти си най-опасното същество, което съм срещал — измърмори той, но се изправи и с неосъзната грациозност коленичи до нощното шкафче. Върна се до мен след секунда и обгърна раменете ми с ръка. В другата си ръка държеше малка черна кутийка, която постави върху коляното ми.

— Виж го тогава — каза той рязко.

Беше ми неочаквано трудно да поема кутийката, но не исках отново да го обидя, затова се постарях ръката ми да не трепери. Беше облицована в черен сатен. Колебливо прокарах пръсти по нея.

— Нали не си харчил много пари? Ако е така, предпочитам да ме излъжеш.

— Не съм похарчил нищо — увери ме той. — Това е поредният подарък, който ти преподарявам. Баща ми е подарил този пръстен на майка ми.

— О! — изненадата прозвуча в гласа ми. Стиснах капачето между палеца и показалеца си, но не го повдигнах.

— Предполагам, не е особено модерен — тонът му беше закачливо извинителен. — Старомоден, точно като мен. Мога да ти

купя нещо по-съвременно. Нещо от „Тифани“?

— Харесвам старомодните неща — измънках и колебливо повдигнах капачето.

Сгушен в черния сатен, пръстенът на Елизабет Мейсън проблесна на слабата светлина. Горната му част представляваше дълъг овал, обкован с полегати редици проблясващи кръгли камъни. Основата беше златна — нежна и тясна. Златото образуваше фина мрежа около диамантите. Никога не бях виждала нещо подобно.

Без да се замислям, погалих проблясващите камъни.

— Толкова е *красив* — прошепнах изненадано.

— Харесва ли ти?

— Прекрасен е — вдигнах рамене, преструвайки се на безразлична. — Как да не го харесам?

Той се засмя.

— Пробвай дали ти става.

Свих лявата си ръка в юмрук.

— Бела! — въздъхна той. — Няма да го запоя на пръста ти. Просто го пробвай, за да видим дали не трябва да се поправи. После веднага ще го свалиш.

— Добре — измърморих.

Протегнах се да взема пръстена, но дългите му пръсти ме изпревариха. Той пое лявата ми ръка и плъзна пръстена на безименния ми пръст. Изпъна ръката ми и двамата загледахме овала, който блещукаше върху кожата ми. Усещането не беше чак толкова ужасно, колкото очаквах.

— Съвсем по мярка — безразлично отбеляза той. — Това е добре, спести ми едно ходене до бижутера.

Долавях, че зад небрежния му тон горят силни емоции и вдигнах поглед към лицето му. Прочетох ги и в очите му, въпреки внимателно надяната маска на безразличие.

— Харесва ти, нали? — подозрително попитах, помръдвайки с пръсти, и съжалих, че не си бях счупила *лявата* ръка.

Той сви рамене.

— Разбира се — отвърна той небрежно. — Отива ти.

Вгледах се в очите му, опитвайки се да разгада емоциите, които се таяха под повърхността. Той отвърна на погледа ми и преструвките

му внезапно изчезнаха. Сияеше — ангелското му лице светеше от радост, тържествуваше. Беше толкова щастлив, че дъхът ми замря.

Преди да успея да поема въздух, той вече ме целуваше ликуващо. Зави ми се свят, когато се наведе да прошепне в ухото ми... но и неговото дишане беше накъсано като моето:

— Да, харесва ми! Нямах представа колко много!

Засмях се задъхано.

— Вярвам ти.

— Имаш ли против да направя нещо? — прошепна той и ме притисна още по-силно.

— Каквото поискаш.

Той ме пусна и се откъсна от мен.

— Всичко, освен това — нацупих се.

Той не ми обърна внимание, а ме хвана за ръката и ме издърпа от леглото. Застана пред мен с ръце на раменете ми и сериозно изражение.

— Така, искам да го направя както трябва. Моля те, *моля те* не забравяй, че вече си се съгласила и не проваляй момента. Заради мен.

— О, не — ахнах, когато приклезна на едно коляно.

— Бъди добра — прошепна той.

Поех си дълбоко въздух.

— Изабела Суон — погледна ме през невероятно дългите си мигли, а златистите му очи бяха меки, но ме изгаряха, — обещавам да те обичам вечно, всеки един ден от вечността. Ще се омъжиш ли за мен?

Искаше ми се да кажа толкова много неща, някои от тях не особено приятни, други — толкова съзливни и романтични, че едва ли си представяше, че съм способна да ги изрека. Но вместо да изпадам в неловко положение с един от двата варианта, прошепнах само:

— Да.

— Благодаря ти — простичко каза той. Пое лявата ми ръка и целуна връхчетата на пръстите ми, а след това и пръстена, който вече ми принадлежеше.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

СЛЕДИ

Не исках да губя и най-малка част от нощта в сън, но беше неизбежно. Когато се събудих, слънцето ярко грееше през стъклената стена, а по небето пъргаво се гонеха облачета. Вятърът люлееше върховете на дърветата така, сякаш цялата гора ще се раздели на две.

Едуард ме остави да се облека и аз използвах възможността да помисля. Планът ми за миналата нощ някак катастрофално се беше провалил и се налагаше да се примиря с последствията. Макар да му бях върнала пръстена, колкото можех по-бързо, без да го обидя, имах чувството, че лявата ми ръка тежи повече от другата все едно пръстенът още беше там, невидим.

Това не бива да ме тревожи, стараех се да си внуша. Какво толкова — разходка до Вегас. И можех да отида не със старите си джинси, а направо със стария си анцуг. Церемонията със сигурност не беше дълга — най-много петнадесет минути, нали? Ще я изтърпя някак.

А когато всичко приключи, той ще изпълни своята част от сделката. Реших да мисля само за това и да забравя всичко останало.

Беше казал, че няма нужда да съобщавам на никого и възнамерявах да направя точно това. Естествено, беше глупаво да не се сетя за Алис.

Останалите от семейство Кълън се прибраха по обяд. Около тях витаеше някаква нова, делова атмосфера, която ме подсети за огромното значение на предстоящото събитие.

Алис беше в необичайно лошо настроение. Отдадох го на раздразнението ѝ, че се чувства нормална, защото първото, което направи, бе да се оплаче на Едуард от върколаците.

— *Мисля* — тя направи гримаса при произнасянето на тази несигурна дума, — че ще се наложи да се приготвиш за студено време, Едуард. Не виждам къде точно се намираш, защото днес следобед

тръгваш с онова куче. Но наближава буря, която ще е доста силна точно в този район.

Едуард кимна.

— В планините ще вали сняг — предупреди го тя.

— Сняг — измърморих под нос. Та нали беше юни, за Бога.

— Облечи си яке — каза ми тя. Гласът ѝ беше недружелюбен, което ме смая. Опитах се да прочета изражението ѝ, но тя извърна глава.

Погледнах Едуард. Той се усмихваше. Явно онова, което тормозеше Алис, го забавляваше.

Едуард притежаваше предостатъчно планинско оборудване — за да поддържат фасадата на нормални хора, семейство Кълън редовно пазаруваха в магазина на Нютън. Пригответи един пухен спален чувал, малка палатка и напъха в раницата си няколко пакета суха храна. Усмихна се, когато се намръщих при вида им.

Алис се появи в гаража и проследи приготовленията на Едуард, без да каже и дума. Той не ѝ обърна никакво внимание.

Когато приключи с багажа, Едуард ми подаде телефона си.

— Защо не се обадиш на Джейкъб да му кажеш, че ще сме готови след около час. Той знае къде ще се срещнем.

Джейкъб не си беше вкъщи, но Били обеща да се обади на някой от вълците, който да му предаде съобщението.

— Не се тревожи за Чарли, Бела — каза Били. — Моята роля е изцяло под контрол.

— Да, сигурна съм, че Чарли ще е в безопасност — не бях толкова убедена за безопасността на собствения му син, но това не го казах.

— Ще ми се да можех да отида с тях утре — прозвуча тъжно Били. — Старостта е бreme, Бела.

Импулсът за битка явно беше определяща характеристика на Y-хромозомата. Всички мъже бяха еднакви.

— Приятно изкарване с Чарли.

— Късмет, Бела — отговори той. — И... предай късмет и на... въ... на Кълън.

— Ще им предам — обещах, изненадана от жеста. Когато подадох телефона на Едуард, забелязах, че двамата с Алис водят

мълчалив спор. Тя го гледаше умолително. Той се мръщеше в отговор, явно недоволен от желанието ѝ.

— Били каза да ви предам, че ви желае късмет.

— Много мило от негова страна — отвърна Едуард, откъсвайки поглед от нея.

— Бела, мога ли да поговоря с теб насаме? — побърза да попита Алис.

— Ще ми усложниш живота още повече, Алис — предупреди я Едуард през зъби. — Наистина предпочитам да не го правиш.

— Не става въпрос за теб, Едуард — изстреля тя в отговор.

Той се засмя. Нещо в отговора ѝ му се стори забавно.

— Не е за теб. Това са женски работи.

Той се намръщи.

— Остави я да говори с мен — обадох се.

Бях любопитна.

— Сама си го изпроси — промърмори той, отново се засмя — полусърдито, полуразвеселено, и излезе от гаража.

Обърнах се разтревожена към Алис, но тя не ме погледна. Лошото ѝ настроение не беше отминало.

Седна на капака на поршето си с мрачно изражение. Последвах я и се облегнах на бронята до нея.

— Бела? — поде тъжно Алис, после се намести и се сви до мен. Гласът ѝ звучеше толкова унило, че я прегърнах за утеха.

— Какво има, Алис?

— Не ме ли обичаш? — попита тя със същия тъжен глас.

— Разбира се, че те обичам. Знаеш го.

— Тogaва защо виждам, че се каните да се ожените тайно във Вегас, без да ме поканите?

— Оо! — прошепнах и бузите ми пламнаха. Видно бе, че истински съм наранила чувствата ѝ, така че побързах да се оправдая. — Нали знаеш как мразя да правя от мухата слон. А и идеята беше на Едуард.

— Не ме интересува чия е идеята. Как може *ти* да ми причиниш това? От *Едуард* бих го очаквала, но не и от теб. Та аз те обичам като собствена сестра.

— Наистина си ми като сестра, Алис.

— Празни приказки — изсумтя тя.

— Добре, можеш да дойдеш. Но не очаквай да видиш кой знае какво.

Тя продължаваше да се цупи.

— Какво има? — настоях аз.

— *Колко* ме обичаш, Бела?

— Защо?

Тя ме погледна умолително, дългите ѝ черни вежди се повдигнаха и се събраха, а зъглчетата на устните ѝ потрепераха. Изражението бе сърцераздирателно.

— Моля те, моля те, моля те — прошепна тя. — Моля те, Бела, моля те — ако наистина ме обичаш... Моля те, остави ме да организирам сватбата ви.

— О, Алис! — изстенах, дръпнах ръцете си и се изправих. — Не! Не ми причинявай това.

— Ако наистина ме обичаш, Бела!

Скръстих ръце на гърдите си.

— Това е *крайно* несправедливо. А и Едуард вече изигра този коз.

— Обзалагам се, че Едуард би предпочел истинска традиционна сватба, макар че никога няма да си признае. Ами Есме — представи си какво би означавало това за нея!

Изстенах.

— Предпочитам да се изправа сама пред новородените.

— Ще съм ти длъжница цяло десетилетие.

— Ще си ми длъжница цял век!

Очите ѝ просветнаха.

— Това „Да“ ли означава?

— Не! Не искам да го правя!

— Няма да ти се налага да правиш нищо, само ще извървиш няколко метра и ще повтаряш след свещеника.

— Гадост, гадост!

— Моля те! — тя започна да подскача на едно място. — Моля те, моля те, моля те, моля те!

— Никога, никога, никога няма да ти го простя, Алис!

— Ура! — изпищя тя и плесна с ръце.

— Не съм казала „Да“!

— Но ще кажеш — пропя тя.

— Едуард! — изкрещях и с гневна крачка напуснах гаража. —
Знам, че слушаш. Ела тук!

Алис вървеше след мен и продължаваше да пляска с ръце.

— Безкрайно ти благодаря, Алис — ледено каза Едуард, изниквайки зад гърба ми. Обърнах се да го нападам, но изражението му беше толкова притеснено и разстроено, че не можах да кажа нищо. Вместо това разперих ръце, прегърнах го и зарових лице в гърдите му, да не би гневната влага в очите ми да му заприлича на сълзи.

— Вегас — зарече се Едуард в ухото ми.

— Никакъв шанс — тържествуваше Алис. — Бела никога не би ми причинила такова нещо. Знаеш ли какво, Едуард? Като брат, понякога си голямо разочарование.

— Не бъди подла — възроптах. — Той се опитва да ме направи щастлива. За разлика от теб.

— Аз също се опитвам да те направя щастлива, Бела. Само че знам по-добре кое ще те направи щастлива... в крайна сметка. Ще си ми благодарна. Може и да не е през следващите петдесет години, но някой ден със сигурност.

— Не вярвах, че ще ми хрумне някога да се обзалагам срещу теб, Алис, но ето че се случи.

Тя се разсмя звънко.

— Е, ще ми покажете ли пръстена?

Намръщих се ужасено, когато сграбчи лявата ми ръка, а после бързо я пусна.

— Ха! Видях как ти го слага... Да не съм пропуснала нещо? — попита тя. Съсредоточи се за секунда, сбърчи чело и след това отговори на собствения си въпрос. — Не. Сватба ще има.

— Бела има проблем с бижутата — обясни Едуард.

— Какво толкова — един диамант повече? Е, предполагам, че на пръстена има повечко диаманти, но мисълта ми е, че той вече ти е сложил...

— Достатъчно, Алис! — внезапно я прекъсна Едуард. Изглеждаше свирепо като... истински вампир. — Бърза ме.

— Нищо не разбирам. Какво беше това за диамантите? — попитах аз.

— Ще говорим по-късно — отвърна Алис. — Едуард е прав, най-добре да тръгвате. Трябва да пригответе капана и да вдигнете

палатката преди бурята — тя се намръщи и изражението ѝ стана тревожно, почти нервно. — Да не забравиш палтото си, Бела. Навън е... изненадващо студено.

— Вече го взех — увери я Едуард.

До поляната ни отне два пъти по-дълго време от обикновено. Едуард мина по доста заобиколен път, за да се увери, че миризмата ми ще е далеч от следата, която по-късно Джейкъб щеше да скрие. Носеше ме на ръце, заедно с обемистата раница.

Спря в най-отдалечения край на поляната и ме пусна на земята.

— Добре. Тръгни на север, като гледаш да докоснеш възможно най-много неща. Алис ми описа пътя им и съвсем скоро ще го пресечем.

— На север значи?

Той се усмихна и ми посочи накъде да вървя.

Навлязох в гората, изоставяйки ясната златиста светлина на необичайно слънчевия ден зад гърба си. Може би Алис грешеше за снега, напоследък виденията ѝ не бяха особено ясни. Надявах се да е така. Небето беше чисто, но вятърът яростно фучеше през откритите пространства. Сред дърветата беше по-тихо, но прекалено студено за юни месец и макар да бях с блуза с дълъг ръкав и дебел пуловер отгоре, цялата бях настръхнала. Крачех бавно и прокарах пръсти по грубата кора на дърветата, по мократа папрат и по покритите с мъх скали.

Едуард вървеше на около двадесет метра успоредно с мен.

— Добре ли се справям? — извиках аз.

— Идеално. Хрумна ми нещо.

— Това ще помогне ли? — попитах аз и прокарах пръсти през косата си. По тях се закачиха няколко откъснати косъма. Пуснах ги върху папратта.

— Да, така следата става по-силна. Но не е нужно да си скубеш косата, Бела. Всичко е наред.

— Мога да жертвам малко коса.

Под дърветата беше мрачно и ми се искаше да съм до Едуард, да го държа за ръка.

Натиках още един косъм в счупен клон по пътя си.

— Не е нужно да позволяваш на Алис да ти се налага, нали знаеш? — каза Едуард.

— Не се притеснявай, Едуард. Каквото и да стане, няма да те оставя пред олтара — имах неприятното чувство, че Алис щеше да успее да се наложи най-вече защото беше напълно безскрупулна, когато желаше нещо, а и защото твърде умело си играеше с чувството ми за вина.

— Не се притеснявам за това. Искам нещата да станат така, както искаш ти.

Потиснах въздишката си. Щях да го обидя, ако му кажех истината, а именно че всъщност нямаше никакво значение, защото и двата варианта бяха ужасни по свой начин.

— Е, дори да успее да ти се наложи, пак може да направим малка церемония. Само ние. Емет може да си издейства разрешително за свещеник по интернет.

Разкикотих се.

— Така звучи по-добре — церемонията нямаше да бъде толкова официална, ако *Емет* четеше брачните клетви, което беше плюс. Но пък щеше да ми е трудно да запазя сериозно изражение.

— Ето, виждаш ли — каза той с усмивка. — Винаги може да се направи компромис.

Отне ми известно време да стигна до мястото, където армията от новородени щеше да пресече следата ми, но Едуард търпеливо ме остави да определям темпото.

На връщане се наложи да ми показва пътя, за да мина по същата следа. На мен всичко ми изглеждаше еднакво.

Почти бяхме стигнали до поляната, когато се спънах. Виждах широката поляна пред себе си и вероятно в желанието си да стигна по-бързо забравих да гледам къде стъпвам. Успях да се спра, преди да си разбия главата в най-близкото дърво, но някакво клонче се счупи под лявата ми ръка и се заби в дланта ми.

— Ох! Страхотно! — измърморих аз.

— Добре ли си?

— Да, добре съм. Стой там! Малко кървя. Ей сега ще спре.

Той не ме послуша и се озова до мен още преди да довърша.

— Нося аптечка — каза той и свали раницата от гърба си. — Имах предчувствието, че може да ни потрябва.

— Не е сериозно. Ще се оправя — не е нужно да си създаваш неудобства.

— Не си създавам никакви неудобства — спокойно каза той. — Дай да я почистя.

— Чакай малко, хрумна ми нещо.

Без да гледам кръвта, дишайки през уста, за да не повърна, притиснах ръката си в един камък до мен.

— Какво правиш?

— Джаспър ще е във възторг — измърморих на себе си и отново тръгнах към поляната, притискайки длан към всичко по пътя си. — Обзалагам се, че това съвсем ще ги настърви.

Едуард въздъхна.

— Не дишай — казах му аз.

— Добре съм. Просто мисля, че прекаляваш.

— И без друго само това ми разрешавате да направя. Искам да го свърша като хората.

Излязохме от дърветата и аз прокарах ранената си ръка през папратта.

— Е, добре се справяш — увери ме Едуард. — Новородените ще откачат, а Джаспър ще остане впечатлен от старанието ти. А сега дай да ти промия ръката, защото замърсяваш раната.

— Нека аз да го направя, моля те.

Той хвана ръката ми и се усмихна, докато я разглеждаше.

— Това вече не ми пречи.

Наблюдавах го внимателно, докато почистваше прореза, търсейки признаци за тревога. Дишаше равномерно, а усмивката не слизаше от устните му.

— Защо не ти пречи? — попитах накрая, докато той превързваше ръката ми.

Той сви рамене.

— Превъзмогнах го.

— *Превъзмогнал* си го? Кога? Как? — опитах се да си спомня последния път, когато бе задържал дъх около мен. Сетих се единствено за злощастното парти по случай рождения ми ден миналия септември.

Едуард сви устни, търсейки подходящите думи.

— Преживях цели двадесет и четири часа с мисълта, че си мъртва, Бела. Това промени възгледите ми за много неща.

— Промени ли и начина, по който ти мириша?

— Не, съвсем не. Но... изживявайки това, което почувствах, мислейки, че съм те изгубил... реакциите ми се промениха. Цялото ми същество се стреми да избегне всяко действие, което би могло да предизвика такава болка отново.

Не знаех какво да кажа.

Той се усмихна на изражението ми.

— Предполагам може да се каже, че преживяването бе изключително възпитателно.

Вятърът профуча през поляната, задържа косата ми и аз потръпнах.

— Добре — каза той и отново бръкна в раницата. — Приключи със задачата си — той извади дебелото ми зимно яке и го задържа, докато го обличах. — Сега вече нещата не зависят от нас. Да вървим на къмпинг!

Засмях се на фалшивия му ентузиазъм.

Той хвана превързаната ми ръка, другата беше в още по-лошо състояние, все още с шината, и ме поведе към отсрещния край на поляната.

— Къде ще се срещнем с Джейкъб? — попитах аз.

— Точно тук — той посочи дърветата пред нас в момента, в който Джейкъб предпазливо се появи от сенките.

Не знам защо се изненадах, че се появи в човешкия си вид. Неясно защо очаквах огромния червеникавокафяв вълк.

Джейкъб отново ми се стори пораснал — несъмнено заради очакванията ми. Явно подсъзнателно се бях надявала да видя по-дребния Джейкъб от спомените си, безгрижния приятел, който не бе объркал всичко. Ръцете му бяха скръстени на голите му гърди, в едната стискаше якето си. Наблюдаваше ни безизразно.

Устните на Едуард увиснаха в ъгълчетата.

— Сигурен съм, че имаше и по-добър начин да се справим с това.

— Вече е прекалено късно — прошепнах аз.

Той въздъхна.

— Здравсти, Джейк — поздравих го, когато приближихме.

— Здравсти, Бела.

— Здравей, Джейкъб — каза Едуард.

Джейкъб пренебрегна любезностите му и делово попита:

— Къде трябва да я заведа?

Едуард извади карта от страничния джоб на раницата и му я подаде. Джейкъб я разгърна.

— В момента сме тук — каза Едуард, докосвайки мястото с пръст. Джейкъб инстинктивно се отдръпна от ръката му, но след това се овладя. Едуард се престори, че не забелязва.

— А ти трябва да я отведеш ето тук — продължи Едуард и прокара криволичеща диря по картата. — На около девет мили.

Джейкъб кимна.

— Когато изминеш около миля, би трябвало да пресечеш следата ми. Тя ще те насочи. Трябвали ти картата?

— Не, благодаря. Познавам областта доста добре. Мисля, че знам къде отиваме.

На Джейкъб явно му беше по-трудно да се държи любезно, отколкото на Едуард.

— Аз ще заобиколя — каза Едуард. — Ще се видим след няколко часа.

Погледна ме тъжно. Тази част от плана никак не му допадаше.

— До скоро — прошепнах.

Едуард изчезна сред дърветата в обратната посока. Щом се скри от погледа ни, Джейкъб се развесели.

— Как вървят нещата, Бела? — попита той с широка усмивка.

Завъртях очи.

— Все едно и също.

— Да — съгласи се той. — Някакви вампири се опитват да те убият. Все същото.

— Да, същото.

— Е, добре — каза той и облече якето си, за да освободи ръцете си. — Да тръгваме.

Пристъпих към него с гримаса.

Той се наведе, пхна ръка зад коленете ми и ме вдигна. Подхвана ме с другата ръка точно преди главата ми да удари в земята.

— Гадняр — измърморих аз.

Той се подсмихна и затича през дърветата. Поддържаше постоянно темпо, което не бе невъзможно за добре трениран човек... на равен терен... но без петдесетината килограма, които носеше той.

— Не е нужно да тичаш. Ще се измориш.

— Тичането не ме изморява — отвърна той. Дишането му беше равномерно като на маратонец. — Освен това скоро съвсем ще застудее. Надявам се да успее да вдигне палатката, преди да стигнем до него.

Потупах с пръсти дебелията подплата на якето му.

— Мислех, че вече не ти става студено.

— Така е. Взех якето за теб, в случай че не си се подготвила — той погледна якето ми и остана едва ли не разочарован, че се бях сетила да го взема. — Времето не ми харесва. Нещо ме напряга. Забелязали, че не срещаме никакви животни?

— Всъщност не.

— Предположих. Сетивата ти не са от най-чувствителните.

Оставих това без коментар.

— Алис също се притеснява за бурята.

— Задава се нещо страховито, за да замлъкне гората така. Избрали сте идеална нощ за лагериране.

— Идеята не беше моя.

Маршрутът ставаше все по-стръмен, но той не намали темпото. Подскачаше леко от камък на камък и, изглежда, изобщо не се нуждаеше от ръцете си. Равновесието му беше толкова съвършено, че ми напомни за планинска коза.

— Какво е това допълнение към гривната ти? — попита той.

Погледнах към ръката си и забелязах, че кристалното сърце е застанало от горната страна на китката ми. Виновно свих рамене.

— Още един подарък за дипломирането.

Той изсумтя.

— Скъпоценен камък. Ясно.

Скъпоценен ли? Изведнъж си спомних недовършеното изречение на Алис пред гаража. Втренчих се в яркия бял кристал и се опитах да се сетя какво беше казала... за диамантите. Възможно ли беше да е искала да каже: „Той вече ти е сложил един“? Тоест, че вече носех един диамант от Едуард? Не, невъзможно беше. Такова сърце би трябвало да е някъде към пет карата! Едуард не би...

— Отдавна не си идвала в Ла Пуш — каза Джейкъб, прекъсвайки тревожните ми размисли.

— Бях заета — отвърнах. — А вероятно... и иначе не бих дошла. Той направи гримаса.

— Нали уж трябваше ти да си всеопрощаващата, а аз — вечно сърдитият?

Вдигнах рамене.

— Доста често мислиш за онзи път, нали?

— Не.

Той се засмя.

— Или ме лъжеш, или си най-упоритият човек на света.

— Не знам за второто, но не те лъжа.

Не исках да водим този разговор при сегашните обстоятелства — горещите му ръце здраво ме обгръщаха, а не можех да възразя. Лицето му беше твърде близо до моето. Искаше ми се да мога да отстъпя крачка назад.

— Умните хора оглеждат решенията си от всички страни.

— Огледала съм го — троснато казах аз.

— Щом изобщо не си мислила за нашия... тъъ, разговор от последния път, когато се отби, значи не си го огледала.

— *Онзи разговор* няма отношение към решението ми.

— Някои хора правят всичко възможно, за да се самозаблуждават.

— Забелязала съм, че върколаците са особено склонни към подобни грешки. Мислиш ли, че е генетично?

— Това означава ли, че се целува по-добре от мен? — попита Джейкъб, внезапно помръкнал.

— Няма как да преценя, Джейк. Едуард е единственият човек, когото съм целувала.

— Освен мен.

— Но *онова* не се смята за целувка, Джейкъб. За мен е повече обида.

— Ау! Доста си коравосърдечна!

Свих рамене. Нямах намерение да си взимам думите обратно.

— Нали ти се извиних — напомни ми той.

— И аз ти простих... почти. Но това не може да изтрие спомена.

Той измърмори нещо неразбираемо.

След това настъпи тишина. Чувах се само равномерното му дишане и вятърът, който свистеше в короните на дърветата. Стигнахме остра отвесна скала от гол, груб сив камък. Тръгнахме в подножието ѝ, което се извиваше нагоре и извън гората.

— Все още мисля, че е доста безотговорно — изведнъж каза Джейкъб.

— За каквото и да говориш, не си прав.

— Помисли си, Бела. Твърдиш, че през целия си живот си целувала един-единствен човек, който дори не е истински човек, и въпреки това се отказваш? Откъде знаеш, че искаш точно това? Не трябвали малко да поживееш?

Тонът ми беше хладен.

— Знам съвсем точно какво искам.

— Значи няма да ти навреди да провериш отново. Може би трябва да пробваш да целунеш някой друг, просто за сравнение... щом случилото се онзи ден не се брои. Можеш да целунеш *мен*, например. Нямам нищо против да ме използваш като опитно зайче.

Той ме притисна по-силно към гърдите си и лицето ми съвсем се доближи до неговото. Усмиваше се, явно се шегуваше, но аз нямах намерение да рискувам.

— Не се шегувай с мен, Джейк. Кълна се, че няма да го спра, ако му хрумне да ти разбие челюстта.

Паниката в гласа ми го накара да се усмихне още по-широко.

— Ако ме *помолиш* да те целуна, няма да има причина да се разстройва. Сам каза, че няма да има нищо против.

— Не залагай на това, Джейк — или всъщност, не, размислих. Давай, заложи и ще загубиш.

— Днес си в чепато настроение.

— Интересно защо?

— Понякога си мисля, че ме харесваш повече като вълк.

— Понякога наистина е така. Вероятно има нещо общо с това, че тогава *не можеш да говориш*.

Той замислено стисна плътните си устни.

— Не, не мисля, че е това. Мисля, че ти е по-лесно да си до мен, когато не съм в човешки вид, защото тогава не се налага да се преструваш, че не те привличам.

Челюстта ми увисна с ясно доловим звук. Веднага я затворих и стиснах зъби.

Той чу и устните му се разтеглиха в победоносна усмивка.

Поех си бавно въздух, преди да отговоря.

— Не, сигурна съм, че е, защото не можеш да говориш.

Той въздъхна.

— Не се ли уморяваш да се самозалъгваш? Не може да не съзнаваш, че усещаш физическото ми присъствие.

— Как може някой да не усеща физическото ти присъствие, Джейкъб? — троснах се. — Та ти си огромно чудовище, което отказва да уважава личното пространство на хората.

— Карам те да се чувстваш неловко. Но само когато съм човек. Когато съм върколак, ти е много по-приятно до мен.

— Неловкостта и раздразнението са различни неща.

Той ме загледа за момент, забавил крачка, а в изражението му нямаше и капка веселие. Очите му се присвиха и станаха черни под сянката на веждите. Дишането му, толкова ритмично, докато тичаше, сега се учести. Той бавно наведе лице към моето.

Не откъсвах очи от него, съзнавайки точно какво се опитва да направи.

— Челюстта си е твоя — напомних му аз.

Той високо се разсмя и отново се затича.

— Наистина не бих искал да се бия с вампира ти тази нощ. Искам да кажа, че всяка друга нощ не бих имал нищо против. Но утре и двамата имаме работа и не бих искал да оставя семейство Кълън с един представител по-малко.

Внезапната, неочаквана вълна на срам изкриви чертите ми.

— Знам, знам — каза той, без да разбере защо реагирам така. — Мислиш, че ще ме победи.

Не можех да говоря. Аз самата ги оставях с един по-малко. Ами ако някой пострадаше, защото бях толкова слаба? Но пък, ако се престорех на смела, а Едуард... не можех дори да си го помисля.

— Какво ти става, Бела? — шеговитото изражение изчезна от лицето му и отдолу се показва моят Джейкъб, сякаш снел някаква маска. — Да не те обидих с нещо? Знаеш, че само се шегувам. Не исках да кажа нищо — хей, добре ли си? Бела, не плачи — замоли се той.

Опитах се да се стегна.

— Няма да се разплача.

— Какво толкова казах?

— Нищо не си казал. Просто, ами, аз самата. Направих нещо... лошо.

Той ме изглежда с разширени от объркване очи.

— Едуард няма да се бие утре — прошепнах аз. — Принудих го да остане с мен. Аз съм невероятна страхливка.

Той се намръщи.

— Мислиш, че няма да успеем ли? Че ще те открият тук? Да не би да знаеш нещо, което аз не знам?

— Не, не. Не се притеснявам от това. Просто... *не мога* да го оставя да отиде. Ами ако не се върне... — потръпнах и затворих очи, за да избегна мисълта.

Джейкъб замълча.

Продължих да шепна със затворени очи.

— Ако някой пострада, вината ще е моя. А дори никой да не пострада... ще знам, че постъпих ужасно. Но се наложи, за да го убедя да остане с мен. *Той* няма да ми се сърди, но аз ще знам колко съм отвратителна — почувствах се малко по-добре, когато разтоварих това бреме. Макар да можех да го споделя само с Джейкъб.

Той изсумтя. Бавно отворих очи и със съжаление забелязах, че отново беше надянал суровата маска.

— Не мога да повярвам, че те е оставил да го убедиш да не идва. Не бих го изпуснал за нищо на света.

Въздъгнах.

— Знам.

— Но това нищо не значи — изведнъж започна да дава заден ход той. — Това не означава, че те обича повече от мен.

— Но *ти* не би останал с мен дори да ти се молех.

Той сви устни и се запитах дали ще го отрече. И двамата знаехме истината.

— Само защото те познавам по-добре — каза той накрая. — Всичко ще мине гладко. Дори да ме беше помолила и да ти бях отказал, после нямаше да ми се сърдиш.

— Ако всичко мине гладко, вероятно ще си прав. Няма да се сърдя. Но докато те няма, ще полудея от притеснение, Джейк. Направо ще полудея.

— Защо? — дрезгаво попита той. — Какво те интересува дали нещо ще ми се случи?

— Я стига! Знаеш колко много означаваш за мен. Съжалявам, че не изпитвам чувствата, които би искал, но за съжаление нещата са

такива. Ти си най-добрият ми приятел. Или поне беше. И понякога още си... Когато свалиш маската.

Той се усмихна със старата усмивка, която толкова много обичах.

— Винаги ще ти бъда приятел — обеща той. — Дори когато не се... държа толкова добре, колкото трябва. Винаги съм тук.

— Знам, иначе бих ли изтърпяла всичките ти глупости?

Той се засмя, но очите му станаха тъжни.

— Кога най-после ще разбереш, че ти също си влюбена в мен?

— На теб може да се разчита да провалиш момента.

— Не казвам, че не обичаш него. Не съм глупав. Но е възможно да обичаш повече от един човек, Бела. Виждам го.

— Не съм някой откачен върколак, Джейкъб.

Той сбърчи нос и тъкмо щях да се извиня за обидата, но той смени темата.

— Май приближаваме. Усещам миризмата му.

Въздъхнах облекчено.

Той възприе въздишката ми погрешно.

— С удоволствие бих забавил темпото, Бела, но е по-добре да си на завет, преди *това* да ни връхлети.

И двамата погледнахме небето.

Плътна стена от сиво-лилави облаци се носеше скорострелно от запад, потапяйки гората под себе си в мрак.

— Ужас! — измърморих. — По-добре побързай, Джейк. Трябва да се върнеш у вас, преди бурята да настъпи.

— Няма да се връщам вкъщи.

Изгледах го вбесено.

— Да не си решил да останеш в лагера?

— Технически — не. Няма да съм във вашата палатка. Предпочитам бурята пред миризмата. Но съм сигурен, че твой кръвопиец ще иска да има връзка с глутницата, за да координира нещата, така че грациозно ще си предложи услугите.

— Мислех, че това е работа на Сет.

— Той ще поеме утре по време на битката.

Това напомняне ме накара да замълча за секунда. Погледнах го и внезапно тревогата ме връхлети с жестока сила.

— Струва ми се, че няма начин да те убедя да останеш, след като така или иначе ще си тук? — предположих. — Ако те *помоля*? Или ти

предложа доживотно робство, или нещо такова?

— Съблазнително, но не. Но пък моленето май ще се окаже интересно. Можеш да опитаеш, ако искаш.

— Значи няма нищо, *абсолютно* нищо, което да те убеди?

— Не. Не и ако не можеш да ми обещаеш по-добра битка. Както и да е, Сам определя нещата, не аз.

Това ме подсети.

— Едуард ми каза нещо онзи ден... за теб.

Той се наежи.

— Вероятно е лъжа.

— А, така ли? Значи не си втори по ранг в глутницата?

Той примигна изненадано.

— А, това ли?

— Защо не си ми казвал?

— Защо да ти го казвам? Не е нещо важно.

— Не знам. А защо не? Интересно е. Е, как точно се получи? Как стана така, че Сам се окажа Алфа, а ти... Бета?

Джейкъб се засмя на термина.

— Сам беше първи, най-старият. Логично беше той да поеме командването.

Намръщих се.

— Но не е ли редно Джаред или Пол да са след него? Те станаха върколаци веднага след него.

— Ами... трудно е за обяснение — уклончиво отговори Джейкъб.

— Опитай!

Той въздъхна.

— Тук играе родствената връзка. Малко старомодно. Какво значение има кой е бил дядо ти?

Спомних си нещо, което ми беше казал много отдавна, преди и двамата да научим за върколаците.

— Не ми ли беше споменавал, че Ефраим Блак е бил последният вожд на куилеутите?

— Да, така е. Защото е бил Алфа. Знаеш ли, че технически погледнато, Сам е вожд на цялото племе? — той се засмя. — Шантави традиции.

Замислих се за момент, опитвайки се да напасна парчетата от мозайката.

— Но също така си ми казвал, че хората слушат баща ти повече от всеки друг в съвета, защото е внук на Ефраим?

— И какво?

— Ами ако става въпрос за родствена връзка... тогава не трябвали ти да си вождът?

Джейкъб не отговори. Загледа се в притъмнялата гора, сякаш внезапно му се бе наложило да се концентрира върху пътя.

— Джейк?

— Не. Това е работа на Сам — той не откъсваше очи от пътя.

— Но защо? Нали прадядо му е бил Ливай Ули? Ливай също ли е бил Алфа?

— Алфата е само един — автоматично отговори той.

— Тогава какъв е бил Ливай?

— Нещо като Бета, предполагам — той изсумтя на термина. — Като мен.

— Нещо не се връзва.

— Няма значение.

— Просто исках да разбера.

Джейкъб най-после срещна объркания ми поглед и въздъхна.

— Права си. Аз трябваше да съм Алфа.

Сключих вежди.

— Сам не е искал да ти предаде поста?

— Напротив. Аз не исках да го поема.

— Но защо?

Той се намръщи, въпросите ми го караха да се чувства неудобно. Е, негов ред беше да се чувства неудобно.

— Не го исках, Бела. Не исках нищо да се променя. Не исках да ставам някакъв легендарен вожд. Изобщо не исках да съм част от глутницата, камо ли пък техен водач. И не приех, когато Сам ми предложи.

Замислих се над думите му. Джейкъб не прекъсна размишленията ми. Отново се загледа в гората.

— Мислех, че вече си щастлив. Че си го приел — прошепнах накрая.

Джейкъб ми се усмихна окуражително.

— Така е. Не е толкова зле. Понякога дори е вълнуващо, например с тази битка. Но отначало се чувстваш като въввлечен във война, за която не знаеш, че съществува. Нямах избор, разбираш ли? Всичко е окончателно — той сви рамене. — Както и да е, предполагам, че сега съм доволен. Ето това трябваше да се свърши, а не бих могъл да го поверя на друг. По-добре да съм сигурен.

Погледнах го, изпитвайки неочаквано страхопочитание към приятеля си. Беше много по-зрял, отколкото предполагах. Както у Били онази нощ край огъня и в него откривах някаква величественост, за която не подозирах.

— Вожд Джейкъб — прошепнах и се усмихнах на думите.

Той завъртя очи.

В този момент през дърветата свирепо зафуча леденостуден вятър, като че ли духаше от глетчер. Острият звук на разцепено дърво проехтя в планината. Макар светлината да чезнеше с приближаването на зловещия облак в небето, виждах малките бели снежинки, които пърхаха край нас.

Джейкъб ускори крачка, забил очи в земята, и накрая затича с пълна скорост. Притиснах се по-охотно към гърдите му, за да се предпазя от неканения сняг.

Минути по-късно притича покрай подветрената страна на каменистия връх и аз зърнах малката палатка, сгушена на завет. Около нас падаха снежинки, но вятърът не им позволяваше да стигнат земята.

— Бела! — с облекчение извика Едуард. Заварихме го да крачи напред-назад в малкото открито пространство.

Той се стрелна към мен и силуетът му се замъгли от бързината. Джейкъб трепна и ме пусна. Едуард не обърна внимание на реакцията му и силно ме прегърна.

— Благодаря ти — каза той над главата ми. Тонът му беше искрен. — Пристигнахте много по-бързо, отколкото очаквах, и наистина ти благодаря.

Обърнах се да видя реакцията на Джейкъб. Той сви рамене, а цялата любезност беше изчезнала от лицето му.

— Внеси я вътре. Бурята ще е доста лоша — косата ми настръхна. — Тази палатка сигурна ли е?

— Почти съм я заковал към скалата.

— Добре.

Джейкъб погледна небето, почерняло от бурята, изпъстрено с миниатюрни вихрушки от снежинки. Ноздрите му се разшириха.

— Ще се трансформирам — каза той. — Искам да разбера какво става вкъщи.

Закачи якето си на един нисък бодлив храст и потъна в тъмната гора, без да се обръща назад.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ОГЪН И ЛЕД

Вятърът отново разклати палатката и аз потреперих заедно с нея.

Температурата падаше. Усещах студа през спалния чувал и якето. Бях напълно облечена, даже ботушите не си бях свалила. Как беше възможно да е толкова студено? И да става още по-студено? Температурата все някога трябваше да спре да пада, нали така?

— К-к-к-колко е ч-ч-ч-часът? — насилих се да продумам през тракащите си зъби.

— Два — отвърна Едуард.

Едуард седеше възможно най-далеч от мен в тясното пространство, страхувайки се дори да диша към мен, за да не ми стане още по-студено. Беше прекалено тъмно, за да различа лицето му, но гласът му беше изпълнен с тревога, нерешителност и безсилие.

— Може би...

— Не, д-д-добре съм, н-н-н-наистина. Не ис-с-с-скам да из-з-злизам навън.

Вече няколко пъти се беше опитал да ме придума да си тръгнем, но аз се ужасявах да напусна палатката. Щом беше толкова студено тук, на завет от бушуващия вятър, не можех да си представя колко щеше да ми е студено, ако хукнехме през виелицата.

Освен това всичките ни усилия от следобеда щяха да се окажат напразни. Щяхме ли да имаме достатъчно време да се организираме отново, когато бурята премине? Ами ако не преминеше? Вече нямаше смисъл да се местим. Можех да изкарам една нощ в треперене.

Притеснявах се, че следата, която бяхме оставили, може да се загуби, но той ме убеди, че за идващите чудовища ще е напълно ясна.

— Какво да направя? — попита той умолително.

Поклатих глава.

Отвън на студа Джейкъб нещастно изскимтя.

— М-м-махай се от т-т-тук — заповядах му за пореден път.

— Тревожи се за теб — преведе Едуард. — Иначе нищо му няма. *Неговото* тяло е пригодно да понася студа.

— Т-т-т-т — исках да кажа, че въпреки това трябва да си върви, но не можах да изрека думите. Едва не си отхапах езика. Но май *наистина* изглеждаше пригоден да издържи на студа, дори по-добре от останалите от глутницата му, със своята гъста, дебела и значително по-дълга ръждивокафява козина. Интересно защо.

Джейкъб изскимтя — висок, пронизителен, стържещ звук.

— Какво искаш да направя? — изръмжа Едуард, прекалено разтревожен, за да се държи любезно. — Да я пренеса през тази буря? Не виждам ти самият да вършиш нещо полезно. Защо не отидеш да донесеш някоя печка?

— Д-д-д-добре съм — възроптах аз. Съдейки по ръмженето на Едуард и по сподавеното скимтене отвън, не бях убедила никого. Вятърът грубо разтърси палатката и аз потрепери.

Внезапен вой заглуши бученето на вятъра и аз запуших уши, за да не чувам звука. Едуард се намръщи.

— Това едва ли беше нужно — промърмори той. — А това пък е най-тъпата идея, която съм чувал — извика той по-силно.

— Но е по-добра от твоите — отвърна Джейкъб, а човешкият му глас ме стресна. — *Защо не донесеш печка* — измърмори той. — Да не съм санбернар?

Чух звука от ципа на палатката.

Джейкъб отвори възможно най-малък отвор и се промуши, а арктическият студ нахлу след него. Няколко снежинки се посипаха по пода на палатката. Разтрепери се конвулсивно.

— Това не ми харесва — изсъска Едуард, докато Джейкъб закопчаваше входа на палатката. — Дай й якето и изчезвай.

Очите ми бяха привикнали с тъмнината дотолкова, че да различавам силуети — Джейкъб носеше анорака, който беше закачил на храста отвън.

Пробвах да попитам за какво говорят, но от устата ми излезе нечленоразделен звук. Зъбите ми тракаха неконтролируемо.

— Аноракът е за утре — прекалено е премръзнала, за да го стопли сама. А той направо се е заледил — той остави якето до вратата. — Нали каза, че й трябва печка — ето ме — Джейкъб

разтвори ръце, доколкото палатката позволяваше. Както обикновено след трансформация не носеше нито риза, нито обувки.

— Д-Д-Джейк, ще з-з-замръзн-н-неш — опитах се да кажа.

— Няма как — весело отвърна той. — От известно време поддържам здравословна температура от четиридесет и три градуса. Ще те накарам да се изпотиш за нула време.

Едуард изръмжа, но Джейкъб дори не го погледна. Вместо това се сви до мен и започна да откопчава спалния ми чувал.

Внезапно ръката на Едуард се озова върху рамото му, а кожата му блесна снежнобяла до тъмната кожа на Джейкъб. Джейкъб стисна зъби, ноздрите му се разшириха и тялото му потръпна от студеното докосване. Издължените мускули на ръцете му мигновено се стегнаха.

— Махни си ръката! — изръмжа той през зъби.

— Махни ръцете си от нея — мрачно отвърна Едуард.

— Н-н-не се к-к-карайте — примолех се аз. Разтърси ме силна тръпка. Имах чувството, че ще си счупя зъбите, толкова силно тракаха.

— Сигурен съм, че ще ти бъде много благодарна, когато пръстите на краката ѝ почернеят и опадат — озъби се Джейкъб.

Едуард се поколеба, после отпусна ръка и се върна на мястото си в ъгъла.

Гласът му беше равен и заплашителен.

— Много внимавай.

Джейкъб се подсмихна.

— Мръдни малко, Бела — каза той и разкопча докрай спалния чувал.

Изгледах го свирепо. Нищо чудно, че Едуард реагираше по този начин.

— Н-н-не — запротестирах.

— Не ставай глупава — раздразнено каза той. — Да не би да имаш излишни пръсти на краката си?

Напъха едрото си тяло в невъзможно тясното пространство и с мъка закопча ципа на чувала.

След това вече не можех да му противореча — просто не исках. Беше толкова топъл. Ръцете му ме обгърнаха и ме притиснаха към голите му гърди. Топлината беше просто неустоима, като въздух за удавник. Трепна, когато нетърпеливо притиснах замръзналите си пръсти към кожата му.

— Господи, та ти си се вледила, Бела — недоволно се обади той.

— Из-з-звинявай — затраках със зъби.

— Отпусни се — каза той, когато се разтресох от поредната тръпка. — Ще се стоплиш след минутка. Естествено, ще се стоплиш много по-бързо, ако си свалиш дрехите.

Едуард остро изръмжа.

— Това е факт — защити се Джейкъб. — Основни принципи на оцеляването.

— П-п-престани, Джейк — ядосах се аз, макар тялото ми да отказваше дори да опита да се отлепи от неговото. — В-в-вс-с-ъщност н-н-никой н-нн-няма нуж-ж-жда от в-в-всичките десет пръс-ста.

— Не се притеснявай за кръвопиеца — каза Джейкъб самодоволно. — Той просто ревнува.

— Разбира се, че ревнувам — гласът на Едуард отново беше кадифеномек и сдържан, като музика в тъмнината. — Не можеш да си представиш колко бих искал да мога да направя за нея това, което правиш ти в момента, мелез.

— Това са недостатъците — развеселено каза Джейкъб, но после тонът му стана кисел. — Поне знаеш, че и тя предпочита да си ти.

— Вярно — съгласи се Едуард.

Докато те се заяждаха, моето треперене осезаемо намаля и стана далеч по-поносимо.

— Ето — обади се Джейкъб доволно. — По-добре ли си?

Най-после бях в състояние да говоря разбираемо.

— Да.

— Устните ти още са сини — учуди се той. — Искаш ли да ти ги стопля? Само трябва да ме помолиш.

Едуард тежко въздъхна.

— Я се дръж прилично — измърморих и притиснах лице към рамото му. Той отново потръпна, когато студената ми кожа докосна неговата и аз се усмихнах злобно.

В спалния чувал вече се бе установила приятна, уютна температура. Джейкъб сякаш излъчваше топлина от всички страни, може би защото беше толкова огромен. Изритах ботушите и притиснах пръсти в краката му. Той леко подскочи, но след това наклони глава и притисна топлатата си буза в премръзналото ми ухо.

Усетих, че кожата му излъчва някаква дървесна, мускусна миризма, която идеално пасваше на обстановката тук, наред гората. Приятно беше. Зачудих се дали всички от Кълън и куилеутите не преувеличаваха тази работа с миризмата от чист предразсъдък. На мен всички ми миришеха приятно.

Бурята виеше като животно, нападащо палатката, но вече не ми пукаше. Джейкъб не беше във на студа, нито пък аз. Освен това бях прекалено изтощена, за да се тревожа за каквото и да било — бях уморена от бодърстването и всичко ме болеше от мускулните спазми. Тялото ми се стопляше и бавно се отпуснаше — замръзнало парченце по замръзнало парченце, докато не се отпуснах съвсем.

— Джейк? — сънено промърморих. — Мога ли да те попитам нещо? Не че се правя на идиот или нещо такова — любопитно ми е, съвсем искрено. — Точно тези думи беше използвал веднъж в кухнята ми, преди... колко ли време беше минало?

— Разбира се — подсмихна се той, явно си спомни.

— Защо си по-космат от приятелите ти? Не е нужно да ми отговаряш, ако въпросът е груб. — Не знаех какъв е етикетът при върколаците.

— Защото косата ми е по-дълга — отвърна той развеселен. Поне въпросът ми не го беше обидил. Той разтърси глава и прерасналата му коса, която вече стигаше до брадата му, погъделичка врата ми.

— О! — изненадах се, но пък звучеше логично. Значи затова всички се бяха подстригали в началото, когато се присъединиха към глутницата. — Тогава защо не се подстрижеш? Или ти харесва да си рунтав?

Този път той не отговори веднага и Едуард се подсмихна.

— Извинявай — казах аз и се прозях. — Не исках да си пъхам носа. Не е нужно да ми отговаряш.

Джейкъб издаде раздразнен звук.

— Той и без това ще ти каже, така че по-добре аз да ти обясня... Пускам си косата дълга, защото... защото мислех, че така ме харесваш повече.

— О! — почувствах се неловко. — Аз, тъж, аз я харесвам и по двата начина, Джейк. Не е нужно да... ти е неудобно.

Той сви рамене.

— Тази нощ се оказа доста удобно, така че не се притеснявай.

Нямаше какво друго да кажа. Тишината се проточи и клепачите ми започнаха да се затварят, а дишането ми стана бавно и равномерно.

— Точно така, миличка, заспивай — прошепна Джейкъб.

Въздъхнах доволно вече почти заспала.

— Сет пристигна — промърмори Едуард на Джейкъб и аз внезапно проумях причината за виенето.

— Идеално. Сега можеш да слухтиш за всичко, докато аз се грижа за приятелката ти.

Едуард не отговори, но аз изстенах сънено.

— Престани!

Отново настъпи тишина, поне в палатката. Отвън вятърът пищеше като полудял в клоните на дърветата. Вибрациите на палатката ми пречеха да заспя. Колчетата внезапно се изопваха и разтърсваха и това ме изтръгваше от съня всеки път, когато започнех да се унасям. Чувствах се ужасно зле заради вълка, малкото момче, което стоеше отвън на снега.

Съзнанието ми се рееше, докато чаках да дойде сънят. Това малко топло местенце ми припомни някогашните дни с Джейкъб, спомних си как беше моето слънце заместител, топлината, която правеше празния ми живот поносим. Отдавна не бях мислила за Джейк по този начин, но ето на, отново ме топлеше.

— *Моля те!* — просъска Едуард. — Ако обичаш!

— Какво? — прошепна изненадано Джейкъб.

— Не мислиш ли, че би могъл поне да се *опита*ш да контролираш мислите си? — шепотът на Едуард издаваше гнева му.

— Никой не те е карал да слушаш — измърмори Джейкъб отбранително, но и леко засрамено. — Махай се от главата ми!

— Де да можех. Нямах представа колко са силни фантазиите ти. Все едно ми крещиш.

— Ще се постарая да не крещя — прошепна саркастично Джейкъб.

За кратко настъпи тишина.

— Да — Едуард отговори на неизказаната мисъл на Джейкъб с нисък шепот, който едва дочух. — Да, и от това ревнувам.

— Така и предполагах — самодоволно прошепна Джейкъб. — Подобни случки правят нещата малко по-равностойни, не мислиш ли?

Едуард се изсмя.

— Само в мечтите ти.

— Знаеш ли, тя все още може да промени решението си — предупреди го Джейкъб. — Ако вземе предвид *всички* неща, които аз мога да правя с нея и които ти не можеш. Поне не и без да я убиеш.

— Заспивай, Джейкъб — прошепна Едуард. — Започваш да ми лазиш по нервите.

— Май наистина ще поспя. Много ми е удобно.

Едуард не отговори.

Бях прекалено сънена, за да им кажа да престанат да говорят за мен все едно ме няма. Разговорът заприлича на сън и вече не бях сигурна дали съм будна.

— Може и да го направя — обади се след малко Едуард в отговор на поредния въпрос, който не можех да чуя.

— Но искрен ли ще бъдеш?

— Винаги можеш да попиташ и да разбереш — ако съдех по тона на Едуард, изпусках някаква шега.

— Е, ти постоянно четеш мислите ми — справедливо е и аз да прочета твоите, поне тази нощ — каза Джейкъб.

— Главата ти е пълна с въпроси. На кой искаш да отговоря?

— За ревността... *сигурно* те разяжда. Не може да си толкова самоуверен, колкото изглеждаш. Освен ако не си напълно лишен от емоции.

— Естествено, че ме разяжда — съгласи се Едуард, но вече не звучеше развеселен. — В момента е толкова зле, че едва се контролирам. Естествено, става още по-зле, когато не е до мен, а с теб, и не мога да я видя.

— Непрекъснато ли мислиш за това? — прошепна Джейкъб. — Трудно ли ти е да се концентрираш върху нещо друго, когато не е до теб?

— И да, и не — отвърна Едуард, явно решен да бъде откровен докрай. — Моето съзнание не работи като твоето. Мога да мисля за много повече неща едновременно. Това означава, че *винаги* мога да мисля за теб, винаги да се чудя дали и тя мисли за теб, когато е притихнала и замислена.

И двамата замълчаха за момент.

— Да, предполагам често мисли за теб — измърмори Едуард в отговор на мислите на Джейкъб. — По-често, отколкото ми се иска.

Тревожи се, че не си щастлив. Не че не го знаеш. И че не се *възползваш* от това.

— Длъжен съм да използвам каквото мога — прошепна Джейкъб. — Не разполагам с твоите предимства — като това да знае, че е влюбена в теб.

— Това доста ми помага — съгласи се Едуард меко.

Джейкъб продължи с отбранителен тон.

— Но е влюбена и в мен, наясно си, нали?

Едуард не отговори.

Джейкъб въздъхна.

— Но *тя* не е наясно.

— Не мога да кажа дали си прав.

— Това притеснява ли те? Искат ли ти се да знаеш какво си мисли?

— И да... и не. Така й харесва и макар това понякога да ме влудява, предпочитам да е щастлива.

Вятърът зафуча около палатката и я разклати като земеръс. Ръцете на Джейкъб ме притиснаха закрилчески.

— Благодаря ти — прошепна Едуард. — Колкото и странно да звучи, предполагам, че съм доволен, че си тук, Джейкъб.

— Искаш да кажеш „колкото и да ми се иска да те убия, радвам се, че я топлиш“, нали?

— Примирието е доста неловко, нали?

Шепотът на Джейкъб изведнъж прозвуча самодоволно.

— Знаех си, че си луд от ревност, точно както и аз.

— Но не съм толкова глупав, че да го показвам, както правиш ти. Това не ти помага, да знаеш.

— Ти си по-търпелив от мен.

— Би трябвало. Имал съм на разположение сто години, за да се сдобия с търпение. Сто години съм чакал *нея*.

— Е, и в кой момент реши да играеш ролята на безкрайно търпеливия добряга?

— Когато осъзнах колко много се измъчва, че се налага да избира. Обикновено не ми е толкова трудно да се контролирам. През повечето време лесно съумявам да сдържам... по-нецивилизованите си чувства към теб. Понякога си мисля, че се досеща, но не мога да съм сигурен.

— Мисля, че просто те е хванало страх, че ако действително я принудиш да избира, може да не избере теб.

Едуард не отговори веднага.

— Това също — призна накрая. — Но само отчасти. Всички изпитваме съмнения. По-скоро обаче се опасявах, че може да се нарани, докато се опитва да се промъкне тайно да те види. След като приех, че е в сравнителна безопасност с теб — доколкото Бела може да бъде в безопасност — реших, че е най-добре да не я принуждавам да стига до крайности.

Джейкъб въздъхна.

— Бих й казал всичко това, но никога няма да повярва.

— Знам.

Стори ми се, че Едуард се усмихва.

— Мислиш си, че знаеш всичко — измърмори Джейкъб.

— Не знам бъдещето — отвърна Едуард, в гласа му се долавяше несигурност.

Настъпи продължително мълчание.

— Какво би направил, ако промени решението си? — попита Джейкъб.

— И това не знам.

Джейкъб тихо се изсмя.

— Ще се опиташ ли да ме убиеш? — тонът му беше саркастичен, сякаш се съмняваше, че Едуард би могъл да го направи.

— Не.

— Защо? — попита Джейкъб подигравателно.

— Мислиш ли, че бих я наранил по такъв начин?

Джейкъб се поколеба за миг, след това въздъхна.

— Да, прав си. Знам, че си прав. Но понякога...

— Понякога идеята звучи добре.

Джейкъб притисна лице в спалния чувал, за да заглуши смеха си.

— Точно така — съгласи се накрая.

Какъв странен сън. Дали безмилостният вятър не ме подлъгваше да си представям този шепот? Само че вятърът виеше, а не шепнеше...

— Какво е чувството? Да я загубиш? — попита Джейкъб след време, а в дрезгавия му глас нямаше и следа от веселие. — Когато мислеше, че си я загубил завинаги? Как... се справяше?

— Много ми е трудно да говоря за това.

Джейкъб зачака.

— Всъщност се случи два пъти — Едуард изговаряше всяка дума по-бавно от обикновено. — Първия път, когато си мислех, че мога да я напусна... тогава беше... почти поносимо. Защото вярвах, че ще ме забрави, че ще е все едно не съм докосвал живота ѝ. Повече от шест месеца успях да стоя далеч, да спазвам обещанието, да не се намесвам в живота ѝ. Но ставаше все по-тежко — борех се, но знаех, че няма да спечеля. Трябваше да се върна... поне за да видя как е. Или поне такова щеше да е извинението ми. И ако я заварех относително щастлива... ще ми се да вярвам, че щях да съумея да си тръгна отново.

Но тя нямаше да е щастлива. Така че щях да остана. Точно така ме убеди да остана с нея и утре, разбира се. Преди малко се чудеше за това, как съм се оставил да ме убеди... защо се чувства толкова гузна. Просто ми напомни за онова, което ѝ причиних, напускайки я, което продължавам да ѝ причинявам всеки път, когато заминавам. Почувства се ужасно, затова че повдигна въпроса, но е права. Никога няма да мога да го изкупя, но и никога няма да престана да се опитвам.

Джейкъб не отговори. Или слушаше бурята, или осмисляше чутото.

— А втория случай, когато си решил, че е мъртва? — дрезгаво прошепна накрая.

— Да — Едуард отговори на някакъв друг въпрос. — Вероятно точно това би чувствал, нали? Вероятно начинът, по който ни възприемаш, ще ти попречи да я виждаш като *Бела*. Но тя ще си бъде Бела.

— Не те питах това.

Отговорът на Едуард дойде бързо и твърдо:

— Не мога да ти обясня как се чувствах. Не може да се опише с думи.

Ръцете на Джейкъб се стегнаха около мен.

— Но ти си тръгна, защото не искаше да я превърнеш в кръвопиец. *Искаше* да бъде човек.

Едуард заговори бавно.

— Джейкъб, от момента, в който осъзнах, че я обичам, разбрах, че имам само четири възможности. Първата, най-добрата за Бела, бе да се окаже, че тя не изпитва толкова силни чувства към мен, да успее да ме забрави и да продължи живота си. Бих го приел, макар че не би

променило *моите* чувства. Ти ме смяташ за... камък — твърд и студен. Вярно е. Ние сме такива, каквито сме, и много рядко можем да се променим. Но когато се случи, както когато Бела нахлу в живота ми, промяната е завинаги. Няма връщане назад...

Втората възможност, онази, която първоначално бях избрал, беше да бъда с нея до края на човешкия ѝ живот. Кое не е добре за нея — да пропилее живота си с някого, който не може да бъде човек, но за мен това беше най-безболезнената възможност. През цялото време съзнавах, че когато тя умре, аз също щях да намеря начин да умра. Шестдесет, седемдесет години щяха да ми се сторят безкрайно кратки... Но тогава се оказа, че за нея е много по-опасно да живее толкова близо до моя свят. Всичко, което можеше да се обърка, се объркваше. Или надвисваше над нас... като дамоклев меч. Ужасих се, че нямаше да мога да получа тези шестдесет години, ако остана до нея, докато е човек.

Затова избрах третата възможност. Която, както знаеш, се оказа най-голямата грешка в дългия ми живот. Реших да напусна света ѝ, надявайки се така да я принудя да възприеме първата възможност. Не се получи и за малко не уби и двамата ни. Какво друго ми остава, освен четвъртата възможност? Тя го иска или поне така смята. Опитвам се да го отложам, да ѝ предоставя време да открие причини, които ще променят решението ѝ, но тя е... голям инат. *Това* го знаеш. Ще извадя късмет, ако успея да спечеля още няколко месеца. Изпитва ужас от остаряването, а рожденият ѝ ден е през септември...

— Харесва ми възможност номер едно — промърмори Джейкъб. Едуард не отговори.

— Знаеш *точно* колко трудно ми е да го приема — бавно прошепна Джейкъб, — но виждам, че наистина я обичаш... по свой начин. Вече не мога да го оспорвам. И за това мисля, че не трябва да се отказваш от първата възможност, или поне не още. Мисля, че има голяма вероятност тя да се справи. След време. Ако не беше скочила от скалата през март... и ако беше изчакал още шест месеца, преди да видиш как е... Може би щеше да откриеш, че е сравнително щастлива. Имах план.

Едуард се подсмихна.

— Може би щеше да се получи. Планът ти беше добре замислен.

— Да — въздъхна Джейк. — Но... — изведнъж той зашепна толкова бързо, че думите се сливаха една с друга. — Дай ми една година, кръ... Едуард. Наистина мисля, че мога да я направя щастлива. Голям е инат, никой не го знае по-добре от мен, но е в състояние да преодолява болка. И тогава щеше да успее. И ще може да си остане човек, с Чарли и Рене, да порасне, да има деца и да си бъде... Бела. Обичаш я достатъчно, за да виждаш предимствата на този план. Тя смята, че си безкрайно самоотвержен... но така ли е? Можеш ли да допуснеш идеята, че мога да се окажа по-добър за нея от теб?

— Допускал съм я — тихо отвърна Едуард. — В някои отношения би бил по-подходящ за нея от друг човек. На Бела ѝ трябва някой, който да се грижи за нея, а ти си достатъчно силен, за да я пазиш от самата нея и от всичко, което ѝ мисли зло. Вече си го правил и ще съм ти длъжен, докато съм жив, завинаги, или както там се случи... Дори бях помолил Алис да провери, да погледне дали Бела ще е по-добре с теб. Но тя, естествено, не успя. Не може да вижда бъдещето ти, а Бела е сигурна в решението си, засега. Но не съм толкова глупав, че да допусна същата грешка, Джейкъб. Няма да я принуждавам да избере първата възможност. Докато ме иска, ще бъда до нея.

— А ако реши, че иска мен? — предизвикателно каза Джейкъб.
— Е, вероятността е малка, признавам.

— Ще я пусна.

— Просто така?

— Ако имаш предвид, че никога няма да ѝ покажа колко ми е трудно, да. Но ще наблюдавам. Разбираш ли, Джейкъб, възможно е един ден *ти* да я напуснеш. Като при Сам и Емили, може просто да нямаш избор. Вечно ще чакам зад кулисите с надеждата да се случи.

Джейкъб тихо изсумтя.

— Е, беше много по-откровен, отколкото имах право да очаквам... Едуард. Благодаря, че сподели мислите си.

— Както споменах, чувствам се странно благодарен за присъствието ти тази нощ. Така че това беше най-малкото, което можех да направя... Знаеш ли, Джейкъб, ако не бяхме естествени врагове и ако не се опитваше да откраднеш смисъла на съществуването ми, може би щях те харесвам.

— Може би... ако не беше отвратителен вампир, който възнамерява да изсмуче кръвта на момичето, което обичам... всъщност — не, и тогава нямаше.

Едуард се подсмихна.

— Мога ли да те попитам нещо? — обади се Едуард след известно време.

— Защо е нужно да питаш?

— Мога да го чуя само ако си го помислиш. Става въпрос за нещо, което Бела не искаше да ми обясни онзи ден. Нещо за някаква трета съпруга...?

— Какво за нея?

Едуард не отговори, заслушан в мислите на Джейкъб. Долових тихото му съскане в мрака.

— Какво? — отново настоя Джейкъб.

— Естествено — кипеше Едуард. — Естествено! Ще ми се старейшините ви да не бяха споделяли точно *тази* история, Джейкъб.

— Не ти допада, че кръвопийците са лошите, а? — подигра се Джейкъб. — Но те *са*. И преди, и сега.

— Това изобщо не ме интересува. Не можеш ли да предположиш с коя героиня би се отъждествила Бела?

Джейкъб се замисли за момент.

— Ооо! Третата съпруга. Да, разбирам логиката ти.

— Иска да присъства на поляната. Да направи малкото, което може, за да помогне, както сама се изразява — той въздъхна. — И това е втората причина да остана тук утре. Доста е изобретателна, когато иска нещо.

— Знаеш ли, войнственият ти брат я наведе на тази мисъл не по-малко от легендата.

— Никой не е искал да навреди — прошепна Едуард помирително.

— А кога свършва *настоящото* малко примирие? — попита Джейкъб. — При първия слънчев лъч? Или ще изчакаме след битката?

Настъпи тишина, докато двамата обмисляха.

— Първият слънчев лъч — прошепнаха едновременно, а после тихо се разсмяха.

— Приятни сънища, Джейкъб — промърмори Едуард. — Наслаждавай се на момента.

Отново настъпи тишина и за миг палатката остана неподвижна. Вятърът като че ли бе решил, че няма да ни изравни със земята, и се отказваше от битката.

Едуард тихо изръмжа.

— Не го казах толкова буквално.

— Извинявай — прошепна Джейкъб. — Можеш да си тръгнеш, нали знаеш... и да ни оставиш насаме.

— Искаш ли да ти *помогна* да заспиш, Джейкъб? — предложи Едуард.

— Може да опиташ — спокойно отвърна Джейкъб. — Ще бъде забавно да видим кой ще си тръгне, нали?

— Не ме изкушавай, вълк! Търпението ми не е *чак толкова* безкрайно.

Джейкъб се засмя тихо.

— Точно сега не ми се мърда, ако нямаш нищо против.

Едуард започна да си тананика, по-високо от обикновено, явно за да заглуши мислите на Джейкъб. Но затананика не друго, а моята приспивна песничка и въпреки нарастващата ми тревога от този странен сън, потънах още по-дълбоко... в сънища, които бяха малко по-логични...

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ЧУДОВИЩЕ

Когато се събудих на следващата сутрин, беше съвсем светло — дори в палатката, чак очите ме заболяха от ярките слънчеви лъчи. И наистина се потях, както беше обещал Джейкъб. Той тихо похъркваше в ухото ми и ръцете му бяха все така обвити около мен.

Дръпнах глава от трескаво топлите му гърди и усетих пощипването на студената утрин по влажната си буза. Джейкъб въздъхна насън и несъзнателно ме притисна към себе си.

Извих тяло в опит да се освободя от прегръдката му, помъчих се да повдигна глава, за да погледна...

Едуард срещна погледа ми. Изражението му беше спокойно, но не успя да скрие болката в очите си.

— Стопило ли се е вън? — прошепнах.

— Да. Мисля, че днес няма да имаш нужда от печка. Опитах се да стигна ципа, но не можех да освободя ръцете си.

Напрегнах се да отместя неподвижното тяло на Джейкъб. Той промърмори нещо насън и отново ме притисна.

— Малко помощ? — помолих тихичко.

Едуард се усмихна.

— Искаш ли направо да му откъсна ръцете?

— Не, благодаря. Само ме освободи. Ще получа топлинен удар.

Едуард разкопча спалния чувал с бързо, рязко движение. Джейкъб изпадна отвътре и голият му гръб удари леденостудения под на палатката.

— Хей! — възропта той и отвори очи. Инстинктивно се дръпна от студа и се сгуши в мен. Притисна ме толкова силно с цялата си тежест, че дъхът ми секна.

Внезапно тежестта изчезна. Чух глухия удар, когато тялото му се блъсна в един от прътовете на палатката и тя се разтресе.

Ръмженето сякаш изригна от всички страни. Едуард беше приклепнал до мен и не виждах лицето му, но от гърдите му се

откъсваше яростно ръмжене. Джейкъб също се беше свил, цялото му тяло се тресеше, зъбеше се свирепо. Злобният вой на Сет Клиъруотър пред палатката отекваше в скалите.

— Престанете! Спрете веднага! — извиках и тромаво се хвърлих между тях. Пространството беше толкова тясно, че не се наложи да се протягам много, за да сложа ръце на гърдите им. Едуард обви ръка около кръста ми, готов да ме отстрани от пътя си.

— Спри веднага — предупредих го аз.

При допира ми Джейкъб започна да се успокоява. Треперенето намаля, но зъбите му си останаха оголени, а очите — впити злостно в Едуард. Сет продължаваше да ръмжи с протяжен, несекващ рев, който отекваше на фона на внезапно възцарилата се в палатката тишина.

— Джейкъб? — обърнах се към него и изчаках, докато най-последно отклони поглед към мен. — Ранен ли си?

— Естествено, че не! — изсъска той.

Обърнах се към Едуард. Той ме гледаше сърдито.

— Това не беше никак хубаво. Трябва да се извиниш.

Очите му се разшириха от отвращение.

— Шегуваш се — та той едва не те премаза!

— Защото *ти* го стовари на пода! Не го е направил нарочно, а и нищо ми няма.

Едуард изръмжа отвратено. Бавно вдигна очи и враждебно изгледа Джейкъб.

— Моите извинения, псе.

— Няма защо — отвърна Джейкъб, но в гласа му се долавяше подигравка.

Все още беше студено, макар и не както през нощта. Скръстих ръце пред гърдите си.

— Ето — каза Едуард вече спокоен. Вдигна анорака от пода и го нахлузи над якето ми.

— Това е на Джейкъб — запротестирах аз.

— Джейкъб си има козина — намекна Едуард.

— Ще използвам спалния чувал, ако нямате нищо против — Джейкъб не му обърна внимание, мина покрай нас и се пхна обратно в чувала. — И без това още ми се спи. Това не беше от най-спокойните ми нощи.

— Идеята си беше твоя — невъзмутимо каза Едуард.

Джейкъб вече се беше свил и затворил очи. Прозя се.

— Не съм казал, че не беше най-приятната ми нощ. Казвам само, че не се наспах. Имах чувството, че Бела никога няма да млъкне.

Смръщих се и се зачудих какво ли е излязло от устата ми. Възможностите бяха ужасяващи.

— Радвам се, че си се забавлявал — измърмори Едуард.

Джейкъб отвори тъмните си очи.

— Ти не прекарали добре нощта? — самодоволно попита той.

— Не беше най-лошата в живота ми.

— Не влиза ли в десетката? — попита Джейкъб с перверзно чувство за хумор.

— Възможно е.

Джейкъб се усмихна и затвори очи.

— Но — продължи Едуард — дори да бях на твоето място снощи, пак нямаше да влезе в десетката на *най-приятните* ми нощи. Помисли за това.

Джейкъб отвори очи и свирепо го изгледа. Изправи се вдървено до седнало положение, с напрегнати рамене.

— Знаеш ли какво? Мисля, че тук е доста пренаселено.

— Напълно съм съгласен.

Сръгах Едуард в ребрата, като най-вероятно успях единствено да си докарам синина.

— Явно ще си наваксам съня по-късно — намръщи се Джейкъб. — И без това трябва да поговоря със Сам.

Той застана на колене и хвана ципа на палатката.

По гръбнака ми се стрелна остра болка и заседна в стомаха ми, когато внезапно осъзнах, че може би го виждам за последен път. Връщаше се при Сам и отиваше да се бие с ордата кръвожадни новородени вампири.

— Джейк, почакай — протегнах се да го докосна и дланта ми се плъзна по ръката му.

Той се отдръпна, преди да успее да го хвана.

— Моля те, Джейк, остани.

— Не.

Изрече го студено, решително. Явно изражението ми издаде болката ми, защото той издиша и лицето му омекна в нещо като усмивка.

— Не се притеснявай за мен, Белс. Всичко ще бъде наред, както винаги — той се засмя насила. — А да не мислиш, че ще оставя Сет да отиде вместо мен — да се забавлява и да отнесе цялата слава? Как ли пък не! — той изсумтя.

— Внимавай...

Той се измъкна от палатката, преди да успее да довърша.

— Успокой се, Бела — чух го да мърмори, докато закопчаваше ципа отвън.

Ослушах се за отдалечаващите се стъпки, но не долових нито звук. Вятърът беше утихнал. Дочувах сутрешния хор на птичките далеч в планината, но нищо друго. Джейкъб се движеше абсолютно тихо.

Сгуших се в якетата и се облегнах на рамото на Едуард. Дълго време мълчахме.

— Още колко остава? — попитах.

— Алис каза на Сам, че има около час — отвърна Едуард с нежен, но мрачен глас.

— Оставаме заедно, каквото и да се случи.

— Каквото и да случи — съгласи се той, стиснал очи.

— Знам — казах аз — и аз се страхувам за тях.

— Ще се справят — увери ме Едуард, стараяйки се да прозвучи весело. — Съжалявам единствено, че пропускам веселбата.

Хайде и той с тази *веселба*. Ноздрите ми се разшириха.

Прегърна ме през рамо.

— Не се тревожи — успокой ме и ме целуна по челото.

Сякаш можех просто ей така да спра да се тревожа.

— Разбира се, разбира се.

— Искаш ли да те разсея? — прошепна той и прокара студените си пръсти по бузата ми.

Потръпнах несъзнателно, утрото все още беше студено.

— Може би не точно сега — отговори си сам и дръпна ръка.

— Има и други начини да ме разсееш.

— Какво би искала?

— Можеш да ми разкажеш за десетте си най-прекрасни нощи — предложих. — Любопитно ми е.

Той се засмя.

— Опитай се да познаеш.

Поклатих глава.

— Имал си твърде много нощи, за които не знам нищо. Цял век.

— Ще стесня периметъра. Всичките ми най-прекрасни нощи се случиха, след като се запознах с теб.

— Наистина ли?

— Да, наистина — при това многократно задминават останалите. Замислих се за момент.

— Сещам се само за моите най-прекрасни нощи.

— Може да съвпадат — насърчи ме той.

— Ами онази, първата нощ. Когато остана при мен.

— Да, тази е една от любимите ми. Разбира се, през най-приятната част ти спеше.

— Точно така — спомних си аз. — И пак говорих насън.

— Да — съгласи се той.

Отново се изчервих, когато се замислих какво ли съм казала, докато съм спяла в прегръдките на Джейкъб. Не си спомнях какво съм сънувала и дали изобщо съм сънувала, така че нямаше как да се подсетя.

— Какво съм казала снощи? — попитах тихо.

Той сви рамене вместо отговор и аз се намръщих.

— Толкова ли е зле?

— Нищо ужасно — въздъхна той.

— Моля те, кажи ми!

— Най-вече повтаряше името ми, както обикновено.

— Това не е зле — съгласих се предпазливо.

— Накрая обаче започна да мърмориш нещо за „Джейкъб, моя Джейкъб“ — долавях болката му дори и в шепота. — Твоят Джейкъб много се зарадва.

Вдигнах глава и проточих врат, за да докосна брадичката му с устни. Не виждах очите му. Гледаше втренчено тавана на палатката.

— Съжалявам — промърморих аз. — Просто така ги разграничавам.

— Кого разграничаваш?

— Доктор Джекил и мистър Хайд. Онзи Джейкъб, когото харесвам, и другият, който ме влудява — поясних.

— В това има логика — звучеше леко успокоен. — Кажи ми коя друга нощ ти е любима.

— Прибирането от Италия със самолета.

Той се намръщи.

— За теб не е ли от любимите? — зачудих се аз.

— Напротив, но съм изненадан, че е попаднала в твоя списък. Тогава не беше ли под впечатлението, че върша всичко от гузна съвест и че ще хукна да бягам, щом вратите на самолета се отворят?

— Да — усмихнах се аз. — Но все пак беше до мен.

Той ме целуна по косата.

— Обичаш ме повече, отколкото заслужавам.

Засмях се на тази нелепа мисъл.

— След това е нощта след Италия — продължих.

— Да, и тази е в списъка. Толкова беше смешна.

— Смешна ли? — възмутих се.

— Нямах представа, че сънищата ти са толкова ярки. Отне ми цяла вечност да те убедя, че си будна.

— Все още не съм сигурна — измърморих аз. — Ти винаги си ми се струвал по-скоро сън, отколкото реалност. А сега ми кажи някоя от твоите. Познах ли коя е на първо място?

— Не — тя се случи преди две нощи, когато най-после се съгласи да се омъжиш за мен.

Смръщих се.

— Не влиза ли в твоя списък?

Спомних си как ме беше целувал, компромиса, който си бях извоювала, и размислих.

— Да... влиза. Но с известни резерви. Не мога да разбера защо е толкова важно за теб. И без това съм твоя завинаги.

— След сто години, когато си придобила достатъчно обективност, за да оцениш отговора ми, ще ти обясня всичко.

— Ще ти напомня да ми обясниш. Точно след сто години.

— Достатъчно топло ли ти е? — внезапно попита той.

— Добре съм — уверих го. — Защо?

Преди да успее да отговори, тишината отвън бе разкъсана от оглушителен вик от болка. Звукът рикошира в голите скали, изпълни въздуха и ни връхлетя от всички посоки.

Викът нахлу в съзнанието ми като торнадо, едновременно чужд и познат. Чужд, защото никога дотогава не бях чувала толкова измъчен вик. Познат, защото мигновено разпознах гласа и разбрах значението

му така добре, все едно бе излязъл от моята уста. Нямах значение, че Джейкъб не беше в човешкия си вид. Нямах нужда от превод.

Джейкъб беше наблизо. Беше чул всяка дума. Джейкъб беше в агония.

Ревът премина в странно гърлено ридание, след това всичко утихна.

Не чух как тихо се отдалечава, но го долових. Сега усещах отсъствието му, което погрешно си бях въобразила, усещах празнината, която остави след себе си.

— Защото твоята печка стигна предела си — тихо отвърна Едуард. — Примирието приключи — добави той толкова тихо, че не бях сигурна дали наистина го каза.

— Джейкъб е слушал — прошепнах аз.

Това не беше въпрос.

— Да.

— И ти си знаел.

— Да.

Загледах се в нищото, не виждах нищо.

— Не съм обещавал да се бия честно — тихо ми напомни той. — А той трябва да е наясно.

Сложих главата си в шепи.

— Сърдиш ли ми се? — попита той.

— Не на теб — прошепнах. — Ужасена съм от себе си.

— Не се измъчвай — замоли ме той.

— Да — горчиво се съгласих. — Трябва да си пестя силите, за да продължа да измъчвам Джейкъб. Току-виж оставя нещо ненаранено.

— Той е наясно какво прави.

— Мислиш ли, че това има значение? — замигах, за да прогоня сълзите си, но си проличаха в гласа ми. — Нима има значение дали е справедливо и дали е бил предупреден? Та аз го *наранявам*. Всеки път, когато се обърна, го наранявам — извисих глас истерично. — Аз съм отвратително същество.

Той силно ме прегърна.

— Не е вярно.

— Вярно е! Какво ми става? — заизвивах се, за да се освободя от прегръдката, и той ме пусна. — Трябва да го намеря.

— Бела, вече е на километри оттук, а навън е студено.

— Не ме интересува. Не мога просто да си *седя* тук — отметнах анорака на Джейкъб, пъхнах крака в ботушите и сковано пропълзях до вратата. Краката ми бяха изтръпнали. — Трябва... Трябва да... — не знаех какво да кажа, не знаех какво да направя, но разкопчах ципа на палатката и изпълзях в светлата, леденостудена утрин.

Снегът беше по-малко, отколкото очаквах след яростта на снощната буря. Вероятно беше издухан от вятъра, а не разтопен от яркото слънце, което сега грееше от югоизток, отразяваше се в малкото сняг и пронизваше непривикналите ми очи. Въздухът все още хапеше, но навсякъде цареше мъртвешко спокойствие и с изкачването на слънцето в небето ставаше все по-топло.

Сет Клиъруотър се беше свил върху купчина сухи борови иглички в сянката на един дебел смърч, положил глава върху предните си лапи. Пясъчнорусата му козина едва се забелязваше на фона на игличките, но ярко осветеният сняг се отразяваше в отворените му очи. Гледаше ме обвинително, поне така ми се стори.

Знаех, че Едуард ме следва, докато се препъвам към дърветата. Не го чувах, но слънцето се отразяваше в кожата му и хвърляше проблясващи цветни дъги, които танцуваха пред мен. Не се опита да ме спре, докато не навлязох сред сенките на гората.

Тогавя хвана лявата ми китка, без да обръща внимание на опитите ми да се освободя.

— Не можеш да вървиш след него. Не и днес. Часът почти настъпи. За никого няма да е от полза, ако се загубиш.

Извих ръка, опитвайки се да се освободя.

— Съжалявам, Бела — прошепна той. — Съжалявам, че постъпих така.

— Не си направил нищо. Аз съм виновна. Аз го направих. Аз бъркам на всяка крачка. Можех... Когато той... Не трябваше... аз... аз... — започнах да хлипам.

— Бела, Бела!

Той обви ръце около мен и сълзите ми закапаха по ризата му.

— Трябваше да... му кажа... трябваше да... кажа... — *какво? Какво би поправило нещата?* — Не трябваше да... разбира по този начин.

— Искаш ли да го убедя да се върне, за да поговориш с него? Все още има малко време — прошепна Едуард със спотаена агония в гласа.

Кимнах в гърдите му, защото се страхувах да видя лицето му.

— Остани при палатката. Ще се върна скоро.

Ръцете му изчезнаха. Хукна толкова бързо, че се скри още преди да успея да вдигна глава. Бях сама. От гърдите ми се откъсна ридание. Днес наранявах всички. Не можех ли да докосна нещо, без да го развалям?

Не знаех защо го преживявам толкова тежко точно сега. През цялото време го очаквах. Но Джейкъб никога не беше реагирал така силно, никога не беше изгубвал смелата си самоувереност, не беше показвал дълбочината на болката си. Звукът от агонията му продължаваше болезнено да отеква дълбоко в гърдите ми. Точно до него бе другата болка — болка по самия Джейкъб, болка, че наранявам и Едуард. Че не можех да гледам спокойно как Джейкъб си тръгва, знаейки, че това е правилното решение, единственото решение.

Бях егоистка, наранявах всички. Измъчвах хората, които обичах.

Също като Кати от „Брулени хълмове“, само че моите възможности бяха толкова по-добри, никой от тях не беше жесток или малодушен. А ето че седях, плачех и не предприемах нищо, за да поправа нещата. Досущ като Кати.

Моята болка повече не биваше да влияе на решенията ми. Твърде малко можех да сторя, а и бе твърде късно, но трябваше да постъпя правилно и то незабавно. А може би дори нямаше да се наложи. Може би Едуард нямаше да успее да го върне. И щях да приема положението и да продължа напред. Едуард нямаше да ме види да пророня друга сълза за Джейкъб Блак.

Никакви сълзи повече. Избърсах последните с премръзналите си пръсти.

Но ако Едуард се върнеше с Джейкъб, щях да сложа край. Щях да му кажа да си тръгне и повече да не се връща.

Защо ми тежеше толкова? Толкова по-трудно ли бе от сбогуването с останалите ми приятели, с Анджела, с Майк? Защо ме болеше? Нещо не беше наред. Не би трябвало да боли. Нали имах каквото исках. Нямаше как да задържа и двамата, защото Джейкъб не можеше да е само приятел. Крайно време беше да престана да се надявам. Стига толкова алчност.

Трябваше да превъзмогна глупавото чувство, че Джейкъб е част от живота ми. Той не ми принадлежеше, не можеше да *бъде моят*

Джейкъб, щом аз принадлежах на друг.

Бавно, влачейки крака, се върнах на малката поляна. Когато пристъпих в откритото пространство, замижала срещу ярката светлина, хвърлих бърз поглед към Сет, после го отместих, защото не исках да срещам очите му. Той не беше помръднал от импровизираната си постеля.

Усещах колко е рошава косата ми, сплъстена на кичури като змиите в главата на Медуза. Понечих да прокарам пръсти през тях, но бързо се отказах. На кого му пукаше как изглеждам?

Грабнах манерката, която висеше до вратата на палатката, и я разклатих. Вътре се разплиска нещо течено и аз отвинтих капачката, отпих от леденостудената вода, за да изплакна уста. Някъде трябваше да има и храна, но не бях достатъчно гладна, за да я потърся. Закрачих из ярко осветеното пространство, усещайки очите на Сет върху себе си. Понеже отказвах да го погледна, в главата ми той отново се превърна в малко момче и огромният върколак изчезна. Толкова приличаше на някогашния Джейкъб.

Щеше ми се да помоля Сет да излае или да ми даде някакъв друг знак дали Джейкъб се връща, но се спрях. Нямаше значение дали Джейкъб ще се върне. Може би иначе щеше да е по-лесно. Жалко, че нямаше как да повикам Едуард.

В този момент Сет изскимтя и скочи на крака.

— Какво има? — глупаво попитах аз.

Той не ми обърна внимание и се затича към ръба на гората, обърнал нос на запад. Започна да скимти.

— Другите ли са, Сет? — настоях аз. — На голямата поляна?

Той ме погледна и тихо изджавка и след това отново обърна нос на запад. Ушите му прилепнаха назад и пак изскимтя.

Защо бях такава глупачка? Как можа да ми хрумне да отпратя Едуард? Сега как да разбере какво става? Не говорех езика на вълците.

Страхът пробяга по гръбнака ми като ледена тръпка. Ами ако беше настъпил часът? Ами ако Джейкъб и Едуард се бяха оказали твърде близо? Ами ако Едуард е решил да се включи в битката?

Леденият страх се настани в стомаха ми. Ами ако притеснението на Сет нямаше нищо общо с поляната и лаят му е бил отрицателен отговор? Ами ако Джейкъб и Едуард се биеха някъде далеч в гората? Възможно ли беше да стигнат дотам?

С внезапна, вледеняваща увереност осъзнах, че е напълно възможно, стига някой да изрече грешните думи. Сетих се колко напрегната бе раздялата в палатката тази сутрин и се запитах дали не си бях затворила очите пред това колко близо бяха до схватка.

Не че не заслужавах да загубя и двамата.

Студът смрази сърцето ми.

Но преди да рухна от страх, от гърдите на Сет се откъсна тихо, дълбоко изръмжаване, той напусна поста си и бавно се върна обратно към постелята си. Което ме успокои, но същевременно и ядоса. Толкова ли не можеше да напише нещо в калта?

От краченето с всички пластове дрехи започнах да се потя. Метнах якето в палатката и продължих да утъпквам пътека през средата на малката полянка.

Изведнъж Сет отново скочи рязко, а козината на врата му щръкна. Огледах се, но не видях нищо. Ако не престанеше, щях да го замеря с шишарка.

Той изръмжа, нисък, предупредителен звук, и се запромъква към западния край на гората, а аз съжалих за нетърпението си.

— Ние сме, Сет — извика Джейкъб отдалече.

Защо ли сърцето ми задумка така лудешки, когато чух гласа му? Вероятно просто се страхувах от това, което трябваше да направя. Глупаво беше да чувствам облекчение, че се е върнал. Това никак нямаше да ми помогне.

Едуард се появи пръв, изражението му бе гладко и безизразно. Когато излезе от сенките, кожата му заискри на слънцето точно като снега. Сет пристъпи да го посрещне, впил поглед в очите му. Едуард бавно кимна и челото му тревожно се смръщи.

— Да, само това ни липсваше — промърмори той на себе си, преди да се обърне към големия вълк. — Вероятно не би трябвало да се изненадваме. Но сега нещата ще се окажат на косъм. Моля те, нека Сам помоли Алис да се опита по-точно да прецени нещата.

Сет кимна, а на мен ми се прииска да изръмжа. Значи сега можеше да кима. Ядосано врътнах глава и осъзнах, че Джейкъб се е приближил към нас.

Беше с гръб към мен и гледаше натам, откъдето беше дошъл. Зачаках напрегнато да се обърне.

— Бела — прошепна Едуард, внезапно озовал се до мен. В очите му се долавяше единствено загриженост. Щедростта му беше безкрайна. Сега го заслужавах по-малко от всякога. — Възникна известно усложнение — каза той, като се стараеше гласът му да не издаде тревогата. — Ще отведа Сет на известно разстояние и ще се постареем да оправим нещата. Няма да се отдалечавам, но няма и да слушам. Съзнавам, че не ти е нужна публика, независимо по кой път решиш да поемеш.

Едва в края на изречението гласът му трепна от болка.

Не биваше никога повече да му причинявам болка. Това ще бъде мисията на живота ми. Никога повече да не ставам причина за такава болка в очите му.

Бях прекалено разстроена, за да го попитам какво е усложнението. В този момент нямах нужда от други тревоги.

— Не се бави — прошепнах аз.

Той ме целуна леко по устните, след това потъна в гората, следван от Сет.

Джейкб все така стоеше в сенките на дърветата. Не можех да видя изражението му.

— Бързам, Бела — глухо каза той. — Да приключваме по-бързо.

Преглътнах. Гърлото ми внезапно бе пресъхнало и не бях сигурна, че ще успея да изкарам някакъв звук.

— Просто кажи думите и да приключваме.

Поех си дълбоко въздух.

— Съжалявам, че съм такъв отвратителен човек — зашепнах. — Съжалявам, че бях такава егоистка. Искане ми се изобщи да не те бях срещала, за да не те наранявам така. Никога повече няма да те наранявам, обещавам ти. Ще стоя далеч от теб. Ще напусна щата. Няма да ти се налага да ме виждаш повече.

— Ама че извинение — горчиво каза той.

Гласът ми съвсем стихна.

— Кажи ми как да поправа стореното!

— Ами ако не искам да заминаваш? Ами ако предпочитам да останеш, дори да си егоистка? Нямам ли право на мнение, ако наистина се опитваш да се реваншираш?

— Това няма да помогне, Джейк. Не бях права да оставам с теб, щом искаме толкова различни неща. А положението няма да се оправи.

Ще продължа да те наранявам, а не искам. Мразя се — гласът ми секна.

Той въздъхна.

— Спри. Не е нужно да казваш повече. Разбирам.

Исках да му кажа колко ще ми липсва, но прехапах език. Това също нямаше да помогне.

Замълча за миг, забил поглед в земята, докато аз се борех с желанието си да го прегърна. Да го утеша.

После рязко вдигна глава.

— Е, ти не си единствената способна на саможертва — каза той с по-силен глас. — Двама могат да играят тази игра.

— Какво?

— Аз самият също се държах зле. Усложних нещата много повече, отколкото беше нужно. Можех да се откажа още в началото. Но те нараних.

— Аз съм виновна.

— Няма да те оставя да поемеш цялата вина, Бела.

Нито цялата слава. Знам как да поправам грешките си.

— За какво говориш? — попитах остро.

Внезапният, налудничав блясък в очите му ме стресна. Той погледна към слънцето, след това ми се усмихна.

— Там долу се води доста сериозна битка. Не мисля, че ще е особено трудно да изчезна от картинката.

Думите му бавно проникнаха в съзнанието ми, една по една, и дишането ми секна. Въпреки че възнамерявах окончателно да изтръгна Джейкъб от живота си, до този миг не ми беше хрумвало колко дълбоко ще се наложи да забия ножа.

— О, не, Джейк! Не, не, не, не! — задавих се от ужас. — Не, Джейк, моля те. Моля те, недей — коленете ми се разтрепериха.

— Какво значение има, Бела? Така ще е най-удобно за всички. Даже няма да ти се налага да заминаваш.

— Не! — извисих глас. — Не, Джейкъб! Няма да ти позволя!

— И как ще ме спреш? — той се усмихна, за да прикрие жилото в думите си.

— Джейкъб, умолявам те! Остани с мен — бих паднала на колене, ако можех да помръдна.

— За цели петнайсет минути и така да изпусна хубавата битка? За да можеш да ми избягаш веднага, след като решиш, че съм в безопасност? Май се шегуваш.

— Няма да избягам. Размислих. Ще измислим нещо, Джейкъб. Винаги можем да намерим компромис. Само не отивай!

— Лъжеш.

— Не лъжа. Знаеш, че не ме бива в лъжите. Погледни ме в очите. Ще остана, ако останеш и ти.

Лицето му се изопна.

— И какво — ще мога да *ти* стана кум на сватбата?

Измина една минута, преди да успея да му отговоря, но единственото нещо, което успях да кажа, беше:

— Моля те.

— Така си и мислех — каза той и лицето му се отпусна, в очите му обаче трескавият блясък продължаваше да гори. — Обичам те, Бела — прошепна той.

— Обичам те, Джейкъб — прошепнах накъсано.

Той се усмихна.

— Знам го по-добре от теб самата.

Обърна се да си върви.

— Ще сторя всичко! — извиках задавено след него. — Всичко, което пожелаеш, Джейкъб, само не го прави!

Той спря и бавно се обърна.

— Не съм убеден, че говориш сериозно.

— Остани — замолих се аз.

Поклати глава.

— Не, тръгвам — после се поколеба, размислил. — Но бих могъл да оставя съдбата да реши.

— Какво значи това? — едва успях да попитам.

— Няма да правя нищо нарочно, а просто ще дам най-доброто от себе си заради глутницата и ще оставя нещата да се случат — той сви рамене. — Ако успееш да ме убедиш, че наистина искаш да се върна — повече, отколкото искаш просто да постъпиш безкористно.

— Как? — попитах.

— Би могла да ме помолиш — предложи той.

— Върни се — прошепнах аз.

Как можеше да се съмнява, че наистина искам да се върне?

Той поклати глава с усмивка.

— Не говоря за това.

Отне ми секунда, за да разбера за какво говори, през цялото време той ме гледаше надменно, сигурен в реакцията ми. В момента, в който осъзнах какво искаше да каже, изрекох думите, без въобще да се замисля за последствията.

— Ще ме целунеш ли, Джейкб?

Очите му се разшириха от изненада, а след това подозрително се присвиха.

— Блъфираш.

— Целуни ме, Джейкб. Целуни ме, а после се върни.

Той се поколеба в сенките, борейки се със себе си.

Понечи да се обърне на запад, тялото му се изви, но краката му стояха като забити на място. Без да ме поглежда, направи една несигурна стъпка към мен, след това още една. После обърна лице, за да ме погледне, а в очите му се четеше съмнение.

Отвърнах на погледа му. Нямах представа какво се четеше върху лицето ми.

Джейкб се залюля на пети, след това се хвърли напред и преодоля разстоянието между нас с три дълги крачки.

Знаех, че ще се възползва от ситуацията. Очаквах го. Останах напълно неподвижна — със затворени очи, стиснала ръце в юмруци — докато неговите обгърнаха лицето ми и устните му се прилепиха в моите с настойчивост, която граничеше с грубост.

Усетих гнева му, когато устните му доловиха пасивната ми съпротива. Едната му ръка се премести в основата на шията ми и сграбчи косите ми. Другата грубо ме хвана за рамото, разтърси ме, притисна ме към тялото му. После се плъзна по ръката ми, хвана китката ми и я придърпа нагоре, около врата му. Отпуснах я върху раменете му, все още свита в юмрук, несигурна докъде ще стигна в отчаянието си да го запазя жив. През цялото време устните му, смущаващо меки и топли, се опитваха да насилият някаква реакция от моите.

Когато се увери, че няма да махна ръката си, той пусна китката ми и ръката му намери талията ми. Горещата му длан се прилепи в кожата на кръста ми и той рязко ме дръпна напред, извивайки тялото ми към своето.

Устните му се отлепиха от моите за миг, но знаех, че не е приключил. Проследи с уста извивката на челюстта ми, линията на шията ми. Освободи косата ми и придърпа и другата ми ръка около шията си.

След това обгърна кръста ми с две ръце и долепи устни до ухото ми.

— Можеш и по-добре, Бела — дрезгаво прошепна той. — Не размишлявай чак толкова.

Потръпнах, когато гризна ухото ми.

— Точно така — прошепна той. — Поне веднъж се остави на чувствата си.

Механично поклатих глава, но той зарови ръка в косата ми, за да спре движението. Гласът му беше леден.

— Наистина ли искаш да се върна? Или предпочиташ да умра?

Гневът ме разтърси като рикошет след сблъсък. Това беше прекалено, направо нечестно. Както ръцете ми бяха около шията му, сграбчих косата му в юмруци, без да обръщам внимание на прорязващата болка в дясната ръка, и се опитах да дръпна лицето му.

Джейкъб интерпретира грешно жеста ми.

Бе твърде силен, за да усети, че ръцете ми, които се опитваха да изтръгнат косата му, целят да му причинят болка. Вместо ярост той видя страст. Реши, че най-после реагирам на ласките му.

С диво стенание отново притисна устни в моите, а пръстите му се впиха в кожата на кръста ми.

Гневът разклати крехкия ми самоконтрол, а неочакваната му страстна реакция напълно го унищожи. Ако долавях само тържествуване, вероятно щях да успея да устоя. Но уязвимостта на внезапната му радост пропука решителността ми, обезоръжи ме. Съзнанието ми напусна тялото и аз отвърнах на целувката. Противно на всякаква логика устните ми откликваха на неговите по странен, смущаващ начин, както никога досега — защото с Джейкъб не се налагаше да проявявам предпазливост, а и той определено не проявяваше такава спрямо мен.

Пръстите ми се свиха в косата му, но сега вече го притисках към себе си.

Усещах го с всичките си сетива. Ослепителното слънце прозираше алено през стиснатите ми клепачи и цветът се сля с

горещината, която ме обгръщаше. Горещината бе всепроникваща. Виждах, чувах и чувствах единствено Джейкъб.

Онази малка част от съзнанието ми, все още вкопчена в здравия разум, крещеше, настояваше за отговори.

Защо не спирах? И което беше по-лошо — защо не успях да открия в себе си и най-беглото желание да спра? Защо не исках той да спре? Защо ръцете ми се бяха вкопчили в раменете му, доволни, че са толкова широки и силни? Защо ръцете му ме притискаха така силно към тялото му, а ми се струваше, че не е достатъчно силно?

Глупави въпроси — та аз знаех отговора: бях се самозалъгвала.

Джейкъб беше прав. Бил е прав през цялото време. Беше ми повече от приятел. Затова ми беше невъзможно да му кажа „Сбогом“, защото бях влюбена в него. И в него. Обичах го много повече, отколкото бе редно, и въпреки това — съвсем недостатъчно. Бях влюбена в него, но това не стигаше, за да промени каквото и да е. Стигаше само да нарани и двамата ни. Него повече, отколкото мен.

Друго не ме интересуваше — само болката му. Моята болка си я бях заслужила. Надявах се много да ме боли. Надявах се истински да страдам.

В този момент бяхме едно. Неговата болка винаги е била и винаги щеше да бъде и моя, сега и радостта му беше моя. Усещах тази радост, но щастието му някак носеше и болка. Почти осезаема — изгаряше тялото ми като киселина, като бавно мъчение.

За един кратък безкраен миг зад клепачите на влажните ми от сълзите очи се очерта един съвсем различен път. Сякаш през филтъра на мислите му видях съвсем ясно от какво се отказвах, какво щях да загубя въпреки ново осъзнатите чувства. Виждах накъсани кадри с Чарли и Рене, с Били и Сам и Ла Пуш. Виждах как годините минават и носят смисъл, носят промяна. Виждах огромния червеникавокафяв вълк, когото обичах, винаги до мен, готов да ме закриля при нужда. За частица от тази секунда зърнах подскачащите главици на две чернокоси дечица, които тичаха пред мен в познатата гора. И когато се скриха, видението изчезна.

И тогава, съвсем отчетливо, усетих как сърцето ми се раздира, как част от него се откъсва.

Устните на Джейкъб замръзнаха преди моите. Отворих очи, а той ме гледаше с почуда и възторг.

— Трябва да тръгвам — прошепна.

— Не.

Той се усмихна, доволен от реакцията ми.

— Няма да се бавя — обеща. — Но първо още нещо...

Наведе се отново да ме целуне. Не се отдръпнах. Какъв беше смисълът?

Този път целувката му беше различна. Ръцете му нежно обгърнаха лицето ми, топлите му устни бяха нежни, неочаквано нерешителни. Целувката беше кратка и безкрайно сладка.

Ръцете му се обвиха около мен, той ме прегърна плътно и прошепна в ухото ми:

— *Това* трябваше да е първата ни целувка. Но по-добре късно, отколкото никога.

Върху гърдите му, скрити от погледа му, сълзите най-после преляха и рухнаха.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ИМПУЛСИВНО РЕШЕНИЕ

Лежах по очи върху спалния чувал и чаках възмездието да ме застигне. Може би някоя лавина щеше да ме погребее. Нямаше да е зле. Не исках никога повече да зървам лицето си в огледало.

Не чух звук. Внезапно, без предупреждение, студената ръка на Едуард погали сплетената ми коса. Потръпнах виновно при допира му.

— Добре ли си? — промълви той с тревога.

— Не. Искам да умра.

— Това няма да се случи. Няма да го позволя.

Изстенах и след това прошепнах.

— Може и да размислиш.

— Къде е Джейкъб?

— Отиде да се бие — смотолевих към пода.

Джейкъб беше напуснал малкия лагер с ликуващо сърце — с бодро „Връщам се скоро“, и бе хукнал с всички сили към поляната, разтърсван от конвулсиите, които щяха да го трансформират в другата му същност. Вече цялата глутница знаеше всичко. Сет Клиъруотър, който в момента обикаляше около палатката, беше свидетел на падението ми.

Едуард замълча за момент.

— О! — каза накрая.

Тонът му ме накара да се разтревожа, че лавината се бави. Надзърнах към него и, както предполагах, очите му бяха замъглени, докато слушаше това, което предпочиташ да умра, но не и той да чува. Отново зарових лице в чувала.

Смаях се, когато чух да се подсмивва насила.

— А мислех, че аз се бия нечестно — каза той с неохотно възхищение. — Направо съм светец пред него — той докосна каквото се виждаше от бузата ми. — Не ти се сърдя, любов моя. Джейкъб е похитър, отколкото предполагах. Но ми се иска да не го беше молила.

— Едуард — прошепнах аз в грубата тъкан на чувала. — Аз... аз... аз съм...

— Шшт — прекъсна ме той с утешителна ласка по бузата. — Нямах това предвид. И без това щеше да те целуне, дори да не те беше подвел, но сега нямам извинение да му разбия муцуната. А така ми се иска.

— Да ме е подвел ли? — смънках нечленоразделно.

— Бела, наистина ли повярва, че е толкова благороден? Че е готов да изгори славно, само за да ми разчисти пътя?

Бавно вдигнах глава и срещнах търпеливия му поглед. Изражението му беше меко, очите пълни с разбиране вместо с отвращението, което заслужавах.

— Да, наистина повярвах — промълвих и отместих поглед. Но не изпитвах гняв, че Джейкъб ме е изиграл. В тялото ми нямаше място за друго чувство, освен за омразата, която изпитвах към самата себе си.

Едуард отново тихо се засмя.

— Самата ти така неумело лъжеш, Бела, че би повярвала на всеки, който е малко по-опитен.

— Но защо не ми се сърдиш? — прошепнах. — Защо не ме мразиш? Или още не си чул всичко?

— Мисля, че получих доста изчерпателна информация — отвърна той спокойно. — Мислите на Джейкъб са изключително картинни. Жал ми е за глутницата почти колкото за мен самия. На бедния Сет направо му прилоша. Но Сам ще го накара да се съсредоточи.

Затворих очи и поклатих глава в агония. Острите нишки на пода на палатката одраскаха кожата ми.

— Ти си само човек — прошепна той и отново ме погали по косата.

— Това е най-жалкото извинение, което някога съм чувала.

— Но ти си човек, Бела. И колкото и да ми се иска да е другояче, той също е човек... В живота ти има празнини, които не съм в състояние да запълня. Наясно съм с това.

— Но това не е *вярно*. И точно това ме прави толкова ужасна. Няма празнини.

— Ти го обичаш — нежно прошепна той.

Всяка клетка в тялото ми копнееше да го отрече.

— Теб обичам повече — казах.

Можех да кажа само това.

— Да, зная. Но... когато си тръгнах, Бела, ти остана с кървящо сърце. Джейкъб беше този, който заши раната. И нямаше как да не остане следа и върху двамата ви. Не съм сигурен, че подобни шевове изчезват от само себе си. Не мога да виня никого от вас за нещо, което предизвиках сам. Може и да съм получил прошка, но това не ме спасява от последствията.

— Трябваше да се досетя, че ще намериш начин да обвиниш себе си. Моля те, престани! Не мога да го понеса.

— Какво искаш да кажа?

— Искам да ме наречеш с всички обидни думи, за които се сещаш, на всеки език, който знаеш. Искам да ми кажеш, че си отвратен от мен и ще ме напуснеш, за да мога да ти се моля на колене да останеш.

— Съжалявам — въздъхна той. — Не мога да го направя.

— Поне престани да се опитваш да ме накараш да се чувствам по-добре. Остави ме да страдам. Заслужавам си го.

— Не — прошепна той.

Кимнах бавно.

— Прав си. Продължавай да проявяваш разбиране. Така вероятно е по-лошо.

Той замълча за момент и аз долових някакво напрежение в атмосферата, някаква тежест.

— Наближават — казах аз.

— Да, още няколко минути. Достатъчно, за да ти кажа още нещо...

Зачаках. Когато отново заговори, гласът му беше тих шепот.

— Аз мога да бъда благороден, Бела. Няма да те принуждавам да избираш между двамата. Искам да си щастлива. Можеш да ме имаш, по какъвто начин пожелаеш. Или пък никак, ако така прецениш. Не позволявай решението ти да се влияе от някакво чувство за дълг към мен.

Отблъснах се от пода и застанах на колене.

— По дяволите! Престани!

— Не, не ме разбираш. Не го казвам, за да те успокоя, Бела, наистина го мисля.

— *Знам* — изстенах аз. — Нали уж щеше да се бориш? Не започвай с благородните саможертви! Бори се!

— Как? — попита той, а очите му изглеждаха древни в мъката си.

Сгуших се в скута му и го прегърнах.

— Не ме интересува, че е студено, не ме интересува, че мириша на куче. Накарай ме да забравя колко съм ужасна. Да забравя Джейкъб. Да забравя даже собственото си име. Бори се!

Не го изчаках да реши или пък да каже, че не се интересува от жестоко, безскрупулно чудовище като мен. Притиснах се към него и впих уста в леденостудените му устни.

— Внимавай, любов моя — прошепна той.

— Не — изръмжах.

Той нежно отблъсна лицето ми.

— Не е нужно да ми доказваш нищо.

— Не се опитвам да доказвам нещо. Ти обеща, че мога да те имам, както пожела. А аз те желая така, желая те *целия* — обвих ръце около врата му и се протегнах да достигна устните му. Той сведе глава, за да отвърне на целувката ми, но студените му устни се колебаеха, а моето нетърпение растеше. Тялото ми ясно изразяваше намеренията ми, издаваше ме. И както винаги, ръцете му ме възпряха.

— Това може би не е най-подходящият момент — каза той, твърде спокоен за вкуса ми.

— Защо да не е? — възроптах. Нямах смисъл да се боря, след като беше решил да проявява благоразумие. Отпуснах ръце.

— Първо, защото е ужасно студено — той протегна ръка, придърпа спалния чувал от пода и ме зави с него.

— Не е това — казах аз. — Първо, защото си невъзможно принципен за вампир.

Той се подсмихна.

— Добре, права си, признавам. Студът е на второ място. И трето... действително понамирисваш, любов моя.

Той сбърчи нос.

Въздъгнах.

— Четвърто — промълви той, навел лице, за да прошепне в ухото ми. — *Наистина* ще опитаме, Бела, няма да наруша обещанието си. Но предпочитам да не е като реакция срещу Джейкъб Блак.

Трепнах и зарових лице в рамото му.

— И пето...

— Доста дълъг списък — измърморих.

Той се засмя.

— Така е, но нали уж искаше да слушаш как се развива битката?

Още докато го казваше, Сет пронизително зави отвън.

Тялото ми се стегна при звука. Не бях осъзнала, че лявата ми ръка е свита в юмрук, а ноктите се врязват в превързаната ми длан, докато Едуард не я хвана и не разтвори пръстите.

— Всичко ще е наред, Бела — обеща ми той. — На наша страна са уменията, опитът ни и елементът на изненада. Скоро всичко ще свърши. Ако не бях убеден в това, сега щях да съм там долу, а ти щеше да си вързана за някое дърво.

— Алис е толкова мъничка — простенах.

Той се засмя.

— Това може да се окаже проблем... ако някой успее да я хване.

Сет започна да скимти.

— Какво става? — попитах рязко.

— Ядосва се, че е принуден да стои тук с нас. Наясно е, че глутницата го остави тук, за да е в безопасност. А сега му текат лигите да се включи в битката.

Намръщих се.

— Получило се е идеално, Джаспър е гений. Новородените са проследили докрай дирята и са надушили миризмата на останалите на поляната, така че се разделят на две групи, точно както Алис каза — промърмори Едуард, втренчил очи в нещо, което не виждах. — Сам ни води, за да нападнем от засада — така се беше концентрирал, че започна да говори в множествено число, сякаш беше част от глутницата.

Изведнъж ме погледна.

— Дишай, Бела.

Помъчих се да дишам. Чувах тежкото пъхтене на Сет точно пред палатката и се опитах да дишам с неговия равен ритъм, за да не се задъхам.

— Първата група вече е на поляната. Чуваме битката.

Стиснах зъби.

Той се засмя.

— Чуваме Емет — очевидно искрено се забавлява.

Насилих се отново да поема въздух заедно със Сет.

— Вече се готви и втората група — не проявяват и грам предпазливост, още не са ни чули.

После изръмжа.

— Какво? — ахнах аз.

— Говорят за теб — той стисна зъби. — Наредили са им да не те изпускат... Браво, Лия! Охо, доста е бърза — одобрително прошепна той. — Един от новородените надуши следата ни и Лия го повали, преди да успее дори да се обърне. Сам ѝ помага да го довършат. Пол и Джейкъб са хванали друг, но останалите вече са нащрек. Нямаат представа какво ги е връхлетяло. И двете страни правят заблуждаващи маневри... Не, остави Сам да води. Пази се — мърмореше той. — Разделете ги, не им позволявайте да си пазят гърба.

Сет отново изскимтя.

— Така е по-добре, притиснете ги към поляната — одобри Едуард. Беше се съсредоточил в образите в главата си, а тялото му несъзнателно потръпваше, напрягаше се, сякаш сам извършваше движения. Продължаваше да ме държи за ръка и аз преплетох пръсти в неговите. Добре че той поне не беше там долу.

Единственото предупреждение бе внезапно настъпилата тишина.

Дълбокото дишане на Сет рязко секна. Усетих веднага — нали се стараех да спазвам неговия ритъм.

Спрях да дишам. Прекалено бях изплашена, за да насиля дробовете си да функционират. До мен Едуард бе замръзнал като къс лед.

О, не. Не, не!

Кого бяхме загубили? Техен ли беше, или наш? Мой, всички бяха мои. Кого бях загубила аз?

Озовах се права толкова бързо, че дори не разбрах как стана, а палатката се разпадаше на парчета около мен. Едуард ли я беше разкъсал? Но защо?

Примигнах стреснато на ярката слънчева светлина. Виждах единствено Сет точно до нас, муцуната му бе на сантиметри от Едуард. Един безкраен миг се гледаха, напълно съсредоточени. Слънцето се отразяваше от кожата на Едуард и сипеше искри по козината на Сет.

После Едуард настойчиво прошепна.

— Тръгвай, Сет!

Огромният върколак се обърна и изчезна в сенките на гората.

Само няколко секунди ли бяха изминали? Сториха ми се като часове. Прилоша ми при мисълта, че на поляната нещо ужасно се беше объркало. Отворих уста, за да кресна на Едуард да ме заведе там незабавно. Имаха нужда от него, както и от мен. Ако се наложеше да кървя, за да ги спася, щях да го направя. Щях да умра като третата съпруга. Нямах сребърен нож в ръката си, но щях да намеря начин...

Преди да успея да продумам, ми се стори, че политам във въздуха. Ръцете на Едуард така и не се бяха отделили от мен — просто ме бе преместил, с такава скорост, че сякаш падах настрани.

Усетих, че гърбът ми е притиснат в голата скала. Едуард стоеше пред мен, заел поза, която мигновено разпознах.

Облекчението ме заля в същото време, в което стомахът ми се преобърна. Бях сбъркала.

Облекчение — на поляната нищо не се бе объркало. Ужас — опасността беше *тук*.

Едуард зае отбранителна поза, която разпознах с болезнена сигурност — полуприведен, с леко протегнати ръце. Скалата зад гърба ми беше като древната тухлена стена в онази уличка в Италия, когато също стоеше между мен и облечените в черни наметала воини на Волтури.

Нещо идваше към нас.

— Кой? — прошепнах.

Отговорът се откъсна между зъбите му като рев, неочаквано силен. Твърде силен. Значи беше прекалено късно да се крием. Бяхме в капан и вече нямаше значение дали някой ще го чуе.

— Виктория — изсъска той и името ѝ прозвуча като проклетие. — Не е сама. Изобщо не е смятала да се бие. Следвала е новородените само за да гледа, но пресякла миризмата ми. И импулсивно решила да ме потърси с идеята, че ще си с мен. Била е права. И ти също. През цялото време е била Виктория.

Беше толкова близо, че чуваше мислите ѝ.

Отново ме заля облекчение. Ако бяха Волтури, и двамата щяхме да сме мъртви. Но щом беше Виктория, не беше нужно да умираме и *двамата*. Едуард можеше да оцелее. Беше добър боец, добър колкото Джаспър. Ако не беше довела много от другите, Едуард щеше да успее

да избяга, да се върне при семейството си. Беше по-бърз от всички. Щеше да успее.

Зарадвах се, че бе отпратил Сет. Той, разбира се, нямаше кого да извика на помощ. Виктория беше избрала идеалния момент. Но поне Сет беше в безопасност. В представите ми продължаваше да е дългунесто петнадесетгодишно момче, а не огромен пясъчножълт върколак.

Тялото на Едуард се раздвижи едва доловимо, но ми подсказа накъде да гледам. Втренчих се в черните сенки на гората.

Имах чувството, че се изправлям пред кошмарите си.

На малката поляна, където бяхме лагерували, бавно излязоха двама вампири с напрегнати погледи, които не изпускаха нищо. Блестяха на слънцето като скъпоценни камъни.

Едва успях да погледна русото момче — да, беше само момче, макар мускулесто и високо, вероятно е бил на моите години, когато са го променили. Очите му — никога не бях виждала такъв яркочервен цвят — не успяха да задържат моите. Макар да беше по-близо до Едуард и следователно по-непосредствената опасност, не гледах него.

Защото няколко крачки встрани и няколко крачки назад стоеше Виктория и гледаше право в мен.

Цветът на косата ѝ беше още по-ярък, отколкото помнех, досущ като пламък. Вятърът беше стихнал, но огънят около лицето ѝ потрепваше като жив.

Очите ѝ бяха потъмнели от жажда. Не се усмихваше, както в кошмарите ми, устните ѝ образуваха тънка линия. В приведената ѝ стойка се долавяше поразителна прилика с дивите котки, лъвица, която дебне момента да скочи. Непокойният ѝ див поглед пробяга между Едуард и мен, но не се задържа върху него повече от секунда. Не можеше да откъсне очи от лицето ми, както аз от нейното.

Тялото ѝ излъчваше почти осезаемо напрежение. Усещах копнежа, всепоглъщащата страст, която я владееше. Все едно долавях мислите ѝ, знаех съвсем точно какво се случва в главата ѝ.

Беше така близо до това, за което копнееше повече от година. Целият смисъл на съществуването ѝ бе *толкова близо*.

Моята смърт.

Планът ѝ беше очевиден и практичен. Едрото русо момче щеше да нападне Едуард и щом успее да отвлече вниманието му, тя щеше да

приключи с мен.

Нямаше време за игри. Нападението щеше да е бързо, но окончателно, за да не мога да се възстановя и дори вампирската отрова да не може да ме изцели.

Трябваше да спре сърцето ми. Може би щеше да пробие с ръка гърдите ми, да го смаже. Нещо подобно.

Сърцето ми задумка лудешки, силно, сякаш да привлече вниманието допълнително.

Някъде безкрайно далеч, отвъд черната гора, неподвижният въздух се раздра от вълчи вой. Сега, когато Сет го нямаше, беше невъзможно да разбере смисъла му.

Русото момче погледна Виктория с крайчето на окото си, чакайки заповедите ѝ.

Беше млад не само на години. Аленочервените му ириси подсказваха, че отскоро е вампир. Значи беше силен, но неопитен. Едуард знаеше как да го победи. Едуард щеше да оцелее.

Виктория вирна брадичка към Едуард и безмълвно заповяда на момчето да се впусне напред.

— Райли — обади се Едуард с мек, умоляващ глас.

Русото момче замръзна, червените му очи се разшириха.

— Тя те лъже, Райли — каза Едуард. — Слушай ме. Лъже и теб точно както излъга останалите, които сега измират на поляната. Знаеш, че ги излъга, знаеш, че накара *теб* самия да лъжеш, че нямаште никакво намерение да им помогнете. Толкова ли е трудно да повярваш, че лъже и теб?

По лицето на Райли пробяга объркване. Едуард се отмести с няколко сантиметра и Райли автоматично промени стойката си.

— Тя не те обича, Райли — нежният глас на Едуард беше неустоим, почти хипнотичен. — Никога не те е обичала. Обичаше някого на име Джеймс, а ти си само инструмент в ръцете ѝ.

При споменаването на Джеймс устните на Виктория се разкривиха и оголиха зъбите ѝ. Но очите ѝ не се отделяха от мен.

Райли хвърли отчаян поглед към нея.

— Райли? — извика Едуард.

Райли незабавно извърна очи към него.

— Тя знае, че ще те убия, Райли. *Иска* да умреш, за да не се налага повече да се преструва. Да, долавял си го, нали? Зървал си

неохотата в очите ѝ, усещал си фалшивата нотка в обещанията ѝ. И си бил прав. Никога не те е искала. Всяка целувка, всяка ласка е била лъжа.

Едуард отново се раздвижи, пристъпи няколко сантиметра напред към момчето, няколко сантиметра по-далече от мен.

Виктория впи поглед в разстоянието между нас. Можеше да ме убие за по-малко от секунда, стига да получеше и най-малка възможност.

Райли също се отмести, този път по-бавно.

— Не е нужно да умираш — обеща Едуард на момчето, без да откъсва очи от неговите. — Има и друг начин да живееш, не само този, който тя ти е показала. Животът не е само лъжи и кръв, Райли. Можеш да си тръгнеш още сега. Не е нужно да умираш заради лъжите ѝ.

Едуард плъзна крака напред и настрани. Между нас вече имаше цяла крачка разстояние.

Този път Райли се отмести твърде много. Виктория се приведе напред.

— Последен шанс, Райли — прошепна Едуард.

Райли отчаяно погледна Виктория за опровержение.

— Той е лъжецът, Райли — каза Виктория и аз отворих уста от изненада, когато чух гласа ѝ. — Нали ти разказах какви номера прави с ума на другите. Знаеш, че обичам само теб.

Гласът ѝ съвсем не беше силното, диво, котешко ръмжене, което очаквах да чуя заради стойката и лицето ѝ. Гласът ѝ беше нежен и тънък — бебешки звънлив. Глас, който би подходдал на руси къдрици и розова дъвка. Беше странно, че излиза между оголените ѝ, проблясващи зъби.

Райли стисна челюст и изправи рамене. Погледът му се изпразни, в него вече не се четеше нито объркване, нито подозрение. Вече нямаше никаква мисъл. Той се напрегна, за да атакува.

Тялото на Виктория трепереше от напрежение. Пръстите ѝ бяха като нокти на хищно животно и тя дебнеше Едуард да се отдръпне само на още един сантиметър от мен.

Ръмженето не дойде от тях.

Един огромен жълто-кафяв силует прелетя през средата на поляната и метна Райли на земята.

— Не! — момичешкото ѝ гласче изтъня от изненада.

На метър и половина пред мен огромният върколак разкъсваше русия вампир, притиснат под тялото му. Нещо бяло и твърдо удари в скалите до краката ми. Дръпнах се стреснато.

Виктория дори не погледна към момчето, което преди секунди се кълнеше, че обича. Очите ѝ не се откъсваха от мен, изпълнени с такова жестоко разочарование, че сякаш обезумя.

— Не — просъска отново през зъби, когато Едуард запристъпва към нея, преграждайки пътя ѝ към мен.

Райли отново беше на крака, но макар изпотрошен и разкъсан, успя да изрита Сет жестоко в рамото. Чух как костта изхрущява. Сет се отдръпна и започна да обикаля, накуцвайки. Райли се протегна напред, готов да се бие, макар да липсваше част от едната му ръка...

Само на метри от тях, Едуард и Виктория вече танцуваха.

Не се въртяха в кръг, защото Едуард не ѝ позволяваше да се приближи към мен. Тя се плъзгаше наляво-надясно, опитвайки се да открие пролука в защитата му. Той гъвкаво отразяваше движенията ѝ, дебнеше я съсредоточено. Започваше да се движи части от секундата преди нея, разгадавайки намеренията ѝ.

Сет се хвърли странично към Райли и нещо се разкъса с отвратителен, стържещ звук. Втори тежък бял къс тупна в гората. Райли изрева от ярост и Сет отскочи назад — невероятно пъргав за размерите си — точно в мига, в който Райли замахна към него с осакатената си ръка.

Виктория се запровира между стволите на дърветата в далечния край на полянката. Разкъсваше се — краката я теглеха към безопасност, но очите ѝ бяха залепнали в мен като магнит, който я мамеше. Виждах как изгарящият ѝ копнеж да убива се бори с инстинкта за оцеляване.

Едуард също го виждаше.

— Не си отивай, Виктория — прошепна той със същия хипнотичен глас. — Никога повече няма да имаш такъв шанс.

Тя оголи зъби и изсъска към него, но явно не можеше да се откъсне от мен.

— Можеш да бягаш по-късно — измърка Едуард. — Ще имаш достатъчно време. Нали това правиш? Затова Джеймс те държеше при себе си. Доста е полезно, когато си склонен към смъртоносни игри.

Партньор с невероятен инстинкт за оцеляване. Не трябваше да те оставя, можеше да си му полезна, когато го пипнахме във Финикс.

От устните ѝ се откъсна ръмжене.

— Той те ценеше единствено за това. Глупаво е да хабиш толкова енергия да отмъщаваш за някого, за когото бе по-маловажна от кон за ловеца. Просто му беше удобна. Знаеш, че го знам.

Едуард изви ъгълчето на устните си и почука слепоочието си.

С приглушен писък Виктория отново изскочи от дърветата и се хвърли настрана. Едуард веднага реагира и танцът започна отново.

В този момент юмрукът на Райли уцели хълбока на Сет и от гърлото му излезе глухо проскимтяваше. Сет се отдръпна, а плешките му потрепваха, като че ли се опитваше да се отърси от болката.

Моля те, исках да кажа на Райли, но не успях да насиля мускулите, които отваряха устата ми, не можех да намеря въздух в дробовете си. *Моля те, той е дете!*

Защо не беше избягал? Защо не бягаше сега?

Райли отново скъсяваше разстоянието между тях, притискаше Сет към скалата до мен. Виктория внезапно прояви интерес към съдбата на партньора си. Видях как с ъгълчето на окоето си преценява разстоянието между Райли и мен. Сет се стрелна към Райли, принуждавайки го да отстъпи, и Виктория изсъска.

Сет вече не куцаше. Маневрата му го отведе на сантиметри от Едуард, опашката докосна гърба му и очите на Виктория се разшириха от учудване.

— Не, няма да се обърне срещу мен — каза Едуард в отговор на мълчаливия ѝ въпрос. Използва този миг на разсеяност и се промъкна малко по-близо до нея. — *Ти* се оказа общ враг. Накара ни да се съюзим.

Тя стисна зъби и се съсредоточи единствено върху Едуард.

— Вгледай се по-внимателно, Виктория — прошепна той, изопвайки пределно концентрацията ѝ. — Наистина ли ти прилича на чудовището, което Джеймс проследи в Сибир?

Очите ѝ се разшириха и диво зашариха между Едуард, Сет и мен.

— Не е същият? — изръмжа тя с пискливия момичешки глас. — Невъзможно!

— Няма нищо невъзможно — прошепна Едуард с кадифеномек глас и се приближи с още сантиметър към нея. — Освен това, което

искаш ти. Никога няма да я докоснеш.

Тя рязко тръсна глава срещу опитите му да я разсее и се помъчи да го заобиколи, но той блокира пътя ѝ в мига, в който ѝ хрумна маневрата. Лицето ѝ се изкриви от ярост и тя приклекна по-ниско, отново се превърна в лъвица и бавно се приведе напред.

Виктория не беше неопитен, тласкан от инстинктите си новороден вампир. Беше смъртоносна. Дори аз долавях разликата между нея и Райли и съзнавах, че Сет не би оцелял толкова дълго, ако се биеше с нея.

Едуард се приведе и двамата се приближиха един към друг — лъвът срещу лъвицата.

Танцът се завъртя още по-бързо.

Бяха като Алис и Джаспър на поляната, размазана вихрушка, само че сега хореографията далеч не беше безупречна. При всяко подхлъзване в скалата отекваше пукот и хрущене. Но се движеха твърде бързо, за да разбере кой стъпва погрешно...

Смъртоносният балет привлече вниманието на Райли, очите му тревожно се обърнаха към партньорката му. Сет нападна и откъсна поредното парче от тялото му. Райли изрева и нанесе мощен удар с опакото на ръката си право в широките гърди на Сет. Масивното туловище на вълка полетя три метра напред и удари с такава сила скалата над главата ми, че като че ли разлюля върха. Чух как въздухът изсвистява от дробовете му и бързо се наведох, когато тялото му отскочи от камъка и се строполи на земята на няколко крачки от мен.

Между зъбите му се чу ниско скимтене.

Остри отломки сив камък заваляха по главата ми, драскайки голата ми кожа. Един назъбен къс се търкулна по дясната ми ръка и аз инстинктивно го сграбчих. Пръстите ми се склупиха около издължения камък и собственият ми инстинкт за оцеляване внезапно се пробуди. След като нямах възможност за бягство, тялото ми, сякаш за неефективността на жеста, се подготви за битка.

Във вените ми запулсира адреналин. Усетих как шината се впила в дланта ми. Усетих протеста на пукнатото кокалче. Но не усещах болка.

Зад Райли виждах единствено как се суче пламтящата коса на Виктория и едно размазано бяло петно. От все по-честите удари и

раздиращи звуци, от тежкото задъхване и ужасено съскане ставаше ясно, че танцът е станал смъртоносен за някого.

Но за кого?

Райли се хвърли към мен, червените му очи блестяха от ярост. Изглежда неподвижната грамада от пясъчножълта козина между нас и осакатените му, изпочупени ръце се превърнаха в хищни нокти. Устата му се отвори, зейна, зъбите му блеснаха и той се приготви да разкъса гърлото на Сет.

Втори прилив на адреналин ме удари като ток и внезапно всичко се проясни.

Двете битки бяха близо. Сет всеки момент щеше да загуби своята, а няхах представа дали Едуард печели, или губи. Имаха нужда от помощ. Нещо, което да отвлече вниманието на противника. Нещо, което да го разтърси.

Стиснах каменния къс толкова силно, че нещо в шината се счупи.

Бях ли достатъчно силна? Достатъчно смела? Колко силно можех да забия острия камък в тялото си? И щеше ли това да спечели достатъчно време на Сет, за да се изправи на крака? Щеше ли да се възстанови достатъчно бързо, за да се възползва от саможертвата ми?

Насочих острието на каменния къс към ръката си, дръпнах ръкава на дебелия пуловер, за да оголя кожата, и притиснах острия край към сгъвката на лакътя си. Там вече имаше белег от миналия ми рожден ден. През онази нощ кръвта ми бе привлякла вниманието на всички вампири, бе ги накарала да замръзнат намясто. Молах се сега отново да стане. Стиснах зъби и си поех дълбоко въздух.

Вниманието на Виктория беше привлечено от шумното ми вдишване. Очите ѝ спряха да шарят за част от секундата и срещнаха моите. Изражението ѝ бе странна смесица от ярост и любопитство.

Не знам как чух тихия звук при всичките други шумове, които отекваха в скалата и бучаха в главата ми. Дори ударите на собственото ми сърце бяха достатъчно силни, за да го заглушат. Но в краткия миг, в който се взрях в очите на Виктория, ми се стори, че дочувам позната, раздразнена въздишка.

В същия този кратък миг танцът рязко прекъсна. Случи се толкова бързо, че не успях да проследя движенията. Опитах се да ги възпроизведа в съзнанието си.

Виктория излетя от вихрушката и се блъсна в дънера на един висок смърч. Падна на земята в готова за скок поза.

В същото време Едуард, почти невидим заради скоростта, се изви назад и сграбчи неподозиращия Райли за ръката. Стори ми се, че опря крак в гърба на Райли и го повдигна...

Околността отекна от пронизителния агонизиращ вик на Райли.

В същото време Сет скочи на крака и препречи гледката.

Но все още виждах Виктория. Като че ли не можеше да се изправи напълно и макар да изглеждаше странно деформирана, зърнах усмивката от моите кошмари да пробягва по лицето ѝ.

Тя се приведе и скочи.

Нещо малко и бяло профуча във въздуха и я пресрещна напред полета ѝ. Ударът отекна като експлозия и я отхвърли към друго дърво, което се пречупи. Тя отново падна на крака, приклепнала, готова, но Едуард вече я очакваше. Заля ме облекчение, когато видях, че стои изпънат като струна, напълно невредим.

Виктория ритна нещо с голия си крак — това, което бе спряло атаката ѝ. То се търкулна към мен и аз най-после го разпознах.

Повдигна ми се.

Пръстите още се гърчеха, вкопчваха се в стръкчета трева и ръката на Райли безсмислено се завлачи по земята.

Сет отново го обикаляше и той започна да отстъпва. Направи крачка назад, лицето му бе сковано от болка. Вдигна отбранително здравата си ръка.

Сет се хвърли към него и вампирът загуби опора. Видях как Сет забива зъби в рамото му, захваща и отскача назад.

Райли нададе оглушителен метален писък, когато загуби и другата си ръка.

Сет разтърси глава и запокити ръката в гората. Накъсаното съскане, което се процеждаше зад зъбите му, прозвуча като подигравателен смях. Райли извика в агония.

— Виктория!

Виктория дори не трепна при звука на името си. Очите ѝ не се отклониха и за миг към партньора ѝ.

Сет се хвърли напред със силата на торпедо. Сблъсъкът отнесе и двамата към дърветата, откъдето металният раздиращ звук се редуваше

с писъците на Райли. Писъци, които рязко секнаха, а звукът като от трошене на камъни продължи.

Без дори да погледне Райли за сбогом, Виктория явно осъзна, че е сама. Започна да отстъпва, а в очите ѝ блесна диво разочарование. Хвърли към мен един кратък, агонизиращ, изпълнен с копнеж поглед и започна да отстъпва по-бързо.

— Не — загука Едуард с изкусителен глас. — Остани още малко.

Тя се завъртя и полетя към убежището на гората, като изстреляна от лък стрела.

Но Едуард беше по-бърз — куршум от пистолет.

Застигна незащитения ѝ гръб в началото на гората и с една последна стъпка танцът приключи.

Устата на Едуард се плъзна по врата ѝ като милувка. Пронизителният грохот откъм Сет заглушаваше всичко останало, така че не долових никакъв звук, който да нашепва за насилие. Можеше да е целувка.

Внезапно огнената маса от коси се отдели от тялото. Потръпващите оранжеви къдрици се проснаха на земята и отскочиха веднъж, преди да се търколят към дърветата.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ОГЛЕДАЛО

Заставих очите си, замръзнали от ужас, да се отместят от овалния предмет, обгърнат от тръпнещи, огнени къдрици. Не исках да се вглеждам в него.

Едуард отново се движеше. Пъргаво, хладнокръвно, почти делово той разчлени обезглавения труп.

Не можех да отида при него — не успях да накарам краката си да ми се подчинят, бяха като заковани за камъка под тях. Но следях зорко всяко негово действие, търсейки признак, че е ранен. Пулсът ми бавно се успокои, когато не открих нищо. Беше пъргав и грациозен, както винаги. Дори дрехите му не бяха разкъсани.

Той не погледна към мен — замръзнала и втрещена до каменната скала — докато трупаше тръпнещите, гърчещи се крайници. След това ги покри със сухи борови иглички. Не срещна шокирания ми поглед и когато се стрелна в гората след Сет.

Нямах време да се окопотя, преди двамата да се върнат. Едуард носеше късове от тялото на Райли, а Сет бе захапал най-големия — торса. Добавиха товара си към купчината и Едуард извади някакъв сребърен правоъгълник от джоба си. Щракна със запалката и я протегна към сухите съчки. Пламнаха мигом, издължени езици оранжев огън бързо лизнаха пирамидата.

— Събери всички късове — тихо каза Едуард на Сет. Заедно, вампирът и вълкът, претърсиха лагера, като от време на време хвърляха по някой къс бял камък в огъня. Сет ги влачеше между зъбите си. Мисълта ми не функционираше достатъчно добре, за да разбера защо не се трансформира в човешки образ с ръце.

Едуард не откъсваше очи от работата си.

Най-после свършиха, а яростният огън издигна колона задушлив лилав дим към небето. Гъстият пушек бавно се виеше, неочаквано плътен. Миришеше на горящ тамян и ароматът беше неприятен. Прекалено тежък, прекалено силен.

Сет отново издаде онзи подобен на кикот звук някъде дълбоко от гърдите си.

През напрегнатото лице на Едуард пробяга усмивка.

Той протегна напред свитата си в юмрук ръка. Сет се ухили, разкривайки дълъг ред остри като ками зъби, и блъсна с нос ръката на Едуард.

— Добър екип сме — промърмори Едуард.

Сет излая нещо подобно на смях.

И тогава Едуард си пое дълбоко въздух и бавно се обърна да ме погледне.

Не разбирах изражението му. Очите му бяха напрегнати, сякаш бях враг — нещо повече, в тях се таеше страх. А не беше показал страх, докато се биеше с Райли и Виктория... Мозъкът ми отказваше да работи, зашеметен и безполезен като тялото ми. Втрещих се озадачено в него.

— Бела, любов моя — каза той с най-нежния си глас и тръгна към мен умишлено бавно, с вдигнати ръце и обърнати нагоре длани. Въпреки замъгленото ми съзнание жестът ми напомни на заподозрян, който приближава към полицаи и му показва, че не е въоръжен...

— Бела, пусни камъка, моля те. Внимателно. Да не се нараниш.

Напълно бях забравила за грубото си оръжие, което все още стисках толкова силно, че кокалчето ми крещеше в протест. Дали не го бях пукнала наново? Този път Карлайл със сигурност щеше да ми сложи гипс.

Едуард се спря нерешително на няколко крачки от мен, протегнал ръце във въздуха, очите му бяха все така изпълнени със страх.

Трябваша ми няколко секунди, за да си спомня как да движа пръстите си. Камъкът тупна на земята, а ръката ми остана замръзнала в същото положение.

Едуард леко се отпусна, когато ръката ми остана празна, но не се приближи.

— Не се страхувай, Бела — прошепна той. — В безопасност си. Няма да те нараня.

Това странно обещание ме обърка още повече. Погледнах го като малоумна, опитвайки се да го разбера.

— Всичко ще бъде наред, Бела. Знам, че се страхуваш, но всичко свърши. Никой няма да те нарани. Няма да те докосна. Няма да те нараня — отново повтори той.

Яростно примигнах и успях да проговоря.

— Защо непрекъснато повтаряш това?

Направих една несигурна крачка към него и той се отдръпна.

— Какво има? — прошепнах. — Какво искаш да кажеш?

— Ти... — златистите му очи ме погледнаха точно толкова объркани, колкото се чувствах аз. — Не се ли страхуваш от мен?

— Да се страхувам ли? *Защо?*

Заклатушках се напред и се препънах в нещо — вероятно в собствения си крак. Едуард ме подхвана и аз зарових лице в гърдите му и захлипах.

— Бела, Бела! Толкова съжалявам. Всичко свърши, всичко свърши.

— Добре съм — задишах тежко. — Добре съм... Просто... Полудявам... Дай ми... Една минутка...

Ръцете му ме притиснаха по-силно.

— Съжалявам — повтаряше той отново и отново.

Останах вкопчена в него, докато най-последно задишах равномерно, после започнах да го целувам: гърдите му, раменете му, врата му — всяка част от него, която можех да достигна. Съзнанието ми бавно започваше да се съвзема.

— Добре ли си? — тревожно питах между целувките. — Тя нарани ли те?

— Съвсем добре съм — увери ме той, заровил лице в косата ми.

— А Сет?

Едуард се засмя.

— Повече от добре. Всъщност е безкрайно доволен от себе си.

— А останалите? Алис, Есме? Вълците?

— Всички са добре. Тамошната битка също приключи. Минала е гладко, както ти обещах. Ние отнесохме най-лошото.

Бавно асимилирах думите му, оставих ги да проникнат в съзнанието ми.

Семейството и приятелите ми бяха в безопасност.

Виктория нямаше да ме преследва повече. Всичко беше приключило.

Всичко беше наред.

Но бях толкова объркана, че добрите новини трудно проникваха в съзнанието ми.

— Кажи ми защо — настоях — защо мислеше, че ме е страх от теб?

— Съжалявам — извини се отново, макар да нямах представа за какво. — Толкова съжалявам. Не исках да ставаш свидетел. Да ме виждаш *такъв*. Знам, че съм те ужасил.

Наложи се отново да се замисля за колебанието, с което се бе приближил към мен с протегнати напред ръце. Може би очакваше да избягам, ако направи някое рязко движение...

— Сериозно ли? — попитах накрая. — Ти... какво? Реши, че си ме изплашил! — изсумтях. Сумтенето беше най-удобната реакция, гласът ми нито трепереше, нито пресекваше. А и звучеше небрежно.

Той сложи ръка под брадичката ми и повдигна главата ми, за да види изражението ми.

— Бела, аз просто... — поколеба се той и след това се насили да продължи. — Току-що обезглавих и разчлених живо същество на няколко метра от теб. Това не те ли *притеснява*?

Той ме изгледа смръщено.

Свих рамене. И този жест беше удобен. Крайно небрежен.

— Всъщност не. Притеснявах се единствено, че двамата със Сет може да пострадате. Исках да ви помогна, но нямах кой знае какви варианти...

Той внезапно се ядоса и гласът ми замря.

— Да — натърти. — Малкото ти представление с камъка. Знаеш ли, че едва не ми докара сърдечен удар? А това никак не е лесно.

Сърдитият му поглед ми пречеше да отговоря.

— Исках да помогна... Сет беше ранен...

— Сет само се преструваше, че е ранен, Бела. Това беше номер. А ти...! — той поклати глава. Не можеше да продължи — Сет нямаше как да погледне какво правиш и се наложи да се намеся. Сега е разстроен, че не може да претендира за безусловна победа.

— Сет... се е преструвал?

Едуард сурово кимна.

— О!

И двамата погледнахме към Сет, който старателно отбягваше погледите ни, втренчен в пламъците. От всеки негов косъм се излъчваше самодоволство.

— Е, нямаше как да разбера — отбранително казах. — Не е лесно да съм единственият безпомощен човек наоколо. Само почакай да стана вампир! Следващия път няма да седя на скамейката.

По лицето му преминаха десетки емоции и накрая изражението му се развесели.

— Следващия път? Да не очакваш нова война?

— С моя късмет? Нищо чудно.

Той въртна очи, но виждах, че ликува — и двамата се бяхме замаяли от облекчение. Всичко беше свършило. Но... дали беше така?

— Чакай малко! Преди да дойдат, не спомена ли нещо? — потръпнах, припомняйки си *точно* какво се беше случило... какво щях да кажа на Джейкъб? Разбитото ми сърце болезнено се сви. Трудно ми беше да повярвам, почти невъзможно, но най-трудната част от този ден не беше зад гърба ми. Продължих. — За някакво усложнение? И че Алис трябва да уточни момента със Сам. Каза, че нещата ще са на косъм. Кое ще е на косъм?

Очите на Едуард се стрелнаха към Сет и двамата си размениха многозначителни погледи.

— Е? — настоях.

— Всъщност нищо особено — бързо отвърна Едуард. — Но трябва да тръгваме...

Той понечи да ме метне на гръб, но аз напрегнах тяло и се дръпнах.

— Дай определение за „нищо особено“!

Едуард обгърна ръцете ми с длани.

— Имаме само една минута, затова не изпадай в паника, нали? Казах ти, че няма причини да се страхуваш. Ще ми се довериш ли?

Кимнах, стремейки се да прикрия внезапно обзелия ме ужас — колко удари можех да понеса, преди да рухна?

— Няма причини да се страхувам. Ясно.

Той сви устни за миг, опитвайки се да реши какво да каже. След това рязко се обърна към Сет, сякаш вълкът го беше извикал.

— Какво прави тя? — попита Едуард.

Сет изскимтя тревожно, напрегнато. Косъмчетата по врата ми настръхнаха.

В продължение на един безкраен миг настъпи мъртвешка тишина.

Едуард ахна.

— Не! — ръката му се стрелна, като че ли да хване нещо, което не виждах. — Недей...

Тялото на Сет се разтърси от мощна тръпка и от дробовите му се откъсна рев, изпълнен с агония.

В същия миг Едуард падна на колене и хвана главата си с ръце, а лицето му потъмня от болка.

Изпищях от ужас и паднах на колене до него. Опитах се да дръпна ръцете от лицето му, но дланите ми бяха потни и се плъзгаха безсилно по мраморната му кожа.

— Едуард! Едуард!

Очите му с мъка се концентрираха върху мен и с видимо усилие той отключи стиснатата си челюст.

— Всичко е наред. Ще се оправим. Просто... — думите му секнаха и той отново трепна.

— Какво става? — извиках аз, а Сет ревеше от болка.

— Добре сме. Ще се оправим — изохка Едуард. — Сам... помогни му...

Когато изрече името на Сам, разбрах, че не говори за Сет и себе си. Не тях нападна някаква невидима сила. Този път кризата не беше тук.

Отново говореше в множествено число.

Бях изразходвала всичкия си адреналин. В тялото ми не бе останала и капка. Залитнах и Едуард ме прихвана, преди да се ударя в скалата. Скочи на крака, сграбчил ме в ръце.

— Сет! — извика той.

Сет беше приклепнал, скован от болка, изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се втурне в гората.

— Не! — нареди Едуард. — Отиваш *право въкъщи*. Веднага. Колкото можеш по-бързо!

Сет изскимтя и поклати огромната си глава.

— Сет, довери ми се.

Огромният вълк се взря в изпълнените с болка очи на Едуард, след това се изправи, втурна се към дърветата и изчезна като призрак.

Едуард силно ме притисна към гърдите си и двамата също се втурнахме през гората, но в друга посока.

— Едуард? — усилих се да кажа въпреки буцата в гърлото ми. — Какво става, Едуард? Какво е станало със Сам? Къде отиваме? Какво става?

— Трябва да се върнем на голямата поляна — каза той тихо. — Ясно беше, че има голяма вероятност да се случи. Алис го видя рано тази сутрин и предаде на Сет чрез Сам. Волтури са решили, че е време да се намесят.

Волтури.

Това беше прекалено. Съзнанието ми отказваше да приеме думите, преструваше се, че не ги разбира.

Дърветата се стрелкаха покрай нас. Тичаше надолу по хълма с такава скорост, че имах чувството, че пропадаме, губим контрол.

— Не се страхувай. Не са дошли за нас. Изпратили са единствено обичайния контингент от охраната, който обикновено разчиства подобни бъркотии. Нищо особено, просто си вършат работата. Но са избрали момента много внимателно. Което ме кара да смятам, че никой в Италия нямаше да страда, ако тези новородени *действително* бяха намалили членовете на семейство Кълън — изрече думите през зъби, мрачно и сурово. — Ще разбере със сигурност какви са били намеренията им, когато стигнат откритото пространство.

— Затова ли се връщаме? — прошепнах аз. Можех ли да се справя? В съзнанието ми нахлуха образи на развети черни наметала и аз потреперих. Бях на ръба да се пречупя.

— Това е част от причината. Но най-вече защото е по-безопасно, ако в този момент се представим като единен фронт. Няма причина да ни тормозят, но... Джейн е с тях. Ако реши, че сме далеч от другите, току-виж се изкушила. Подобно на Виктория Джейн също може да предположи, че съм с теб. Деметри, естествено, е с нея. Ако Джейн го помоли, би могъл да ме открие.

Не исках и да си помислям това име. Не исках да си представям това ослепително изящно, детинско лице. От гърлото ми се откъсна странен звук.

— Шшт, Бела! Всичко ще е наред. Алис видя, че ще се справим.

Алис го е видяла? Но... тогава къде бяха вълците? Къде беше глутницата?

— А глутницата?

— Наложих се бързо да си тръгнат. Волтури не уважават съюзите с вълци.

Чувах как дишането ми се ускорява, но не можех да се контролирам. Започнах да се задъхвам.

— Заклевам се, че ще бъдат в безопасност — обеща ми Едуард.

— Волтури няма да различат миризмата им, няма да разберат, че тук има върколаци. Изобщо не знаят за съществуването на този вид. Глутницата е в безопасност.

Не можех да асимилирам обяснението му. Ужасът разбиваше на пух и прах опитите ми да се съсредоточа. *Ще се оправим*, беше казал преди малко... ами виещият от мъка Сет?... Едуард беше избегнал първия ми въпрос, беше отвлякъл вниманието мис името Волтури...

Бях съвсем близо до отговора, но той ми се изплъзваше.

Дърветата пробягваха край нас като нефритенозелени води.

— Какво стана? — прошепнах отново. — Преди малко. Когато Сет започна да вие? Когато те заболя?

Той се поколеба.

— Едуард! Кажи ми!

— Всичко беше приключило — прошепна той. Едва долавях думите му от вятъра, който свистеше край нас заради скоростта. — Вълците не преброили своя дял от вампирите... мислили, че са унищожили всички. А Алис, естествено, не би могла да види...

— Какво е станало?!

— Един от новородените се криел... Лия го открила. Постъпила глупаво, самонадеяно, вероятно е искала да докаже нещо. Нападнала го сама...

— Лия — повторих аз, прекалено изнемощяла, за да изпитам вина от облекчението, което ме заля. — Ще се оправи ли?

— Лия не е пострадала — промърмори Едуард.

Изглеждах го продължително.

Сам... помогни му... Беше простенал Едуард. Му, на него, не на нея.

— Почти стигнахме — каза Едуард и се загледа в някаква точка в небето.

Автоматично проследих погледа му. Ниско над дърветата се стелеше тъмнолилав облак. Облак? Та днес беше толкова слънчево... Не, това не беше облак — познах гъстата колона пушек като онази при нашия лагер.

— Едуард — казах аз едва чуто. — Едуард, някой е пострадал.

Та нали чух агонизиращия рев на Сет, видях мъката по лицето на Едуард.

— Да — прошепна той.

— Кой? — попитах аз, въпреки че знаех отговора. Разбира се, че го знаех. Разбира се.

Дърветата забавиха ход с приближаването ни към поляната.

Отне му известно време, преди да отговори.

— Джейкъб.

Успях да кимна веднъж.

— Разбира се — прошепнах.

И тогава съзнанието ми изпусна последната нишка, за която се бе вкопчило.

Всичко наоколо стана черно.

Първото нещо, което усетих, беше допирът на студени ръце. Повече от две ръце. Ръце, които ме държаха, длан, която подкрепяше бузата ми, пръсти, които галеха челото ми, и други пръсти, притиснати леко в китката ми.

След това чух гласовете. Отначало само бучене, но след това звукът се усили, като че ли някой завърташе копче на радио.

— Карлайл, минаха вече пет минути — гласът на Едуард беше тревожен.

— Ще се свести, когато е готова, Едуард — гласът на Карлайл, както винаги, бе спокоен и уверен. — Днес й се струпа много. Така умът й се предпазва, нека му позволим.

Но умът ми не можеше да се предпази. Беше попаднал в капана на ужаса, който не ме беше напуснал дори докато бях в несвяст, в плен на болката, която беше част от мрака.

Имах чувството, че съм откъсната от тялото си. Бях затворена в някакво ъгълче на съзнанието си, откъдето не можех да контролирам

нищо. Не можех да мисля. Мъката беше твърде дълбока. Не можех да се измъкна.

Джейкъб.

Джейкъб.

Не, не, не, не...

— Алис, колко време имаме? — попита остро Едуард, гласът му бе все така напрегнат. Успокоителните думи на Карлайл не му бяха помогнали.

Някъде отдалече долетя гласът на Алис. Доста по-ведър.

— Още пет минути. А Бела ще отвори очи след точно тридесет и седем секунди. Не бих се изненадала, ако вече ни чува.

— Бела, миличка — това бе нежният, успокоителен глас на Есме. — Чуваш ли ме? Вече си в безопасност, миличка.

Да, аз бях в безопасност. Но нима това имаше значение?

В този момент до ухото ми се долепиха хладни устни и Едуард прошепна думите, които ми позволиха да избягам от мъката, заключила ме в клетката на собственото ми съзнание.

— Той ще оживее, Бела. Джейкъб Блак вече се възстановява. Ще се оправи.

Докато болката и ужасът се оттегляха, успях да открия пътя към собственото си тяло. Клепачите ми потрепнаха.

— О, Бела! — Едуард въздъхна с облекчение и докосна с устни моите.

— Едуард — прошепнах.

— Да, тук съм.

Заставих клепачите си да се отворят и се вгледах в топлото злато на очите му.

— Джейкъб ще се оправи ли? — попитах.

— Да — увери ме той.

Вгледах се в очите му за някакъв знак, че само се опитва да ме утеши, но те бяха съвсем искрени.

— Аз лично го прегледах — намеси се Карлайл и аз обърнах глава да го погледна. Изражението му беше сериозно и същевременно успокоително. Невъзможно беше да се усъмня. — Животът му е извън опасност. Оздравява с невероятна скорост, макар че раните му са доста сериозни и ще минат няколко дни, преди да се възстанови напълно. Щом приключим тук, ще направя каквото мога, за да му помогна. Сам

се опитва да му помогне да се трансформира в човешкия си вид. Така лечението ще е много по-лесно. — Карлайл леко се усмихна. — Не съм учил ветеринарна медицина.

— Какво се случи с него? — прошепнах. — Колко сериозни са раните му?

Карлайл отново стана сериозен.

— Един от вълците изпадна в беда...

— Лия — въздъхнах.

— Да. Той успя да я изтика, но не му остана време да се защити. Новороденият го стиснал в хватката си и повечето от костите в дясната половина на тялото му са раздробени.

Потръпнах.

— Сам и Пол го настигнаха навреме. Когато го пренесли в Ла Пуш, вече се подобрявал.

— И ще се възстанови напълно? — попитах.

— Да, Бела. Няма да има никакви последствия.

Поех си дълбоко въздух.

— Три минути — тихо каза Алис.

Опитах се да седна. Едуард разбра какво се мъча да направя и ми помогна.

Втренчих се в сцената пред очите ми.

Семейство Кълън стояха в полукръг около кладата. Пламъци почти не се виждаха, само плътен, черно лилав пушек, който се издигаше нагоре на фона на свежата трева. Джаспър стоеше най-близо до плътната завеса, спрял бе на сянка и кожата му не проблясваше така ярко на слънцето, както на останалите. Беше с гръб към мен, раменете му бяха напрегнати, а ръцете леко протегнати. Имаше нещо в сенките. Нещо, над което напрегнато се привеждаше...

Бях твърде вцепенена, за да изпитам нещо повече от кратка изненада, когато осъзнах какво е.

На поляната имаше осем вампири.

Момичето се беше свило на топка до огъня, обгърнало крака с ръцете си. Беше малка, по-малка от мен — изглеждаше на петнадесет, с тъмна коса, слабичка. Очите ѝ бяха впити в мен, а ирисите ѝ бяха стряскащо яркочервени. Много по-ярки от тези на Райли, чак светеха. Въртяха се диво, неконтролируемо.

Едуард забеляза обърканото ми изражение.

— Тя се предаде — тихо обясни той. — Не съм виждал подобно нещо. Само на Карлайл би му хрумнало да го предложи. Джаспър никак не одобрява.

Не можех да откъсна поглед от сцената до огъня. Джаспър разсеяно потриваше лявата си ръка.

— Джаспър добре ли е? — прошепнах.

— Добре е. Отровата пари.

— Ухапали са го? — попитах ужасено.

— Опитвал се да бъде едновременно навсякъде. Така че да не се налага Алис да участва — той поклати глава. — Алис няма нужда от помощ.

Алис се намръщи към любимия си.

— Покровителствен глупчо.

Внезапно младата женска отметна глава като животно и пронизително зави.

Джаспър ѝ изръмжа и тя се сви, но пръстите ѝ се забиха в земята като хищни нокти и главата ѝ се заклати напред-назад от болка. Джаспър направи крачка към нея и приклегна. Едуард се размърда с преднамерено спокойствие, като извъртя телата ни така, че да се окаже между мен и момичето. Надзърнах иззад ръката му, за да наблюдавам тресящото се момиче и Джаспър.

Карлайл в миг се озова до Джаспър. Сложи ръка върху рамото на най-младия си син.

— Да не си променила решението си, момиче? — спокойно я попита Карлайл. — Не искаме да те унищожаваме, но ще го сторим, ако не се контролираш.

— Как издържате? — изви момичето с висок, ясен глас. — *Искам* я — яркочервените ѝ ириса се стрелнаха към Едуард, минаха през него и се впиха в мен и тя отново заби нокти в твърдата земя.

— Трябва да издържиш — сериозно заяви Карлайл. — Трябва да съумееш да се контролираш. Възможно е, и това е единственото нещо, което ще те спаси.

Момичето притисна глава с калните си ръце и тихо зави.

— Дали да не се отдалечим? — прошепнах, подръпвайки Едуард за ръката. Когато чу гласа ми, момичето оголи зъби и на лицето ѝ се изписа страдание.

— Трябва да останем тук — прошепна Едуард. — Вече са стигнали северния край на поляната.

Сърцето ми лудешки затуптя, докато погледът ми обхождаше поляната, но не успях да видя нищо отвъд плътната колона пушек.

След миг безплодно търсене взорът ми се върна върху младата вампирка. Тя не откъсваше обезумелите си очи от мен.

Задържах погледа ѝ. Дълга до брадичката коса обрамчваше лицето ѝ, бледо като слонова кост. Трудно ми беше да определя дали чертите ѝ са хубави, защото бяха изкривени от бяс и жажда. Дивите ѝ, червени очи бяха най-яркото в лицето ѝ — не можех да се откъсна от тях. Гледаше ме свирепо, потръпваше и се гърчеше.

Взирах се в нея като хипнотизирана, питайки се дали не надничах в огледалото на собственото си бъдеще.

Точно тогава Карлайл и Джаспър започнаха да отстъпват към нас. Емет, Розали и Есме побързаха да се скупчат около мен, Едуард и Алис. Единен фронт, както беше казал Едуард, в чийто център стоях аз — на най-безопасното място.

Откъснах поглед от подивялото момиче, за да потърся приближаващите се чудовища.

Все още не виждах нищо. Погледнах към Едуард. Очите му бяха впити право напред. Опитах се да проследя погледа му, но виждах само пушека — гъст и мазен, който се виеше ниско над земята и мързеливо се надигаше, полюшвайки се над тревата.

Издуваше се напред, по-тъмен в средата.

— Хъмм — един мъртворешки глас промърмори в мъглата.

Незабавно разпознах апатичния тон.

— Добре дошла, Джейн — тонът на Едуард беше хладен и любезен.

Тъмните силуети се приближиха, отделиха се от мъглата, придобивайки плътност. Знаех, че най-отпред крачи Джейн — с най-тъмното наметало, почти черно, и най-дребния силует, около половин метър по-нисък от другите. Едва различавах ангелските ѝ черти под сянката на качулката ѝ.

Четири сиви силуета, които се извисяваха зад нея, също ми се сториха познати. Бях сигурна, че разпознавам най-едрия, и докато се вглеждах, за да потвърдя подозрението си, Феликс вдигна поглед.

Качулката му леко падна назад и видях, как ми намига и се усмихва. Едуард стоеше съвсем неподвижно до мен, напълно се владееше.

Погледът на Джейн бавно обходи светналите лица на семейство Кълън, след това попадна върху новороденото момиче до огъня — то отново беше обхванало глава с ръцете си.

— Не разбирам — гласът на Джейн беше безизразен, но зад него прозираше слаб интерес.

— Тя се предаде — обясни спокойно Едуард в отговор на въпроса ѝ.

Тъмните очи на Джейн се стрелнаха към него.

— Предала се е?

Феликс и силуетът до него размениха погледи. Едуард сви рамене.

— Карлайл ѝ предостави избор.

— Тези, които нарушават правилата, нямат право на избор — равно каза Джейн.

Тогава Карлайл заговори с мек глас.

— Това е във ваши ръце. Но тъй като тя изяви желание да спре да ни напада, не виждах причина да я унищожавам. Не е била научена.

— Това е без значение — настоя Джейн.

— Както прецените.

Джейн се загледа озадачено в Карлайл и едва доловимо поклати глава, след това чертите ѝ се успокоиха.

— Аро се надяваше да стигнем достатъчно на запад, за да те видим, Карлайл. Изпраща ти поздрави.

Карлайл кимна.

— Ще ти бъда благодарен, ако и ти му предадеш моите поздрави.

— Разбира се — усмихна се Джейн. Оживено, лицето ѝ беше почти нетърпимо красиво. Тя погледна пушека. — Изглежда, сте свършили нашата работа... или поне по-голямата част — очите ѝ се стрелнаха към заложницата. — От чисто професионално любопитство колко бяха? Нанесли са сериозни поражения в Сиатъл.

— Осемнадесет заедно с тази — отвърна Карлайл.

Очите на Джейн се разшириха и тя отново се взря в огъня, преценявайки големината му. Феликс и другата сянка си размениха по-продължителен поглед.

— Осемнадесет? — повтори тя и за първи път прозвуча несигурно.

— До един новородени — пренебрежително поясни Карлайл. — Бяха неопитни.

— До един? — гласът ѝ стана рязък. — Тогава кой ги е създал?

— Името ѝ беше Виктория — отговори Едуард безстрастно.

— Беше? — повтори въпросително Джейн.

Едуард наклони глава към източната част на гората. Джейн рязко вдигна очи и се загледа в нещо в далечината. Дали гледаше другата колона пушек? Не вдигнах поглед, за да проверя.

Джейн дълго гледа на изток, след това отново се обърна към огъня.

— И тази Виктория не се включваше в тези осемнадесет?

— Не. С нея имаше само един вампир. Не толкова млад като тези тук, но не беше на повече от година.

— Значи двадесет — издиша Джейн. — Кой се справи със създателя им?

— Аз — отвърна Едуард.

Джейн присви очи и се обърна към момичето до огъня.

— Хей, ти — повика я тя, а мъртвешкият ѝ глас прозвуча по-грубо от преди. — Името ти?

Новородената злобно изглежда Джейн с плътно стиснати устни.

Джейн ангелски ѝ се усмихна.

Писъкът на момичето беше оглушителен; тялото ѝ се изви в неестествена, разкривена дъга. Отместих поглед, борейки се с инстинкта да запуша ушите си. Стиснах зъби с надеждата да успея да контролирам стомаха си. Писъците се усилиха. Втренчих се в лицето на Едуард, гладко и безизразно, но внезапно си спомних как веднъж той стоеше под измъчващия взор на Джейн и ми прилоша още повече. Погледнах към Алис и Есме до нея. Лицата им бяха безизразни като неговото.

Накрая настъпи тишина.

— Името ти — повтори Джейн с равен глас.

— Бри — изстена момичето.

Джейн се усмихна и момичето отново изпищя. Задържах дъх, докато болезненият ѝ писък секна.

— Ще ти каже всичко, което искаш — процеди Едуард през зъби.
— Не е нужно да го правиш.

Джейн вдигна очи, а в обичайно празния ѝ поглед проблесна изненада.

— О, знам това — отвърна тя и му се усмихна, преди отново да се обърне към младата вампирка.

— Бри — каза Джейн и гласът ѝ отново беше студен. — Вярно ли е това? Наистина ли бяхте двајсет?

Момичето лежеше и дишаше тежко, а едната страна на лицето ѝ беше притисната в земята. Заговори бързо.

— Деветнайсет или двајсет, или повече, не знам! — тя се сви, ужасена, че незнанието може да ѝ навлече поредната порция мъчения.
— Сара и онази, не ѝ знам името, се сбиха по пътя...

— А тази Виктория — тя ли ви създаде?

— Не знам — каза тя и отново се сви. — Райли никога не споменавахе името ѝ. Онази нощ беше толкова тъмно... не виждах нищо... и болеше много... — Бри потръпна. — Той не искаше да мислим за нея. Каза, че мислите ни са опасни...

Джейн стрелна поглед към Едуард, после отново към момичето.

Виктория беше планирала нападението много внимателно. Ако не беше тръгнала по следите на Едуард, нямаше да сме сигурни, че е била замесена...

— Разкажи ми за този Райли — каза Джейн. — Защо ви доведе тук?

— Райли ни каза, че трябва да унищожим странните жълти очи тук — раздърдори се охотно Бри. — Каза, че ще е лесно. Каза, че градът е техен и че искат да ни нападнат. Каза, че щом ги премахнем, всичката кръв ще е за нас. Даде ни миризмата ѝ — Бри вдигна ръка и ме посочи с пръст. — Каза, че ще разпознаем семейството, защото тя ще е с тях. Каза, че който я хване първи, ще е негова.

Чух как Едуард изскърцва със зъби.

— Изглежда, Райли е грешал, че ще е лесно — отбеляза Джейн.

Бри кимна, явно доволна, че разговорът е поел в по-безболезнена посока. Внимателно се изправи до седнало положение.

— Не знам какво стана. Разделихме се, но останалите така и не дойдоха. И Райли си тръгна, не се върна да ни помогне, както беше обещал. След това настана пълно объркване и всички се оказаха на

парчета — тя отново потръпна. — Беше ме страх. Искях да избягам. Онзи там тя погледна Карлайл — каза, че няма да ме наранят, ако престана да се бия.

— Ах, но той няма право да ти предлага подобен подарък, малката — измърмори Джейн, а гласът ѝ прозвуча странно нежно. — Нарушените правила си имат последствия.

Бри я погледна неразбиращо. Джейн погледна Карлайл.

— Сигурни ли сте, че сте унищожили всички? Онези, които са се отделили?

Лицето на Карлайл беше напълно гладко, когато кимна.

— Ние също се разделихме.

Джейн почти се усмихна.

— Не мога да отрека, че съм впечатлена.

Едрите сенки зад нея измърмориха съгласието си.

— Никога не съм виждала едно-единствено сближение да успее да отблъсне такава атака. Наясно ли сте какво я е предизвикало? Изглежда ми странно, като се има предвид начинът ви на живот. И защо момичето е било толкова важно? — очите ѝ неохотно се спряха върху мен.

Потръпнах.

— Виктория имаше зъб на Бела — каза Едуард безизразно.

Джейн се изсмя — смехът ѝ беше като гукането на щастливо дете.

— Тя определено предизвиква изненадващо силни реакции сред вида ни — отбеляза тя, усмихвайки се право срещу мен с ангелско изражение.

Едуард се напрегна. Погледнах го и забелязах, че се обръща към нея.

— Би ли престанала да го правиш? — сковано попита той.

Джейн отново се разсмя весело.

— Просто проверявам. Очевидно не съм навредила.

Потръпнах, благодарна, че странната засечка в системата ми, предпазила ме последния път, когато видях Джейн, все още действа. Едуард ме притисна по-силно.

— Е, очевидно за нас не е останало кой знае какво. Странно — каза Джейн и в гласа ѝ отново се прокрадна апатия. — Не сме

свикнали да се явяваме напразно. Жалко, че пропуснахме битката. Струва ми се, че щеше да бъде забавно да наблюдаваме.

— Да — бързо ѝ отговори Едуард, а гласът му беше рязък. — А бяхте толкова близо. Жалко, че не дойдохте половин час по-рано. Вероятно тогава щяхте да изпълните мисията си тук.

Джейн устоя на погледа му.

— Да. Жалко, че нещата се стекоха така, нали?

Едуард кимна сякаш на себе си. Подозренията му бяха потвърдени.

Джейн отново погледна новороденото момиче, вече съвсем отегчена.

— Феликс? — провлече тя.

— Чакай — намеси се Едуард.

Джейн повдигна вежда, но Едуард, гледайки Карлайл, заговори настойчиво.

— Можем да ѝ обясним правилата. Изглежда, проявява желание да се научи. Не е знаела какво прави.

— Разбира се — обади се Карлайл. — Готови сме да поемем отговорност за Бри.

Изражението на Джейн показваше, че се разкъсва между недоумение и изненада.

— Не правим изключения — каза тя. — И не даваме втори шанс. Влияе зле на репутацията ни. Което ми напомня... — внезапно тя отново ме погледна и на ангелското ѝ лице се появиха трапчинки. — Кай ще бъде дълбоко заинтригуван, като разбере, че още си човек, Бела. Може да реши да ви посети.

— Датата вече е определена — обади се Алис, проговаряйки за първи път. — Възможно е ние да ви посетим през следващите месеци.

Усмивката на Джейн угасна и тя небрежно сви рамене, без да поглежда Алис. Обърна се към Карлайл.

— Приятно ми беше да се срещнем, Карлайл. Мислех, че Аро преувеличава. Е, до скоро...

Карлайл кимна. Изражението му издаваше болка.

— Погрижи се затова, Феликс — отегчено каза Джейн и кимна към Бри. — Искам да си вървя вкъщи.

— Не гледай — прошепна Едуард в ухото ми.

С удоволствие изпълних молбата му. Бях видяла повече от достатъчно за един ден, повече от достатъчно за цял живот. Стиснах силно очи и зарових лице в гърдите на Едуард.

Но въпреки всичко чувах.

Чух дълбок, гръмовен рев и след това тъничък писък, който беше ужасяващо познат. Той бързо секна и след това чувах само противния звук от чупене и разкъсване.

Ръката на Едуард тревожно галеше рамото ми.

— Хайде — каза Джейн и аз вдигнах поглед навреме, за да видя как едрите сиви силуети се отдалечават сред виещия се пушек. Миризмата на тамян отново стана силна — прясна.

Сивите наметала изчезнаха в гъстата мъгла.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

МОРАЛ

Плотът в банята на Алис беше покрит с хиляда различни продукта, всеки от които, според описанието, бе в състояние да разкраси човешката обвивка. Тъй като живеещите в къщата бяха до един съвършени и с ненаранима кожа, можех да предположа, че ги е купила заради мен. Зачетох етикетите като вцепенена, впечатлена от подобно разхищение.

Внимавах да не поглеждам в дългото огледало.

Алис започна да разресва косата ми с бавни, ритмични движения.

— Стига, Алис — казах безизразно. — Искам да се върна в Ла Пуш.

Колко ли часа бях чакала Чарли *най-после* да си тръгне от къщата на Били, за да мога да се видя с Джейкъб? Всяка минута, в която не знаех дали Джейкъб диша, ми се бе сторила колкото десет живота. А когато вече можех да отида и сама да се уверя, че Джейкъб е жив, времето бе отлетяло толкова бързо. Стори ми се, че едва бях успяла да успокоя дишането си, когато Алис звънна на Едуард, настоявайки да продължавам с нелепите преструвки, че съм ѝ на гости. Изглеждаше толкова маловажно...

— Джейкъб все още е в безсъзнание — отвърна тя. — Карлайл или Едуард ще се обадят, когато се събуди. А и трябва да отидеш първо при Чарли. Той беше у Били, видя, че Карлайл и Едуард са се върнали от похода, и със сигурност ще е подозрителен, когато се прибереш.

Вече бях наизустила и запечатала алибито в съзнанието си.

— Не ме интересува. Искам да съм там, когато Джейкъб се събуди.

— Точно сега трябва да мислиш за Чарли. Знам, че денят беше тежък за теб, меко казано, но това не означава, че можеш да бягаш от отговорностите си — гласът ѝ беше сериозен, почти ме мърмеше. — Сега, повече от всякога, е важно Чарли да остане в неведение. Първо

си изиграй ролята, Бела, а след това можеш да правиш каквото искаш. Част от това да си Кълън е да бъдеш педантично отговорна.

Естествено, беше права. И ако не беше тази причина, по-могъща от страха, болката и чувството ми за вина, взети заедно, Карлайл никога нямаше да успее да ме убеди да се откъсна от Джейкъл, независимо дали е в съзнание, или не.

— Върви си вкъщи — нареди ми тя. — Говори с Чарли. Изиграй си ролята. Погрижи се за безопасността му.

Изправих се и кръвта се раздвижи към краката ми, щипейки ги с хиляди игли. Твърде дълго бях седяла неподвижно.

— Роклята ти стои прекрасно — изгука Алис.

— А? О, въъ, благодаря ти за дрехите — смънках по-скоро от любезност, отколкото от признателност.

— Нужни бяха вещественни доказателства — каза тя с широко отворени невинни очи. — Какво пазаруване щеше да е, ако не се върнеш с нова дрешка? Чудесно съм я подбрала, много ти отива, ако мога да се похваля сама.

Премигнах, неспособна да си спомня с какво ме беше облякла. Не можех да си събера мислите, на всеки няколко секунди се разпилявах — като насекоми, бягащи от светлината.

— Джейкъл ще се оправи, Бела — каза Алис. Не й беше трудно да разбере защо съм толкова разсеяна. — Излишно е да бързаш. Ако знаеш само колко морфин се наложи да му даде Карлайл, щеше да си наясно, че доста време няма да дойде на себе си. При такава висока телесна температура организмът му го разгражда с бясна скорост.

Поне не го болеше. За момента.

— Искаш ли да поговорим, преди да тръгнеш? — попита ме тя съчувствено. — Сигурно си доста травмирана.

Знаех какво гложди любопитството й. Но аз имах други въпроси.

— И аз ли ще съм такава? — попитах тихо. — Като онова момиче Бри на поляната?

Имах да мисля за хиляди други неща, но не можех да я изтикам от съзнанието си. Новородената, чийто нов живот внезапно бе прекъснат. Образът на лицето й, разкривено от жажда за кръвта ми, пареше под клепачите ми.

Алис ме погали по ръката.

— При всеки е различно. Но нещо такова, да.

Застинах, опитвайки се да си го представя.

— Постепенно минава — обеща тя.

— След колко време?

Тя сви рамене.

— След няколко години, може и по-малко. При теб може и да е различно. Досега не съм виждала как се случва при някой, който предварително го е избрал. Ще ми е интересно да видя как ще ти се отрази.

— Интересно — повторих.

— Ще те държим далеч от неприятности.

— Знам. И ви имам доверие — отвърнах с вял, монотонен глас.

Челото на Алис се набръчка.

— Ако се тревожиш за Карлайл и Едуард, сигурна съм, че всичко е наред. Струва ми се, че Сам започва да ни се доверява... е, поне на Карлайл. Кое то е хубаво. Предполагам, атмосферата доста се е изострила, когато се е наложило Карлайл повторно да счупи костите...

— Моля те, Алис!

— Извинявай.

Поех си дълбоко дъх, за да се поуспокоя. Джейкъб бе започнал да се възстановява с такава скорост, че някои от костите му бяха заздравели накриво. Бил е в безсъзнание по това време, но пак ми беше трудно да се замислям на тази тема.

— Алис, мога ли да те питам нещо? За бъдещето?

Тя внезапно застана нащрек.

— Знаеш, че не виждам всичко.

— Нямам това предвид. Но все пак понякога *виждаш* бъдещето ми. Защо се получава така, как мислиш, след като нищо друго не ми действа? Нито уменията на Джейн, нито на Едуард или Аро... — думите ми заглъхнаха, както и интересът към отговора. Любопитството ми в момента бе така краткотрайно, засенчвано от далеч по-потискащи емоции.

Алис обаче сметна въпроса за много интересен.

— И Джаспър също, Бела — неговият талант въздейства върху тялото ти точно както на всички останали. Именно в това е разликата, разбираш ли? Уменията на Джаспър влияят физически върху тялото ти. Той действително успокоява или пък стимулира организма ти. Не е илюзия. А пък аз виждам резултатите, а не причините или мислите,

провокирали решенията, чрез които се е стигнало до тези резултати. Това също е извън съзнанието, не е илюзия, а реалност, или поне някаква версия на реалността. Но Джейн и Едуард, Аро и Деметри — те работят *вътре* в съзнанието. Джейн създава илюзията за болка. Не уврежда тялото, но усещането е такова. Разбираш ли, Бела? Вътре в съзнанието си ти си в безопасност. Там никой не може да те достигне. Нищо чудно, че Аро е толкова заинтригуван какви ще са бъдещите ти способности.

Тя се вгледа в изражението ми, за да разбере дали следвам мисълта ѝ. В действителност думите ѝ се бяха слели, сричките и звуците бяха изгубили смисъл. Не можех да се концентрирам. Но въпреки това кимнах. Опитах се да си придам разбиращ вид.

Но не успях да я заблудя. Тя ме погали по бузата и прошепна.

— Всичко ще е наред с Джейкб, Бела. Не ми е нужно да гледам бъдещето, за да съм сигурна. Готова ли си да тръгваш?

— Само още нещо. Може ли още един въпрос за бъдещето? Не искам конкретна информация, само най-общото.

— Ще се постарая — отвърна тя колебливо.

— Все още ли ме виждаш да ставам вампир?

— О, този е лесен. Виждам те, да.

Кимнах бавно.

Тя се взря в лицето ми с непроницаеми очи.

— Не си ли наясно със собствените си желания, Бела?

— Наясно съм. Просто исках да съм сигурна.

— Аз мога да съм само толкова сигурна, колкото си и ти, Бела. Нали знаеш. Ако решиш да промениш решението си, това, което виждам, ще се промени... или в твоя случай ще изчезне.

Въздъгнах.

— Но това няма да се случи.

Тя ме прегърна.

— Съжалявам. Не мога изцяло да те *разбера*. Първият ми спомен беше как виждам лицето на Джаспър в бъдещето си. Винаги съм знаела, че той съществува там някъде, накъдето върви животът ми. Но мога да ти *съчувствам*. Ужасно съжалявам, че се налага да избираш между две хубави неща.

Измъкнах се от прегръдката ѝ.

— Не ме съжалявай — имаше хора, които заслужаваха съчувствие, но аз не бях от тях. А и не се налагаше да избирам каквото и да било. Трябваше само да разбия едно добро сърце. — Отивам да се оправя с Чарли.

Прибрах се с пикапа вкъщи, където Чарли ме чакаше, изпълнен с подозрения точно както беше предвидила Алис.

— Здравсти, Бела. Как мина пазаруването? — поздрави ме той, когато влязох в кухнята. Ръцете му бяха скръстени на гърдите, а очите — впити в лицето ми.

— Безкраен — отвърнах отегчено. — Току-що се прибрахме.

Чарли се опита да прецени настроението ми.

— Предполагам, вече си чула за Джейк?

— Да. Останалите от семейство Кълън се прибраха преди нас. Есме ми каза къде са Карлайл и Едуард.

— Добре ли си?

— Тревожа се за Джейк. Като приключач с вечерята, смятам да сляза до Ла Пуш.

— Казвах ти аз, че тия мотори са опасна работа. Дано вече проумяваш, че не говоря празни приказки.

Кимнах и започнах да вадя разни неща от хладилника. Чарли се настани на масата. Като че ли беше в по-разговорливо настроение от обикновено.

— Смятам, че е излишно да се тревожиш чак толкова за Джейк. Човек, който е в състояние да ругае с такъв хъс, е на път да се оправи.

— Буден ли беше, когато го видя? — попитах и се извъртях рязко към него.

— Охо, буден беше. Да го беше чула само — всъщност по-добре, че не го чу. Май в цял Ла Пуш не остана човек, който да *не* го чуе. Не знам откъде има такъв речник, но се надявам да не е използвал подобен език, докато се мотаехте заедно.

— Днес е имал извинение. Как изглеждаше?

— Зле. Приятелите му го внесоха. Добре че са едри, че това момче е толкова грамадно. Карлайл каза, че десният крак и дясната му ръка са счупени. Общо взето, цялата дясна половина на тялото му е натрошена след падането с проклетия мотор — Чарли поклати глава. — Ако чуя, че пак го караш, Бела...

— С това нямаш проблеми, татко. Няма да чуеш подобно нещо. Наистина ли смяташ, че е добре?

— Разбира се, Бела, не се тревожи. Беше достатъчно добре, че да се закача с мен.

— Да се закача ли? — повторих смаяно.

— Аха, между обидите по адрес на нечия майка и богохулстването ми каза: „Обзалагам се, че сега си доволен, че обича Кълън вместо мен, а, Чарли?“.

Обърнах се към хладилника, за да не зърне изражението ми.

— Не можех да възразя. Що се отнася до твоята безопасност, Едуард е далеч по-зрял от Джейкб, това поне ще му призная.

— Джейкб си е достатъчно зрял — измърморих в негова защита. — Сигурна съм, че това днес не е било по негова вина.

— Странна работа беше това днес — каза замислено Чарли след минута. — Знаеш ли, не вярвам много на тия суеверия, но беше някак особено... като че ли Били знаеше, че нещо лошо ще се случи с Джейк. Цяла сутрин беше напрегнат като прасенце по Коледа. Май не чу и думичка от това, което му говорих. А и още по-странно... помниш ли през февруари и март, когато си имахме проблеми с вълците?

Наведох се да измъкна тигана от шкафа и поостанах в тази поза още секунда-две.

— Аха — смотолевих.

— Надявам се, че няма пак да имаме същите проблеми. Тази сутрин бяхме излезли с лодката, Били не обръщаше никакво внимание нито на мен, нито на рибата, когато внезапно чухме как в гората вият вълци. При това не беше един и, боже, колко силно виеха. Звучаха все едно са в селото. Най-странното беше, че Били обърна лодката и потегли право към залива, сякаш викаха лично него. Дори не ме чу, като го попитах какво прави.

Виенето спря още преди, да завържем лодката. А Били внезапно страшно се разбърза да не изпусне мача, макар да имаше часове до него. Мърмореше нещо за предварително предаване... за мач на живо? Казвам ти, Бела, беше много странно.

После намери някакъв мач, дето искал да го гледа, ама не му обърна никакво внимание. През цялото време висях на телефона, обади се на Сю, на Емили и на дядото на твоя приятел Куил. Така и не разбрах за какво ги търси — дърдореше най-небрежно. След това пак

чух виенето, съвсем пред къщата. Никога не съм чувал такова нещо, настръхнаха ми космите. Питам Били дали не е заложил капани в двора и се наложи да крещя, за да надвикам воя. Ако се съдеше по звука, животното много страдаше.

Трепнах, но Чарли беше така увлечен в разказа си, че не забеляза.

— Естествено, забравих всичко, защото точно тогава внесоха Джейк. Чак сега се сещам. Както си виеше, вълкът изведнъж спря и не се чу повече. Псувните на Джейкъб го заглушиха. Здрави дробове има това момче, истина ти казвам.

Чарли млъкна за миг със замислено изражение.

— Странно как от цялата тая бъркотия излезе нещо хубаво. Не вярвах, че някога ще преодолеят онова глупаво предубеждение срещу семейство Кълън, дето го имат всички там. Но някой повика Карлайл и Били му беше истински благодарен, че дойде. Според мен трябваше да закараме Джейк в болницата, но Били искаше да го задържи вкъщи и Карлайл се съгласи. Предполагам, той знае най-добре. Много щедро от негова страна да се съгласи на такова отдалечено домашно посещение. — И... — той млъкна, като че ли не му се искаше да каже нещо. После въздъхна и продължи: — А Едуард се държа много... добре. Изглеждаше точно толкова разтревожен за Джейкъб, колкото си ти сега. Сякаш брат му лежеше в онова легло. А погледът му... — Чарли поклати глава. — Свястно момче е, Бела. Ще се опитам да го запомня. Но нищо не обещавам, да знаеш — той ми се ухили.

— Няма да ти го натяквам — измънках.

Чарли протегна крака и изпъшка.

— Хубаво е да се прибере човек. Няма да повярваш колко хора се натъпкаха в тая тясна къща на Били. Седем от приятелите на Джейк се завряха в малката дневна — едва дишах. Забелязвала ли си колко са едри всичките тия момчета?

— Да, забелязвала съм.

Чарли ме зяпна, очите му внезапно се съсредоточиха.

— Честно, Бела, Карлайл каза, че Джейк ще се изправи на крака за нула време. Каза, че изглежда далеч по-зле, отколкото е всъщност. Ще се оправи.

Само кимнах.

Джейкъб ми се бе сторил толкова... необичайно крехък, когато се бях завтекла да го видя в мига, в който Чарли си бе тръгнал. Целият беше в шини. Карлайл каза, че няма смисъл от гипс, като се има предвид с каква скорост се възстановява. Лицето му беше бледо и изпито, макар да беше в безсъзнание. Чуплив. Колкото и да беше грамаден, изглеждаше много чуплив. А може би ми се струваше така просто защото изпусках юздите на въображението си и мислех, че самата аз щях да го пречупя — да разбия сърцето му.

Да можеше само да ме удари гръм и да ме разцепи на две. За предпочитане — болезнено. За първи път възприемах отказването от човешката същност като истинска жертва. Сякаш загубата щеше да е прекалена.

Сложих вечерята на Чарли на масата до лакътя му и се отправих към вратата.

— Ъъъ, Бела? Би ли изчакала секунда?

— Да не съм забравила нещо? — попитах, оглеждайки чинията му.

— Не, не. Просто... искам да те помоля за една услуга — Чарли се смръщи и заби поглед в пода. — Седни, няма да се проточи.

Седнах срещу него, леко объркана. Опитах се да се съсредоточа.

— От какво имаш нужда, татко?

— Ами ето за какво иде реч, Бела — Чарли се изчерви. — Може би просто съм леко... суеверен, след като прекарах деня с Били, а той се държа толкова странно. Но имам някакво... предчувствие. Имам чувството, че... скоро ще те загубя.

— Не бъди глупав, татко — смънках виновно. — Нали искаш да ида да следвам?

— Обещай ми едно нещо.

Поколебах се, готова да откажа.

— Добре...

— Ще ми кажеш ли, преди да решиш да правиш нещо крайно? Като да избягаш с него, например?

— Татко... — изпъсках.

— Сериозно ти говоря. Няма да правя проблеми. Просто ме предупреди. Да имам възможност да те прегърна за довиждане.

Трепнах, но вдигнах ръка.

— Глупаво е. Но, ако ще си по-спокоен... тогава обещавам.

— Благодаря ти, Бела — отвърна той. — Обичам те, детето ми.

— И аз те обичам, татко — докоснах го по рамото, после рязко се изправих. — Ако имаш нужда от нещо, ще бъда у Били.

Въобще не погледнах назад, направо изтичах през вратата. Идеално, точно от това имах нужда в момента. Мърморих си под нос през целия път до Ла Пуш.

Черният мерцедес на Карлайл не беше пред къщата на Били. Което беше и хубаво, и лошо. Ясно беше, че трябва да говоря с Джейкъб насаме. Но въпреки това ми се искаше да мога да държа ръката на Едуард, както по-рано, когато Джейкъб бе в безсъзнание. Невъзможно. Но Едуард ми липсваше — следобедът с Алис ми се беше сторил безкраен. Това правеше отговора ми повече от очевиден. Вече знаех, че не бих могла да живея без Едуард. Но този факт нямаше да направи нещата по-малко болезнени.

Почуках тихичко на входната врата.

— Влизай, Бела — обади се Били. Грохотът на пикапа ми лесно се разпознаваше.

Отворих си сама.

— Здравсти, Били. В съзнание ли е? — попитах.

— Дойде в съзнание преди около половин час, точно преди лекарят да си тръгне. Влизай. Май те чака.

Трепнах, после си поех дълбоко въздух.

— Благодаря.

На вратата на стаята се спрях, не знаех да почукам, или не. Реших първо да надникна с надеждата — нали си бях страхливка — че може отново да е заспал. Имах чувството, че няколко допълнителни минути няма да са ми излишни.

Побутнах вратата с няколко сантиметра и нерешително проточих врат.

Джейкъб ме чакаше, лицето му бе гладко и спокойно. Изпитото, измъчено изражение беше изчезнало, а на негово място се бе настанило внимателно поддържано безразличие. В тъмните му очи не се долавяше никакво оживление.

Толкова ми беше трудно да гледам това лице, знаейки, че го обичам. Много по-трудно, отколкото очаквах. Запитах се дали и за него е било толкова трудно през цялото време.

За щастие някой беше метнал одеяло отгоре му. Хубаво беше, че не виждах пораженията по тялото му.

Пристъпих в стаята и тихо затворих вратата зад гърба си.

— Здравсти, Джейк — прошепнах.

Той не отговори веднага. Известно време се взира в лицето ми. После с усилие овладя изражението си и се усмихна леко подигравателно.

— Да, май се досещах, че ще се окаже така — въздъхна той. — Днес определено не ми е ден. Първо избирам грешното място, изпускам най-важния бой и цялата слава остава за Сет. После Лия решава да се държи като пълна идиотка, да доказва, че е корава като останалите, и се наложи аз да съм идиотът, който я спасява. А сега това — той махна с лявата си ръка към мен, още стоях нерешително на прага.

— Как се чувстваш? — измънках.

Ама че глупав въпрос.

— Малко надрусан. Доктор Кучешки зъб не беше сигурен колко обезболяващи ще са ми нужни, та се опита да налучка. Май прекали.

— Но поне не те боли.

— Не. Поне раните не ме тормозят — каза той и отново се усмихна подигравателно.

Прехапах устна. Никога нямаше да преживея този разговор. Защо, когато *исках* да умра, никой не се опитваше да ме убие?

Горчивата насмешка напусна лицето му и погледът му омекна. Челото му се набръчка, сякаш се тревожеше за нещо.

— А ти? — попита той искрено разтревожен. — Добре ли си?

— Аз ли? — зяпнах го. Май наистина му бяха вкарали повече лекарства. — *Защо?*

— Ами, така де, бях почти сигурен, че няма да те нарани, но не бях сигурен дали няма да е неприятно. Откакто се събудих, непрекъснато се тревожа, направо полудях. Не знаех дали ще ти дадат да дойдеш да ме видиш. Неизвестността е ужасно нещо. Как мина? Гадно ли се държа? Съжалявам, ако е било неприятно. Не исках да ти се налага сама да се справяш, мислех, че и аз ще съм там...

Трябваше ми цяла минута, за да схвана за какво говори. Той продължи да плямпа с все по-неловко изражение, докато най-после разбрах какво ми казва. Побързах да го успокоя.

— Не, не Джейк! Добре съм. Даже твърде добре. Естествено, че не се е държал гадно. Де да беше така!

Очите му се разшириха и той ме погледна ужасено.

— *Какво?*

— Дори не е сърдит — дори на *теб* не е сърдит! Толкова е щедър, че се чувствам още по-зле. Ще ми се да се беше разкрещял или нещо такова. Не е като да не заслужавам... е, далеч по-лоши неща от скандал. Но за него това няма значение. Просто иска да съм *щастлива*.

— И не се разсърди? — попита Джейкъб невярващо.

— Не. Държа се... твърде мило.

Джейкъб ме гледа втренчено още една минута, после внезапно се намръщи.

— *По дяволите* — изръмжа накрая.

— Какво има, Джейк? Заболя ли те? — заразмахвах безпомощно ръце и се огледах за лекарствата му.

— Не — измърмори той отвратно. — Не мога да повярвам! Не ти ли постави ултиматум, или нещо такова?

— Нищо подобно, какво ти е?

Той се смръщи и поклати глава.

— Май разчитах на подобна реакция. Дявол да го вземе. Похитър е, отколкото смятах.

Думите му, макар и по-гневни, ми напомниха как му се бе възхитил Едуард тази сутрин, задето действа безскрупулно. Което означаваше, че Джейк продължава да се надява, продължавала се бори. Трепнах, сякаш някой ми беше забил нож в гърба.

— Това не е роля, Джейк — казах тихо.

— Да, да! Играе точно толкова внимателно, колкото и аз, само че знае какво прави, за разлика от мен. Но не съм виновен аз, че е подобър манипулатор — просто не съм живял достатъчно дълго, че да науча всички трикове.

— Не ме манипулира!

— Разбира се, че те манипулира! Кога най-после ще се събудиш и ще осъзнаеш, че съвсем не е така съвършен, както си мислиш?

— Поне не е заплашвал да се самоубие, за да ме накара да го целуна — троснах се. Още щом го произнесох обаче, цялата се изчервих от раздразнение. — Чакай. Това не съм го казала. Заклех се пред себе си, че няма да споменавам нищо по този въпрос.

Той си пое дълбоко въздух. Когато проговори, звучеше спокойно.

— Защо не?

— Защото не съм дошла тук, за да те обвинявам в каквото и да било.

— Но е вярно — каза той равно. — Наистина така направих.

— Не ми пука, Джейк. Не ти се сърдя.

Той се усмихна.

— И на мен не ми пука. Знаех, че ще ми простиш, и не съжалявам, че го направих. Пак бих го направил. Поне това ми остава. Поне успях да те накарам да осъзнаеш, че действително ме обичаш. Това поне е нещо.

— Така ли? Нямах ли да е по-добре да съм в неведение?

— Не смяташ ли, че е редно да си наясно какво чувстваш, най-малкото, за да не се изненадаш някой ден, когато вече ще е късно и ще си женена за вампир?

Поклатих глава.

— Не — нямах предвид по-добре за мен самата. Говорех за *теб*. За теб по-лесно или по-трудно е да знам, че съм влюбена в теб? При положение че нищо няма да се промени? Нямах ли да е по-добре, по-лесно за теб, ако си бях останала в неведение?

Той възприе въпроса така сериозно, както и аз, и дълбоко се замисли, преди да ми отговори.

— Да, по-добре е да си наясно — реши накрая. — Ако не го беше осъзнала... винаги щях да се питам дали нямах да решиш друго, ако беше разбрала. Сега знам. Направих всичко по силите си — той вдиша неравномерно и притвори очи.

Този път не устоях на порива да го утеша. Прекосих малката стая и коленичих край главата му, без да смея да седна на леглото, да не би да го разклатя и да му причиня болка. Приведох се, за да опра чело в бузата му.

Джейкб въздъхна и сложи ръка върху косата ми, притискайки главата ми до своята.

— Толкова съжалявам, Джейк.

— Знаех си, че шансовете са нищожни. Не си виновна ти, Бела.

— О, недей и ти — изстенах. — Моля те.

Той се дръпна, за да ме погледне.

— Какво?

— Аз съм виновна. И ми писна да ми повтарят, че не е така.

Той се ухили, но усмивката така и не докосна очите му.

— Искаш да ти вдигна скандал ли?

— Ами всъщност... мисля, че да.

Сви устни, докато преценяваше дали говоря сериозно. По лицето му за кратко пробяга усмивка, но после рязко се смръщи.

— Непростимо беше така да отвърщаш на целувката ми — просъска той. — Ако си знаела, че ще се отметнеш, нямаше нужда да си толкова убедителна.

Трепнах и кимнах.

— Ужасно съжалявам.

— Съжаленията не помагат, Бела. Как можа?

— Не знам — прошепнах.

— Трябваше да ми кажеш да се самоубия. Така или иначе това искаш.

— Не, Джейкъб — изскимтях, борейки се с напиралците сълзи. — Не! Никога!

— Да не плачеш? — попита той, а гласът му внезапно възвърна обичайния си тон. Размърда се нетърпеливо в леглото.

— Аха — измънках и се разсмях немошно на себе си през сълзите, които внезапно се превърнаха в хлипане.

Той се размърда и праметна здравия си крак през ръба на леглото, опитваше се да се изправи.

— Какво правиш? — попитах рязко през сълзи. — Лягай обратно, идиот такъв, ще си повредиш нещо! — скочих на крака и натиснах здравото му рамо с две ръце.

Той се предаде и се отпусна назад, при което изохка от болка, но ме сграбчи през кръста и ме повлече със себе си на леглото, притискайки ме към здравата си страна. Свих се до него, опитвайки се да заглуша глупавото хълцане в горещата му кожа.

— Не мога да повярвам, че плачеш — измънка той. — Знаеш, че ти наговорих тези неща само защото сама поиска. Не ги мисля — ръката му погали раменете ми.

— Знам — накъсано си поех въздух в опит да се овладее. Как така се получи, че плача аз, а той ме утешава? — Но все пак е вярно. Благодаря ти, че го каза гласно.

— Получавам ли точки, задето те разплаках?
— Разбира се, Джейк — усмихнах се едва-едва. — Колкото искаш.
— Не се тревожи, Бела, миличка. Всичко ще се нареди.
— Не виждам как — измърморих.
Той ме погали по главата.
— Ще се предам и ще се държа прилично.
— Нова игра ли? — попитах и вдигнах брадичка, за да го погледна в лицето.
— Може би — той се засмя малко насила, сетне трепна. — Но поне ще положя усилие.
Намръщих се.
— Не бъди такъв песимист — възмути се той. — Имай ми малко вяра.
— Какво разбираш под „прилично“?
— Ще ти бъда приятел, Бела — каза той тихо. — Няма да искам нищо повече от това.
— Май е твърде късно, Джейк. Как можем да сме приятели, след като се обичаме така?
Той се загледа съсредоточено в тавана, все едно четеше нещо написано там.
— Може да се наложи... да е приятелство от разстояние.
Стиснах зъби, доволна, че не ме гледа, исках да преглътна хлипането, което заплашваше отново да избие. Трябваше да съм силна, но нямах представа как...
— Сега ли се за онази част в Библията? — попита той внезапно, все така загледан в белия таван. — За царя и двете жени, дето се карали за бебето?
— Цар Соломон.
— Точно така. Цар Соломон — повтори той. — Той казал разкъсайте бебето на две... но само ги изпитвал. За да провери коя от двете ще се откаже от своя дял, за да го защити.
— Да, помня.
Сега вече ме погледна в лицето.
— Вече няма да те разкъсвам на две, Бела.
Разбрах какво ми казваше — неговата обич е по-силна и това, че се предава, го доказва. Исках да защитя Едуард, да му кажа, че и

Едуард би направил същото, стига да исках, само че не му позволявах. Аз бях тази, която не желаете да се откаже от своето. Но нямаше смисъл да започвам спор, който само щеше да го нарани още повече.

Затворих очи, търсейки начин да овладее болката. Не можех да го товаря с нея.

Замълчахме за миг, чакаше да му отговоря. Аз се мъчех да измисля какво да отвърна.

— Може ли да ти кажа кое е най-ужасното от цялата работа? — попита той нерешително, след като не промълвих и дума. — Имаш ли нещо против? Ще се държа прилично.

— Това ще помогне ли? — прошепнах.

— Възможно е. Поне няма да навреди.

— Кажи тогава.

— Най-ужасното е, че знам какви щяха да бъдат нещата.

— Какви *биха могли* да бъдат — въздъхнах.

— Не — Джейкъб поклати глава. — Аз съм най-подходящият за теб, Бела. Щеше да е толкова леко, толкова спокойно, лесно като дишането. Аз съм естественият път, по който трябваше да поеме животът ти... — той се загледа нанякъде за миг и аз зачаках. — Ако светът беше такъв, какъвто би трябвало да бъде, ако нямаше чудовища и магия...

Виждах това, което виждаше той, и знаех, че е прав. Ако светът наистина беше смислен, както се предполагаше, Джейк и аз щяхме да сме заедно. И щяхме да сме щастливи. Той беше сродната ми душа в онзи свят, а дори и в сегашния, само че властта му върху мен бе засенчена от нещо по-силно, нещо толкова силно, че не би могло да съществува в рационалния свят.

Дали не съществуваше такъв шанс и за Джейкъб? Нещо по-силно от сродна душа? Трябваше да вярвам, че съществува.

Два възможни живота, две сродни души... твърде много за един човек. И беше толкова несправедливо, че нямаше да плащам сама. Болката на Джейкъб ми се струваше твърде висока цена. Ужасена от мисълта за тази болка, се запитах дали нямаше да се поколебая, ако веднъж вече не бях изгубила Едуард. Ако не знаех какво е да живея без него. Нямаше как да съм сигурна. Споменът за тази болка бе така дълбоко вкоренен в мен, че не можех да си представя как бих се чувствала без него.

— Той ти действа като наркотик, Бела — гласът му беше все така нежен, без никакъв упрек. — Вече разбирам, че не би могла да живееш без него. Много е късно. Но щеше да е по-здравословно да си с мен. Нямаше да съм наркотик — щях да съм въздухът, слънцето.

Тъглчето на устата ми трепна в тъжна полуусмивка.

— Точно така мислех за теб, знаеш ли? Като за слънчице. Моето лично слънчице. Чудесно компенсираше вечните облаци.

Той въздъхна.

— С облаци те мога да се справя. Но не мога да се боря срещу затъмнение.

Докоснах лицето му, долепила длан в бузата му. Той въздъхна при жеста ми и притвори очи. Стана съвсем тихо. За миг чух как тупти сърцето му — бавно и равномерно.

— Каж ми кое е най-ужасното за теб — прошепна той.

— Май не е много разумно.

— Моля те.

— Мисля, че ще те заболи.

— Моля те.

Как бих могла да му откажа каквото и да било в този момент?

— Най-ужасното е... — запънах се, после думите се отприщиха и истината рухна. — Най-ужасното е, че видях всичко — целия ни живот. И го искам ужасно много, Джейк, искам всичко. Искam да остана тук и изобщо да не помръдвам. Искam да те обичам и да те направя щастлив. Но не мога и това ме съсипва. Стана както при Сам и Емили, Джейк — нямах никакъв избор. Винаги съм знаела, че нищо няма да се промени. Може би затова толкова силно се борех срещу теб.

Стори ми се, че се затруднява да диша равномерно.

— Знаех си, че не трябваше да ти казвам.

Той поклати бавно глава.

— Напротив. Добре е, че ми каза. Благодаря — той ме целуна по главата, после въздъхна. — Сега вече ще се държа прилично.

Вдигнах поглед и видях, че се усмихва.

— Значи ще се жените, а?

— Не е нужно да говорим за това.

— Искam някои подробности все пак. Не знам кога пак ще мога да говоря с теб.

Наложи се да изчакам една минутка, преди да проговоря. Когато бях почти сигурна, че гласът ми няма да пресекне, отговорих на въпроса.

— Идеята не е моя... но, да. За него е ужасно важно. Тъй че си казах — защо не?

Той кимна.

— Вярно. Не е кой знае какво... в сравнение с другото.

Гласът му беше съвсем спокоен, трезв. Зяпнах го, изпълнена с любопитство как ли успява, и провалих всичко. Той срещна погледа ми само за миг, после извърна глава. Изчаках, докато дишането му се успокои.

— Да. В сравнение с другото — съгласих се.

— Колко време ти остава?

— Зависи колко време ще е нужно на Алис да спретне сватбата — потиснах въздишка, представяйки си какво ли ще направи Алис.

— Преди или след това? — попита той тихо.

Разбрах какво ме пита.

— След.

Той кимна. Новината го успокои. Зачудих се колко ли безсънни нощи е предизвикала мисълта за дипломирането ми.

— Страх ли те е? — прошепна той.

— Да — прошепнах в отговор.

— От какво точно? — едва чувах гласа му.

Той се загледа в дланите си.

— От много неща — постарях се да прозвуча небрежно, но исках да съм откровена докрай. — Никога не съм си падала мазохистка, така че мисълта за болката не ме изпълва с нетърпение. А и предпочитам *той* да не стои при мен, не искам да страда заедно с мен, но се съмнявам, че ще мога да го избегна. Трябва някак да се оправя с Чарли и Рене... А след онова, надявам се, съвсем *скоро* да съм в състояние да се владеея. Може да се окажа толкова страшна, че да се наложи глутницата да ме ликвидира.

Той ме изглежда неодобрително.

— Ще прегриза сухожилията на всеки, на когото хрумне подобно нещо.

— Благодаря.

Той се усмихна вяло. След това се намръщи.

— Но не е ли опасно? Всички истории твърдят, че е твърде трудно... че губят контрол... че хората умират... — той преглътна шумно.

— Не, от това не ме е страх. Глупавичкият ми Джейкъб, не знаеш ли, че не бива да вярваш в историите за вампири?

Очевидно не оцени опита ми да проявя чувство за хумор.

— Е, както и да е, тревогите са доста. Но в крайна сметка си струва.

Той кимна неохотно и разбрах, че никак не е съгласен с мен.

Протегнах шия, за да прошепна в ухото му, притиснала буза в топлата му кожа.

— Знаеш, че те обичам.

— Знам — прошепна той, а ръката му автоматично обгърна талията ми по-плътнo. — А ти знаеш колко ми се иска това да беше достатъчно.

— Да.

— Винаги ще чакам зад кулисите, Бела — обеща той, стараейки се да звучи небрежно, и отпусна ръка. Отдръпнах се с дълбокото, трайно усещане за загуба. У мен зейна рана от раздялата, сякаш оставях част от себе си там, върху леглото, редом до него. — Винаги ще разполагаш с резервен вариант, стига да пожелаеш.

Насилих се да се усмихна.

— Докато сърцето ми спре да бие.

Той се ухили на свой ред.

— Знаеш ли, може би пак ще съм склонен да те приема — може би. Зависи колко смърдиш.

— Да дойда ли пак да те видя? Или предпочиташ да не го правя?

— Ще си помисля и ще те уведомя — отвърна той. — Може да ми е нужна компания, за да не полудея. Необикновеният вампирски хирург твърди, че не мога да се трансформирам, докато той не каже — можело да попречи на костите да заздравеят както трябва — той направи физиономия.

— Бъди добричък и прави каквото ти казва Карлайл. Ще се оправиш съвсем скоро.

— Разбира се, разбира се.

— Чудя се кога ли ще се случи — казах. — Кога ще се появи твоето момиче?

— Не се надявай прекалено, Бела — гласът му внезапно стана рязък. — Макар да съм сигурен, че тогава ще си отдъхнеш.

— Може би да, може би не. Вероятно ще реша, че не е достатъчно добра за теб. Интересно колко ли ще ревнувам?

— Това може да се окаже забавно — призна той.

— Обади се да ми кажеш дали искаш пак да дойда и веднага ще пристигна — обещах.

Той обърна бузата си към мен с въздишка. Наведох се и нежно целунах лицето му.

— Обичам те, Джейк.

Той се засмя тихо.

— Аз теб повече.

Загледа как излизам от стаята с непроницаемо изражение в черните си очи.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ПОТРЕБНОСТ

Не стигнах далеч, преди да стане невъзможно да карам.

Когато вече не можех да виждам, оставих гумите да се отклонят към чакълестия банкет и постепенно намалих, докато спрях. Свлякох се на седалката и позволих на слабостта, срещу която се борих в стаята на Джейкъб, най-после да ме завладее. Беше по-страшно, отколкото очаквах — силата на болката ме изненада. Добре че я скрих от него. Никой не биваше да ме вижда така.

Но не останах дълго сама — само толкова, колкото бе нужно на Алис да ме види, и няколко минути, докато той пристигне. Вратата се отвори с изскърцване и той ме притегли в обятията си.

В началото се почувствах още по-зле. Защото някаква малка част от мен копнееше за съвсем друга прегръдка — малка, но все по-настойчива и все по-гневна, крещеше на останалата част. Към болката се примеси чисто ново чувство на вина.

Не каза нищо, остави ме да хлипам, докато не започнах да редувам хълцанията с името на Чарли.

— Наистина ли си готова да се прибереш вкъщи? — попита той колебливо.

След няколко неуспешни опита успях да му дам да разбере, че няма да се оправя скоро. Трябваше да се върна при Чарли, преди да стане твърде късно и той да се обади на Били.

Закара ме у дома и за първи път дори не доближи максималната скорост на пикапа ми. През цялото време ме притискаше до себе си с едната си ръка. През целия път аз се борех да се овладеея. В началото опитът изглеждаше обречен, но отказвах да се предам. Още няколко секунди, казвах си. Колкото за още няколко извинения или още няколко лъжи и тогава щях да си позволя да рухна отново. Трябваше да успея. Тършувах в главата си с отчаяна надежда за някакъв запас от сили.

Намерих толкова, колкото риданията ми да утихнат, да ги сдържа, но не и да ги изтрия. Сълзите така и не спряха. Не можех да намеря нужната опора, за да се справя с тях.

— Чакай ме горе — смотолевих, когато спряхме пред къщата.

Той ме притисна за миг, после изчезна. Влязох вътре и се запътих право към стълбите.

— Бела? — подвижна Чарли от обичайното си място на дивана, когато минах покрай него.

Обърнах се и го погледнах, без да проговоря. Очите му се разшириха и той скочи на крака.

— Какво е станало? Джейкъб да не е...? — попита той рязко.

Поклатих силно глава, опитвайки се да намеря гласа си.

— Добре е, той е добре — уверих го с нисък и дрезгав глас. И наистина беше добре — поне физически, а Чарли точно това ме питаше в момента.

— Но какво е станало? — той ме сграбчи за раменете, очите му все така разширени и тревожни. — С теб какво е станало?

Явно изглеждах по-зле, отколкото си мислех.

— Нищо, татко. Аз... просто се наложи да поговоря с Джейкъб за... някои неприятни неща. Нищо ми няма.

Тревогата му изчезна, заменена от неодобрение.

— Точно сега ли беше моментът? — попита.

— Вероятно не, татко, но нямах друг избор. Нещата стигнаха дотам, че се налагаше да избира... Понякога няма начин да се постигне компромис.

Той бавно поклати глава.

— Как го прие?

Не отговорих.

Той ме гледа в продължение на минута, после кимна. Явно изражението ми беше достатъчно ясно.

— Дано това не му попречи да се възстанови.

— Той е силно момче — смънках.

Чарли въздъхна.

Усещах как всеки момент ще изгубя контрол.

— Качвам се горе — казах и измъкнах раменете си изпод дланите му.

— Добре — съгласи се той. Явно виждаше как очите ми се наливат. Нищо друго не плашеше Чарли повече от сълзите.

Стигнах опипом до стаята си — сляпа, залитаща.

Когато влязох, зачовърках закопчалката на гривната си, мъчейки се да я разкопчая с треперещи пръсти.

— Недей, Бела — прошепна Едуард и ме хвана за ръцете. — Тя е част от теб.

Притегли ме в обятията си и аз отново се разридах.

Този безкраен ден бе решил да продължава вечно. Питам се дали някога ще свърши.

Нощта се влачеше безмилостно бавно, но не се оказа най-тежката в живота ми. Това поне бе утешително. А и не бях сама. Кое то също действаше утешително.

Ужасът на Чарли от всякакви емоционални изблици го спря да дойде да ме провери, макар да не бях съвсем тиха. Предполагам не бе спал повече от мен.

Преценката ми за събитията бе непоносимо ясна тази нощ. Виждах всяка грешка, която бях допуснала, всяко зло, което бях причинила, малките и големите неща. Всяка болка, която бях причинила на Джейкъб, всяка рана, която бях нанесла на Едуард, подредени на спретнати купчинки, и не можех нито да ги пренебрегна, нито да ги отрека.

Разбрах, че през цялото време съм грешала за магнитите. Не Едуард и Джейкъб се бях опитвала да помирят насилно, а двете части от самата мен — Бела на Едуард, и Бела на Джейкъб. Но те не можеха да съществуват заедно и не биваше изобщо да опитвам.

Бях нанесла толкова много поражения.

В един момент през нощта се сетих за обещанието, което бях дала на себе си рано същата сутрин — Едуард никога повече да не ме види да проливам сълзи заради Джейкъб Блак. Тази мисъл отприщи пристъп на истерия, който уплаши Едуард много повече от риданията ми. Но и той премина, когато се изтощих.

Едуард почти не говореше, притискаше ме в обятията си в леглото и ме остави да съсипвам ризата му със солените си сълзи.

Нужно беше много повече време, отколкото очаквах, на онази помалка, съкрушена част от мен най-после да се наплаче. Но в крайна сметка се случи и бях достатъчно изтощена, че да успея да заспя.

Сънят не изтри напълно болката, донесе ми единствено вцепенено, притъпено успокоение, като от лекарство. Направи я малко по-поносима. Но тя все още бе тук — долавях я, дори насън, и това ми помогна да се приспособя.

Сутринта донесе, ако не светла надежда, то поне известно чувство за контрол, за примирение. Инстинктивно съзнавах, че новата рана в сърцето ми винаги ще боли. Отсега нататък щеше да е част от мен. С времето щеше да стане по-лесно — така поне казват всички. Но за мен важното бе не да ми стане по-лесно, а Джейкът да оздравее. Да бъде отново щастлив.

Когато се събудих, бях лишена от краткия миг на объркване. Отворих очи — най-после сухи — и срещнах тревожния му поглед.

— Здравсти — казах. Гласът ми беше дрезгав. Прочистих гърлото си.

Той не отвърна. Гледаше ме в очакване отново да започне ридание.

— Добре съм — уверих го. — Това няма да се повтори.

Очите му се присвиха при тези думи.

— Съжалявам, че се наложи да станеш свидетел — казах. — Не беше никак честно спрямо теб.

Той обхвана лицето ми с длани.

— Бела... *сигурна* ли си? Сигурна ли си, че изборът ти е правилен? Никога не съм те виждал така да страдаш... — гласът му трепна на последната дума.

Аз обаче бях преживявала далеч по-силна болка.

Докоснах устните му с пръст.

— Да.

— Не знам... — челото му се набръчка. — Щом толкова страдаш, как е възможно да е правилно?

— Едуард, знам без кого не мога да живея.

— Но...

Поклатих глава.

— Не разбираш. Ти можеш да бъдеш достатъчно смел или силен да живееш без мен, щом така е правилно. Но аз никога не бих могла да направя подобна жертва. Просто трябва да бъда с теб. Това е единственият начин да съществувам.

Той продължаваше да се колебае. Не трябваше да му позволявам да остава при мен цялата нощ. Но пък имах такава нужда да бъде до мен...

— Би ли ми подал онази книга? — попитах и посочих зад рамото му.

Веждите му се събраха объркано, но побърза да ми я подаде.

— Пак същата ли? — попита.

— Исках само да намеря една част, която съм запомнила... да видя как точно го беше казала... — запрелиствах страниците и с лекота открих търсеното място. Тъглчето на страницата бе намачкано от многото препрочитания. — Кати е чудовище, но на моменти уцелва — измърморих. Прочетох редовете тихо, предимно на себе си:

„Ако всичко друго загине, а той остане, аз пак бих продължавала да съществувам. Ако пък всичко друго остане, а той загине, вселената би станала страхотно чужда за мен“

Кимнах сама на себе си. — Разбирам какво иска да каже. И знам чудесно без кого не мога да живея.

Едуард взе книгата от ръцете ми и я метна към отсрещния край на стаята. Тя се приземи с глухо тупване върху бюрото ми. После уви ръце около кръста ми.

На съвършеното му лице заигра лека усмивка, въпреки че челото му все още бе набраздено от тревога.

— Хийтклиф също е имал мигове на прозрение — каза. Не му беше необходима книгата, за да цитира дословно. Привлече ме поплътно към себе си и прошепна в ухото ми:

— *Аз не мога да живея без моя живот! Не мога да живея без душата си!*

— Да — казах тихо. — Точно това имам предвид.

— Бела, не мога да понасям да си така нещастна. Може би...

— Не, Едуард. Оплесках страхотно нещата и ще трябва да понеса последствията. Но знам какво искам и от какво имам нужда... а също и какво ще направя сега.

— Какво ще *направим* сега?

Усмигнах се леко на поправката, после въздъхнах.

— Отиваме да се видим с Алис.

Алис стоеше на долното стъпало на верандата, твърде превъзбудена, за да чака в къщата. Изглеждаше така, като че ли всеки момент ще се впусне в тържествен танц, толкова беше развълнувана от новините, които идвах да ѝ съобщя.

— Благодаря ти, Бела! — пропя тя, докато се измъквахме от пикапа.

— Чакай, Алис — предупредих я и вдигнах ръка, за да възпра възторга ѝ. — Имам някои ограничения.

— Знам, знам, знам. Крайният срок е тринадесети август, имаш право на вето върху списъка с гостите и ако се престарая в някое отношение, никога повече няма да ми проговориш.

— О, добре. Ами, да. Значи си наясно с правилата.

— Не се тревожи, Бела, ще бъде съвършено. Искаш ли да си видиш роклята?

Наложи се да поема няколко дълбоки глътки въздух. *Е, щом толкова се радва*, казах си.

— Разбира се.

Усмивката ѝ стана съвсем самодоволна.

— Тъъ, Алис — започнах уж с небрежен, невъзмутим тон. — Кога успя да ми купиш рокля?

Май не успях да заблудя никого. Едуард стисна ръката ми.

Алис ни поведе навътре и се запъти към стълбите.

— Тези неща отнемат много време, Бела — заобяснява тя. Тонът ѝ звучеше някак... уклончив. — Така де, не бях *сигурна*, че нещата ще се получат точно така, но имаше доста сериозна вероятност...

— Кога? — повторих.

— За Перин Брюер има списък от чакащи, да знаеш — отвърна тя малко отбранително. — Шедьоври от плат не се изработват за една нощ. Ако не бях планирала нещата предварително, щеше да се наложи да си купуваш готова рокля!

Нямаше да получа ясен отговор.

— Пер... кой?

— Не е от най-бележитите дизайнери, Бела, така че няма нужда да съскаш. Но има заложби и е специалист в това, от което имам нужда.

— Изобщо не съскам.

— Да, вярно — тя огледа подозрително спокойното ми изражение. После, докато влизахме в стаята ѝ, се обърна към Едуард.

— Ти — марш навън.

— Защо? — попитах.

— Бела — изстена тя. — Не знаеш ли правилата? Не трябва да вижда роклята преди самия ден.

Отново си поех дълбоко въздух.

— За мен е без значение. А и вече я е виждал в главата ти. Но щом така искаш...

Тя изтика Едуард през вратата. Той дори не я погледна — очите му бяха впити в мен, напрегнати, нямаше желание да ме остави сама.

Кимнах му, надявайки се изражението ми да е достатъчно спокойно, за да му вдъхне увереност.

Алис тръшна вратата в лицето му.

— Така! — измърмори тя. — Хайде!

Грабна ме за китката и ме задърпа към дрешника си, който беше по-голям от спалнята ми у дома, а после към задния му ъгъл, където дълъг бял калъф за дрехи се разполагаше сам-самичък на поставката.

Тя дръпна ципа на калъфа с театрален жест и го смъкна внимателно от закачалката. Направи крачка назад, протегнала ръка към роклята като водеща на телевизионно предаване.

— Е? — попита тя съвсем задъхана.

Дълго време гледах преценяващо, за да я провокирам малко. Изражението ѝ се изпълни с тревога.

— Аха — казах и се усмихнах, за да ѝ дам възможност да се успокои. — Разбирам.

— Какво мислиш? — попита тя остро.

Беше досущ като видението ми в стил „Анн от фермата Грийн Гейбълс“.

— Съвършена е, естествено. Точно каквато трябваше. Ти си гений.

Тя се ухили.

— Знам!

— Хиляда деветстотин и осемнайсета? — предположих.

— Горедолу — кимна тя. — Част от нея е по *мой* дизайн — шлейфът, воалът... — тя докосваше белия сатен, докато говореше. —

Дантелата е оригинална от периода. Харесва ли ти?

— Прекрасна е. Точно каквато би искал.

— А ти каква би искала? — настоя тя.

— Да, мисля, че да, Алис. Мисля, че е точно това, от което имам нужда. Знам, че ще се справиш страхотно с всичко... ако успееш да се овладееш.

Тя цялата грейна.

— Може ли да видя твоята рокля? — попитах.

Тя премигна с озадачено изражение.

— Не си ли поръчала и шаферската рокля по същото време? Не бих искала главната ми шаферка да носи рокля от *конфекция* — престорих се на ужасена.

Тя разпери ръце и ме прегърна през кръста.

— Благодаря ти, Бела!

— Как така не си видяла, че ще те поканя? — подкачих я и целунах щръкналата ѝ косица. — Ама че си ясновидка!

Алис направи танцувална крачка назад, а лицето ѝ пламна с нов ентусиазъм.

— Трябва да свърша толкова много неща! Върни да си играеш с Едуард. Аз се залавям за работа.

Втурна се през вратата и изчезна, крещейки „Есме!“.

Последвах я бавно. Едуард ме чакаше в коридора, облегнат на облицованата с дървена ламперия стена.

— Много, много си мила с нея — каза.

— Това очевидно я радва — съгласих се.

Той докосна лицето ми. Очите му — твърде тъмни, толкова отдавна не се бе отдалечавал от мен — се възряха изпитателно в лицето ми.

— Дай да се махаме оттук — предложи внезапно. — Да идем на нашата поляна.

Това ми прозвуча доста примамливо.

— Вече няма нужда да се крия, нали?

— Не. Опасностите са зад гърба ни.

Докато тичаше, мълчеше умислен. Вятърът духаше в лицето ми, вече по-топъл, след като бурята бе преминала. Облаците криеха небето, както обикновено.

Днес поляната бе спокойно, щастливо местенце. Кръпки летни маргарити осейваха тревния килим с бяло-жълтите си петна. Изтегнах се на тревата, без да обръщам внимание на леката влага, и затърсих образи в облаците. Но формите им бяха твърде правилни, твърде гладки. Образи нямаше, само мека сива пелена.

Едуард се излегна до мен и ме хвана за ръката.

— Тринадесети август? — попита небрежно след няколко минути уютно мълчание.

— Така ще ми остане цял месец до рождения ден. Не исках да оставям нещата за последния момент.

Той въздъхна.

— Есме е с три години по-възрастна от Карлайл, технически погледнато. Знаеше ли?

Поклатих глава.

— За тях е било без значение.

Гласът ми прозвуча спокойно в контраст с напрегнатия му тон.

— Възрастта ми вече не е от такова значение. Едуард, аз съм готова. Избрах живота си, сега искам да започна да го живея.

Той ме погали по косата.

— А ветото върху списъка с гости?

— Всъщност не ми пука особено, но... — поколебах се, не ми се искаше да обяснявам. Но беше най-добре да приключа с въпроса. — Не съм сигурна дали Алис ще покани... неколцина върколаци. Не знам дали... Джейк няма да сметне, че... че е *длъжен* да дойде. Че е редно да го направи или че ще ме обиди, ако не дойде. Не искам да го подлагам на подобно нещо.

Едуард замълча за миг. Загледах се във върховете на дърветата почти черни на фона на светлосивото небе.

Внезапно Едуард ме прегърна през кръста и ме притегли към гърдите си.

— Кажи ми защо го правиш, Бела. Защо реши да отпуснеш юздите на Алис сега?

Повторих му разговора, който бях провела с Чарли предната нощ, преди да отида при Джейкъб.

— Няма да е честно да държа Чарли настрана от всичко това — заключих. — А това означава Рене и Фил. Така че защо да не оставя Алис да се позабавлява? Може би на Чарли ще му е по-лесно, ако

получи истинско сбогуване. Дори и да смята, че е твърде рано, не бих искала да го лиша от възможността да ме отведе до олтара — при тези думи направих гримаса, после си поех дълбоко въздух. — Поне майка ми и баща ми и приятелите ми ще са в течение на най-хубавата част от решението ми, онази, която мога да споделя с тях. Ще знаят, че съм избрала теб и ще знаят, че ще сме заедно. Ще знаят, че съм щастлива, където и да съм. Това май е най-доброто, което мога да направя за тях.

Едуард пое лицето ми в шепи и за миг се вгледа в него.

— Уговорката отпада — каза внезапно.

— *Какво?* — ахнах. — Даваш заден ход? Не!

— Не давам заден ход, Бела. Ще спазя своята част от сделката. Но твоят ангажимент отпада. Нека бъде както искаш, без всякакви условности.

— Защо?

— Защото, Бела, виждам какво се опитваш да направиш. Опитваш се да зарадваш всички останали. А мен не ме интересуват ничии други чувства. Искам само *ти* да си щастлива. И не се притеснявай как ще съобщиш на Алис. Аз ще се погрижа. Обещавам ти, че няма да те кара да се чувстваш гузна.

— Но аз...

— Не. Ще го направим по твоя начин. Защото по моя не се получава. Твърдя, че ти си твърдоглава, а виж *аз* как се държа. Вкопчил съм се с идиотски инат в собствената си представа кое е най-добро за теб, макар така само да те наранявам. При това толкова дълбоко, отново и отново. Вече нямам доверие на собствената си преценка. Искам да си щастлива по твоя начин. Моят се оказва погрешен. Така че — той се намести под мен и изправи рамене — ще го направим по *твоя начин*, Бела. Още тази вечер. Днес. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Ще говоря с Карлайл. Мислех си, че ако ти дадем достатъчно морфин, няма да е толкова страшно. Струва си да опитаме — той стисна зъби.

— Едуард, не...

Той сложи пръст върху устните ми.

— Не се тревожи, любима. Не съм забравил и другите ти искания.

Ръцете му се заровиха в косата ми, устните му започнаха да се движат съвсем леко, но много целенасочено, върху моите и чак тогава

осъзнах какво ми казваше. И какво правеше.

Нямах много време за действие. Ако се забавех дори малко, нямаше да мога да си спомня защо е наложително да го спра. Вече ми беше трудно да дишам. Пръстите ми се бяха вкопчили в ръцете му, мъчех се да се придърпам по-плътно до него, устата ми бе залепена за неговата и отговаряше на всеки неизречен негов въпрос.

Опитах се да проясня мислите си, да намеря начин да проговоря.

Той ме търкулна нежно и ме притисна в прохладната трева.

О, какво пък толкова! — ликуваше не толкова благородната ми страна. Главата ми се изпълни със сладостта на дъха му.

Не, не, не, заспорих сама със себе си. Тръснах глава, а устата му се премести към шията ми, давайки ми възможност да дишам.

— Спри, Едуард. Почакай — гласът ми бе немощен, както и волята.

— Защо? — прошепна той в ямичката под шията ми.

Отчаяно се помъчих да вложа малко решителност в тона си.

— Не искам да го правя сега.

— Така ли? — попита той, а в гласа му се долавяше усмивка. Той положи отново устни върху моите и ми отне възможността да говоря. Във вените ми потече топлина, пареше там, където кожата ми докосваше неговата.

Насилих се да се съсредоточа. Струваше ми огромни усилия само да накарам ръцете си да пуснат косите му, да ги преместя към гърдите му. Но успях. След това натиснах, опитвайки да го отместя. Не че бих могла да го постигна, но той реагира точно както очаквах.

Отдръпна се на няколко сантиметра, за да ме погледне, а очите му никак не помагаха на решителността ми. Бяха като черен огън. Изгаряха.

— Защо? — попита отново, а гласът му бе нисък и дрезгав. — Обичам те. И те желая. Още сега.

Тръпките в стомаха ми достигнаха до гърлото. Той се възползва от безмълвието ми.

— Чакай, чакай — опитах се да кажа през устните му.

— Няма нужда — възрази той шепнешком.

— *Моля те!* — изохках.

Той изстена, отдръпна се от мен и се обърна отново по гръб.

Останахме да лежим така в продължение на минута, докато успокоим дишането си.

— Обясни ми защо не, Бела — попита той. — И се надявам причината да не съм аз.

Той беше причината за всичко в моя живот. Колко нелепо да очаква сега да е различно.

— Едуард, това е много важно за мен. *Държа* да го направя както трябва.

— Според чие определение?

— Според моето.

Той се вдигна на лакът и ме загледа неодобрително.

— И *как* смяташ да го направиш „както трябва“?

Поех си въздух.

— С чувство за отговорност. Всичко по реда си. Няма да напусна Чарли и Рене, без да им предоставя най-добрата утеха, която съм в състояние да им дам. А след като така и така ще се женя, не искам да лишавам Алис от радост. И ще се обвържа с теб по всички възможни човешки начини, преди да те помоля да ме направиш безсмъртна. Ще следвам всички правила, Едуард. Душата ти е твърде важна за мен, за да рискувам каквото и да било. Няма да промениш мнението ми по този въпрос.

— Обзалагам се, че *бих могъл* — прошепна той и очите му отново пламнаха.

— Но няма да го направиш — казах, опитвайки се да запазя равен тон. — Ако не си сигурен, че точно това желая.

— Не си честна — обвини ме той.

Засмях се.

— Не съм казвала, че ще съм честна.

Той ми се усмихна, изпълнен с копнеж.

— Ако все пак размислиш...

— Първо на теб ще кажа — обещах.

Точно в този момент от облаците започна да ръми и няколко капки тупнаха в тревата. Изглеждах сърдито небето.

— Ще те прибера у вас — той избърса ситните мъниста дъжд от бузите ми.

— Дъждът не ме притеснява — измърморих. — Но това означава, че е време да направя нещо, което е крайно неприятно, а

вероятно дори опасно.

Очите му се разшириха притеснено.

— Хубаво е, че не те ловят куршуми — въздъхнах. — Ще ми трябва пръстенът. Време е да уведомя Чарли.

Той се разсмя на изражението ми.

— Наистина е изключително опасно — съгласи се. После отново се разсмя и бръкна в джоба на джинсите си. — Но поне няма да има нужда да се отклоняваме от пътя.

Той отново плъзна пръстена на безименния пръст на лявата ми ръка.

Където щеше да остане, както се надявах, за останалата част от вечността.

ЕПИЛОГ

ИЗБОР

ДЖЕЙКЪБ БЛАК

— Джейкъб, това дълго ли ще продължи? — троснато попита Лия. Нетърпеливо. Хленчещо.

Стиснах зъби.

Лия беше наясно с всичко като всеки от глутницата. Знаеше защо идвам тук — на самия ръб на земята, небето и морето. За да бъда сам. Знаеше, че искам само това. Да бъда сам.

Но явно беше решила да ми натрапи компанията си въпреки всичко.

Побеснях, но за миг се изпълних със самодоволство. Защото вече не се налагаше дори да се замислям, за да овладеея гнева. Беше ми лесно сега, нещо, което просто правех, естествено. Пред очите ми не се разливаше алена пелена. Горещите тръпки не плъзваха по гръбнака ми. Когато й отговорих, гласът ми беше спокоен.

— Вземи скочи от някоя скала, Лия — посочих скалата в краката си.

— За Бога, хлапе — тя не обърна внимание на думите ми и се просна на земята до мен. — Нямах представа колко ми тежи това.

— На *теб* ли? — не можах да повярвам, че говори сериозно. — Ти май си най-егоцентричният човек на света, Лия. Не искам да разбивам измисления ти свят, в който слънцето се върти около теб. Затова няма да обяснявам колко малко ме интересуват проблемите ти. Просто се *махни*.

— Погледни от моя гледна точка за миг, става ли? — продължи тя все едно не бях казал нищо.

Ако целта ѝ беше да ме разведри, определено успя. Започнах да се смея. Звукът ме накара да изпитам неочаквана болка.

— Престани да пръхтиш и ме изслушай — тросна се тя.

— Ако се престоря, че те слушам, ще се махнеш ли? — попитах и хвърлих поглед към постоянно намръщената ѝ физиономия. Не бях сигурен дали чертите ѝ изобщо са в състояние да докарат друго изражение.

Помнех как навремето я смятах за хубава, може би дори красива. Много отдавна. Вече никой нея намираше за хубава. Освен може би Сам. Той никога нямаше да си прости. Сякаш той беше виновен, че се е превърнала в такава люта харпия.

Чертите ѝ съвсем се сгърчиха, сякаш се досещаше какво мисля. Вероятно беше така.

— Направо ми прилошава, Джейкъб. Можеш ли да си представиш какво ми е *на мен*? Та аз дори не *харесвам* Бела Суон. А ти ме караш да скърбя за тая дружка на пиявиците, сякаш и аз съм влюбена в нея. Не схващаш ли колко объркващо ми действа? Снощи сънувах, че я целувам! Какво, по дяволите, се очаква да правя?

— Мен какво ме интересува?

— Вече не издържам да съм в главата ти! Забрави я най-после. Та тя ще се *жени* за онова нещо. А той ще се опита да я превърне в една от тях! Крайно време е да го преживееш.

— *Млъкни* — изръмжах.

Нямаше да е хубаво да я нападам на свой ред. Чудесно го знаех. Прехапах език, за да се удържа. Но ако не си тръгнеше веднага, щеше дълбоко да съжалява.

— И без това най-вероятно ще я убие — обади се тя подигравателно. — Всички легенди твърдят, че най-често се случва така. Може би по-лесно ще я забравиш, ако има погребение, а не сватба. Ха!

Този път се наложи да положи огромни усилия. Затворих очи, за да устоя на горещината, която нахлуваше в устата ми. Опитах се да прогоня, да отблъсна огнените тръпки, които залазиха по гръбнака ми, да задържа формата на тялото си, докато то се мъчеше да се отърси от жегата.

Когато най-после се овладях, я изгледах гневно. Беше зяпнала как треперенето на ръцете ми постепенно утихва. Ухилена.

Много смешно.

— Ако се притесняваш, че ще ти се обърка половата ориентация, Лия... — започнах бавно, натъртвайки всяка дума. — Какво мислиш

ни е на нас, останалите, като вечно гледаме Сам през твоите очи? Достатъчно неприятно е, че Емили трябва да търпи маниите ти. Не ѝ трябва и ние, момчетата, да точим езици по него.

Колкото и да бях подразнен, пак ми стана гузно, като видях как лицето ѝ се сгърчи от болка.

Тя побърза да се изправи на крака, спря, колкото да плюе към мен, и хукна към дърветата, разтреперана като камертон.

Засмях се мрачно.

— Не ме улучи.

Сам щеше да ми вземе здравето заради това, но си струваше. Лия нямаше да ме тормози повече. Пак бих го направил, стига да ми паднеше възможност.

Защото думите ѝ продължаваха да отекуват в главата ми, да се впиват в мозъка, а болката беше толкова силна, че едва дишах.

Лошото беше не толкова, че Бела бе избрала друг вместо мен. Тази болка бе направо нищожна. С тази болка бих могъл да живея през остатъка от глупавия си, така дълъг, безкраен живот.

Най-ужасното беше, че се отказваше от всичко, че щеше да позволи сърцето ѝ да спре, кожата ѝ да замръзне, а съзнанието ѝ да се изкриви, да се превърне в хищник. В чудовище. В непознат.

Мислех, че на целия свят няма по-ужасно от това, нищо по-болезнено.

Но ако я убиеше...

Отново ми се наложи да се боря с гнева. Ако не беше Лия, щях да оставя горещината да ме превърне в същество, което по-лесно би издържало. Чиито инстинкти са далеч по-силни от човешките чувства. Животно, което не усеща болката по същия начин. Което усеща друга болка. Поне за разнообразие. Но Лия вече се беше трансформирала и не исках да чувам мислите ѝ. Наругах я наум, задето ми беше отрязала и този път за бягство.

Ръцете ми трепереха против волята ми. От какво ли? Гняв? Болка? Вече не бях сигурен срещу какво се боря.

Трябваше да вярвам, че Бела ще оцелее. Но това предполагаше доверие, което не исках да изпитвам, доверие в способността на онзи кръвопиец да опази живота ѝ.

Щеше да е толкова различна. Как ли щях да се чувствам? Дали, когато я видя, студена като камък, като лед, щях да се чувствам все

едно е мъртва? А когато миризмата ѝ прогори ноздрите ми и събуди инстинкта да разкъсвам, да убивам... Какво щяха чувствам? Щях ли да искам да я убия? Възможно ли бе да не искам да убия някого от тях?

Гледах как приливните вълни се търкалят към плажа. Когато стигнеха основата на скалата, те изчезваха от погледа ми, но пак чувах как се блъскат в пясъка. Гледах ги, докато стана съвсем късно, много след мръкване.

Вероятно не бе добра идея да се прибирам вкъщи. Но бях гладен и друго не ми хрумваше.

Направих гримаса, когато пяхнах ръка в идиотската превръзка и вдигнах патериците. Колко жалко, че Чарли ме беше видял онзи ден и бе пуснал слуха за „инцидента с мотора“. Глупав реквизит. Ненавиждах го.

Но когато влязох в къщата и видях физиономията на баща ми, предпочетох да си бях останал гладен. Нещо му се въртеше в главата. Личеше си — така преиграваше. А се правеше на небрежен.

И дърдореше твърде много. Преди още да успея да седна на масата, вече бръщолевеше как бил прекарал деня. Никога не дрънкаше така, освен когато имаше нещо, за което не иска да говори. Постарах се да не му обръщам внимание и се съсредоточих върху храната. Колкото по-бързо успеях да я изгълтам...

— ... И Сю намина днес — гласът му беше силен. Не беше лесно да го пренебрегнеш. Както винаги. — Невероятна жена. По-корава от гризли. Не знам как се оправя с тая нейна дъщеря. От Сю например би станал страхотен вълк. А Лия е по-скоро хрътка — той се разсмя на собствената си шега.

Млъкна за миг в очакване на реакция, но май не забеляза празното ми, отегчено до смърт изражение. В повечето случаи това го дразнеше. Щеше ми се да спре да дрънка за Лия. Опитвах се да не мисля за нея.

— Със Сет е много по-лесно. Естествено, и с теб беше по-лесно, отколкото със сестрите ти, докато... е, на теб ти се наложи да се справяш с повече неща, отколкото на тях.

Въздъхнах дълго и дълбоко и се зазяпах през прозореца.

Били направи нова пауза, с една секунда по-дълга от необходимото.

— Днес получихме писмо.

Явно точно това се опитваше да избегне.

— Писмо ли?

— Покана... за сватба.

Всеки мускул в тялото ми се изопна. Сякаш някой прокара нагорещено перо по гръбнака ми. Сграбчих ръба на масата, за да не се разтреперят ръцете ми.

Били продължи, правейки се, че нищо не бе забелязал.

— Вътре има бележка за теб. Не съм я чел. Измъкна дебел кремав плик. Беше го напъхал между бедрото си и страничната облегалка на инвалидната количка. Постави го на масата между нас.

— Вероятно няма нужда да го четеш. Няма значение какво пише.

Глупава манипулация. Дръпнах рязко плика от масата.

Хартията беше плътна, твърда. Скъпа. Твърде луксозна за Форкс. Картичката вътре беше същата, твърде натруфена и официална. Не я беше избирала Бела. В пластовете прозрачни страници, обрамчени с цветчета, нямаше и следа от нейния вкус. Можех да се обзаложа, че изобщо не ѝ харесва. Не прочетох думите, дори не погледнах датата. Не ме интересуваше.

Вътре беше пъхнато късче от плътната кремава хартия, сгънато надве, а отгоре на ръка беше изписано името ми с черно мастило. Почеркът не ми беше познат, но и той беше луксозен като всичко останало. За миг се замислих дали кръвопиецът не е решил да злорадства.

Разгърнах го.

Джейкъб,

Нарушавам правилата, като ти изпращам поканата. Тя се страхува да не те нарани, и не иска да те кара да се чувстваш задължен по някакъв начин. Но знам, че ако бях на твоє място, щях да предпочета да имам избор.

Обещавам, че ще се грижа за нея, Джейкъб. Благодаря ти — за нея, за всичко.

Едуард

— Джейк, масата ни е само една — обади се Били. Беше се вторачил в лявата ми ръка.

Пръстите ми така бяха стиснали дървото, че масата наистина беше в опасност. Отпуснах ги един по един, концентриран единствено върху това движение, след това стиснах ръце една в друга, за да не счупя нещо.

— Да, и без това няма значение — промърмори Били.

Станах от масата и смъкнах тениската още докато се изправях. Надявах се Лия вече да се е прибрала у дома.

— Не закъснявай много — смънка Били, когато отворих входната врата с юмрук.

Трансформирах се още преди да стигна дърветата, а дрехите ми останаха разпилени зад мен като пътека от трохи — като че ли исках да отбележа пътя към къщи. Вече ми беше съвсем лесно, не се налагаше да се замислям. Тялото ми само знаеше къде отивам и още преди да го помоля, вече изпълняваше желанието ми.

Вече имах четири крака и полетях.

Дърветата се сляха в черно море, което се люшна край мен. Мускулите ми се стягаха и отпускаха в безусилен ритъм. Можех да тичам дни наред и нямаше да се уморя. Може би този път нямаше да спра.

Но не бях сам.

Толкова съжалявам, прошепна Ембри в главата ми.

Виждах през очите му. Беше някъде далеч на север, но тъкмо се беше обърнал и тичаше към мен. Изръмжах и затичах още по-бързо.

Чакай ни, проплака Куил. Беше по-наблизо, тъкмо тръгваше от селото.

Оставете ме на мира, озъбих се.

Усещах тревогата им в главата си, колкото и да се опитвах да я удавя в звуците на вятъра и гората. Точно това мразех най-много — да се виждам през техните очи, а сега беше още по-лошо, защото очите им бяха изпълнени със съжаление. Те виждаха омразата ми, но продължаваха да тичат след мен.

После чух нов глас.

Оставете го. Мисълта на Сам бе кротка, но пак беше заповед. Ембри и Куил намалиха крачка.

Само да можех да спра да чувам, да виждам това, което виждаха те. Главата ми беше пренаселена, но единственият начин да остана сам беше да се върна в човешкия облик, а нямаше да понеса болката.

Трансформирайте се обратно, нареди им Сам. Ще дойда да те взема, Ембри.

Първо едното, после и другото съзнание замлъкна в главата ми. Остана само Сам.

Благодаря ти, успях да си помисля.

Прибери се, когато можеш. Думите му бяха съвсем тихи и заглъхнаха в пуста тишина, когато и той напусна главата ми. Останах сам.

Колко по-добре беше така. Сега чувах тихото шумолене на сплъстените листа под лапите си, шепота от крилете на сова над мен, океана — далече, далече на запад — който стенеше и прегръщаше плажа. Чувах само това и нищо друго. Усещах само скоростта, само опъването на мускул, сухожилие и кост, които работеха заедно, в пълен синхрон, а километрите изчезваха зад мен.

Ако можеше да е трайна тази тишина в главата ми, никога нямаше да се върна. Нямаше да съм първият, избрал тази форма пред другата. Може би, ако избягам достатъчно далече, нямаше да се наложи да чувам никога повече...

Краката ми затичаха още по-бързо и оставих Джейкъб Блак далече зад себе си.

Издание:

Стефани Майър. Затъмнение

ИК „Егмонт България“, София, 2009

Редактор: Николай Лефеджиев

Коректор: Мариана Пиронкова

ISBN: 987-954-27-0335-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.